PAYELL

EZEL

EBET

Parola

CamScanner ile tarandı

EZEL VE HELEN...

Kader onları önce ayırdı, otuz yıl sonra bir markette tekrar bir araya getirdi. O günden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Helen farklı bir dünyaya adım attı. Yanında sadece Ezel vardı, ikisi bir olup tüm camiayı kandırırken birbirlerine kapılmalarını hesap edemediler. Etraflarında kim varsa hepsi onu ikizi Talya sanıyordu. İnsanları kandırdılar ama kendilerini kandıramadılar. Aralarında amansız bir çekim, erkeklerden uzak durmak isteyen yaman bir kadın, hiç kolay olmayacaktı ama Ezel kararlıydı.

"Ebediyete kadar yanımda kalacaksın."

"Ezelden ebede mi diyorsun?"

"Ezelebet diyorum." Sözleri dudaklarımda kaybolurken kalbim kaburgalarıma çarptı.

Körkütük, deli divane! Amansız! Tekinsiz! Öyle uçurumdan gözlerim kapalı atlar gibi. Ben bu adama âşıktım.

www.parolakitap.com
ISBN: 978-605-9011-71-6
9 786059 011716

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
/parolakitap
/parolayayinlari

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

PAYELL

EZEL

EBET

Parola

CamScanner ile tarandı

PAROLA YAYINLARI: 714
Roman: 266
Eser Adı: Ezelebet
Yazar: Payelll
Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Yaren Uludağ
Editör: Özge Tataroğlu
Son Okuma: Yaren Uludağ
Kapak Tasarım: Yaren Uludağ
İç Tasarım: Parola Grafik
Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04
Matbaa Sertifika No: 45159
T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310
ISBN: 978-605-9011-71-6
1. Basım: 2025
© Payelll 2025
Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.
PAROLA YAYINLARI
Adres: Örme İş Merkezi Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Kat: 1
Zeytinburnu İstanbul Tel: 0530 706 16 12
Web: www.parolakitap.com E-posta: info@parolakitap.com

CamScanner ile tarandı

Kız kardeşlere... Kız kardeşim Hatice Nur Doğan Yılmaz'a...

CamScanner ile tarandı

İhtilal gibiyiz seninle, sürekli darbedeyiz. Başka türlü olsaydık... Başka bir iklimde, başka bir takvimde karşılaşsaydık. Mesela, sadece senin ve benim olduğum bir dünya olsaydı, bir kısa öykü olsaydın bana, sonu mutlu biten. Sen bana can olsaydın, ben sana canan. Adımızın yan yana yazıldığı bir yer olsaydı ve ben giderken sana kalsaydı.[1]

---

1. Payelll – Gidemezsin.

CamScanner ile tarandı

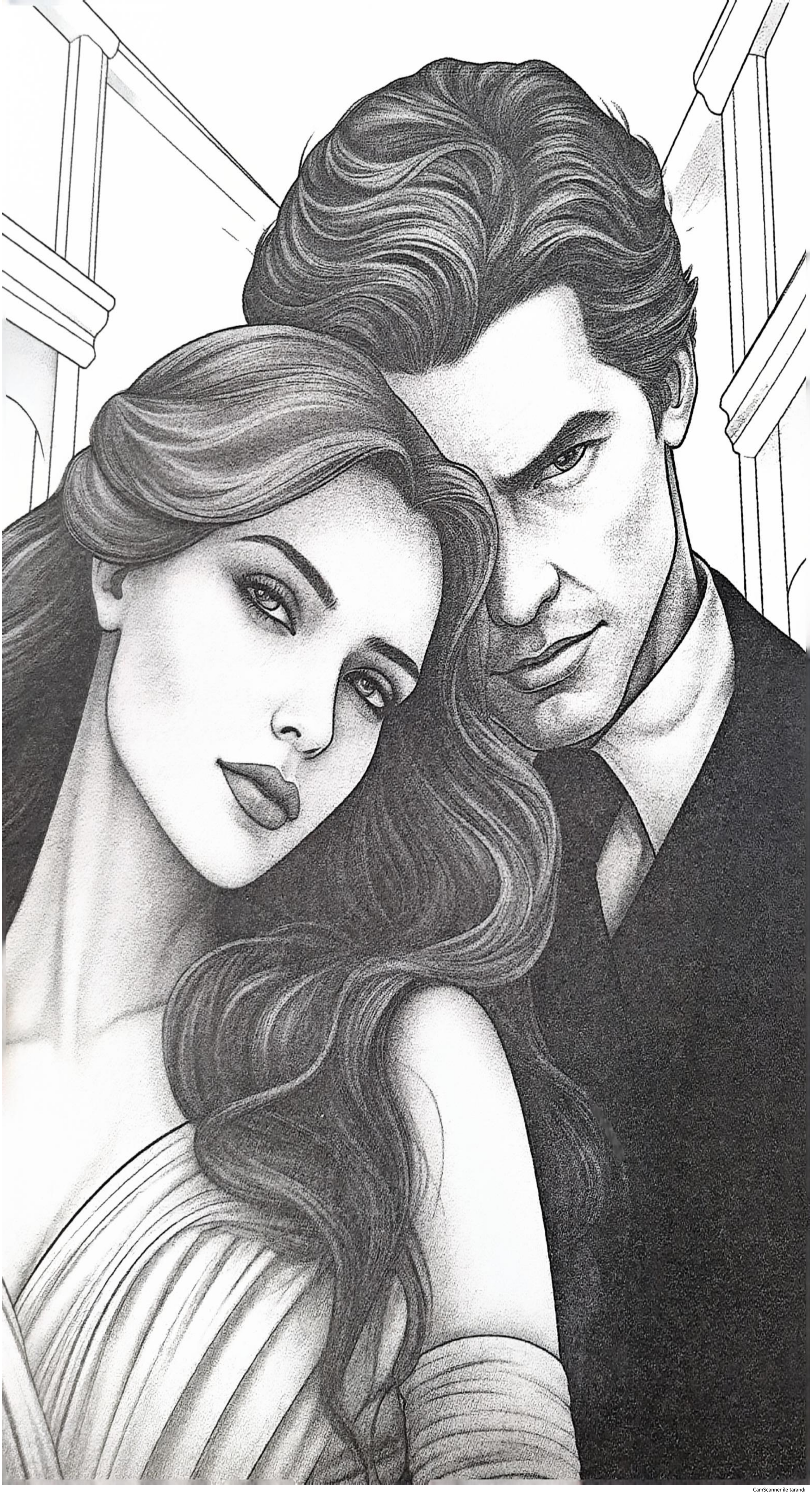

CamScanner ile tarandı

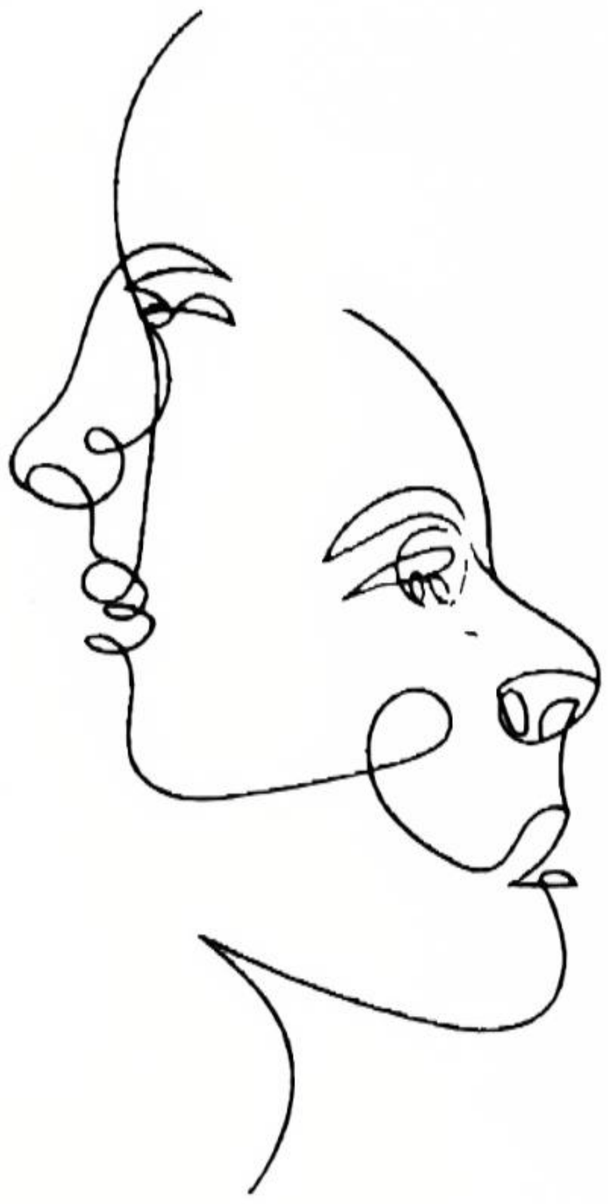

1. O Kadın

Bir İstanbul sabahı gibisin içimde hem karmaşık hem vazgeçilmez.[2]

Talya...

Sıkışık trafik yüzünden ara yola sapan aracın şoför koltuğunda en yakın arkadaşım oturuyordu. Bazı günler sadece onunla dışarı çıkıyordum. Hâlsizdim, bayılmamak için direniyordum. Aracın kliması havayı daha da berbat etmişti. "Dur," dedim, Ezel önce bana baktı, kaşlarını çatarak kenara çekti. "İyi misin?" dedi, ne diyecekti ki başka?

"Su alır mısın? Ben de biraz temiz hava almak istiyorum." Cevap vermeden hızla inip etrafına bakındı, sokağın karşısındaki markete yürümeye başladığında onu gözlerimle takip ettim.

Ezel benim en yakın dostum, rahmetli eşimin de öyleydi. Birlikte büyüdük, okuduk ve ben Selim'i sevdim. Onu çok sevdim, bir kadının bir erkeği sevebileceği en büyük aşkla... Ezel bizim dostumuzdu, hiçbir zaman aksini düşündürecek bir girişimde bulunmadı.

2. Payelll – Gidemezsin.

CamScanner ile tarandı

Düğünümüzde sağdıç, bebeğimiz olduğunda amca oldu. Selim ölünce de kolum kanadım.

Üç büyük baş ailenin çocuklarıydık, Selim artık yok. Babalarımız annelerimiz de birbirlerini tanıyan, seven insanlardı. Üçümüzün dostluğu bir gün olsun sekteye uğramadı. Ezel benim kardeşim gibi, kardeşim yok ama olsa en az onun kadar severdim. Bir kardeşim olmalıydı, kızımı emanet edeceğim, gözümün arkada kalmayacağı biri. Yok. Annem yok, babam da yok. Selim'in ailesi de yok. Yıllar içinde hepsini tek tek kaybettik. Lanetlenmiş gibiyiz. Sadece Selim'in erkek kardeşi Tekin var. Ondan da hiç hoşlanmıyordum, sebebi bile olmadan. Bana yaptığı bir şey yok, sevemedim. Çocukken de sevmezdim, otuz yaşındayım, şimdi de sevmiyorum. O ve kibirli karısı... Kızımın onların eline kalacak olması düşüncesi bile kanımı donduruyor. Bana bir şey olursa kızımı onlara verecekler. Tahlillerimden ne çıkacağını bilmiyor ama hissediyorum. Bedenimde bir şeyler ters gidiyor.

Kızımın hakkı olan mirasa konacaklar, onu yaşatacaklarını düşünmek bile hata olur. Bir çocuğun ölmesinden daha kolay hiçbir şey yok. Bunları düşündükçe kahroluyordum. Selim'in babası, Ezel'in babası ve benim babam ortaktı. Ezel'in babası hâlâ holdingin başkanı, bizim babalarımız ölümle emekli oldular. Ailemin hisseleri bana kaldı, eşimle birleştirince en çok hissenin tek sahibi oldum. Oran artınca zenginliğimiz büyüdü. Şimdi ben, gelecekte kızım, şirket hisselerinin tek başına yüzde kırk beşine sahip tek kişi. Kızımı korumak zorundaydım. En yüksek ihtimalle özgür kararımla Ezel'e emanet edecektim.

Ezel marketten çıktı, önünde durup çıktığı kapıya bakıyordu. Arka arka birkaç adım attı, arabamıza bakıp tekrar markete baktı. Kaşlarımı çattım, ne yapıyordu? Ağır adımlarla kafası karışık bana doğru gelmeye başladı. Aracın içine girip bana döndü. "Talya," dedi.

"Ne oldu, bu hâlin ne?"

Tekrar marketin olduğu tarafa baktı. "İnanmayacaksın ama içeride bir kadın senin ikizin gibi. Böyle bir benzerlik akıl alır gibi değil. Karşısında öylece kaldım, ses tonunuz bile aynı, onunki bir tık daha kalın."

CamScanner ile tarandı

Sözleri karşısında güldüm, dudaklarım iki yana ayrıldı. "Hayal mi gördün, saçmalama. Öyle şey olur mu?" Başını sallarken ifadesi ciddiydi, gülüşüm solarken markete baktım. "Ciddisin."

"Evet, dudağının kenarındaki ben bile aynı. İnanılmaz."

Elim makyajın altındaki bene gitti, sevmezdim. Elimden geldiğince kapatırdım. Dudağımın sol üstünde, küçük ama koyu renkliydi. "Bakacağım."

"Saçlarını çöz, gözlüğünü tak," dedi, ensemde bağlı olan atkuyruğumu çözdüm, yüzümün yarısını kaplayan gözlüğümü takıp, cüzdanımı alıp çıktım. Markete girerken ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Reyonların arasından geçip kasaya ilerledim. Kasanın yanından bir kutu sakız alıp yürüdüm. Önümde bir kadın bolca yaptığı alışverişi geçiriyordu. Gözlüğümün arkasından kasadaki kadını izledim. Dudaklarıma izin versem ardına kadar açılırdı. Kadın bana benziyordu veya ben ona. Tepesinde alelade bir topuz vardı. Kömür karası siyah saçları, ensesinden ve yanlarından kaçan tutamlarla doluydu. Yorgundu, kendinden geçmiş bir hâli vardı. Yüz hatları geniş, elmacık kemikleri benim gibi çıkıktı. Ten rengimiz aynıydı, beyaz. Azıcık bile makyajı yoktu. Dolgun dudakları estetik değildi. Kapanınca kalp şeklini alan dudaklarımla bire bir benzerdi. Siyah kirpikleri gözünü açıp kapadıkça tenine değiyordu. Uzun ve gürdü. Ya göz rengi? Gözlüğümü biraz indirdim, görmem mümkün değildi. Benim göz rengim kehribar denecek kadar açık tonda bir kahverengiydi. Dudağının üzerindeki ben de aynıydı. Kadın ilerledikçe yaklaştım. Kadınla bir şeyler konuşuyordu, indirim ürünlerini isteyip istemediğini sorduğunda ses kulaklarımda yankılandı. Kendimi dinliyor gibiydim. Yaklaşınca gözlüğümü tekrar indirdim. Kadına bakan gözlerini bir saniye kadar gördüm. Asıl şoku orada yaşadım. Bu kadın bendi, benim aynımdı. Sıra bana geldiğinde elimdeki sakızı uzattım. Konuşmak istemedim, ücretini ödeyip arkamı döndüm. Başka bekleyen yoktu. Dönüp bir daha baktım. Kasada bir şeyler yapıyordu. Fiziğine dikkat kesildim. Benden beş santim kadar kısaydı. Duruş bozukluğu vardı, omuzları gergindi. Bedeni öne çıkıktı. Sert çalışma hayatından olduğunu düşündüm. Saçları benden uzun olmalıydı. Topuzu kabarıktı. Kalçaları benden küçük, dardı. Bacakları uzun

CamScanner ile tarandı

ve şekilliydi. Bir yetmişlerde olduğunu düşündüm. Beli de inceydi, benim aksime. Birden bana döndü, gözlüğümün arkasında göz göze geldik. "Bir şey mi unuttunuz?" dedi, başımı salladım ve çıktım.

Arabaya girip gözlüğümü çıkardığımda Ezel'e döndüm. "Büyüleyici bir benzerlik. Bu kızı araştırmanı istiyorum."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Merakım uyandı."

Telefona uzanıp birini aradı. Biraz bekledikten sonra karşıdan açılan telefondaki adamın avukatımız olduğunu anladım. Ona adresi verip gerekli sözleri söyleyip kapattı. Beni eve bırakırken ikimiz de sessizdik. İlginç bir gündü, çıkacak sonuçlarımı bir an olsun unutmuştuk. Kapıdan girerken, "Kızım nerede?" diye sordum. Üç tane hizmetçim vardı. Biri bir buçuk yıllık aşçım Zerrin Hanım, diğeri sekiz yıllık temizlik işine bakan Nuray, bir diğeri ayak işlerine bakan beş yıllık çalışanım Ayten. Onlar beni, ben onları benimsemiştik. Şirketler aracılığıyla evime gelmişlerdi ama en büyük destekçim olmuşlardı. Güvenle evden çıkabiliyordum.

Ayten, "Odasında Talya Hanım, yemeğini yedi, ödevlerini de yaptı," dedi. Otuz beş yaşında, evli barklı ve çocukluydu Ayten. Özel bir davet yoksa akşam beşten sonra evine giderdi. Aşçım ve sohbet arkadaşım Zerrin Hanım elli yaşlarının üzerindeydi. Eşini kaybetmişti, hiç çocuğu olmamıştı.

Annem mitoloji hayranı bir kadın değildi ama babam öyleydi, adımı da oradan almıştım. Babam kadar sevmesem de kızımın adını Hera koymam için ciddi baskı yapmıştı. Bugün ona karşı çıkmadığım için mutluydum. İnsan ailesinin değerini kaybedince anlıyormuş. Onları bir gemi gezisinde kaybetmiştim. Dünyam başıma yıkılmıştı. Tur için bindikleri gemiden bir daha dönmemişlerdi. Okyanusun derinliklerinde kaybolup gitmişlerdi. Bir mezarları bile yoktu.

Üst kata çıkarken yorgundum, bu ara daima yorgundum. Ev eşimle yaşadığımız, kızımızı büyüttüğümüz evdi. Ezel evden taşınmamı istese de bunu yapamamıştım. Selim'in anılarıyla yaşamak acıydı ama kızım bu eve alışkındı. Babasını kaybetmişti, babasıyla olan anılarını da kaybetmesini istemiyordum.

CamScanner ile tarandı

Kızımın odasının kapısından baktım. "Hera." Yatağında yüzüstü uzanmış, kitap okuyordu. Beni görünce kitabı fırlatıp koştu. On yaşındaydı, hamile kalarak evliliği öne çekmiştim. Kızımla büyümüştüm, birkaç seneye kadar küçük bir ergen olacaktı. Bana da öyle benziyordu ki... Esmer güzeli küçük bir kızdı.

"Neredeydin anne? Yemeği kaçırdın." Kollarımı açıp onu kucakladım. Tepesinden öptüm. "Ezel amcanla işlerimiz vardı. Biraz uzaktaydık, trafik de vardı. Yarın telafi ederiz."

Boncuk bakışlarını bana kaldırdı. Babası gittiğinden bu yana birbirimize daha bağlıydık. Her şeyi birlikte yapmaya özen gösteriyorduk. "Tamam," dedi, onu bir kez daha öperek ayrıldım. "Duş alıp geliyorum, sana masal anlatacağım." Kıkırdadı. Masal yaşını geçmişti ama inatla ona masal anlatıyordum, o da severek dinliyordu. Masallar ruhumuzu acı gerçeklerden arındıran en masum yoldu.

Uyku hiçbir zaman sevdiğim bir ayrıntı olmadı. Beş altı saat uyumak bana yeterdi. Ama artık yetmiyor, kendimi uykudan da yataktan da alamıyordum. Ne kadar uyursam uyuyayım, yorgun oluyordum. Selim gittikten kısa bir süre sonra başlamıştı bu durum, depresyonda olduğumu düşünüyor, öteliyordum. Hiçbir şey zaten eskisi gibi değildi, benim de rutine geri dönmemem normal geliyordu. Ezel'in ısrarı üzerine gittiğim hastanede kanımda çıkan değerlerle yanıldığımı anlamıştım ama şimdi doktorun iki dudağına bakarken yanılmanın yanında derin bir de acı hissediyordum.

Ölüyordum.

Yavaş yavaş ölüyordum.

Kızım tek başına kalacaktı.

Doktor bir şeyler anlatıyordu, dudakları kımıldıyor, elindeki kalemi sağa sola çeviriyordu ve ben ölüyordum. Ezel başını elleri arasına almıştı, söyleyecek bir sözü yoktu. Durdurulamaz şekilde ben de gidiyordum.

CamScanner ile tarandı

"Tedavi süreci ağır ve sancılı olacak. Başarma ihtimaliniz her zaman var." Bir sürü şey söyledi, yarım saat konuştu. Onu dinlerken ne ben ne de Ezel ağzımızı açmadık. Sanki ikimiz de soru sormanın ya da konuşmanın yersiz olduğunu bilir gibiydik.

Birlikte evimizden çok uzak, şehrin diğer ucundaki hastaneden çıktık. Arabaya bindik, Ezel çalıştırıp sürdü. Konuşamıyorduk, sözler toparlanmıyordu. Tek bir söz etmeden bir saat araba kullandı. Hava kararıyor, bir kış gününü daha batırıyordu. Yol kenarına çekip arabanın motorunu kapattı. Aracın ışıkları kapandı, ikimiz de karanlık içinde kaldık. Önümüze bakıyorduk.

"Yurt dışına gideceğiz!" dedi, dudağımın ucunu kıvırdım. "Gidelim."

"Kimse bilmeyecek. Ne kadar sürerse, o kadar orada kalacağız."

Mantıklıydı. "Olur." Kızım için direnecektim.

"Yarın ayarlamaları yaparım, sen ve ben gideceğiz. Hera bilmeyecek, önce tüm testleri tekrar yaptıracağız."

"Ya olmazsa Ezel?"

"Olacak!"

Birkaç gün içinde Ezel ile ikimiz üç günlüğüne İngiltere'ye uçtuk. Hera'yı Ezel'in annesi Sevgi teyzeme bıraktık. İş gezisi adı altında gideceğimizi söyledik. Yalanımız çıkmasın diye Ezel oradaki şirketimizde bir iş uydurdu. Bizi yan yana görenler hakkımızda yanlış düşünemiyordu. Selim, ben ve Ezel hiçbir zaman ayrılmamıştık. Selim gitmişti, şimdi de ben gidiyordum. Ezel konuşmama izin vermiyordu, içimdeki ses öleceğimi fısıldıyordu.

Tüm testler yeniden yapıldı, üç gün beş güne çıktı. Bedenimde incelenmedik tek bir hücre bile bırakmadılar. Öleceksenız dünyanın her yerindeki doktorlar size aynı şeyi söylerdi ve her ölümcül hastalığın bir aması vardı. Başarma olasılığı umuttu. Önce bedenimin sağlığı, dinçliği gidecekti. Sonra saçlarım, kaşlarım ve hatta kirpikle-

CamScanner ile tarandı

rim. Yataktan kalkamayacak, ölümle yaşam arasında dolanacaktım. Ya kazanırsam diye geçecekti günlerim.

Kızım...

Hera aklıma geldikçe boğazım düğümleniyordu. Başına gelecekler bir bir gözümün önünden geçiyordu. O an hayata tutunmak istiyordum. Bir dal bulup sıkıca kavramak, asla bırakmamak. Doktorlar bana umut vermeye çalışıyordu, ben o umudu kendime veremiyordum. Ayakta kalmak, hastalığı yavaşlatmak için ilaçlar verdiler, tek tek içiyordum. Bir şeyler yapmak zorundaydım, altı ay sonra hayatta olmayabilirdim. Hera babasını kaybettiğinde benimle toparlanmıştı. Dokuz yaşında bir çocuk için babası her şey demekti. Bazı geceler fotoğrafıyla uyuyordu. Şimdi beni de kaybederse nasıl toparlanacaktı? Hera'nın bir yanı eksikti, benimle her şeyi eksik kalacaktı.

Ülkeme döndüğümüzde Hera evdeydi, sıkıca sarıldım. Ciğeri yanarmış insanın, kanarmış. Kendini düşünmez, geride kalacaklar için acırmış canı. "Seni çok özledim anne," dedi küçük dudaklarıyla. "Bir daha beni bu kadar uzun süre yalnız bırakma."

Ben gidiyorum Hera...

Gelmemek üzere...

Gözlerime dolan yaşları gülümseyerek gizledim. "Asla gitmeyeceğim annem. Seni asla yalnız bırakmayacağım."

Yatağıma girip kollarımı onun için açtım. Zıplayarak atladı, kıkırtıları kulaklarıma dünyanın en güzel müziği gibi geliyordu. Başını göğsüme bıraktı, saçlarını okşayıp tepesine öpücükler kondurdum. "Yaz gelince Ezel amcan, ben ve sen Londra'ya gideceğiz. Okulunun kapanmasını bekleyeceğiz. Tüm yazı orada geçireceğiz."

"Neden anne?"

"Biraz oradaki şirketle ilgileneceğiz. Seni tek başına bırakamam." Kollarını bedenime iyice sardı. "Tamam. Orada neler yapabilirim, araştıracağım."

Kollarımda uykuya dalınca kalktım. Selim'le paylaştığım odanın ormana bakan pencerelerine yaklaştım. Sert bir rüzgâr ağaçları iki yana savurup duruyordu. Orada, ayakta sabaha kadar karanlığı izle-

CamScanner ile tarandı

dim. Güneş doğarken kızımın yanına sokuldum. Her şey kızım içindi...

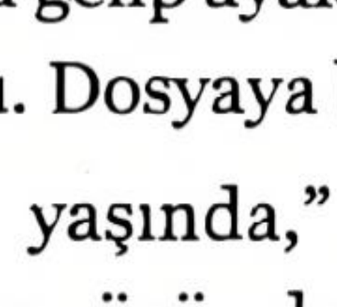

Çalışmaya çalıştığım karmaşık bir anda odamın kapısı açıldı. Ezel ile avukatımız Ömer Bey içeri girdi. Avukatımız her ne kadar holding için çalışıyor olsa da babamın çok eski arkadaşıydı. Babamın sırdaşı, yoldaşıydı. Gelmelerini ben istemiştim. Karşımdaki koltuğa oturdu Ömer Bey. Ezel yanıma gelip ayakta dikildi. Ezel elindeki siyah kapaklı dosyayı önüme bıraktı. Dosyaya bakıp arkama yaslandım.

"Helen Gündoğdu. Otuz yaşında," dedi Ömer Bey. "Aynı gün doğmuşsunuz, ocak ayının on üçü, doğum saatleriniz farklı. Sen gece yarısı Helen sabaha karşı doğmuş. Hastaneler de değişik."

Kaşlarım havaya kalktı, yavaşça doğruldum. "Şaka mı? Bu şehirde bana bire bir benzeyen biriyle aynı gün doğmak bana başka şeyler düşündürüyor."

"Şaka değil, olmasını dilerdim," dedi Ezel. Bir an ona bakıp Ömer Bey'e döndüm. "Babamın bir sevgilisi mi vardı Ömer amca? Bu normal değil, varsa bunu en iyi sen bilirsin."

Yaşlı adam gözlerini kaçırdı, babamın anneme sadık olmadığını düşünürdüm, yakalamamıştım veya duymamıştım ama çapkın bir adam imajını üzerinden hiç atmazdı.

"Babanın sevgilileri oldu, annen de biliyordu ama bu kadının annesi onlardan biri mi bilemem. Öyle olsa kadının annesi mirastan hak talep etmek için bir şeyler yapmaz mıydı?"

"Fırsatçı bir kadın yapardı," dedim. "Belki de değildi. Annesi kim?"

"Ayşe Gündoğdu, eşinden yirmi dokuz sene önce boşanmış, hemşireymiş. Emekli olduktan bir süre sonra yani beş yıl önce kalp krizinden vefat etmiş. Helen Gündoğdu'nun babası Hasan Candemir. Boşandıktan sonra yeniden evlenmiş, iki çocuğu daha var ama Helen'i evlatlıktan reddetmiş. Ayşe Hanım kızına kızlık soyadını vermiş ve ailesiyle bağlarını koparmış, Helen tek başına hayatını idame ettiriyor," dedi Ömer Bey.

CamScanner ile tarandı

"Pek tek başına sayılmaz," dedi Ezel. "Beş yıllık uzatmalı sevgilisi var."

"Bu bilgi bende yok," dedi Ömer Bey.

"Markete gittim, hem de birden fazla kez. Reyonları gezme bahanesiyle dolandım. Yakın bir arkadaşıydı sanırım, konuşmalarını dinledim. Sevgilisinin annesi Helen'i gelin olarak istemiyormuş. Büyük aşk demek ki engellere rağmen devam ediyor."

Ezel kadar garantici birini asla tanıyamayacaktım. İlk ve son olacaktı. Detay insanıydı, engel tanımıyordu. "Ya da," dedim. "Adam kızı oyalıyor."

"Eh," dedi Ezel, bana katılırcasına. "O da geniş bir pencere oldu."

"İki yıllık bir üniversite bitirmiş, güzel sanatlar mezunu ama iş imkânı kısıtlı. Markette çalışması bu yüzden olmalı."

"Bu kadın kimsesiz yani?" dedim.

"Öyle de denebilir," dedi Ezel, elini saçıma daldırdı, ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken saçlarımın arasından çıkardı. Parmaklarında birkaç tel saçım sallanıyordu. "DNA için," dedi.

"E peki o?" dedim şaşkınlıkla.

"Onunkini aldım, saçları çok uzun, bağlamıştı ve ucunda kopan teller sallanıyordu. Yanından geçerken hallettim."

"Sen bir dâhisin dostum." Kocaman gülümsedim.

"Dâhi değil, şanslı olmak istiyorum," dedi, yüzünde hüzünlü bir umut parlıyordu. "Kardeşinse sana donör olabilir."

Sırrım üçümüz arasındaydı, Ömer amca ve Ezel mezara götürecekti ve o kadın. Helen... Mitolojide Helen'in pek çok anlamı vardu ama sevdiğim aşk ve tutkuydu. Güller ve nar, tutkulu bir aşk.

"Bunun yanında mirasa da ortak olacak," dedi Ömer Bey. Ölüyordum ve para beni kurtarmıyordu. Yaşarsam da ona hakkı olanı vermekte bir saniye gocunmazdım. "Eğer babamın kızıysa her şeyimi ikiye böler, hakkını veririm. Değilse bunu o zaman tekrar konuşacağız."

CamScanner ile tarandı

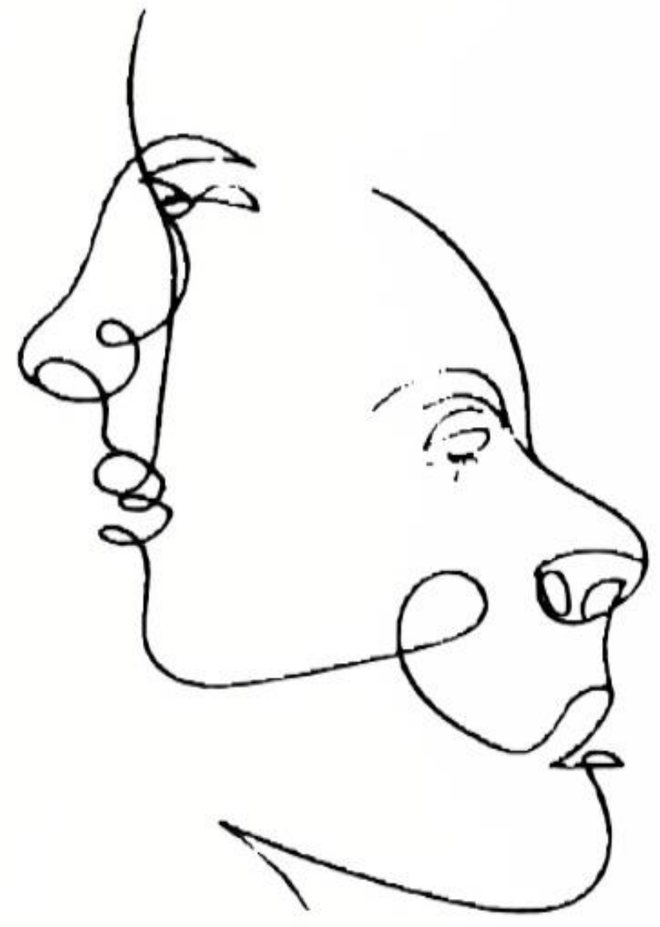

2. Merhaba Helen, Ben Ezel

Sen benim sevgimi bir hastalık olarak mı görüyorsun? Sana, benim içimdeki seni küçük göreceğini kim söyledi?[3]

Talya....

Üç gün sonra, üç gün önce girdikleri gibi peş peşe girdiler. Kalbim merak ve heyecanla çarpıyordu. İkisinin üzerinde gezdirdiğim bakışlarım Ezel'de durdu. "Evet," dedim sesimdeki heyecana engel olamamıştım. Bir kardeşim olmasını istiyordum, kızımı emanet edeceğim kanımdan biri. Teyze anne yarısıysa, ben benim hakkımı da ona verecektim.

Ezel iç cebinden çıkarttığı zarfı masaya, önüme bıraktı. "Sen aç," dedi, hiç beklemeden ucunu yırtıp içindeki kâğıdı çıkarıp en başına döndüm. Anlamadığım bir sürü şey yazıyordu, rakamlara geldiğimde alt dudağım ve ellerim titredi. Gözlerim dolarken kâğıdı elimden aldı Ezel.

Helen benim kardeşimdi. Benzerliği inanılmazdı. Ben babama, dolaylı yoldan babaanneme benziyordum. O da öyleydi. Bu bir insanın

3. PayelII – Güz Sarmalı Cüda.

CamScanner ile tarandı

aklını zorlayan, mantığını yok eden bir gerçekti. Öyle de olur mu dediği ne varsa yaşardı insan. Teşekkür ederim baba. Affet beni anne...

"Benim kardeşim var Ezel," diyerek kalktım, ağlıyor, sağa sola dönüyordum.

"Sessiz ol Talya," dedi, sessiz oldum. Birbirimize bakmaya başladık. O güldü, ben de gülümsedim. Kollarını açtı, arasına girdim. "Ölmeyeceksin!" dedi.

"Bu henüz belli değil," dedim ayrılıp gözlerimi silerken.

"Bir saniye bile kaybedemeyiz artık," dedi Ömer amca. "Her gün aleyhine işliyor."

"Evet," dedi Ezel. "Hazırlan, çıkıyoruz. Helen'le konuşmanın bir yolunu bu gece hemen bulacağız. Gerekirse evinin kapısını çalacağım ama konuşacağız."

Birçok açık vardı, cevapsız sorular, anlamsız, masal gibi gelen... Ama anlam değişmiyordu. Helen benim kardeşimdi. Adının neden Helen olduğunu bile merak ediyordum. Helen ve Talya... İkimizin adı da mitolojide yer alıyordu. Adımı mitolojiye meraklı babam taktıysa, Helen bir tesadüf müydü?

Aklım tarumar olmuştu. Ezel arabayı kenara çekti, kalp atışım asla geçmiyordu. Sakinliyor gibi oluyordum ama aklıma dolunca tekrar sertçe çarpıyordu. Markete bakmaya başladık. "Sence nasıl biri?" dedim. "Ben bu kadar seviniyorum ama beni istememe ihtimali de var. Belki de kötü kalpli bir kadın."

"Kalbi kendinde kalabilir, sen de onun kadar masumsun. İstediğiniz ilik ama haklısın, vermeyebilir de. Hayatlarınız çok başka, sen refah içinde bir hayat yaşadın, o yoksulluk içinde debeleniyor. Hırs yapabilir. Bunu göze alacağız."

"Değildir Ezel, kötü olmak için bir nedeni yok. Aramızdaki fark benim suçum değil ki."

Başını bana yatırırken yüzünde tanıdık bir gülüş vardı. *Sen safsın* bakışı.

"Selim'in sende sevdiği şey buydu," dedi, Selim bende pek çok şeyi seviyordu. "Neymiş?" diye sordum.

CamScanner ile tarandı

"Kalbin tertemiz, sana göre dünyadaki tüm insanlar çok iyi. Kimse hakkında kötü düşünmüyorsun, kötülük yapmak aklına bile gelmez. Herkesi kendin gibi sanıyorsun Talya."

Haklıydı. Her bir sözünde sonuna kadar haklıydı. Selim benim yufka yüreğimle dalga geçerdi. Beni önce kızdırır, sonra gönlümü alırdı. Ona asla dayanamazdım. Burnumun ucunda sızı hissettim. Özlüyordum. Bir eşten ziyade iyi bir dosttu.

"Uzaktan gözlemlediğim için birkaç fikrim var," dedi Ezel. "Beş yıldır annesini yola getiremeyen bir adamla sevgili. Bence o da senin kadar saf."

Bu beni gülümsetti.

"Hangi çağda yaşıyoruz? Bir kadın bir adamı beş yıl bekler mi?" dedi, yine gülümsedim. Cevabı biliyordu. Gözlerimin içine bakıp sırıttı. "Tabii ki bir Avnigil kadını bekler."

"İkna oluyorum," dedim. Hayatımı bir erkeğe adamıştım, on üç yaşında sevgilim olmuştu Selim. On beş, on altı, on sekiz... Onun sevgisi ve anıları bana yetiyordu. Yetecekti. Son nefesime kadar.

Saat gece ondu. Arabanın içinde bir saate yakın bekledik. Marketе kilit vurulurken o atkısını sıkıca bağlıyordu. Birine el salladı ve iki ayrı yöne dağıldılar. Arabadan inip kabanımın kemerini bağlarken peşine düştüm. Benim arkamdan da Ezel inmişti. Gecenin bir yarısıydı, tek tük de olsa insanlar vardı. Hızlı adımlarla yetiştim.

"Bir saniye bakar mısınız?" dedim, durup döndü. Sokak lambası üzerimize vuruyordu, bana dönünce kaşları havalandı. Dudakları kımıldadı, bir şey diyecekti ama konuşmayı unutur gibi durulmuştu. Bir adım geriye çıkarken ben ona bir adım gittim. "Konuşabilir miyiz?"

"Sen de kimsin? Ne oluyor?" dedi etrafına bakınarak. Bunun bir oyun olduğunu, başına bir bela geleceğini düşünüyordu. "Helen, lütfen. Amacım kötü değil, sana zarar vermek asla değil."

Adını ağzımdan duyunca bir adım daha geriledi. Gözleri korkuyla açıldı. "Adımı nereden biliyorsunuz?" dedi ürkek bir sesle. "Siz bana..." dedi, ona da anlamsız gelen benzerliğimizi fark ediyordu. Hatta seslerimiz bile, o konuşuyor, ben kendimi buluyordum.

CamScanner ile tarandı

"Senin istediğin bir yere gidip konuşabilir miyiz? Bu çok önemli. Bak, evet, ben sana benziyorum, sen bana benziyorsun, tam da bunu konuşacağız."

"Anlamıyorum. Sizi tanımıyorum, konuşmak istemiyorum," dedi ama bu korkusundan ve anlayamadığından kaynaklanıyordu.

"Lütfen," dedim yalvarır bir tonda. İçli bir sesle, rica eden duygu yüklü bakışlarımla. O sırada Ezel de arkamda durdu, bakışları ona kayınca yüzünde bir aydınlanma oluştu. "Siz," dedi. "Sizi hatırlıyorum."

"Merhaba Helen, ben Ezel. Arkadaşım Talya, merak etme, tehlikeli insanlar değiliz. Sadece konuşmak istiyoruz. Lütfen..."

Anlayamıyordu ama anlamak istiyordu. Sağına soluna bakınırken etrafa temkinli bakışlar atıyordu. "Caddenin diğer tarafında bir kafe var. Gidelim," dedi ama arkasını dönmeye korkuyordu. Yanında durdum. Ezel de benim yanımda durunca biraz kendini iyi hissetmiş olacak ki adım attı. Hiç konuşmadık. Kafenin kapısından geçerken küçük kış şapkamı alnıma indirdim, atkımı yüzüme çektim, saçlarımı önüme düşürdüm, Ezel de beni göğsüne sarar gibi sakladı. Bunu tuhaf bulmuş olacak ki bize bakıyordu. İnsanlara arkamı dönecek şekilde oturdum. Bir tarafımda Helen, diğerinde Ezel oturuyordu. Işıklar altında ona bakıyordum, atkımı yüzümden indirdim. Gözleri şaşkınlıkla yüzümü arşınlıyordu. Ben de ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Aynaya bakmak gibiydi, makyajımı silmiştim. Dudağımın üzerindeki ben açıktı. Bakışları dudaklarıma indi, inanamıyordu. Gözleri gözlerimi buldu, dili tutulmuştu. Ezel ikimiz arasındaki bakışmayı sessizce izliyordu.

Başımıza gelen garsona Ezel, "Çay," dedi, garsonu görmedim, o da beni görmedi. Dudaklarımı ıslattım. "Garip değil mi? İkiz gibiyiz."

"İnanılmaz, dudağının üzerindeki ben bile aynı." Sesi titriyordu, korkuyordu. "Kimsin?"

"Talya Hancı, eşimin soyadını taşıyorum." Bakışları Ezel'e döndü. "Hayır, o arkadaşım, eşim geçen yıl vefat etti," dedim.

"Başın sağ olsun," dedi, gözlerinde hüzün birikiyordu. Gülüm-

CamScanner ile tarandı

sedim. "Başımın sağ olması senin elinde Helen. Bana yardım etmek ister misin?"

Anlamadı, doğaldı. "Nasıl yardımcı olabilirim?" Bakışları üzerimde dolaştı. Marka kıyafetlerim, bakımlı duruşum *zenginim* diye bağırıyordu. "Ben basit bir kasiyerim. Size hangi konuda yardım edebilirim?"

Aklı karışıyordu, içinde bir kaos gözlerinden dışarı taşıyordu. Yüzünde saçmalıyormuşuz gibi bir gülüş belirdi.

"Seni ilk geldiğimde fark ettim," dedi Ezel. Ezel konuşuyordu, Helen ona bakıyordu ama ben kardeşime odaklanmıştım. "Benzerlik inanılmazdı. Talya arkamdan içeri girip seni gördü. Bu benzerliğin normal değildi. İnsanlar insanları andırabilir ama siz ikiniz öyle değildiniz. Markete gelmeye devam ettim, seni izledim," diye devam etti Ezel. Helen kaşlarını çatıyor, dudaklarını oynatıyor ama dikkatle dinliyordu. "Sen fark etmeden saç telini aldım."

Helen'in gözleri dehşetle aralandı. Dudakları açılırken bakışları bana döndü. "Yani?" dedi içine kaçan sesiyle. "Ne demek bu?"

"Seni araştırdık," dedim. "Bu şehirde bana bire bir benzeyen biri vardı ve ben bunu merak ettim."

"Talya'dan aldığım saç telleriyle seninkini DNA testi yaptırdım. Sonucu bugün aldık." Ezel'e bakarken nutku tutulmuştu. Dudağının ucu havalandı, başını kaldırıp etrafına bakınmaya başladı. "Kamera nerede?" diye sordu. Haklıydı.

"Kamera yok Helen!" dedim. "Şaka olmayacak kadar gerçeğiz. Test sonucunda kardeş olduğumuz çıktı."

Ezel'e ve bana bakıp kahkaha attı. Etrafın dikkatini çeken bir gülüştü. Birkaç dakika boyunca güldü. Gözlerinden yaş geldi, parmaklarıyla sildi. Ezel ve ben gözümüzü bile kırpmadık, onu öylece izleyip durulmasını bekledik. Gülüşü solunca ikimize uzun uzun baktı. "Şaka değil! Öyle değil mi?"

İkimiz de başımızı salladık. Gözleri dolarken bakışları bana döndü. Birçok şey söylemek istiyordu ama nereden başlasa bilemiyordu. "Babamın babam olmadığını biliyordum." Dolan göz-

CamScanner ile tarandı

lerinden birer damla düştü. Aceleyle sildi. "Annem söylemişti."

"Üzgünüm Helen," dedim, ona dokunmak istiyor ama korkuyordum. Yüzüm üzüldüğümü belli edercesine dağılmıştı. "Bilmiyordum. Babam biliyor muydu, bilmiyor muydu, onu da bilmiyorum. Enteresan bir durum daha var, aynı gün doğmuşuz."

Kaşları havalandı. "Nasıl yani? Bu nasıl olabilir?"

"Bilemiyorum. Babam ve annem öldü. Bize aydınlatacak kimse kalmadı. Belki birimiz erken ya da geç doğmuş olabiliriz. İkiz olma ihtimalimizi düşünüyorum. Eğer ikizsek birimizin annesi yalan söyledi. Ya benim annem, ya senin annen, gerçekte annemiz değil."

"İkiz testini ayrıca yaptıracağız."

"Peki ya baba?" dedi. "Belki baba gerçekte baba değilse?"

"O bilgi kesin," dedim. "Sen de ben de babaannemize benziyoruz." Çantamdan telefonumu çıkarıp galeriye girdim. Bir iki saniyede bulurken merakla beni izliyordu. Telefonumu ona uzattığımda heyecanla tuttu. Ekrandaki kadına bakarken gözleri yeniden doldu. "İnanılmaz..." Telefonu bana uzattı. Derin bir nefes alıp tavana baktı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Ondan onu istiyordum.

"Buradan sonrasını daha sakin bir yerde konuşabilir miyiz? Evimde? Sana göstermek istediğim biri var."

"Kim? Kimsenin kalmadığını söyledin."

"Benim için çok değerli biri, lütfen. Korkma. Benim senden başka kardeşim yok. Sana bir şey yapacak son insan bile değilim. Hatta arttırıyorum, bundan sonra sana kimse hiçbir şey yapamaz."

"Saygın insanlarız, bizden sana zarar gelmez. Bize güven. Seni sonra evine bırakacağız."

İkna olan bakışları teslim bayrağını çekti. Başını salladığında kalktık. Arka sokağa geri döndük. Ezel aracı kullanırken ikimiz arkaya oturduk. Üçümüz arasında da gergin bir sessizlik dolanıyordu. Aracın köşesine sinmişti, başına bir şey gelecek korkusuyla merakı çelişiyordu. Kırk beş dakika sonra evimin bahçesine girdik. Bütün çalışanları evden uzaklaştırmıştım. Ömer amca bizi evde bekliyor-

CamScanner ile tarandı

du. Arabadan inerken dört katlı mimari harikası devasa evime baktı. Sertçe yutkunurken bakışlarımız buluştu.

Elimi sırtına bıraktım, ürkekti. Taş gibiydi, kaskatı kesilmişti. Zorla bir adım attı. Ömer amcanın açtığı kapıdan içeri girerken birbirlerini süzdüler. Salona geçtik.

"Hera uyuyor," dedi Ömer amca.

"Tamam Ömer amca." Helen'e yürüdüm. "Üzerini çıkarabilirsin, üst katta." Çantasını, kabanını çıkarıp atkısını da üzerine bıraktı. Etrafına bakınıyor, zenginlik gözlerini alıyordu. Masumdu. Her hâlinden belliydi, ürkek bir ceylan gibiydi. Merdivenleri çıkarken arkamdan geldi. Birlikte Hera'nın odasının kapısının önüne geldik. Kapıyı usulca araladım. Gece lambasının odayı aydınlatmasıyla kızımı yatağında uyurken gördük.

"Kızım. On yaşında." Yüzünde hoş bir tebessüm oluştu. "Sen onun teyzesisin, benden sonra hayattaki tek yakını. Geçen yıl babasını kaybetti." Kapıyı usulca çektim. Karşı karşıya bakışıyorduk. Gözleri *ne istiyorsun anlat artık* diyordu.

"Hastayım, ölüyorum. Yardım etmezsen kızım annesini de kaybedecek. Bana senden başka yardım edecek başka biri varsa bile benim onu bekleyecek vaktim kalmadı."

"Neden?" dedi, bakışları tutuştu. "Neyin var?"

"Dördüncü evre kanserim, nakil olmam gerekiyor. İlik nakli olmak zorundayım ve senden başka kan bağım olan kimsem yok. Kızımla uyuşmadık. O benim hasta olduğumu bilmiyor." Hera'nın odasının kapalı kapısına diktim gözlerimi. "Kocamı çok sevdim ama erken kaybettim. Kızımla ayakta kaldım, kızım da benimle hayata tutunuyor. Ben de gidersem o yapayalnız kalacak." Gözlerimden birkaç damla yaş indi. "Bana yardım et."

"Bir ilik mi? Uyarsa veririm."

Başımı iki yana salladım. "Sadece ilik değil. Gel, aşağı inelim."

Aşağı inip salonda oturan Ömer amca ve Ezel'in yanına geldik. Uzun koltuğa oturdum, o da yanımda yerini aldı. Bedenimi ona çevirdim. Meraklı bakışları yüzümde dolanıyordu. "Birkaç saat içinde

CamScanner ile tarandı

tüm dengelerinin değiştiğini tahmin ediyorum. Sana her şey ve her an garip geliyor olmalı. Bir anda kardeşin hatta yeğenin oldu. Ne hissettiğini bilmiyorum ama merak ediyorum."

"Her an biri şaka diyerek ortaya atlayacak gibi hissediyorum. Uyusam uyansam rüya derim. Şu anı tanımlayacak bir cümlem yok."

"Nasıl yaşıyorsun Helen? Marketin dışında?"

"Hiç, iş ve ev. Herkes nasıl yaşıyorsa öyle."

"Hayatın artık oraya ait değil. Bunu daha önce öğrenmiş olmalıydım. Babam arkasında sırlarıyla gitti. Bilemezdim. Sana hak ettiğin hayatı vereceğim. Oraya dönme!"

Birkaç saniye öylece gözlerimin içine baktı. Burukça bir gülüş oturdu yüzüne, bir şey aradım. Fırsatçılık, para hırsı, belki kin! Kötü biri olsa bile hakkını verecektim. Kötüyse zaten kendi söke söke alacaktı. Her şeyi göze alıyordum. "Babam zengin bir adamdı. Tek varisiydim. İkiye böleceğiz."

"Fazla iyisin," dedi. "Sizin dünyanızla benim dünyam çok farklı. Evi gördüğümde anladım. Demek ki istenmeyen bebektim, ben gayrimeşru, sen meşru. Baban hakkım olanı almamı istememiş, sen neden istiyorsun?"

"Kimin meşru kimin gayrimeşru olduğu henüz belli değil. Geçmişi deşemem, öyle bir gücüm yok. Kaldı ki ikiz de olabiliriz ki bu durumu daha karışık hâle getirir. Mesela bize ne oldu? Neden bizi ayırdılar? Ben her zaman fazla iyiydim. Bugüne kadar hiç zararını görmedim. Babamın kızısın, benim de kardeşim. İnsan böyle şeyleri parayla alamıyor. Ben canımı bile parayla alamıyorum. Ölürsem de bir değeri kalmayacak."

"İlik için böyle konuşuyorsun!" dedi inanmak istiyor, tüm kaçak yolları deniyordu. "İlik karşılığında her şeyinin yarısını bana vereceksin. Öyle mi? Pollyanna değilim, lütfen açık konuş."

Onu ikna etmek sandığımdan zor olacaktı. Belki ikna bile olmayacaktı. Elimdeki tüm kozları kullanacaktım. Ömer amcaya döndüm. "Hazır mı?" diye sordum. Yanında duran dosyalardan birini ayağa kalkıp bana uzattı. Ben de ondan alıp Helen'e uzattım.

CamScanner ile tarandı

"Ne bu?"

"İster olsun ister olmasın, bu senin hakkın. Ben sana hakkını veriyorum. Bunlar karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Ne olursa olsun, kızımın bir teyzesi olacak. Bir gün ben gitsem bile sen kalacaksın. Beni sevmek zorunda değilsin ama onu seversin. İkimize benziyor."

Derin bir soluk aldı, bakışları karşısında eli çenesinde oturan Ezel'e kaydı. Ellerini birbirine kenetledi. Gözlerini kısa bir an yumdu, açıp başını salladı. "İlik vereceğim. Karşılığında bir şey beklemiyorum."

"Bunu görebiliyorum ama istesen de istemesen de her şeyi ikiye böleceğim. Karşılık olarak düşünme. Bunu daha sonra tekrar konuşalım. Bir konu daha var ama sonra konuşalım. Bu gece için yeterli, seni daha fazla zorlamak kafanı karıştırmak istemiyorum. Senden tek istediğim oradaki hayatını bırakman."

"Bunu yapamam, evleneceğim."

Ezel'in gülüşünü duyduğumuzda ikimiz de ona döndük. Kaşlarımı havaya kaldırsam da o beni takmadı. "Beş yıldır seni oyalıyor. O adam seninle evlenmeyecek."

Helen'in kaşları derinden çatıldı. Orada bir çizgi yoksa da artık çıkabilirdi. Gözlerini kısarken yüz hattını izledim. Kesinlikle benden farklı biriydi. Ben öfkelenmek nedir bilmem, hayatımda kaşımı şu kadar çattığımı gören olmamıştır. Helen az sonra kükreyecek aslan gibi görünüyordu.

"Bu adam kim?" dedi. "Kuzen falan mı?"

Ezel dişlerini sıkarken çenesi seğirdi, bakış açısı Helen'in üzerindeydi. "Ezel, ben ve eşim çocukluktan bu yana dostuz. Kardeşim desek daha doğru olur. Babalarımız ortaktı, eşimin babası ve benim babam vefat etti ama Ezel'in ailesi çok şükür ki yaşıyor. Yani anlayacağın yeni ortağın."

Ezel tek kaşını kaldırıp havasını atarken Helen'in gözlerindeki öfke harlandı. "Özelim hakkında konuşmazsa sevinirim."

"Helen!" dedim, biraz yaklaşıp ürkerek ellerimi elinin üzerine

CamScanner ile tarandı

koydum. Ateş gibiydik. Ortak yanlarımız vardı. Stres altında elim ayağım ateşe düşmüş gibi olurdu. O da sıcacıktı. "İstifa et. Yarın işe gitme, seninle daha uzun konuşalım. Dinlenmiş, düşünmüş olursun."

"O işi bulmak için aylarca boş gezdim. Edemem."

Tatlı bir gülümsemeyle başımı yana yatırdım. "Senin o işe ihtiyacın yok. Beni dinle ve istifa et."

Gözlerini kapatıp burnundan nefes aldı. "Bir oyun bir tuzağın içinde gibi hissediyorum."

"Bu normal bir düşünce ama inan bana, ne tuzak ne oyun. Bunlar inanılmaz gerçekler ve ben bu gerçekleri çok sevdim. Konuşacak, anlatacak çok fazla şeyimiz var ama zamanla." Ellerimi elinin üzerinden çektim. Mal varlığımızın olduğu dosyayı ona uzattım. "Bunu al ve incele." Eli titriyordu, buna rağmen güçlükle alıp ayağa kalktı. Çantasını bıraktığı koltuğa ilerledi. Alelacele içine bırakıp montunu giyerken Ezel ve Ömer amca da ayağa kalktı.

"Seni eve bırakacağım," dedi Ezel, istediğini sanmıyordum ama buradan evine çok fazla yol vardı. Mecburen kabul ederken başını olumlu anlamda salladı. Evin kapısından onların gidişini izledim. Koca evde kızım ve ben bir başımıza kalmıştık. Bu geceyi ikimiz de sabaha bağlamakta zorluk çekecektik. Yarın yeni bir gündü. Yepyeni ve umut dolu...

CamScanner ile tarandı

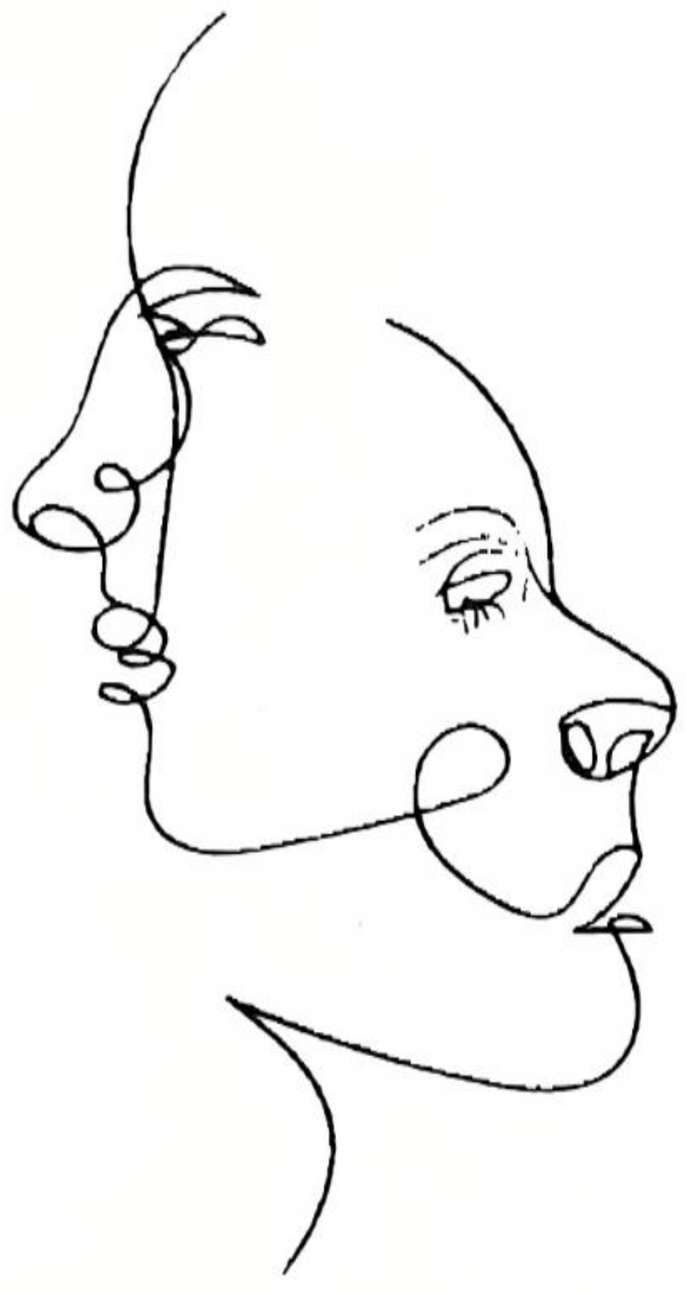

3. Aksi Şey

Bazen bildiğiniz bir şeyi duymanız gerekiyordu. Birinin sizi sözlerle, duymak istemeyeceğiniz cümlelerle dövmesi şarttı.[4]

Helen...

Bir rüya mı yoksa kâbus mu?

Hayatlarına bir anda bomba düşen insanları kitaplarda ya da filmlerde sanıyordum. Bir gece yarısı başıma bir kardeş düşeceğini biri söylese katıla katıla gülerdim. Kendimi bir cenderenin içinde hissediyorum. Sabah uyanacağım ve rüya olduğunu düşüneceğim. Benzerliğimiz şok edici ama Talya daha garip. Kim bunca sene sonra ortaya çıkan bir kardeşi bu şekilde isterdi ki? Bu ne çabuk bir bağ kurmaydı? Zengindi, aksime. Ben meteliğe kurşun atarken onun evi milyonlar ederdi ama zor bir hayatı vardı. Sevdiği adamı kaybetmişti, şimdi ölümle burun burunaydı. Zenginliği söylediği gibi onu kurtarmıyordu. Onunla kardeş olduğumuza inanmakta zorlanıyordum ama kardeş olmasak da ona ilik verirdim. Bir anneydi, küçük bir kızı vardı. Pollyanna değildim ama kalpsiz de değildim.

4. Payelll – Güz Sarmalı Vecd.

CamScanner ile tarandı

Gözlerinde tatlı bir ışık vardı, ömrü boyunca iyi bir insan olduğunu hissediyordum. Gülüşünde bir masumluk kol gezinmişti. Sözleri, konuşma şekli, oturuşu ve duruşu onun bir soylu olduğunu açıkça ortaya seriyordu. Gerçekten biz neydik? Bunlar nasıl olmuştu? Bize ne olmuştu? Geçmiş büyük bir muammaydı. Annem bana sadece babamın babam olmadığını söylemişti. Gerçek babamı sorduğumda bilmemin bana zarar vereceğini, asla onu bulmamamı, onun bir serseri olduğunu ve başıma bela olacağını söylemişti. Bunca insan bizden ne saklamıştı? Düşüncelerim beni delirtme noktasına gelince elimle saçlarımı arkama atarken sıkıntıyla inledim.

Yanında oturduğum adam kısa bir an bana dönünce ben de ona döndüm. Aramızda gergin bir bakışma geçti. "Sen bana neden öyle söyledin?" dedim. Murat benim beş yıllık sevgilimdi, evlenmek istiyorduk, annesi beni istemiyordu ama çabalıyorduk.

"Birinin sana gerçeği söylemesi gerekiyordu. Bu kişinin ben olması mı seni kızdırdı? Sizi tanımıyorum ama gerçeği görebiliyorum."

"Bir şey bildiğin yok, yorum yapma sen!" Araba durmuştu, etrafıma bakınca evimin önünde olduğumu fark ettim. Saat geçe üçtü. Biri beni bu arabadan inerken görürse asla açıklayamazdım. Arabanın içinden binalara göz attım. "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Uyanık biri var mı diye bakıyorum, biri beni bu lüks arabadan inerken görürse adım kötü kadına kadar çıkabilir. Işıkları kapat!"

"Emir verme!" dedi ama arabanın motorunu susturdu. "Beş dakika bekleyeceğim. Sus!"

"Sen ne aksi bir şeysin!" dedi.

"Sen daha ne gördün ki?" dedim, başım cama yapışmıştı. Sokak uyuyordu, kalbim ağzımda atıyordu. Meraklı komşularım vardı, her şeyden haberi olan, duyduğunu yayması on dakikasını almayan. Arabanın içini sessizlik kaplayınca başımı ona çevirdim. Sessizce tırnağını dişine takmış eğlenerek beni izliyordu. Esmer bir adamdı, koyu kahverengi gözleri çekikti, gür kirpikleri, uzun beyaz bir yüzü vardı. Biçimli dudakları eğlenceyle kıvrılmıştı. Burnu estetik değilse bir doğuş harikasıydı. Yakışıklıydı, soylu bir serseriydi. Boyu uzun,

CamScanner ile tarandı

bedeni kaslı ve iriydi. Kendine bakan biriydi. Çuvalla paranın içinde aksi düşünülemezdi.

"Ben artık gideyim," dedim dönerek kapı koluna asıldım. "Yarın seni iş yerinin önünden alırım." Telefonunu uzattı. "Numaranı yaz."

"Emir verme!" diyerek son model telefonunu elinden çekerek aldım. Modeli Murat kullanıyordu ama o bana telefonunu vermezdi. Nasıl nereye yazılıyor, bilmiyordum. Ekrana bakarken öylece kalmıştım. Elimden usulca alıp numara yazma yerini açıp geri uzattı. Fakirlik diye bir şey vardı. Numaramı yazıp uzattım. Hiçbir şey demeden indim. Apartmanın kilidini açıp girdim. Giriş katta oturuyordum. Evime girip bedenimi kapının arkasına yasladım. Karanlık evde bir başıma kapı önüne çöktüm.

Buz gibiydi ev. Oturduğum taş zemin bedenimden çok ruhumu donduruyordu. Hayatım yalanlar üzerine kurulmuştu ve ben hiçbir şey bilmiyordum. Yalanların bana açıkladığı bir şey vardı, sevgisiz geçen bir ömürde harcanmıştım. Babam hiç olmadı, annem hiç normal bir anne olmadı. Ayakta kalmak için en ağır işlerde çalışmıştım. Kimseye muhtaç olmamak, kendime yetmek için debelenip durmuştum. Otuz yıllık hayatımda kimse tarafından sevilmemiştim. Murat'a olan bağım tutunacak bir dalım olmasını istemekten öteye geçmemişti.

Kalbim sancıyordu, ötelediğim tüm acı geçmiş beynimin içinde fırtına hızında dönüyor, beni içine çekiyordu. Hangimiz daha şanslıydı? Talya mı ben mi? İkimiz de değildik.

Gerçekle geçmişim birbirine karışmıştı. Gelecek karanlıktı. Beklentim sıfırdı. Kuru bir canım vardı ve onun için savaşmıştım. Şimdi bir kardeşim ve bir yeğenim vardı. Aklıma sığmıyordu, mucize böyle bir şey miydi? Ne yapmam gerekiyordu? Her acının arkasından ne yapıyordum? Ayağa kalk kızım, yarın yeni bir gün...

Telefonum çaldı, sabah olmak üzereydi. Çantamın içinden bulup baktım. Bir numara, kayıtlı değil. "Alo?" dedim kuru ve titreyen sesimle. "Işığını yakmadın, eve girdin mi?" Ezel'di. Bakışlarımı ay ışığı sızan mutfak penceresine döndürdüm. "Evdeyim, sorun yok." Telefonu kapattı, ekrana bakıp numarayı ezberledim. Ayağa kalkıp bedenimi odama sürükledim. Yarın yeni bir gün...

CamScanner ile tarandı

Buz gibi evime gözlerimi açtığımda ilk tavanımı gördüm. Gözlerimi tekrar kapattım, rüya görmüştüm. Dün gece bir kadın aniden önüme çıkıp *ben senin kardeşinim* demişti. Beni evine götürüp kızını göstermişti. Yan dönüp ellerimi başımın altına aldım. Gözlerimi açmaya korkuyordum. Rüya olması mı üzerdi gerçek olması mı, ona karar veremiyordum. Kardeşim olduğunu söyleyen kadın öleceğini, benden ilik nakli istediğini söylemişti ve kadın dudağındaki ben izine kadar bana benziyordu. İnleyerek yorganı kafama kadar çektim. Gerçek olduğunu anlamanın bir yolu vardı. Telefonumu yastığımın altından çıkarıp son aramalara baktım. Evet, kaydetmediğim numara saati saatine orada duruyordu. Derin bir nefes alıp doğruldum. Doğal gaz sobamı açıp ocağa çay suyu bıraktım. Duşa girip çıktım. Kahvaltımı yaparken telefonum çaldı. En yakın arkadaşım Nilay arıyordu.

"Dün gece bin tane mesaj attım, Instagram'dan yüz tane reels gönderdim ve sen birine bile bakmadın. Uyuya mı kaldın kuşum?"

"Çok yorgundum, telefona bakmadan yattım." Henüz ben bile ne olduğunu bilmiyordum, kimseye tek kelime edemezdim.

"Kıyamam." Nilay ile aynı markette çalışıyorduk, vardiyalarımız çakışırsa ne âlâ, olmazsa haftayı görüşmeden kapatırdık. "Müdüre diyeceğim, bize ayrı vardiya yazmasın," dedi, bugün onun izin günüydü. "Giyinip çıkmam gerekiyor, aralarda bakarım mesajlara. Öptüm."

"Unutma beni, yaz kalbine," diyerek kahkaha attı. Telefonu kapatıp kahvaltımı toparladım. Üzerimi giyinip işime geçtim. Reyonları toparlıyor, dün geceyi aklımdan silmeye çalışıyordum. İnanılması zordu. Kaçıyordum. Umut etmekten, gerçekten bir kardeşimin olması hayalinin güzelliğinden. Hayal kırıklığı yaşayacaktım da acısı kaçmama neden oluyordu.

"Helen," diye fısıldadı biri, başımı çevirdim. Başında küçük bir şapka, saçları ve gözlüğü yüzünü kapatan Talya karşımda dikiliyor-

CamScanner ile tarandı

du. Yanında da Ezel denen adam duruyordu. Hayal değildi, rüya da değildi. Kanlı canlı karşımda duruyorlardı. Ellerimi üzerime silerken etrafıma bakındım.

"Ne yapıyorsun Helen?" dedi Talya.

"Çalışıyorum." Başını yana yatırırken gülümsedi. "Yapma Helen?"

"Seni almaya geldik," dedi Ezel. "Hadi."

İç savaş veriyordum, kalmak ve onlarla gitmek arasında çetin bir kapışma. Belirsizlik, dengesizlik. Zor da olsa kurduğum hayatın ellerimden alınmasının korkusu yaşıyordum. Yanımızdan müşteriler gelip geçiyordu, Ezel fark edilmemek için elini ürünler üzerinde gezdirmeye başladı. Sanki bana verilen bir süre vardı ve saniyeler içinde dolacaktı. Dolmadan oyuna ya dâhil olacaktım ya da canavar beni ele geçirecek, oyun başlamadan bitecekti.

"Helen," dedi Talya, adımlarını önüme kadar getirdi. Başını eğip fısıldadı. "Sen benim kardeşimsin, hak ettiğin hayatı yaşayacaksın. Yerin burası değil. Lütfen git ve çıkışını ver. Seni arabada bekliyoruz."

Talya dönüp uzaklaşırken Ezel bana acele bir bakış attı. Talya çıkarken o ellerini cebine atıp müşteri gibi dolaşmaya başladı. Orada öylece dikiliyor, ne bir adım atabiliyor ne de düşünebiliyordum. Arkaya bir adım atarsam oyunu kaybedecek, canavara yem olacaktım. Öne atarsam kazanacaktım. O kadar büyük bir çelişki yaşıyordum ki bedenimi ter basmıştı. Ateşin içine düşmüşüm gibi yanıyordum. Hayatım boyunca böyle karmaşık bir ikilem yaşamamıştım. Bir daha da yaşamak istemiyordum. Ne olacaksa olacaktı. Ya gülecek mutlu olacaktım ya da ağlayacaktım. Ağlamak yabancısı olduğum bir durum değildi. O yüzden bir umut mutluluğu seçtim ve öne doğru bir adım attım. Markete ait önlüğü çıkarıp elime aldım. Müdürün yanına giderken Ezel'in delici bakışlarını ensemde hissediyordum.

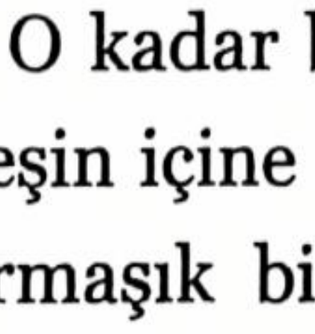

Müdürün karşısında durup, "Ben ayrılıyorum," dediğimde

CamScanner ile tarandı

adamın bunu beklemediği bakışlarından anlaşılıyordu. Neden bile demeden kendimi kapı önünde bulmuştum. İşi ben bıraktımla kovulmak arası bir yerde kalmıştım. Fazla düşünmeyi kendime yasaklıyordum. Bir yola giriyordum, başıma gelecekleri de alıp kabul ediyordum.

Daha önce varlığından haberim olmayan bir mevkide lüks bir siteye girdik. Altındaki otoparka arabayı bırakıp asansörle butonda yazan doğruysa yirmi sekizinci kata çıktık. Burası bir rezidanstı. Daire sanırım Ezel'e aitti. Yirmi sekizinci kata gelince 84. dairenin önünde durduk. Ezel elindeki kartı kaldırdı, gece mavisi renginde-ydi kart. Kartın üzerinde şık harflerle E.H yazıyordu. Ezel Hazneci ama baş harflerimiz yan yana gelmişti.

Bu zenginlik aklımın çok ötesindeydi. Ezel elindeki kartı kapıya okuttu, açılan kapıdan önce o geçti. Talya ve ben içeri girdikten sonra Ezel arkamızdan kapattı. Salona açılan bir alan yoktu, kapı direkt dairemin beş katı büyüklüğündeki salona açılıyordu. İstanbul'u ayaklar altına seren, ruh doyurucu manzaraya yürüdüm. Ev sıcaktı, sıcak ev severdim. İnsan kendini huzurlu hisseder sıcak evde. Burnumdan derince bir nefes alırken montumu çıkarıp uzun köşenin kenarına bıraktım. Yerde koyu ahşap parkeler ve üzerinde beyaz peluş bir halı duruyordu. Ayaklarıma verdiği enerji inanılmazdı.

"Burası benim evim," dedi Ezel. "Bir süre sen de kalacaksın."

"Gel, otur," dedi Talya. Köşenin ortasına kurulmuştu, karşısına otururken Ezel salonun sol köşesindeki açık mutfağa ilerledi.

"Öyle bir anda mahalledeki hayatımı bırakamam. Arkadaşım var, sevgilim var. Ne diyeceğimi bilmiyorum, ben buraya ait değilim."

"Sen buraya aitsin, o kısma birazdan geleceğiz. Önce senden bir şey isteyeceğim. İlik için doku örnekleri vermemiz gerekiyor." Durup gözlerime baktı, devam etmeye çekiniyordu ve bu bakışın altından bir şey çıkacaktı. "Lafı dolandırmak istemiyorum Helen ama girmekte zorlanıyorum."

"Onu fark ediyorum, nedense kabul etmeyeceğim bir şey diyeceksin gibi hissediyorum."

"İlik nakli olsam da iyileşmeme olasılığım var, bu durumda

CamScanner ile tarandı

bana tekrar ilik vermen gerekebilir. Masada kalma ihtimalimi konuşmak bile istemiyorum. Bu çok uzun bir süreç olacak. Ben burada olmayacağım. Londra'da bir hastaneye yatacağım."

"Tek başına mı? Ne demek istiyorsun, anlamıyorum?" Beden dili telaşlıydı, yanılmıyorsam terliyordu. Elleri titriyor, gözleri yuvalarında telaşla dönüyordu.

"Ben gideceğim, sen burada kalacaksın. Benim yerime geçmeni istiyorum," dedi, anlamak için birkaç saniye gözlerine baktım. Sözlerini konumlandıramıyordum. "Ne?" dedim. Ezel iki kupa kahveyi önümüzdeki sehpaya bıraktı. Koku başımı döndürdü, kaliteli kahveyi tanırdım, kendime verdiğim nadir ödüllerdendi. Kahvenin kokusu bir an aklımı karıştırdı. Az önce duyduklarıma tekrar odaklanmak zorunda kaldım.

"Ben anlatayım," dedi Ezel, ayakta elleri cebinde dikiliyordu. "Talya ile kimlik değiştireceksiniz. Helen yurt dışına tedaviye gidecek, Talya burada kalacak. Helen burada, Talya orada olacak."

Dudaklarım aralandı. Ben ne tür bir oyunun içine düşüyordum? Bir an tüm bildiklerim yanlış bir yolda olduğumu ok işaretiyle gösteriyordu. "Buna ne gerek var?" diyebildim.

"Kızım için," dedi ellerime asıldı. "Beni öyle görmesini istemiyorum, bana yardım et Helen." Menekşe gözleri yaşlarla parlıyordu. "Kemoterapiye gireceğim, saçlarım kaşlarım dökülecek. Bedenim hâlsiz düşecek, zayıflayacağım. Çok zor anlarım olacak. Direneceğim ama ya kazanamazsam? Hera her gün öleceğimi düşünerek uyuyacak ve uyanacak. Küçük bir çocuğun annesiyle kurduğu hayaller ülkesini kurtarmalısın. Beni öyle görürse ömrü boyunca atlatamaz. Psikolojisinin dağılmasını, paniklemesini istemiyorum."

Ellerinin arasındaki elim terliyordu, bedenim ikinci kez alev alıyordu. Sesindeki keder anlatacağım türde bir duygu değildi. Anne değildim, anneliğin ne olduğundan haberim bile yoktu. Gözlerimi yumdum, bir kızım olsaydı ve ben ölüyor olsaydım ne düşünürdüm?

"Ya geri dönemezsen?" dedim, dolan gözlerimi ona açtım. "Ya hiçbir şey işe yaramazsa? Hera'nın annesi olarak kalamam. Teyzesi olmak başka, annesi olmak bambaşka."

CamScanner ile tarandı

"Dönecek!" dedi Ezel. "Bir sürelik bir şey bu. Belki atlı ay, belki bir yıl. Dönecek!"

"Dönmesini ben de isterim, ne kadar gerekiyorsa o kadar ilik veririm. En kötüsünü düşünmek bende alışkanlıktır, üzgünüm." Talya'nın gözlerine bakıp gülümsedim. "Onu demek istemedim. Beni anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Haklısın. Onu da düşündüm. Bana bir şey olursa da onu senden başka emanet edeceğim kimsem yok. Ezel onun yasal vasisi değil. Amcası ve yengesi var, onlara verirler. Bundan, ölmekten daha fazla korkuyorum. Şirkette tek başıma yüzde kırk beş hisseye sahibim, bana bir şey olursa kızıma kalacak. Ona bir şey olursa da amcasına. Ona zarar verirler, iyi biri değil. Kızımın bir kez saçını okşamış bir amca değil, arayıp soran, ilgilenen. Onlar için para her şeyden daha üstün. Haklısın, bunların sana bir getirisi yok. Kocaman bir oyunun içine gireceksin, hayatın değişecek. Bir anda anne olacak, kocaman bir serveti yöneteceksin. Ben bir yılın sonunda döneceğim, şansım varsa sağ. Ölürsem yüzde kırk beş sana ve kızıma kalacak, dönersem geldiğimde gerçek kimliğini tekrar alacaksın. O gün benim yanımda, kardeşim olarak seni tüm dünyaya kendim duyuracağım. Bir kaybın olmayacak, miras düzenlemesini yapacağız, ben olsam da olmasam da miras ikiye bölünecek. Yasal yollardan gerekli belgeleri imzalayıp gideceğim. Bana iyilik borçlu değilsin ama belki Hera için bunu yapabilirsin."

"Kabul etmezsen de hakkını alacaksın!" dedi Ezel. "Hera ile üçünüz Londra'ya yerleşirsiniz. Hera da annesinin her hâline şahit olur, bir teyzesi olduğunu bilir. Seçim senin, zorlamayacağız."

Bu ikisi bana bir hayat sunmuyordu, diretiyordu. Vicdanıma oynuyordu. Kabul etmezsem Hera'nın annesi için döktüğü gözyaşlarına şahit olacaktım. Pişmanlığım beni yakacaktı. Diğer türlü ben o olamazdım. Bir çocuk annesini tanırdı. İkisinin bakışları arasında kahveme uzandım. Kupayı ellerimin arasına sıkıştırıp arkama yaslandım. Bir yudum alıp kahvenin kanıma karışmasını bekledim. Sessizliğim karşısında Talya ecel teri dökerken Ezel pencereye yürüdü. Omzunun tekini cama verip ayağının birini diğerine çaprazladı.

CamScanner ile tarandı

Manzaraya bakıyordu ama gördüğünü düşünmüyordum. Kahvemin son damlasına kadar sesimi çıkartmadım, onlar da soru sormadı. Her zaman düşünmeye en kötüsünden başlardım ama insan düşünerek Kaf Dağı'na çıkamazdı, çıktığını hayal ederdi. Yol üzerinde başına ne geleceğini bilemezdi. Sonunu düşünen kahraman olamazdı, ben demiştim derdi.

"Hera annesi olmadığımı anlar."

Talya gevşeyerek gülümsedi. "Benim gibi giyinip konuşursan anlamaz. Ezel'den başka bizi kimse ayıramaz."

"Beni önceden görmesinden kaynaklı bu, aynı insan değiliz."

"O yüzden ayırmıyorum," dedi Ezel, yaslandığı yerden kıpırdamadan başını çevirdi. "Aynı kadın değilsiniz, Talya iyilik meleği, masum, sen öyle değilsin."

O melek, ben cadı, öyle diyecekti. "Öyle mi? Ben neymişim?" Koyu kahverengi bakışlarını gözlerime dikti. Ben çekmedim, o da çekmedi. "Korkusuzsun. Acımasız da olabilirsin ama masum değilsin. Seni kandırmamız için önce senin kendini kandırman gerekiyor. Gözlerin farklı bakıyor. Yandıktan sonra sönen odun alev almaz. Ne yaşadın bilmiyorum ama kaybedecek bir şeyin yok. Kaybedecek bir şeyi olmayan insanlar tehlikelidir."

Bakışlarımı çekerken içim alev aldı, birinin beni böyle tanıması alışık olduğum bir durum değildi. Yüzüme tokat atılmış gibi hissettim. Yutkunurken canım yandı. "Artık kaybedeceğim birileri var," diyebildim. "Cana getirmek için her şeyimi kaybettiğim kanadımı kırdınız."

"Seni sevmek istiyorum Helen," dedi Talya. "Benim de kızımdan başka bir dalım olmalı. Kaybettiğimiz yılları telafi etmek isterdim. Ne yaşadıysan unutturmak, anlatmak istersen dinlemek. Acına ortak olmak, her şeyin olmak."

Gerçekten sevmek için yaratılmıştı. Sevilmişti, bir baba, bir eş, bir evlat tarafından. "Sevmek ve sevilmekle aram iyi değil, zamana bırakalım."

"Kabul ediyor musun?" dedi Ezel.

CamScanner ile tarandı

"Otuz yıl boşuna yaşadım, bundan sonra en azından bir çocuğa faydam dokunacaksa ediyorum. Çuvallarsam kusur kabul etmem."

"Bir çocuk değil Helen. Sen onun artık ikinci annesisin. Ben olsam da olmasam da." Gülümsedi. "Çok neşelidir, zekidir ve hareketlidir. Atlar, zıplar, sürekli konuşur, sana tüm detayları anlatacağım."

Ezel sonunda yaslandığı yerden doğrulup karşıma geçti. "Sevgilinden ayrılıyorsun. Seni tanıyan insanlara biriktirdiğin parayla tur gezisine çıktığını söylüyorsun. O sırada ben de senin pasaport işlemlerini yürüteceğim. Bir süre sonra gitmiş olacağız ama önce ikinizden kan örneği alınacak. İsimsiz araştırma yapılacak. Kayıtlara geçmeyecek."

"Ya uymazsa?" dedim.

"Uyacak!" dedi Ezel. "Sana en kötüsünü düşünmeyi yasaklıyorum."

"Sen bana emir verme! Sinirlerimi bozuyorsun! Hem ne diye sevgilimden ayrılıyorum, döneceğim derim?" Murat benim umurumda bile değildi ama bana emir vermesi sinirlerimi bozuyordu. Alay edercesine güldü. "Neden güldün?"

Cebinden telefonunu çıkarıp ekranda oyalandı. Bana uzatınca gözlerimi gözlerine dikerek aldım. Ekranda açık fotoğrafa bakınca gözlerim büyüdü. Mahalleden Şengül ablanın kızı Çiçek'le sarmaş dolaştı.

"Bilmem, döner misin?" dedi. Ekranı kapatıp telefonu sehpaya uzatıp kalktım. Yüzümde saçma sapan bir gülüş vardı. "Ben gideyim artık. Halletmem gereken şeyler var."

"Ezel bırakır seni, evin buraya çok uzak," dedi Talya.

"Kendim giderim."

"Götürürüm," dedi Ezel.

"Kendim gideceğim."

Talya çantasından cüzdanını çıkarttı. Bir kart alıp bana uzattı. "Taksiyle git, sen artık ben, ben artık senim. Lütfen al, ikram, hediye falan değil. Senin olan şeyler, geç kaldığım için üzgünüm. Kırma beni, üzülürsem hastalığım hızlı yürüyor."

CamScanner ile tarandı

Tam bir manipülatördü. Sadece bakışı ve çenesiyle istediğini elde edebilen bir kadındı. Madem benimdi, alırdım. Aldım.

"Seni arayacağım, bugün işlerini hallet. Detaylı bilgiyi mesajla iletirim," dedi Ezel. "Sana taksi çağıracağım."

Telefonuyla uzaklaşırken Talya kollarını bedenime sardı, sarılmayı bilmiyor belki de sevmiyordum, kollarımı kaldıramadım. "Teşekkür ederim," dedi. "Bana ikinci şans veriyorsun." Ayrılıp gülen gözleriyle baktı. "Her şey yoluna girdiğinde ne yapmak istersen iste, en büyük destekçin ben olacağım."

Ne yapmak istiyordum? Hayal kurmayı bilmiyordum. Uzun zaman önce öldürüp gömdüğüm bir şeydi hayal kurmak.

CamScanner ile tarandı

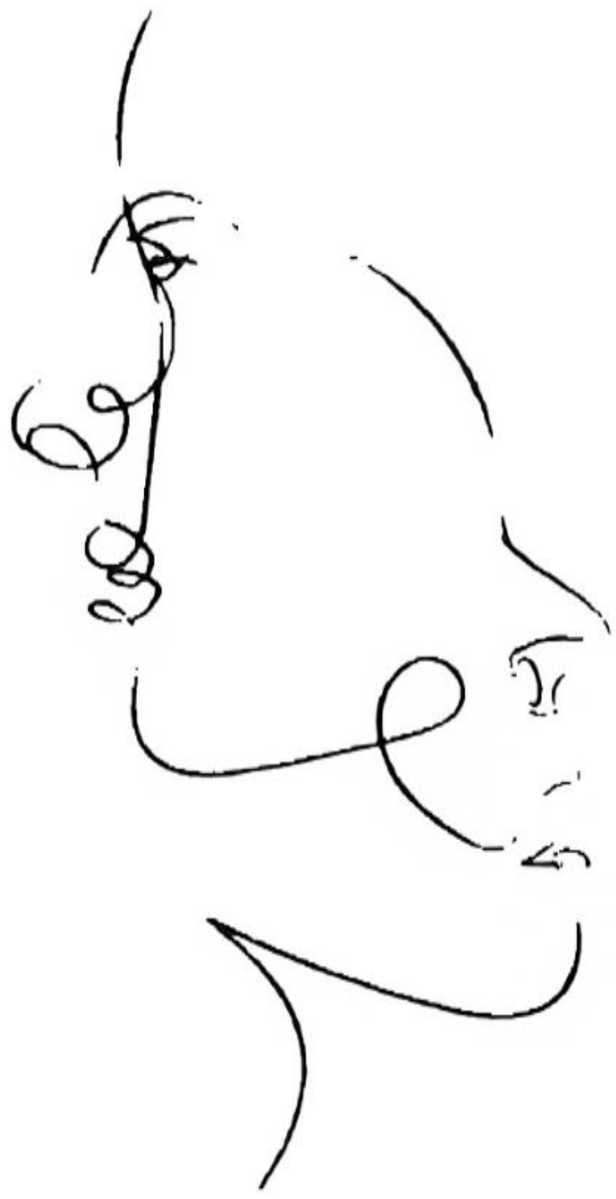

4. Şekerpare

Her sevdanın bir başlangıç noktası vardır.[5]

Helen...

Mahalleye gelinceye kadar akşam olmuştu. Yolda Murat'a mesaj atmıştım, bana evde olduğunu söylemişti. Yalan olduğu belliydi, arkadaşlarıyla gittiği bir kafe vardı ve ilk adresim orasıydı. Kapısından geçerken etrafıma bakındım. Kendisi yoktu ama arkadaşları oturuyordu. Buraya benimle hiç gelmezdi, erkeklerle takıldığı bir yerdi. Arkadaşları beni görünce dik dik baktılar.

"Nerede?" dedim.

"Bilmiyoruz ki Helen," dedi en sıkı dostu. Erkekler birbirlerini asla ele vermezdi. "Nerede olduğunu söylemezseniz burayı birbirine katar, hesabı da size kilitlerim. Kafanız masayı öpmek ister mi?"

Birbirlerine bakıp sustular ama içlerinden biriyle göz göze geldim. Kaşıyla arka tarafı işaret etti. Usulca döndüm, arka taraflarda kapalı, sigara içilen küçük locaların olduğu başka bir bölüm vardı. O tarafa yürürken kapıdan giren adamı görünce gözlerimi devirdim.

5. Payelll – Limonlu Aşk.

CamScanner ile tarandı

Yanında geçip giderken Ezel peşime düştü. Arka tarafa geçtim, localar arasında sağıma soluma bakarak yürüdüm. Önünden geçiyor olduğum locada durdum. Kızı mor koltuklara oturtmuş, götürüyordu. Arkaları girişe dönüktü. Ezel yanımdan yürüyüp geçti. Masadaki meyve tabağını alırken bile beni fark etmediler. İçindeki portakal ve elmaları üzerlerine fırlattım. Bir anda birbirlerinden ayrıldılar. Çiçek çığlık atmış, Murat, "Ne oluyor lan!" diye ağaya fırlamıştı. Karşısında beni görünce ikisinin de dili tutuldu.

"Böldüm ama benden sonra devam edersiniz," dedim, masayı kavrayıp dizlerine doğru tüm gücümle ittim. İkisinin de bacakları sıkıştı. Koltuğa tekrar oturdular. "Aşkım valla göründüğü gibi değil."

Alt dudağımı ısırıp masanın üzerindekileri alıp üzerlerine fırlatmaya başladım. "Bu sözler eskidi artık, yeni yalanlar bulun derdim ama erkeklerin beyni bu kadar çalışıyor. Binlerce yıldır aynı cümle, yenilenin artık." Ellerini ve kollarını kendilerine siper etmişlerdi. Çiçek bağırıyor, ağlıyor, Murat küfrediyordu. Elimde bir şey kalmayınca soluklandım. Etrafım garsonlarla dolmuştu. Uzaktan bir yerden Ezel'in kahkahasını duyuyordum.

Dönerek uzaklaştım, kafeden çıkıp derin bir nefes aldım. Ellerimi cebime atıp evime yürümeye başladım. Arkamdan ayak sesleri geliyordu. Bir dakika sonra yanımda yürümeye başladı. Benim gibi ellerini cebine atmıştı. "İzlemek için geldim."

"Hesap soracağımı biliyordun yani?"

"Tahmin ediyordum diyelim."

Evime gitmekten vazgeçip Nilay'ın evine saptım. "Nereye gidiyorsun?" dedi.

"En yakın arkadaşıma veda etmeye. Yarın sabah gel, beni al, buradaki son gecem." Onu ardımda bırakıp karanlık sokağa saptım. Peşimden gelmedi. On dakika yürüdüm, Nilay'ın ziline bastım, otomata basıp açtı. Girip demir kapıyı kapattım, ikinci kata çıktım. Kapıda bekliyordu, beni görünce şaşırdı. Mesaimin bitmesine daha iki saat vardı. "Helen, ne oldu?" dedi, ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. "Anlatacağım." İçeri bakındım. "Annenler içeride mi?"

"Evde tekim, halama kadar gittiler." Yüzünde bir merak dola-

CamScanner ile tarandı

nıyordu. Salona girdim, montumu çıkarıp yanıma bıraktım, hemen karşıma ilişti. "Kovuldun mu?"

"İstifa ettim. Ben gidiyorum Nilay, sana veda etmeye geldim." Gözleri öyle bir şokla açıldı ki onu özleyeceğimi hissettim. Çocukluğumun ve belki de geçen otuz yılımın en güzel tarafıydı.

"Nereye? Neler oluyor?" diyebildi.

"Bir süredir senden gizliyordum. Yurt dışına gidebilmek için para biriktiriyordum. Benim gibi fakiri kim alsın ülkesine, turla gideceğim. Kaçacağım. İzimi kaybettirip bir yere demir atacağım."

"Sen aklını mı yedin?" derken ayağa kalktı, sesi çığlık gibiydi. "Koca dünyada kaybolursun, yerler seni Helen. Gidemezsin. İzin vermem. Gezmeye gideceksen git, gez, gel."

"Bir gün geleceğim ama hemen değil. İş bulup çalışacağım, günü kurtarıp başka ülkeye geçeceğim. Dünyayı bu şekilde dolaşan çok insan var, benim ne eksiğim var?"

"Olmaz Helen! Bu çok saçma. Mantıksız." Kendini üzerime attı. "Gidemezsin. İzin vermem Helen."

Gülümsedim. Onu kendimden ayırdım. Ağlıyordu. Sulu gözlüydü, duygusaldı. "Gideceğim. Bana iyi şans dile. Sana yazacağım, sık sık haber vereceğim." Gözlerinin içine baktım. "Geri döneceğim."

"Helen..." dedi tekrar sarıldı. Kollarını kaldırıp ona sardım. Seni seviyorum dostum, sanırım bir tek seni seviyorum. "Sabah erkenden gidiyorum." Ayrılıp yanıma oturdu. "Evi boşaltacak zamanım yok. Sen yapar mısın?" Başını salladı. "Hepsini çöpe at, annemin anılarını bile at. Fotoğraf, anı hiçbir şey kalmasın. Kirayı da hesabına atacağım, sen verirsin ev sahibine. Beni sorana yurt dışına gitti, bir daha dönmeyecek dersin."

"Döneceksin ama değil mi?"

"Eninde sonunda döneceğim."

"Peki Murat?"

"Ah, onu sorma..." Kahkaha atarak anlattım ama sinirden köpürdü. Onları ilk gördüğü yerde yüzlerine tüküreceğini bir saat anlattı. Çıkarken ağladı, pencereden bakıp arkamdan el salladı. Evime

CamScanner ile tarandı

girip özel olacak bir şeyler aradım. Günlüklerimi kucakladım, arka bahçeye çıkıp evden aldığım çelik tencerede ateşe verdim. Geçmişi yakıyordum, insanın günlüklerini yakması kolay değildir. Bir şeyler biter, kopar ve gider. Bir daha dönmeyeceğini biliriz. Hepsini yaktım. Annemin odasına girdim, temizlik dışında girip çıkmazdım. Dolabı boştu, çekmecelerinde eski fotoğraflar duruyordu. Takıları, tokaları. Bir fotoğraf bile almadım. Kapısını çekip çıktım. Sabaha kadar pencerenin kenarında oturdum. Saat altıya geliyordu, taksi çağırdım. Montumu giydim, çantamda bir telefon ve kimliğim duruyordu. Koluma takıp taksiye bindim. Çöp konteynerinin önünden geçerken taksiyi durdurdum. Anahtarımın birini Nilay'a vermiştim. Bendekini içine atıp geri bindim. Hoşça kal geçmişim, bir daha gelme. Geleceğim, geçmişimden daha parlak olsun.

Ezel'in evine yerleştim, evet adamın evine çöktüm. Dünden bu yana evden çıkmıyordum. Ezel'i dün kapıdan çıkarken yakalamıştım. Beni almaya geliyordu, beni gördüğünde hiç şaşırmadan kapıyı ardına kadar açtı. Dün öğlen yanında bir sağlıkçıyla kan örneğimi alıp gitmişti. Dün gece Talya da uğramıştı. Alışık olmadığım rahatlık batıyordu. Vakit geçmiyordu. Mutfağa girmek zorunda kaldım, yemek yemeyi çok sevmezdim ama yapmayı severdim. Kaç saatimi harcadım bilmiyordum, kapı açıldığında ilk Talya'nın sesini duydum. "Helen," diyordu, sesi pamuk kadar yumuşaktı.

"Buradayım," diye seslendim, salatayı karıştırıyordum. Ada tezgâhının üzeri yemek doluydu. Meze, tatlı, börek... Ocaktaki yemekler. İkisi de tezgâha bakarak gözlerini kırpıştırıyordu. "Uf," dedi Ezel. "Şekerpare mi o?"

"Hım, sever misin?" dedim.

"Âşık," dedi Talya. "Seviyorum derse inanma."

Salatayı tezgâha ittim. "Açsınızdır umarım. Çok sıkıldım, kendimi yemeğe vurdum."

CamScanner ile tarandı

"Yemek yemeyi çok severim ama iştahım kesiliyor, biliyorsun," dedi Talya. "Yine de yiyebildiğim kadar yiyeceğim." Tabureye oturdu, Ezel de yanında yerini aldı. Onlara servis açtım. "Evimde ev yemeği," dedi Ezel. "Biraz tuhaf hissettirdi."

"Siz zenginler tuhafsınız," dedim yerime otururken. "Hazır mı yiyorsunuz?"

"Benim evimde yapılıyor, o bekâr. Selim hayattayken bizde yaşıyordu."

"Şimdi de anneme gidiyorum," dedi Ezel. "Arada da olsa. Kendim yapmaktan hoşlanmıyorum."

"Ben dönmeden evlenme!" dedi Talya. Kaşlarımı çattım, nişanlı mıydı ki? Bakışlarım Ezel'i buldu. "Nişanlı mısın? Yüzük yok ama."

"Değilim, laf olsun diye söylüyor."

"Bizim boyumuz kadar çocuğumuz var. Selim kimi bulduysa bir kulp taktı. Kız arkadaşlarını da öylesine koluna takıyor."

"Ha sevgilin var yani?" dedim.

Ezel lokmasını yutarken göz devirdi. "Arada oluyor," dedi ve Talya'ya döndü. "Hamile kalmasan daha geç evlenirdiniz. Üçümüzün dünyayı gezme hayali vardı ama ne oldu? Hanımefendi hamile kaldı."

Gülümsedim. Talya omuz silkti. "İyi ki de," dedi.

"Bir kadın ve erkeğin sizin gibi dost olacağını hiç düşünmezdim," dedim. Nadir de olsa Ezel'in Talya'ya sevdiğini düşünmüyor değildim. Bu bağlılık bana doğal gelmiyordu.

Birbirlerine bakıp sırıttılar. Omuzlarını birbirlerine değdirip önlerine yani bana döndüler. "O beni bir kadın olarak göremez," dedi Talya. Oysa tam bir kadındı ama sözleri Ezel'in çorbasının boğazında kalmasına neden oldu. Anlam çok basitti. Sinsice sırıttım.

"Talya!" diye bağırdı.

Talya ne dediğini o an anladı, ağzı şokla açıldı. "Ezel öyle demek istemedim." Bana döndü. "Kadınlardan hoşlanıyor demek istedim."

Ezel burnundan soluk verirken onu izliyordum. "Diyorsan," dedim, Ezel göz devirdi.

CamScanner ile tarandı

"Öyle değil," dedi Talya. "Ben ona göre biri değilim. Ben çok konuşurum, nazlıyım, çok ağlarım. Duygusal, hisli biriyim."

"Talya küçük bir kızken eli dikene değse yarım saat ağlardı. O kadar sıkıcıydı ki sadece Selim koşardı. 'Geçti ağlama, geçti,' diye teselli ederdi," dedi Ezel.

"Evet," dedi Talya. "Ezel o kadını hâlâ arıyor. Bu yüzden de sevgilileri iş dünyasının güçlü isimleri olur genelde."

"İş demişken," dedim. "Senin yerine işe gitmeyeceğim, değil mi?"

"Hayır, inzivaya çekileceksin ama gerekli olacağın yerler olacak. İmzan gerekecek," dedi Talya.

"Yani senin imzan."

"Ezel sana hepsini öğretecek. Bu arada kapının önünde paketler var, sana gerekli olan her şeyi almaya çalıştım. Zevkini bilmiyorum, bir de benim gibi giyineceğin için kendi türüme yakın şeyler aldım. Ben gittiğimde sen yeniden yeni şeyler alabilirsin."

"Tamam."

Talya gittikten sonra paketleri odama götürdüm. Hepsini etiketinden ayırırken rakamları okumamaya çalıştım. Sadece biri iki aylık maaşıma denk geliyordu ve neredeyse on takım kıyafet, beş farklı ayakkabı, bir düzine iç çamaşırı, çoraplar ve çantalar, makyaj malzemeleri vardı. Bir yıllık gelirimin çok üstündeki kıyafetlere bakarken kendimi farklı hissetmiyordum aslında çünkü ben bu markaları giymeye alışık sayılırdım. Ama özlemiştim. Yıkanması gerekse de kendimi o kadar titiz hissetmiyordum. Duşa girip çıktım, sweatshirt ve altını giyip ayağıma bir çorap geçirip odamdan çıktım.

Ezel de üzerini değiştirmiş, yemek masasına bir yığın dosya bırakmış, beni bekliyordu. Ezber zamanıydı. "Kahve alıp geliyorum, ister misin?" dedim. "Olur," dedi. İki kupa kahve alıp karşısına oturdum. Nemli saçlarımı salık bırakmıştım, yarım saate kabaracaktı.

"Dil biliyor musun?" diye sordu.

"İngilizce, kelime ezberim var ama telaffuz sıfır. Biraz da gramer, okuldan kalan şeyler."

CamScanner ile tarandı

"Telaffuz kolay, hallederiz. Talya dört dil biliyor. İngilizce, Fransızca, İtalyanca ve İspanyolca. İngilizce dışında hiçbirine girme. Olur da biri konuşur, anlamanı bekler, bayıl, kendini kötü hisset. Buna benzer bahaneler uydur." Başımı salladım ve devam etti. "Ezberin nasıl?"

"Bak o müthiş. Bir kez okumak için, ikincisi anlamak, üçüncüsünü ezberlemek için bakarım."

"Nasıl yani, üç kez okuyunca ezberliyor musun?" dedi şaşırmıştı.

"Bir daha da zor unuturum. İngilizce'de on bin kelimeyi nasıl biliyorum sanıyorsun."

"Bu iyi bir şey, peki bu yeteneğini neden daha iyi bir üniversitede okumak için kullanmadın?"

"Sizin kadar şanslı değildik hocam, para yoktu. Ne mezunusun sen? Oxford mu? Para olsaydı da ben de okusaydım. Hem ben sevdiğim bölümü okudum. Uzaktan da olsa."

"Stanford," dedi, anlamadım ki bu bakışlarımdan anlaşılıyordu. "Bitirdiğim üniversitenin adı," dedi. "Güzel sanatlarda belirli bir yeteneğin var mı?"

"Resim. Yağlı boya ama yetenek kalmamıştır herhâlde. Elime fırça almayalı uzun yıllar oldu."

"Peki..." dedi ve devam etti. "Talya, ben ve Selim yurt dışında okuyorduk ama Talya hamile kalınca okulu geçiş yaparak Boğaziçi'nde bitirdi. Selim'i bırakıp hiçbir yere gitmedi, bebek olana kadar dondurdu. Hera üç yaşındaydı bitirdiğinde. Uluslararası ticaret mezunu. Üçümüz de baba koltuğu devralacağımız için..." diye devam etti. Bir saatte üç kupa kahve bitirdik. Not alıyordum, ince detaylar gelip geçiyordu.

Konular daha devam edecekti ama o kısmı kenara aldık. Dosyalardan birini aldı. Ayağa kalkıp yanıma oturdu. İlk sayfayı açtı. Fotoğraf ellili yaşlarında bir kadına aitti.

"Annem. Adı Sevgi, soyadımız Hazneci. Tam bir baş belasıdır. Seni eline geçirirse bırakmaz, konuşur, anlatır, güler. Ben artık gideyim dersin, otur şekerim der, kaldırmaz. Seni kızı gibi sever. Hera

CamScanner ile tarandı

bazen babamlarla kalır. Talya iş gezisinde olduğunda bırakır. Hera anneme büyükanne der, babama da dede." Arka sayfaya geçti. "Babam. Hilmi Hazneci, babalarımız babalarından beri sıkı dosttu. Biz üçüncü nesiliz."

"Babana benziyorsun," dedim.

"Çok anlaştığımız söylenemez ama fiziksel olarak evet." Arka sayfaya geçti. "Kız kardeşim İzel benden beş yaş küçük. Amerika'da yüksek lisans yapıyor."

"Sen kaç yaşındasın?" Dosyayı kapatıp önüme sürdü. "Otuz üç. Bunları okuyor ve ezberliyorsun. Diğerine geçelim." Kollarımı göğsümde bağlayıp dosyayı çekip açmasını izledim. Kapağı kaldırdı, bir adam belirdi. Tanıdık bir sima gibiydi.

"Baban, Şevki Avnigil."

Baba! Baba nasıl bir şeydi? Ne işe yarardı? Bomboşum. Geçmişi bilmediğim için nefret bile duymuyordum. "Ona benziyoruz," dedim. "Detayları ben okurum, sen yorulma." Bir sonraki sayfaya geçti. "Annen. Anne olarak bileceğin annen Melek Avnigil. Henüz kim anne, kim değil, bilmiyoruz," dedi. Sarışın bir kadındı, boya olduğu belliydi. Gençliğinde neye benziyordu bilemiyordum. "Güzel kadınmış."

"Güzel ve tatlı bir kadındı. Karı koca beş sene önce gemi yolculuğunda okyanusta kayboldu."

Diğer sayfalarda dedelerim, büyükannelerim vardı. Onu da kapatıp bir tane daha çekti.

"Selim. Otuz üç yaşında olacaktı. Trafik kazası, sarhoş bir sürücü... Öyle işte. Ölüm tarihi yazıyor. Annesi ve babası. Erkek kardeşi, eşi. Anne Nisan teyze, babası Haldun amca, birer sene arayla vefat etti. Annesi bir gece uyudu ama sabah uyanmadı. Doğal ölüm, babası annesinin özlemine bir sene dayanabildi. Holdingde kalp krizi geçirdi."

"Ezel..." dedim, ben ona dönünce o da bana döndü. Aramızda çok kısa bir mesafe varmış. Dönünce fark ettim, bakışlarımı ondan alıp elindeki dosyaya baktım. "Neden hepsi ölü?"

CamScanner ile tarandı

"Takdiriilahi," dedi.

"Mutlaka ama bana pek öyle gelmedi. Bir aile kökünden kazınmış gibi. Bir iki değil, beş kişi yok. Ne bu lanetliler mi ki ben inanmam öyle şeylere?" Ezel'in elindeki dosya masaya düştü, hızlı bir dönüşle ona baktım. Bakışları bana kilitlenmişti. "Ne demek istiyorsun sen?"

"Bir şey demek istemiyorum, sadece aklıma takıldı. Senin hiç takılmadı mı? Senin ailen hayatta, sıra sizde de olabilir. Düşmanınız yok mu? Bence bu kadar paranın meraklısı çok olur."

"Saçmalıyorsun. Kötü şeyler üst üste gelir. Biz yüz yıla yakındır birbirine bağlı bir aileyiz. Bu sana gösterdiklerim temel taşlar. Arkada daha kalabalık akrabalar var, hepsi her bir alanımızda çalışıyor. Bize zarar vermeleri onlara bir şey kazandırmaz."

Ya doğru söylüyordu, ben paranoya yapıyordum ya da kardeşimle Ezel açık ara aptallardı. "Haklısın, ben sizi tanımıyorum. Ben çok polisiye kitap okur, film izlerim. Onun etkisi bu, neyse unutalım." Dosyaları elinin altından çektim. "Ben bunları sabaha kadar ezberlerim, sen bana geniş aileyi getir. Bir de hangi dallarda şirketleriniz var, onların da listesini istiyorum. Az bir zamandan bahsetmiyoruz. Tüm yüzleri ve isimleri ezberlemem lazım. Talya'nın da öz geçmişini istiyorum. Liseye nerede gitti, kim liseden arkadaşı? Her şeyi..."

Ezel bir cevap verecek miydi, bilmiyorum ama masanın üzerinde canhıraş çalan telefonuna uzandı, ekranına bakıp kaşlarını çattı. "Güvenlik arıyor." Açıp konuşurken dosyaları sıraya diziyordum. "Ben onu arayacağım." O telefonu kapatıp rehberinde bir numara arayıp bastı. Bana da sessiz olmamı işaret etti. Hattın diğer ucundaki kimse açınca sırıttı bizimki. Başımı yana yatırıp öylece izlemeye başladım.

"Ah canım, keşke haber verseydin. Seni özlemiştim." Karşı tarafı dinliyor ve gülüşü genişliyordu. Bir kadındı. Artık nasıl bir canıysa. "Misafirim var, ben seni ararım, olur mu?" dedi, karşıdaki neler diyordu Allah bilirdi. "Görüşürüz," dedi sesinde öyle hoş bir ton vardı ki günah gibiydi. Çekici. Yasak. Telefonu kapatıp masaya

CamScanner ile tarandı

bıraktı, yüzündeki gülüşü sildi ve hiç konuşmamış gibi bir tavır aldı. Bakışları beni bulduğunda güldüm. Elimi telefon yaparak kulağıma götürdüm.

"Ah canım, keşke haber verseydin. Seni özlemiştim." Ağzımı eğerek onun taklidini yaptım. Gülmedi ama ben kahkaha attım. "Kes!" dedi.

Ben daha çok güldüm. "Ben odama gider, uyurum, kaçmadan yakala bebeğini istersen."

"İyi, git uyu."

Tersleniyordu, alt dudağımı ısırıp kalktım. Usulca dosyalarımı alıp odama giden koridora girmeden önce dönerek bir kez daha, "Canım..." dedim gevşekçe. Gür bir kahkaha daha atarken bana, "Üçe kadar sayıyorum, kaç!" diye bağırdı ve hemen ardından, "Üç," dedi. Kaçtım. Odama girip kapıyı kilitledim. Gülüşüm ona kadar gidiyordu, emindim. Baş ucumdaki ışığı açıp yatağa girdim. Dosyaları yatağın üzerine bırakıp birini aldım. Kapıya baktım. Gülüşüm sinir bozukluğuna ulaşmıştı. "Uyuz," dedim ve okumaya başladım.

Dokularımız bire bir tutmuştu. Bu ikimizi de mutlu ederken Talya yaşam mücadelesinde bir sıfır öne geçmişti. Bana sarılıyor, ayrılıyor, etrafımda bir tur dönüyor, bir daha sarılıyordu. Her altı ayda bir beni check-up'a sokacağını söylüyordu. Onda varsa genetik olma ihtimalini düşünüyordu.

Gen testi yaptırmayı aklına koymuştu. Zaten ikiz miyiz, değil miyiz, öğrenmek için yapılacaktı ama İstanbul'da değil, Londra'da yapılacaktı.

Benim gibi çulsuza vize çıkmayacağı için Ezel banka transferi yapmadan taze parayla bana ev, araba alıyor ve banka hesabıma yüklü miktarda para yatırıyordu. İşi hızlandırmak için de tüm konumunu kullanıyordu.

Talya ya da Ezel'in hesap akışlarından direkt para aktarımı yap-

CamScanner ile tarandı

mayı göze alamıyorlardı. Taze paraları kasalardan çıkarıp üzerini çekiyorlardı. Ben de ezber yapmaya devam ediyordum. Üç ailenin kare köküne kadar inmiştim. Hepsi tamamdı. Şimdi sırada camiadaki sosyete kadın ve erkekler vardı.

İngilizce telaffuzum için online eğitim almaya başlamıştım. Günde iki saat karşımdaki öğretmenle İngilizce konuşuyordum ve böylece iki haftayı tamamlamıştım. Her dakika Talya'nın aleyhine işliyordu ama işler ancak yürüyordu. Kilo kaybediyordu, gülse de bedeninde ince sızılar baş gösteriyordu. Bize çaktırmak istemiyordu ama Ezel de ben de görüyorduk. Kalbimde varlığını hiç bilmediğim bir kapıyı zorluyordu Talya. Ona üzülüyor, içim eziliyordu. Kardeş ne demekti anlamaya başlıyordum. O mutluysa mutlusun, iyiyse iyisin. Sanırım böyle duygular kardeş bağlarını ifade ediyordu. Onun için çok fazla şey yapmak istiyordum.

Bu kez en kötüsünü düşünmek kalbimi acıtıyordu.

Ezel aynı zamanda birçok işe birden koşmakta ustaydı. Londra'daki hastane işlemlerini benim adıma ayarlıyordu. Hasta olan bendim, gidecek olan Talya'ydı. Hoş, birlikte gidecektik, o orada kalacak, ben buraya o olarak dönecektim. Hera da bizimle gelecekti ama annesi onu orada bir kampa kaydettirmişti. Üç hafta sürecek bir kamptı. Okulundan o şekilde izin almıştı. İki ay sonra da üç aylığına Hera ile Londra'ya dönecektik. Planlarımız bu yöndeydi, hayatın kendi planlarının ne olduğunu zamanla görecektik.

Çok kötü ve acımasız bir şey var ki Ezel'e alışıyordum. Aynı evi paylaşmak kimin fikriydi, dönüp bakıyorum ama bulamıyordum. Ben onu o beni otuz yıldır tanıyormuşuz rahatlığı normal değildi. Normal bir anormallik söz konusuydu. Bırak en kötüsünü bir adım sonrasını bile düşünmek istemediğim bir dönemdeydim.

Her akşam iş çıkışı Talya ile geliyor, hazırladığım yemekleri yiyorduk. Sonrasında Talya bana bilmediğim detayları öğretiyor, kızı uykuya dalmadan evine dönüyordu.

Yemek yeme, çatal bıçak kaşık dizimi, kullanımı... Oturma sanatı, dik duruş. İki haftadır dik duruş korsesi takıyordum. Zengin olmak çok zordu, omuzlarını içe geçirip rahatça oturamıyorsunuz.

CamScanner ile tarandı

Dik durmak zorundayız. Saçlarımı on santim kısalttım, Talya'nın saç boyuna getirdim yani belimin bir karış üzerinde. Bana makyaj yapmanın inceliklerini öğretti. Kaşlarımın şeklini de ona uydurdum. Bana kendi kokularından almıştı. Şeker gibi kokular seviyordu. Nefret ediyordum. Sürekli takım elbise giyiyordu, bir de iş elbiseleri denecek kadar düz, dar ve rahatsız.

İnzivaya çekilen ben olduğum için onlara mecbur kalmayacaktım. Ben elbise seviyordum, her türlüsünü ve her rengini. Pantolon günlük hayatı kurtarmak için idealdi ama elbisesiz yaşamak... Zordu. Ben bir kadındım, elbise bana kadın olduğumu hissettiriyordu. Zaten başka hissettiren de yoktu.

Köşenin ortasına uzanmış, kâğıtların arasında kafayı yiyordum. Tamam, en zengin Ziyagiller, Bihterler gerçek, Behlüller yaşıyormuş. Adnan da bok yemeseymiş, kızı yaşında kadınla evlenirse boynuzları sivri olur tabii. Talya'nın çıktılarını okuyordum. Aklına gelen tüm gelmiş geçmiş dedikoduları kaydetmişti. Açık ara sürükleyici bir roman okuduğumu hissediyordum. Ulan! Bunlar nasıl hayatlar? Şu ana kadar bir tane düzgün aile okumadım. Varsa da ya Talya tanımıyordu ya da bu yazanlar kulaktan dolma yalanlardı. İnanılmazdı. Derken... Talya ve benim de geçmişimizin karanlık olduğunu hatırladım. Resmen bu camiaya aittim. İnleyerek dosyayı yüzüme kapattım.

Bir el çekip tepemden gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ne oldu?"

"Ne olacak sizin camianın JR[6]'ı kim onu düşünüyordum ama sonra hepsinin bir JR olma potansiyelini anladım."

"O kim?"

Ezel JR'ı tanımıyordu, asilzadeler... "Boş ver," dedim uzandığım yerden, tepeden bakmaya devam ediyordu. Bir dakika, ne kadar şıktı, parfüm de sıkmıştı. Mavi gömleği, ceketi... Doğrulurken incelemeye devam ettim. Kot pantolonu, bot tarzı ayakkabısı. Ne oluyorduk? "Nereye?"

"Sana ne?" dedi yakalarını düzeltirken. Kesin randevuya çıkıyordu, kız arkadaşlarından biriyle buluşacaktı, bu süslenmeyi adı

6. Dallas dizisi karakteri J.R. Ewing, Ceyar olarak da bilinir.

CamScanner ile tarandı

Hasan veya Murtaza olacak birine yapacak değildi. "Anladım, tabii sen de haklısın."

Ellerini cebine atıp bakmaya devam etti. "Hangi konuda?" dedi.

Omuz silktim, yerime tekrar uzandım. "Ev dolu, bebeklerin gelemiyor. Çık çık, beni düşünme, sütümü içer, yatarım ben." Kâğıtlardan birini alıp okumaya başladım, o tepemde dikilmeye devam ediyordu.

"Üzerini de sıkıca ört, tamam mı? Üşüyüp hasta olma."

Bakışlarımı çevirdim. "Tamam abiciğim."

"Şeker kız," diyerek sırıttı. Elleri cebinde hiç bozmadan dönerek uzaklaştı ve kapının kapanma sesini duydum. Saat ondu, gecenin onu. "Şeker olup boğazında kalayım da üç gün mentol solu, deve!" Hırsla bağırıp tavanı izlemeye başladım. Nereye ve kime gittiğini düşünmeyi bırakıp kâğıtlara döndüm. Bu neymiş? Kuaförü, güzellik salonu detayları. Okumaya başladım, evin içi sıcacıktı, bir süre sonra huzurlu ve rahat bir uykuya daldım.

Kilidin tık sesiyle gözlerimi açtım. Seslere karşı hassastım. Kalbim pedalı boş bir bisiklet gibi son hızla attı, bedenimde çan sesi gibiydi. Nerede olduğumu kavradığımda gözlerimi kapatıp sakinleşirken Ezel'in ayak seslerini duydum. Tepemde dikilip uzaklaştı, sakinleşen kalbimle gözlerimi açamadım. Üzerime usulca örttüğü örtüyle uyumadığımı anlamaması için kımıldamadım. Bir süre daha bekledikten sonra ışıkları kapatıp odasına gitti. Karanlık odaya gözlerimi açtım, telefonumdan saatin on iki olduğunu gördüm. Başımı yastığa bırakıp şehrin sönmez ışıklarını seyre daldım.

Kaybedeceğim insanların sayısı her gün çoğalıyordu.

CamScanner ile tarandı

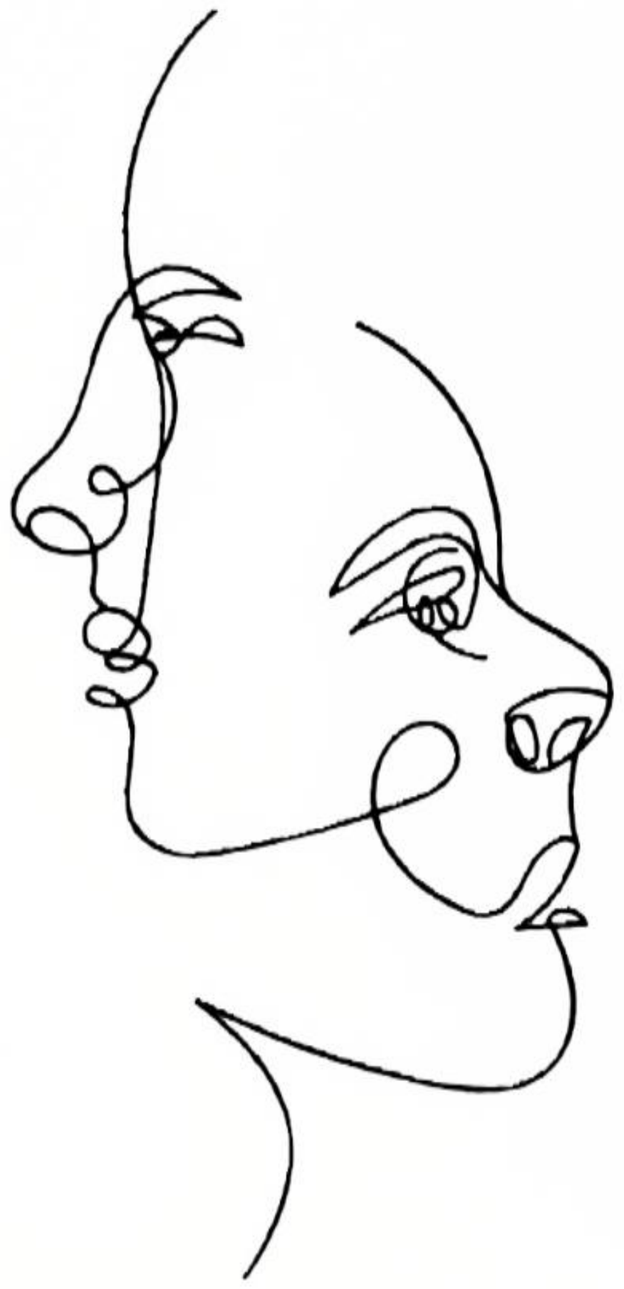

5. Asla Olmaz

Ceylan hiç kaçamadı kurttan. Kurt onun kaderiydi, ceylan kendini kandırdı, durdu. Bir gün ona yakalanacağını bile bile dolaştı dağlarda.[7]

Helen...

Öğlen saatinde Talya ile Ezel çıkageldi. Ezber yaptığım dosyadan başımı kaldırırken salona girmişlerdi. Öğlen geldikleri olmuyordu, bir şey var ki gelmişlerdi. İkisi de karşımda sırıtırken altından bir şey çıkacaktı, anlamıştım. "Kelle gibi sırıtmayı bırakın. Ne var?"

"Şu sokak ağzını bırak!" dedi Ezel.

"Tamam," dedim, doğrulup sırıttım. "Şekerim nen var?"

Talya kahkaha atarken Ezel göz devirdi. Talya yanıma oturup başını omzuma yasladı. Geliyordu gelecek olan. Bu kadın bu mutsuzlukla nasıl yaşıyordu diye sormak bile hata olurdu. "Sevgili kardeşim," dedi, kardeşi olmamı seviyordu. "Hım?" dedim gülümseyerek. "Çıkar baklayı, pardon, ne istiyorsun şekerim?" dedim.

7. Payelll – Duman İzi.

CamScanner ile tarandı

"Bu gece kokteyl partisi var, bir kuruluş gecesi," dedi Ezel. "Ona seninle gideceğim."

"Bana malınmışım gibi davranmayı kes! Gelir misin dersen de olur." Ezel umursamadı ama Talya'ya baktım, dudaklarını sarkıtmış, benden bir *evet* bekliyordu. "O kadar hazır mıyım bilmiyorum."

"Ezel yanında olacak, bence yapacaksın. Bizim için de ön deneme olacak."

Korkuyordum ama kuyruğu dik tutmak zorundaydım. "Tamam."

"Seni ben hazırlayacağım ama ufak bir sorunumuz var, elbise gerekiyor. Benim bedenim sana olmaz, hoş, ben gece elbisesi almayalı bir sene var. Bedenim de küçülüyor, yeni bir elbise gerekiyor."

"Talya," dedi Ezel, ikimiz de ona baktık. "Sen burada kal, Helen'le alıp gelelim."

"Bana uyar, biraz dinlenirim," derken koltuğa uzanmaya başlamıştı. Yerimden kalktım. "Hemen dönerim," dedim, odama geçip günlük pantolon, kazak giyip geri döndüm. Ezel ile evden çıkıp on dakika sonra bir alışveriş merkezine girdik. Gözlüklerimi taktım, saçlarımı açıp yüzüme dökülmesini sağladım. Ezel mağazaya girmedi, ilk girdiğim yerde iki tane elbise gözüme çarptı. Böyle bir güzelliği rüyalarımda giyerdim ancak ama ikisini de alıp çıktım. Ayakkabılarımı alırken Ezel'in takıları hallettim, mesajını okudum. Çanta ve kürkü de tamamlayıp otoparkta buluşup geri döndük. Eve geldiğimizde Talya bıraktığımız yerde uyuyordu, ikimiz de onu görünce bakışlarımızı çekemedik. O kadar hayat doluydu ki... Zayıflıyor, hâlden düşüyordu. Ezel'in ona bakışını izledim. Yüzü kararıyor, gözleri kederle çöküyor, omuzları kaskatı oluyordu. Bir arkadaştan fazlasıydı Talya, sevdiği kadını arkadaşına kaptırıp onların mutluluğunu izleyen biriydi Ezel. Çok onurlu bir adamdı.

Ben de bir zavallı.

"Talya," dedim yanına yaklaşıp. Gözlerini aralayıp gülümsedi. Dinlenmek iyi gelmiş olmalı ki gözleri parlak bakıyordu. "Gelmişsiniz, uyumak iyi geldi." Saçlarını eliyle düzeltip ikimize birer bakış attı. Sessizliğimizden bir şey sezmiş gibi daha geniş gülümsedi. "Ne aldınız?"

CamScanner ile tarandı

"İki tane aldım. Sırayla giyip geleceğim. Ezel de bize kahve yapar."

"Ay," diye cırladı. "Çok heyecanlı, hemen giy, gel."

Ben odama geçerken Ezel mutfağa geçiyordu. İki elbiseyi de yatağın üzerine serdim. Önce siyah olanı giydim. Önü kapalı, uzundu. Sırtında derin dekolte, sırtımın güzelliğini ortaya sermişti. Ayakkabımı giyip saçlarımı basitçe tokayla topuz yaptım. Aynada kendime baktığımda gördüğüm kadını sevdim. Çekici, güzel. Salona yürürken eteklerim hafifçe yere değiyordu. Ezel ve Talya karşılıklı oturuyorlardı.

"Nasılım?" dedim, ellerimi belime atıp ikisine de üstten baktım. Talya gözleri parlarken ayağa kalktı. "Asil..." dedi sesinden de beğendiği açıktı. Ezel'e baktım, kahvesini yudumluyordu. Arkamı döndüm, içtiği kahveyi öksürerek çıkarınca sırıtarak başımı çevirdim. "Helal, helal."

"Helen!" dedi Talya. "Bu çok açık."

"Asla olmaz!" dedi Ezel.

İstediğimi giyecektim, omuz silkerek ellerimi bedenimde gezdirdim. "Benim için dikilmiş gibi, içinde kendimi çok iyi hissediyorum."

"Diğerini giy," dedi Ezel.

"Hay hay," dedim, eteklerimi toplayıp odama geri döndüm. Üzerimdekini çıkarıp bordo olanı giydim. Eteği de sırtı da kapalıydı. Siyah ayakkabıları giyip dekoltemi düzelttim. Salona geri döndüğümde karşılarında durdum.

Talya kıkırdarken Ezel ellerini yüzüne kapattı. Bunu daha çok sevmiştim, kumaşı tenimi okşuyordu. İp askıları dar eteği...

"Ben asla böyle giyinmem ama sana çok yakıştı," dedi Talya.

"Bu teşhircilik," dedi Ezel, işaret parmağını kaldırıp açıkta kalan göğüslerimi işaret etti. İstem dışı ellerim askılarıma gitti. O kadar da açık değildi, tamam, biraz dekolte vardı ama o kadar da olsundu. "Sergilenecek malzeme var, bakmak serbest," dedim. Alttan destekleyip dikleştirdim. "Ayrıca bakmak zorunda değiller, beden benim, değil mi? Canım ne isterse onu giyerim."

"Sen," durdu, burun kemerini sıktı. Soluk alıp başını kaldırdı.

CamScanner ile tarandı

"Talya dul, yas tutuyor. Bunu bilmeyen yok. Bu elbiseyle yasım bitti diyorsun."

"Abartma Ezel," dedi Talya. "Yas dediğin elbiseyle açılıp kapanmıyor."

Tek kaşımı kaldırıp baktım Ezel'e. Talya haklıydı, desteği değerliydi ne de olsa ben o olacaktım.

"Yapma Talya, dikkat çekecek. Genç ve milyoner Talya Hancı'nın cesur pozları akıl çeler."

Talya bu kez ona hak verir gibi bakıyordu. "Lütfen biraz cesur olalım," dedim. "Selim yok ama karısı dimdik ayakta. Ayrıca insanlar daima konuşur, hele ki sizin toplumda hiç susmazlar. Kendine bakmasa kötü giyinse *yazık, zavallı Talya* diyeceklerdi." Talya'ya döndüm. "Haksız mıyım?"

Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Sonuna kadar haklısın, ayrıca beden senin, istediğini giyebilirsin. Talya yeni bir tarza geçmiş derler ve en fazla üç gün konuşurlar."

Ezel'e bakıyordum, o da bana. İpteki cambazlar gibiydik. Talya'nın sesiyle kestik bakışmayı. "Hadi saçlarını ve makyajını yapalım."

Odadan çıktığımızda Talya yorgun, ben hazırdım. Salona geldiğimizde Ezel odasındaydı. Biz gelinceye kadar burada bekleyecekti Talya. Çok da gecikmeyecektik, davete yarım saat vardı.

"Gerçekten ben oldun."

"Nasıl konuşacağım? Şekerim, bebeğim nasılsın? Ah evet, lütfen..." Sesimi yumuşatarak taklidini yaparken o kahkaha attı. "Çok iyisin," dedi. Ezel'in ayak sesleriyle başımızı çevirdik. Can acıtan bir havası vardı. Yakışıklı demek ona hakaret sayılırdı. Yalnız olması inanılmaz saçmaydı. Aşka inanıyor olması onu yalnız kılıyor olmalıydı. O beni inceledi, ben onu inceledim.

"Beni de mi kapattınız?" dedi, elim dudağımın üzerine gitti.

"Ben kapatıyorum, biliyorsun," dedi Talya.

Bir şey diyecek olduysa da vazgeçti. "Gidelim," dediğinde Talya kollarını benim boynuma sarıp iyi şanslar diledi. Kendi telefonunu

CamScanner ile tarandı

bana verdi. Benimki onda kaldı. Şifrelerimizi paylaştık, çantama son anda kırmızı ruju tıktı. Ezel ile asansöre bindik.

"Talya'nın yanında söylemek istemedim," diye başladı. "Bu hâlin ondan çok uzak, yumuşak görün."

Tek kaşımı kaldırıp baktım. "Şimdi nasıl görünüyorum?"

"Ters! Sert! Kapıdan girdiğinde yüzüne gülücükler kondur. İnsanlarla samimi ol, hepsini ezberledin sayılır. Bilmediğin olursa bana işaret ver, gelirim."

Kaşımı indirirken yüzümü değiştirdim. "Böyle mi?" derken kirpiklerimi kırpıştırıp sevimlilikle gülümsedim. Evden çıkarken yüzü sertti, ona öyle bakarken gülümsedi. "Asla beceremiyorsun, neyse ki bunu sadece ben biliyorum."

"Hayatımda hiç tatlı bir kadın olmadım, gülmeden geçen günlerim oldu." Asansör kapıları açılınca arabaya ilerledik. "Bir gün seni dinlemek istiyorum," dedi.

"Öyle bir gün gelmeyecek, bil isterim." Arabaya binip kapımı çekerken, o da yerine oturdu. Çalıştırmadan bana baktı. "Neden?"

"Geçmişi konuşmaktan hoşlanmam." Ben önüme bakarken o başını bile çevirmeden öylece bana daldı. Sıkılmaya başlıyordum ki hareket etti.

"O kadar acı mı?" dedi yola çıktıktan sonra. "İnsanlar acılarını anlatmak istemez, anlatırken tekrar yaşar. Bu yüzden mi sevmiyorsun?"

"Sen anlatsana," dedim. "Kardeşime ne zamandır âşıksın?" Bu soruyu asla beklemiyordu, elinin altındaki direksiyonun hâkimiyetini iki saniyeliğine kaybetti, kapıya çarptım. Ağzının içinde sessizce küfürler ediyordu. Dudaklarım zevkle kıvrılırken boğazımı temizledim.

"Ne saçmalıyorsun?" derken sesi buz gibiydi. İçimdeki kızlar hem gülüyor hem ürküyordu. Hangisine sus desem bilemiyordum. "Ben iyi sır tutarım," dedim.

"Sen saçmalıyorsun, aklında böyle şeyler kurma!" dedi yüksek ve sert bir sesle.

CamScanner ile tarandı

"Gördüğümü, anladığımı soruyorum Ezel. Bağırıp durma! Kendi hayatın yok Ezel, kendini ona adamışsın. Evet, şimdi de ben adıyorum ama o benim kardeşim. Tamam, aramızda gelişmiş bir sevgi yok, evet ama kan çekiyor. Kendimi ona yardım etmek isterken buluyorum. Kardeşim olmasa iliği verir, arkama bakmazdım."

Burnundan sıkıntıyla soludu, penceresinden dışarı bakıp arkasına yaslandı. Gözleri yolda, ayağı gazdaydı. "Yanlış anlamışsın, Talya benim dostum. Dostumun karısı, yeğenimin annesi. Böyle şeyler düşünme, kurma Helen. Kuracaksan da güzel şeyler olsun."

Evet, seviyorum demesini beklemiyordum, elbette kaçacaktı. "Mesela?"

"Mesela kendini düşün. Murat da elendi, aşk acın da taze."

Aracın içini dolduran gülüşüme çarpık bir gülüşle eşlik etti. "Ben o salağı elimin altında tutuyordum, ne acısı? Ondan acı mı olur? Arada aklıma geliyordu bir haltlar yediği ama yakalamamıştım. İsabet oldu."

"Erkekleri elinin altında tutmak gibi huyların mı var?"

"Sana ne?" dedim omuz silkerek. "Sevgililerini bu gece bana say, bileyim. O konuda bir şey konuşmadık. Talya dostun olduğu için biliyordur, pot kırmayayım."

"Hangisini sayacağım, bilemiyorum."

Yüzümü buruşturup ona döndüm. "Midesizler."

"Nedenmiş o?"

"Hepsi senin yatağından geçti, birbirlerini yüzüne bakıyorlar şimdi? Öyle mi? Kusmak istiyorum."

"Biz ona öyle demeyiz, denedik olmadı deriz."

"Sizinle olan kadınlarda akıl yok. Konuşma benimle, zihnim kirleniyor." Kahkahası kulaklarımda melodi gibi yayılıp asılı kaldı. Gözlerimi kapatıp ağzıma fermuar çektim. Otele gelene kadar da açmadım. İçeri geçip kürkümü vestiyere bıraktım. Elimden tutamazdı, belimden hiç olmazdı. Kolunu açtı, ben onun çocukluk arkadaşıydım. Koluna girip gülümsedim. "Oldu mu?" Umutsuzca başını salladı. "Olacak gibi," dedi.

CamScanner ile tarandı

Kalabalık salona adım attığımızda bizi gecenin sahibi olan adam karşıladı. Okuduğum ezberlediğim isimlerden biriydi. "Adnan Bey," dedim, aynı Talya gibi yumuşacık bir tonda. Elimi dudaklarına götürürken daha geniş gülümsedim. "Talya, bu gece çok iyi görünüyorsun," dedi, gol. "Gecenin çok güzel geçeceğini düşünüyor, keyifleniyorum."

Yanındaki kadına döndüm. Kırklı yaşlarının başında olduğunu biliyordum. Gerçek yaşını saklıyordu. Elli yaşındaydı, net. "Nasılsın Betül?" dedim.

"Seni görmek çok güzel Talya," dedi, keyifli bir yüzle. Gol iki. "Adnan haklı, farklı görünüyorsun."

"Özendim diyelim," derken esniyor, şeker görünmeye çalışıyordum. Ezel de nefesini tutmuştu, verdiği sert nefesi ensemde hissettim.

"Lütfen keyfinize bakın," dedi Adnan Bey. Teşekkür ederken içeri geçtik. Ezel'in koluna tekrar girdim. "Nasıldım hocam?"

"Kimse çift yaratılmamıştır, bu gece onu anlayacağım. Seni ayırt edemiyorlar ama bir fark var görüyorlar."

"İnsanlar değişir diye bir şey duymadın mı?"

"Gülümse ve sohbete geriden bak, Talya çoğu zaman dinler, asla dedikodu yapmaz."

"Yapacak dedikodum yok zaten, dinlerim." Kalabalığa girince Ezel beni bir masaya çekti. "Merhaba," dedik aynı anda. Hepsini ezberlemiştim, yüzler bana tanıdık geliyordu.

"Ne kadar şıksın," dedi Volkan denen playboy. Evli değildi, her çiçekten bal almayı seviyor, ortada kadın avcısı olarak biliniyordu. Talya güzel bir kadındı ama çekici değildi, erkeklerin ilgi alanına girmekten hoşlanmıyordu. Aslında göze çarpan bir fiziği vardı, bunu kendisi istemiyordu. Ben de tam tersi, ilgi çekici olmaktan hoşlanıyordum. Üzerimde gözlerini gezdiriyor, bir şeyler arıyordu. "Teşekkür ederim," dedim. Masada bulunan kadınlarla sarıldık, sosyete usulü bir sarılmaydı. Biraz uzak, biraz yakın gibi bir şey. Talya kimseyle küsüp, ters düşen biri değildi. Herkes tarafından sevilen, sıcak biriydi.

CamScanner ile tarandı

Adının Lale olduğunu bildiğim güzel kadın Ezel'e bakıyordu; Ezel, Volkan'la muhabbette girmişti. Lale yanıma sokuldu. "Talya, Ezel'i biraz bize mi bıraksan?"

Kaşlarımı kaldırdım, tam terslenmeye hazırdım ki gülümsedim. "O ne demek canım?" dedim.

"Sana destek olmak için yanından ayrılmıyor. Dostluğunuzu kıskanıyor değilim ama biraz bize de yolla."

"Ah öyle..." dedim kısa bir an Ezel'e baktım, bakışlarımız kesiştiğinden hemen Lale'ye döndüm. "Benim canım dostum, git diyorum, gitmiyor. Selim'i çok özlüyoruz, zor günlerimde hep yanımdaydı. Alışkanlık hâline geldi sanırım. O da kendini biraz yalnızlığa vurdu."

Dudakları üzüntüyle büküldü. "Selim'i hepimiz özlüyoruz. Çok şanslı bir kadınsın, kocan çok iyi bir adamdı ama ben de Ezel'i özlüyorum."

"Senin için mutlaka konuşacağım," dedim elimi elinin üzerine bırakarak. Gözleri umutla parladığında ona acıdım. "Ben de isterim Ezel mutlu olsun." İç çekip yüzüme bir keder kondurdum. "Ben o treni Selim'le ebediyete yolladım, dostumuz çok mutlu olsun ki ben mutlu olayım. Selim de bizi izliyor, o da buna çok sevinir."

"Çok iyi bir kadınsın," dedi Lale. "Belki bana kızacaksın ama çok gençsin Talya. Önünde uzun bir hayat var. Elbette şimdi değil, yarın değil. Bir gün aşkı tekrar bulacağını düşünmüyor musun?"

Eh, haksız sayılmazdı.

"Böyle şeyler söyleme, lütfen. Kalbim kırılıyor, Selim kalbimde her gün nefes alıyor." Gözlerim yalandan dolarken rol yeteneğimin olmasına şaşırdım. Lale üzüntüyle elimi sıktı. "Haklısın, özür dilerim. Lütfen söylemedim sayar mısın?"

"Üzülme canım, eminim bunu beni tanıyan herkes düşünüyordur."

"Talya," dedi Ezel, ona döndüm. "Efendim?" dedim.

"Gel, biraz da Ekrem Beylere bakalım."

"Olur," diyerek izin istedim. Yan yana yürümeye başladığımızda

CamScanner ile tarandı

Ezel'e eğildim. "Lale seni istiyor, özlemiş. Biraz da bize bırak dedi."

"Of," dedi sıkıntıyla. "Sen ne dedin?"

"Ona söyleyeceğim, en kısa sürede seni kollarına alacak dedim." Kahkahasıyla gülüşümü gizledim. "Yalancı," dedi.

"İşimiz bu değil mi?"

Ekrem Beylerin bulunduğu masaya geldik, onlar da anlamadı. Anladıkları tek şey auranın değişmiş olmasıydı ama bu ikimizi ayırmaya yetmiyordu. Göze çarpıyordum ve Ezel kıvranıyordu. Başka bir masada iş adamının açıkta kalan tenimi delen bakışlarını ben de görüyordum, Ezel de. Arada kolunu kibarca omzuma doluyor, ben de onun koluna giriyordum. Tüm bu insanlar Talya ile Ezel arasında bir ilişki olmayacağını biliyordu. Biri, tek biri bile ihtimal vermiyordu. Pek çoğu onları bebekliğinden, birçoğu ilk çağlarından bu yana tanıyordu. Aksini düşündürecek hiçbir girişimleri olmadığı çok açıktı. Ben neden aksini düşünüyordum, bilmiyorum. İkisini onlar kadar iyi tanımadığım içindi belki de. Belki de hepsi yanılıyor, bir tek ben görüyordum. Yanılmayı diliyordum.

Ezel'in diğer yanında bir kadın belirdi. Esmer güzeliydi, fazla güzel ve çekiciydi. Beni Ezel'in kolunda görünce kaşlarını çattı, ardından Ezel'e baktı. "Biraz da biz alalım mı Talyacığım?" dedi.

"Tabii," dedim Ezel'in kolundan çıktım. "Geri getirme lütfen Aylinciğim. Abim olmaktan asla yorulmuyor."

Ezel, Aylin'e bakıyor, *ne istiyorsun* dercesine bir tavır sergiliyordu. Kardeşime âşık olamazdı, olsa bu kadar kadınla gönül eğlendiremezdi ya da olur, önüne gelenle takılırdı. İkisinden biriydi.

"Birazdan geliyorum," diyen Ezel, Aylin'le uzaklaşırken onları izledim. "Çok iyi bir dost," dedi gözü üzerimde olan Mehmet. Ona dönerken kocaman gülümsedim. Ah, Talya olmak çok zordu. Bir insan nasıl bu kadar çok gülerdi ki? Yan bile bakamıyordum. "Öyle, Ezel benim için olmayan kardeşim."

"Sen nasılsın? Gerçi çok iyi görünüyorsun. Hayata dönüyor olmana çok sevindim," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Bir kızım var, hayatta ve ayakta kalmak zorundayım. Sürekli üzülerek onu da üzemem."

"Çok iyi, belki bir akşam yemek yeriz," dedi. Tokadımı yerdin ama kardeşime dua et. Genç, zengin ve dul bir kadını avlayacak, keyfini sürecekti. "Kızımla ilgileniyorum, hayatımda başka bir şeye gerek duymuyorum. Teklifin için teşekkür ederim."

"Hayır demeyi bildiğini bilmiyordum," dedi bir anda, bakışları değişti. Bir adım daha kayarak yanıma geldi. Sakin ol kızım, gülümse. "Yanlış biliyormuşsun. Çok güzel hayır derim."

"Talya... Sen bir meleksin. Selim'in gidişi seni değiştirmiş."

"Bu konuda haklısın. Çok değiştim."

"Hayat devam ediyor, sen de bir gün geri döneceksin. O zaman seni bekliyor olacağım."

Tatlı gülüşü yüzümden sildim ve yerine alay eder bir bakış yerleştirdim. "Sen önceden de bana böyle bakıyor muydun, ben mi fark etmedim?"

Çapkınca sırıttı. "Selim'den başını hiç kaldırmadın ki. Keşke aynı şeyi Selim de yapsaydı, belki bugün yaşıyor olurdu?" derken bakışları masanın üzerindeki bardağın etrafını saran elimdeydi. Bakışlarımla onun elini takip ettim. Elinin tersiyle parmaklarımın arkasını okşadı. Ben sözlerinde kalırken ne yaptığını idrak etmekte zorladım. "Ne demek istedin?"

"Hiç," dedi eli elimi okşamaya devam ederken. "Selim'e körkütük âşıktın, o da sana ama doyumsuz bir adamdı. Sen evinde, başkaları elinin altında."

Kalbime bir hançer soksalar Talya için ancak bu kadar yanardı. Yalan söylüyordu, öyle olmak zorundaydı. O anlatılan aşk yalan olamazdı. Onca sene heba olamazdı. Olsa Ezel bilirdi, Talya anlardı. Ona bakarken bana gülümsüyordu. Bardağımı kaldırıp parmaklarına vurdum. Masa devrilirken geriye çekildim. O da bana keskin bakışlar eşliğinde elini çekerek uzaklaştı. Hemen bir şeyler yapmam gerekiyordu. "İyi misiniz Mehmet Bey, bir anda devrildi."

"Talya," dedi Ezel yanımda dururken. "Bir şey yok, gücümü

CamScanner ile tarandı

verince devrildi." Garsonlar masayı kaldırıp ortalığı toplamaya başlarken konuklar bize kısa bir bakış atıp önlerine dönmüşlerdi. Ezel, Mehmet'e öldürecek gibi bakarken içime bir kurt daha düştü. Bir şey olduğunu anlamıştı Ezel.

"Gidelim," dedi. "Hayır," dedim. "Şimdi olmaz." Yüzüme bir gülüş yerleştirip koluna girdim. Konukların arasına karıştık.

Gecenin kalanını kurtarıp tamamladım. Gülücüklerim solmadı, Mehmet de bir daha bana yaklaşmadı ama uzaktan iki kez göz göze geldik. Eve girdiğimizde Talya'yı koltukta uzanırken bulduk.

"Nasıl geçti?" derken gözleri merakla yüzümde geziniyordu. "Bence oldu," dedim.

"Evet, sorun çıkmadı," dedi Ezel. "Değişimi fark ettiler ama sorun değildi. Sevindiler senin adına, başardı."

"Teşekkür ederim," dedi sıkıca sarılıp. Selim bu meleği aldattıysa mezarından çıkarıp bir daha öldürmek istiyordum. "Eğlenceliydi ama yüz kaslarım bu kadar gülümsemeye alışık değil." Ellerimle yanaklarımı gerdim. "Bir ara acıdı. Neden bu kadar sevimlisin ki?"

Omuz silkti. "Hep böyleydim."

"Seni çok seviyorlar, bana yaklaşan insanlar sana karşı çok samimiydi. Onlara arkandan konuşacak tek bir kelime bile vermediğine emin oldum. İzinden gideceğim."

Şen kahkahası kalbimde yankılandı. Onu sevmeye başlıyordum. Sevgi tehlikeli bir duyguydu. Özellikle de hastalığı bu kadar ciddiyken.

"Seni eve bırakayım, geç oluyor," dedi Ezel.

"Evet," dedi Talya ve bana döndü. "Yarın holdingden çıkışımı veriyorum. İşlerimi suratsız ve kibirli kayınbiraderime devrettim. Bir süre dinlenmek istediğimi artık bilmeyen kalmadı."

"Senin adına sevindim." Bana tekrar sarıldı, birkaç saniye öy-

CamScanner ile tarandı

lece kaldık. Kollarıma izin verdim, ben de sarıldım. O da bunu fark etti ve daha sıkı sarıldı. Geri çekilip gülümsedi. "Geçmişte ne oldu bilmiyorum ama iyi ki varsın," dedi. Buruk bir tebessüm ettim. Ezel ile evden ayrıldılar. Saat on ikiye geliyordu. Bir saate gelmiş olacaktı Ezel. Elbisemi çıkardım. Duşa girdim, çıktım, kahve içtim ama zaman geçmiyordu.

Kalbimde bir yer davul çalıyor, gümbürdüyordu. Mehmet denen adam böyle bir yalanı neden söylesindi? Eline ne geçecekti? *Keşke aynı şeyi o da yapsa, bugün yaşıyor olurdu*, ne demek? Aklımı kaçıracaktım. Hiçbir şey bilmiyor, anlayamıyordum. Dakikalar sonra kapının sesini duydum, kapı kartını konsolun üzerine attı. Onu ezberliyordum. En kötü ezberim olacaktı, hissediyordum, andıkça kalbim sızlayacaktı. Usulca yanıma adımladı, karşımdaki koltuğa oturdu.

Bakışlarımı yorgun yüz hatlarında gezdirdim. Şehrin ışıklarını izlerken yavaşça bana döndü. Derin bağlılığının dışında onu çözemiyordum. Kendini anlatmıyor, anlaşılmak istemiyordu.

"Selim, Talya'yı aldattı mı?" Sakin bir tonda konuştum, sözlerimle gözleri kısıldı. Yüzünde şaşırma ifadesi belirmedi, öğrenmemin öfkesi vardı. Yalan mı söyleyecekti?

"Nasıl anladın?" dedi, yalan söylemedi. Kızgınlığım yarı yarıya indi. İnkâr etseydi, ona olan bakış açım değişecekti. Şimdi de düzgün bir şekilde değildi.

"Anlamadım, Mehmet söyledi. 'Selim'e körkütük âşıktın, o da sana ama doyumsuz bir adamdı. Sen evinde, başkaları elinin altında,' dedi." Sustu, bana bakmaya devam ediyordu. Konuşmasını istiyordum, her şeyi anlatmasını. "Bunu biliyordun ve Talya'ya bir şey söylemedin. Bir yıldır bir pislik için üzülüp kahrolduğunu görüyordun. Kederinden derde düşüp hasta olmasına izin verdin."

"Hiçbir şey bilmiyorsun, yorum yapma Helen." Sesinde kızgınlık vardı, bana kusacaktı. Ona izin vermeyecek, alttan almayacaktım.

"Bir şey biliyorum," dediğimde suratıma dümdüz baktı. "Selim piçin tekiydi. Anlat! Nereye gitti o büyük aşk? Sadece Talya mı yaşıyordu o büyük aşkı?"

CamScanner ile tarandı

Elleriyle yüzünü sıvazladı, saniyeler geçiyor, konuşmak istiyor ama yapamıyordu. Erkekler ve kendi sırları diye ikiye ayrılırlardı. Birbirlerini kolayca satmazlardı. Ezel de Selim'in arkasını topluyordu.

"Ona yapmamasını söyledim, dinlemedi. Talya ona tam bağlıydı, Selim'in hiçbir şeyinden şüphe etmezdi. Etmedi de. Selim de bunu çok iyi kullandı."

"Onu uyarman sorunu çözmedi Ezel, kardeşimin yüzüne nasıl bakıyorsun?"

"Onlar evliydi!" dedi hiddetli sesiyle ayağa kalktı. Oturduğumdan yerden, aşağıdan bakıyordum. "Benim sorunum değildi, onların sorunuydu. Talya anlamadı, Selim de durmadı."

"Bu mu savunman?" derken ben de ayağa kalktım. "İkisini de seviyordun ve birinin ihanetine gözlerini yumdun. Talya bir yalanı yaşarken, sen Selim'le her şey normal gibi davrandın."

"Çıkıp diyemiyorsun kocan seni aldatıyor diye, o kişi olmak istemiyorsun. Lafta o şeyler. Arkadaşına yalan söylememe, sır saklamama. Gerçekliğe dayanmıyor Helen."

"Suratına bakıp onun kandırıldığını görmek daha kolay, değil mi? Hiç mi için yanmadı? Hiç mi üzülmedin?" Yüzü üzüntüyle gerildi, gözleri bir an kapanıp açıldı. "Üzüldüm, elimden bir şey gelmedi."

"Selim'in tarafını tuttun," dedim.

"Kimsenin tarafını tutmadım, ikisi de benim en yakınımdı."

"Birini tercih edemedin!" Ağzını açıyordu ki gözlerime bakıp sustu. Üç saniye öylece baktı. "Edemedim," dedi. Kelime kalbimi acıttı. Ses tonu onu da beni de yakmıştı. "İkisini de çok seviyordum. Talya her zaman bulutların üzerinde yaşadı, Selim ne yaptı etti, onu hiç mutsuz etmedi. Ağzımı açmaya korktum, yalanı yaşaması daha kolaydı, evet. Adilik mi bu, adiyim. Adına ne dersen de. Kocan seni aldatıyor diyemedim. Aynı şeyi şimdi sen de yapacaksın! Beni anlarsın."

Haklıydı. Kahretsin ki çok haklıydı. Aynısını şimdi ben de yapacaktım. "Hasta! Söylersem ölür."

CamScanner ile tarandı

"O zaman da ölecekti. Dünyası farklı bir şekilde yıkılacaktı, bir yanı ölecekti."

"Bir gün ona bunu söyleyeceğim," dedim. "O zaman beni affedecek ama seni etmeyecek."

"Bunu bilemeyiz."

"Aşka olan inancımı kaybediyorum diyordum, artık gömüyorum sanırım," dedim yerime usulca otururken. "Neden bir kadın size yetemiyor? Neden tüm kadınlar sizin olsun istiyorsunuz? Şarkıdaki söz doğru mu yani? Işıkları kapatınca tüm bedenler aynı, değil mi?[8] Ruhunuzda ne taşıyorsunuz?"

"Ben kimseyi aldatmadım," dedi karşıma otururken.

"Şimdilik, sevgililerinden binlik tesbih yaparsın. Evlenince, hayatına kalıcı biri girdiğinde sen de onların arasına karışacaksın."

"Kafanda kurma, haysiyetimi yolda bulmadım."

Ona inanmak istiyordum, sebepsiz ve nedensiz... "Kalbim kırıldı, Selim'den nefret ediyorum. Kaçırdığınız bir nokta var." Başını *ne* dercesine salladı. "Talya bir melek olabilir ama asla aptal değil. Bilmediğine emin misin?" Erkeklerin en büyük yanılgısı bir kadını kandırabildiklerini düşünmesiydi. Bakışlarındaki dehşet belirtisine sırıttım. "Bir Selim mi zeki? Bence senin de bilmediğin çok fazla şey var? Tabii ben de bilmiyorum." Bu düşünce aklına ilk kez gelmiş gibi düşüncelere daldı. "Mehmet'le Selim yakın mıydı?"

"Çok değil," dedi. "Nereden bildiğini bilmiyorum. Selim'le çok yakındık, evet ama çapkınlık anlarında yanında yer almadım. Mehmet de çok sever kadınları, ikisinin arasında geçen muhabbetler olabilir."

"Mehmet bir şey dedi," dedim, gözleri üzerime sabitlendi. "'Selim'den başını hiç kaldırmadın ki. Keşke aynı şeyi Selim de yapsaydı, belki bugün yaşıyor olurdu?' dedi. Selim'in ölümüyle bir kadının bağlantısı olabilir mi?"

Tekrar derin düşüncelere daldı, bacaklarımı kendime çekip onu izledim. Yüzünde bir aydınlanma olmadı. Düşünceleri bir yere vara-

8. Pit10 – Tüm Bedenler Aynıdır.

CamScanner ile tarandı

madı ki başını sağa sola salladı. "Bilmiyorum. Kaza sırasında arabada tek başınaydı. Öyle bir anda, bir gece yarısı oldu."

"O adam bu gece bana ilk kez yürüdü. Ben olan bana değil, Talya olan bana. Bir yemek yer, ağzından her istediğimi alırım. Bir bakışla bu kadar anlattı, öpsem önümde diz çöker."

"O kahrolası elbiseyi sana giyme demiştim. Kimseyle yemek yemeyecek, hiç kimseyi de öpmeyeceksin Helen! Saçmalama!"

Yandan bir bakış attım, *sen kimsin* diyordum ona, o da bunu fark ediyor, yüzü kararıyordu. "İşine bak! Ben Talya değilim, aramızdaki farkı gör ve sus. Evet, belki hemen yapamam ama unutacağımı sanıyorsan beni tanımıyorsun."

"Sorun da bu zaten," dedi tekrar ayağa fırlarken. Tepemde dikildi, sesinde kızgınlık, öfke kol geziyordu. "Sen o değilsin. İkiniz arasındaki farkı görebiliyorum, hepsi gördü. Akıllarında bir Helen olmadığı için anlamadılar ama ben biliyorum."

"Yani?" dedim umursamaz bir tavırla. "Sen de onlar gibi etkileniyor musun? Farkım göze mi batıyor? Hangimiz daha ilgi çekici? Daha fazla göze batacağım, söz. O insanların kaçı Talya ile dalga geçiyor, biliyor musun? Mehmet'in bildiğini kim bilir kaç kişi biliyordur. Selim'in kadınları Talya'nın yakın arkadaşlarından belki de. Belki her gün gördüğü kadınlardan biri, birkaçı. Ölen öldü, kalan sağlar benimdir."

"Sen aklını mı kaçırdın? Senin yapman gerekenler bunlar değil!"

"Ben onları da yaparım, rahat ol kaptan." Yerimden kalkıp önünde durdum. "Eline ne geçecek Helen?" dedi yavaş bir tonda.

"Kindar ve istediğini alan bir kadınım, öyle düşün."

"Sen bunları yaparken ben nerede olacağım bayan kindar?"

Nerede olmak istersen orada... Belki yanımda belki de karşımda. "Buna sen karar ver. Önceliğimiz Talya, sağlığı ve Hera." Başını memnuniyetle sallamıştı ama damarına basmak istiyordum. Kanatmak, kırmak ve koparmak. "Ezel..." dedim, gözlerime kilitlendi. "Şimdi sana ihtiyacım var, belki bir müddet daha olacak. Sonra ken-

CamScanner ile tarandı

di yoluna gitmeni istiyorum. Ben yeğenime de kardeşime de bakarım. Kurtul bizden!"

Yüzü değişirken gözleri kısıldı. Üzerime doğru bir adım attı, yürek vardı da fizik yoktu. Bir adım gerilerken koltuğa çarptım. Bir adım daha attığında kalktığım yere oturdum. Korkmuyor, bunu da ona gösteriyordum ama üzerime geliyordu. Onun fiziğiyle baş edemezdim. Kollarını koltuğun iki yanına verip üzerime eğildi. Pürdikkat izliyor, gözlerimiz birbirinden asla ayrılmıyordu. Başlarımız nefes mesafesinden yakındı.

"Yakından bak, ben senin kullanıp atacağın birine benziyor muyum?"

Hiç de benzemiyordu. Gitmesini değil, kalmasını tercih ederdim. Açıkça söyleyecek değildim. Bakışları dudaklarıma indi, kalbim kaburgalarıma sertçe vurup kendini belli ediyordu. En olmayacak adama ses veriyordu. "Ben Talya değilim, sen de benim en yakın arkadaşım değilsin. Seni kullanmış olmam."

Başını hafifçe yana yatırdı, gözleri gözlerime çıktı. "Bunu görmüyor muyum sanıyorsun? Senin dostun olmak gibi isteklerim yok. Senden bana dost olmaz!"

"Neden?" diyebildim, avını yemeye kilitlenmiş aslan gibiydi. Koltukta geriye kaydım. Şimdi ürküyordum, sözleri canımı yakarsa dağılırdım. "Dişime göresin," dedi, bakışları tekrar dudaklarıma indi. "Başım belada Helen." Son sözleri dudaklarımın üzerinde tamamlandı. Sıcak teni tenime değince aklım kendini yükseklerden attı ve ortadan kayboldu. Düşünemiyor, değerlendirme yapamıyordum. Her hareketi beni zorluyor, bulutların üzerine çıkarıyordu. Bir şeyler yanlıştı ama ne, düşünemiyordum. Kendini benden uzaklaştırdı, başlarımız hâlâ yakındı. Parlak, daha fazlası için can atan gözleri kısıktı.

"Üçe kadar sayacağım, gitmezsen sabah başka odada pişman uyanırsın." Vaktin varken kaç diyordu, kalacak değildim. Belirsiz bir birliktelik istemiyordum. İki elimle omuzlarına dokunup ittim. Ayağa kalkarken bedenini doğrulttu. Boğazımı temizleyip ilgisiz bir bakış atım.

CamScanner ile tarandı

"O kadar kötüyüm diyorsun?" dediğimde derin bir nefes aldı, parçalamaya hazırlanıyordu. "Üç!" diye bağırdığında hızlı bir adım attım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kahkahamı tuttum. Odama girip sırtımı kapıya verdim. Dudaklarımda tadı duruyordu, kalbimde tatlı heyecanı. Bir konuda haklıydı. Başımız beladaydı.

CamScanner ile tarandı

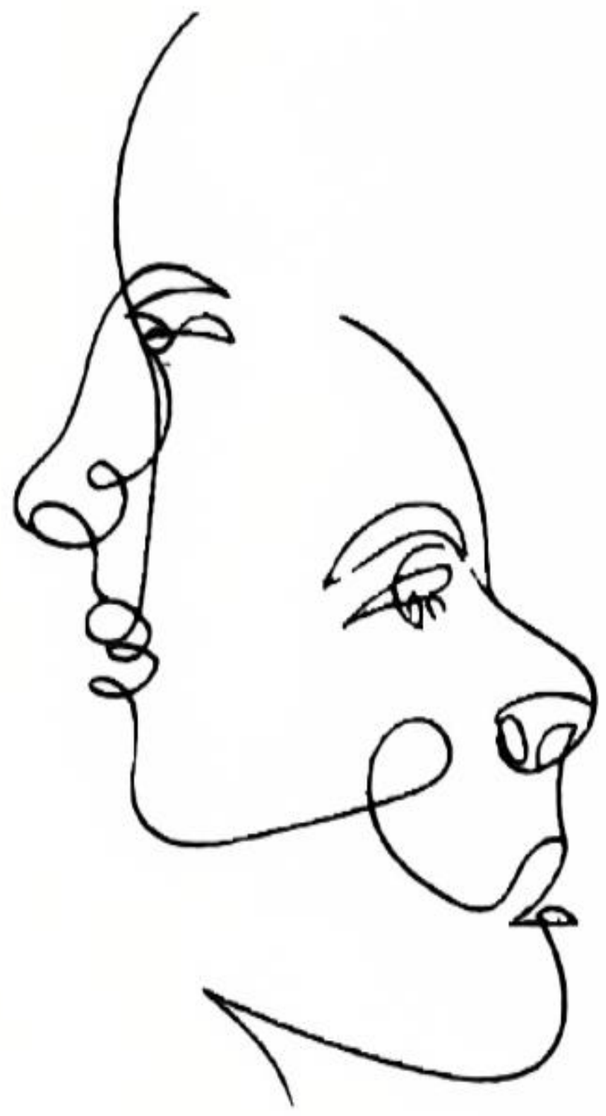

6. Bu Derken?

Saçlarında bile dingin dalgalar saklı. Sanki onlara tutunsam içimdeki fırtına dinecek gibi hissediyorum.[9]

Helen...

Ertesi gün akşamüstü masada üçümüz oturuyorduk. Ezel yanımda, Talya karşımdaydı. Son planlarımızı oturtuyorduk. Vizem sonunda çıkmıştı, üç ayda çıkacak vizeyi Ezel üç haftada çıkartmıştı. Güç böyle bir şeydi. Talya vasiyetini değiştirmişti, Avnigil olarak anılsam da anılmasam da artık çok zengin bir kadındım. Dünyaya gelmeme neden olan adam bana otuz yıl sonra parasıyla babalık yapıyordu. Kardeşimle baba mallarını paylaştık, yasal olarak bir yıl sonra istersem gerçek soyadımı alabilecektim. Talya yaşasın ya da aksi olsun, bu durum değişmeyecekti. Bir yıl boyunca belki de daha fazla o olacaktım.

Talya belgeleri imzalıyor, sırasıyla diğerlerine geçiyordu. Avukata teslim edilecekti. Ben de kendi üzerime düşenleri imzalıyordum. Ezel ikimize bakıp sessizce oturuyordu. Talya bir an başını kaldırdı. "Siz kavga mı ettiniz? İkiniz de gerginsiniz, neler oluyor?"

9. Payelll – Kartal Pençesi Kurşuni.

CamScanner ile tarandı

İkimiz de önce Talya'ya bakıp başlarımızı ters yöne çevirdik. Dışarıdan da anlaşılıyorsa yakındı, herkes anlardı. Rol yapmakta zorlanacaktım. "Senin kadar iyi anlaşamıyoruz," dedim.

"Kardeşin bir cadı, süpürge alacağım ona," dedi Ezel. "Geceleri süpürgesine binip gezer."

Göz devirdim ama kardeşim gülümseyerek izliyordu. "Arkadaşın canımı sıkıyor, ona bana karışamayacağını söyle."

Elindeki kalemi kâğıtların üzerine bırakıp arkasına yaslandı. "Hey... Ne oldu size?"

"İstediğimle yemek yer, gezerim. İstediğimi de giyerim," dedim.

"O piçle yemek yersen restoranı başınıza geçiririm." Bana dönmüştü, sesi kulaklarımda çınlıyordu.

"Kiminle?" dedi Talya, kaşları hafifçe birleşmişti, Ezel ve aramda bakınıp duruyordu.

"Dün gece Mehmet diye biriyle tanıştım," dedim. "Sen tanıyorsun zaten. Beni, yani seni, bir akşam yemeğe çıkarmak istedi."

"Hangi Mehmet bu?" dedi Ezel'e bakarak. "Mehmet Keser," dedi Ezel. Talya anladığında başını salladı. "Adam mı kalmadı Helen? O çapkın ve umursamaz bir adam. Hiç hoşlanmam ondan, itici biri."

Kesinlikle aynı fikirdeydim.

"Orada sendi Talya, Mehmet'le yemeğe çıkacak olan da bir nevi sensin."

Bu salak hangimizi kıskanıyordu?

"Gerçeği gerektiği gibi kullanır mısın?" dedim ona dönerek. "Ne var bunda?"

"Çıkmayacaksın!" dedi dişlerinin arasından.

"Ezel..." dedi Talya. "Ben dul bir kadınım, sadakatim benim sorunum. Gerekli olsa da olmasa da. Onunla yemeğe Helen çıkar, Talya değil. Bir gün hayata geri döneceğim, öyle değil mi? Ayrıca bir yemek, bundan ne çıkar?"

Kardeşim sandığımdan daha zeki bir kadındı.

CamScanner ile tarandı

"Siz bir olup beni deli edeceksiniz ama ben buna izin vermeyeceğim. O adama yaklaşmak yok!"

Omuz silktim. "İşine bak!"

"Benim işim sizsiniz küçük hanım," dedi sertçe. "İkiniz de uzak duracaksınız!"

Bedenimle döndüm, Talya az sonra bayılacak gibi bakıyordu. Ezel de beni boğazlayacak kadar acımasızdı. "Sen bana baksana, hangimizi kıskanıyorsun, karar ver."

"Helen!" dedi Talya. "O ne demek?"

Ezel şimdi direkt kafama sıkmak istiyordu. "Sizi korumaya çalışıyorum," dedi sandalyesini iterek kalktı. "Ne diyorsam onu yapacaksın!"

Ben de ayağa kalktım. "Canım ne istiyorsa onu yapacağım."

"Allah'ım..." dedi Talya. "Sevgililer gibi tartışıyorsunuz."

"Bununla sevgili olmak mı?" dedi Ezel. "İnsana aklını yedirir Talya."

"Bu derken! Sen kendine bak! Duvara attığın çentik mi sandın beni?"

"Yeter!" dedi Talya. İkimiz de susup ona döndük. "Aynı evde yaşamak sizi yakınlaştırdı, değil mi? Aranızda bir şey mi geçti?"

"Ciddi bir şey değil!" dedi Ezel, beni öpmek ciddi bir konu değildi. Kalbim kırıldı, hırsım gül gibi solarken yerime oturdum. "Hiç değil, bu ara gördüğüm tek erkek olduğundan kaynaklı olmalı. Dışarıda çok var."

Ezel hırsla inlerken odayı terk ediyordu. Giderken de, "Helen, ah Helen," diyordu. Talya bana ben ona baktık. "Böyle olmaz Helen, sizi arkamda güçlü bırakmak istiyorum."

"Sen merak etme, sana o kadar bağlı ki ben kapıdan kovsam, bacadan girer, bizi korur. Değişik biri, anlamakta zorlanıyorum."

"Ona karşı bir şey mi hissediyorsun?" Sözcükleri seçme, konuşma konuşturma yetisi o kadar güçlüydü ki kendimi karşısında ezilmiş hissettim. "Evet, kızgınlık ve öfke."

CamScanner ile tarandı

"Neden? Ezel öyle biri değil. Bir kadına kabalık yaptığını hiç görmedim. Sana bir saygısızlık mı yaptı?"

Önce öptü, sonra ciddi değil dedi. Kalbim acıyordu, sızısını bedenimde hissediyordum. "Öyle bir şey yapmadı, yapsa çenesi kırık olurdu."

"İkinizi de çok seviyorum, birbirinizi sevmenizi istiyorum."

O da seni çok seviyorsa... Ben ne biçim bir batağa düşmüştüm. Dengesizdi, dengemi bozuyordu. Gülümsedim. "Sen rahat ol," dediğim sırada telefonla konuşarak geri döndü Ezel. Sakinleşmiş gibiydi. Karşıdaki her kimse onu dinledi, "Tamam," diyerek kapattı. Talya ona bakarken ben önüme baktım.

"Her şey hazır, iki gün sonra Londra'ya gidiyorsun Talya. Helen ve ben önden gideceğiz, ertesi gün geleceksiniz. İki aynı kişi, aynı gün, aynı uçağa binmemeli."

"Başlıyor muyuz?" dedi üzüntüyle, uzanıp elini tuttum. Birbirimize bire bir benzeyen gözlerimizle kederle gülümsedik. "Başaracağız! Çok uzun bir ömrün olacak."

"Sayende kardeşim..." dedi elimi sıkarken.

Bu küçük ama güzel evdeki son gecemdi. Üç haftamı geçirmiştim ama daha uzun süredir buradaymışım gibi hissediyordum. Ait olmak gibiydi. Bağlanmıştım eve, inkâr etsem de Ezel'e de. Döndüğümde Talya'nın evinde yaşayacaktım, buraya gelir miydim, bilmiyordum. Yeni bir hayata yelkenlerimi fora etmişti kaptanım. Geçen bir ayı, başıma gelenleri ve gelecekleri düşündüğüm bu lüks dairenin ihtişamlı manzarasıyla sabah edeceğim kesindi.

Yorulsam da bir kahve içer, yeniden başlardım. Bu kez öyle olacak mıydı? Bu şeyler daha farklı, daha değişikti. Yorulursam, sıkılırsam Talya'yı düşünecek, ayağa kalkacaktım. Talya'yı bırakmaya gitmişti, kapı sesinden anlaşılıyordu ki gelmişti. Dün geceki gibi gelip karşıma oturdu.

CamScanner ile tarandı

"Evini seviyorum, özleyeceğim."

"Özledikçe gelirsin, anahtarın var. Sende kalabilir." Sırtını koltuğa bırakırken ayak bileğini dizine bıraktı.

"Anahtarını almayacağım. Aramızda ciddi bir şey olmadı. Anahtarını alacak kadar yakın değiliz." Alacaktım. Konuşmak istemediğimi hissederek kalktım, yarın öğlen uçağıyla ülkeden ayrılacaktım. Aramızdaki boşluktan geçerken sağ elimin bileğini tuttu. Ben evin içine, o manzaraya bakıyordu. Birkaç saniye ikimiz de kıpırdamadık.

"Ne deseydim, kardeşini öptüm mü?"

Diyebilirdi. Demedi. Bileğimi çekip kolumu kurtardım. Arkamdan, "Helen!" diye seslense de durmadım. Yatağın üzerinde duran valize eşyalarımı düzenli bir şekilde yerleştirmeye başladım. Bir valiz değil, en az üç valiz ederdi ama bir tane alacaktım. Gerekli kıyafetleri özenle yerleştirdim. Bir hafta yetecek kadar eşyadan sonra valizi kapatıp kapının kenarına bıraktım. Kol çantamı hazırladım; kimlik, pasaport, anahtar! Anahtarı alıp valizin içine bıraktım. Odamın ışığını kapatıp yatağa girdim. Bu evi de bu yatağı da hatta dışarıdaki adamı da benimsiyor, bana ait oldukları gibi saçma bir hisse kapılıyordum. Bu hem çok iyi hem de çok kötü hissettiriyordu.

Uçağın kapısına geldiğimizde elini sırtıma bırakmıştı. "Helen daha önce uçağa binmedin, değil mi?" dedi.

"Bakkala bile uçakla giderdim, sen ne diyorsun," diyerek göz devirdim. "Tabii ki binmedim." Sırtımdaki eliyle nazikçe itekledi. "Bir şey yok, bir şey yok," dedi, gülüyordu. Ezel'e ters bir bakış attım. Mecbur binecektim, adımımı merdivene attım. O itiyor, ben de zoraki adım atıyordum. İçine girince kendimi daha kötü hissettim. Koltuğumuza geldiğimizde kabanımı çıkarıp ona uzattım. Üstteki panele hem benimkini hem kendininkini yerleştirdi. Yerime otururken sakince nefes alsam da ellerim koltuk kenarlarındaydı. Yanıma otururken eğildi. "Uçağı yarın Talya kullanacak, VIP bölümü düşün-

CamScanner ile tarandı

düm ama orada tanıdık birileri olabilir diye bu kısımda uçacağız."

"Fakir klas diyorsun," dediğimde dudaklarını birbirine bastırdı. Gülmek istedi ama yapmadı. "Ekonomi bölümü diyorlar," dedi.

"Bana bir şey olmaz, sen alışık değilsindir." Terliyordum. Stres altındaydım. Hostesin hareketleri bile beni geriyordu. Kemerimi bağlarken ellerim titriyordu. Başımı koltuğa verip gözlerimi yumdum. Uçak uçacaktı. Bu düşünce kanımı donduruyor, ya düşerse düşüncesi korkutuyordu. Elbette düşmeyecekti ama ilk kez binen birine bunu nasıl anlatacaktınız? Uçak hareket etti, kollarım taş kesildi, kalktığında karnımda kelebekler havalandı. Terlemem hat safhaya ulaştı. Elimin üzerinde bir el hissettim. Sıkı sıkıya kavradığım koltuktan parmaklarını sıyırdı ve elinin içine aldı. "Korkma! Ben yanındayım. Hiçbir şey olmayacak."

Tutunacak bir dal gibi eline parmaklarımı geçirdim. Uçak havaya çıkıp süzülürken daha iyi hissediyordum. Elini tutan elim biraz olsun gevşemişti. Atlatıyordum ama gözlerim hâlâ kapalıydı. Üzerimden uzanıp küçük pencerenin perdesini kapattığını hissettim. "Gözlerini aç," dedi. Onu dinlemem bir dakikamı aldı. Gözlerimi yavaşça açarken karşımdaki koltuğun başını gördüm. Bakışlarım elime indi, ellerimiz birdi. İkinci bir kelebek dalgası yayıldı kalbime, bu kez uçaktan değildi. Nilay'ı andım.

Uzatmalı bir sevgilisi vardı, parasızlıktan evlenemedikleri, yıllardır da ayrılmadıkları Hakan. Âşık olduğunu söylediği ilk anlardaki anılarımıza uzandım. *"Helen, elimi tuttu. Midemde bir şeyler uçuştu, öyle güzeldi ki o his, nasıl anlatayım sana. Ben âşık oldum galiba Helen."*

Gözlerimi tekrar kapatırken elimi elinden çektim. Âşık olmak istemiyordum. Yanlış adama hiç istemiyordum. Elimdeki sıcaklığı kaybolurken ve tekrar tutmak isterken bunun için geç kaldığımı fark ettim.

"Elimi sevmedin mi yoksa korkun geçti mi?" dedi kulağıma fısıldayarak. Sesi tüylerimi ürpertirken, beni bambaşka yerlere çekiyordu. Çok geç kalmıştım, sesi bile beni titretmeye yetiyordu ama aptal âşık olacak yaşı geçmiştim. Onu iğnelemek, her an kızdırmak

CamScanner ile tarandı

istiyordum. Benim olmayacağını düşünüyor, hayatı dar etmek istiyordum. "Geçti," dedim, gözlerimi aralayıp başını çevirirken. "Aynı işlemi koltuk da görüyordu, teşekkür mü bekliyorsun?"

Bana sinir oluyordu, böyle yaptığımda kafasını duvarlara vurmak istercesine bir öfke dolanıyordu bakışlarında. "Neden bu kadar ters davranıyorsun?" dedi, sesimiz etraftan duyulmasın diye fısıldıyordu. "Ben sana ne yapıyorum Helen?"

Bakışlarımı yüzünde gezdirdim, o da beni dikkatle süzüyordu. "Kalbimi kırıyorsun Ezel."

"Böyle bir şeyi ne ara, nasıl yaptığımı anlatırsan bir çözüm bulabiliriz. Bugün yarın değil, bir ömür boyunca beni göreceksin."

Ben pek öyle düşünmüyordum. Hayatımdan girdiği hızla gidecekmiş gibi geliyordu. "Seni çözemiyorum, kafam karışıyor ve her yaptığın kalbimi kırıyor."

"Ben şimdi seni hiç anlamıyorum. Çözülecek bir problem değilim, ikinci bir yüzüm yok. Sen çok kuruyorsun."

"Sana inanmıyorum, inanmak için tek bir nedenim yok. Arıyorum ama bulamıyorum."

"Şimdi de yalancı oldum. Ne duymak istersin diye sorardım ama sen duyduklarına değil, aklındakilere inanıyorsun. Devam et, bu şekilde kalbini daha çok kıracağım."

Başını uzaklaştırıp yerine yerleşti. Sıcaklığı gitti, yanımdan bir uzay mesafesi kadar uzaklaştı. Kalbim yine kırıldı. Güçlü insanların temel özelliği buydu, değer verdikleri insanlar bir bakışıyla kalbini kırardı. Başkaları yapamazdı, sevdikleri yapardı çünkü güçleri bir onlara yetmezdi. Sanırım bu kez ben de onu kırmıştım, kırgınlık küslüğü vardı üzerinde. Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım. İnince-ye kadar da bir daha konuşmadık.

Dört saatin sonunda ıslak ve nemli bir Londra öğlenine varmıştık. İstanbul'dan öğlen birde binmiştim ama Londra'da saat öğlen ikiydi. Aradaki üç saat havada kaybolmuştu. Taksiyle otele geçtik, odalarımız yan yanaydı. Bir iki gün, Talya'ya göre burada kalacaktık. Onun burada evi vardı, o hastaneye yatınca ben evine geçecektim.

CamScanner ile tarandı

Odaya yerleşip yorgun bir şekilde yatağa oturdum, etrafımdaki boşluğu bakarken sıcak odada üşüdüm. Kalkıp pencere kenarına yürüdüm. Caddenin adını bilmiyordum, farklıydı, soluk bir canlılığı ve tarihî güzelliği göz dolduruyordu. Başımı cama dayadım, içinde olduğum cendere daralıyordu. Girince neler olacak, düşünmek bile istemiyordum.

Kapı sesiyle doğruldum, Ezel karşımda duruyordu. Uçaktaki suratı devam ediyordu. Bana trip atıyor diyemezdim, belki de mesafe çekiyordu. Bu iyi miydi, bilmiyordum ama ona yakışmıyordu. "Hadi çıkalım," dedi, kapıya yaslandım. "Nereye?"

"Yarına kadar bir işimiz yok, yemek yer, dolaşırız. Meşgul olursan kafanda kurmazsın diye düşündüm."

İğneliyordu. Severdim.

"Ben uykumda bile düşünürüm, benim için yorulma."

"Şaşırmadım, iyi bir şey yaşamayınca insan sürekli kötüyü düşünüyor olmalı."

"Benim suçum mu?"

"Hayır ama güzel şeyler kurmamak gibi kusurun var."

"Güzel bir şey görmem gerekiyor demek ki."

"O zaman dışarı çıkıyoruz," dedi, güzel ne görecektim, merak ettim. Cevap vermeden odaya dönüp montumu ve çantamı aldım. Kapıyı çekerken bir adım uzağımda duruyordu. Yanında yerimi aldım, asansörle indik, otantik lobi girerken de ilgimi çekmişti. Tarihî bir yerdi, kim bilir kaç yüz yıllıktı. "Otel eski sanırım," dedim.

"Tarihî yapısını bilmiyorum aslında ama Londra'nın en sevilen otellerinden biri."

"Senin burada evin yok mu?" dedim, Talya'nın varsa onun da olabilirdi.

"Ailemin var, oraya seninle gidemem. Çalışanlar var, anneme söylerler, o zaman da foyamız ortaya çıkar."

"Peki evinde kalmadığını öğrenen annene ne diyeceksin?"

"Annem İngiltere'de olduğumu biliyor, ona Londra'ya geldiğimi söylemedim."

CamScanner ile tarandı

Sırıttım, döner kapıdan geçip sokakta birbirimize baktık. "Sen ne kadar düzenbaz bir adamsın Ezel, yalan söylemeden yalan söyleyebiliyorsun."

"Avnigil kadınları beni bu hâle getirdi, anneme yalan söylemem için bir nedenim hiç olmadı. Hayırlı bir evlat olduğumu düşünüyorum. Annemle babamı kızdıracak, üzecek bir şey yapmadım."

"Hayırlı evlat mısın bilemiyorum ama hayırlı bir dost olduğunu biliyorum. Her insanın senin gibi birine ihtiyacı var."

"Şansını tepip durma o zaman, her kula nasip olmam." Bana lafı güzel yerleştirmişti ama yine aklım karışmıştı. "Dostum olmayacaksın!" dedim hırsla. "Erkeklerden erkeklere dost olur, senin bile bir falson varken dost edineceğimi düşünmüyorsun ya? Evlensem, kocam en yakın arkadaşın olsa ve beni aldatmasa bile sana güvenmem."

"Senin kocan benim en yakın arkadaşım olamaz. Dostun olmayacağımı da söyledim." Lafı yine istediği yöne çekip ağzımı kapattı. Elini uzattığında ona baktım. "Seni kaybedemem. Londra kalabalık bir şehir, elimi tut."

Ne yapacağını merak ettiğim için elini tutmadım. Havada kaldı, gülümsedim, gülümsedi. Bir adımla yaklaşıp elimi tuttu. Beni caddeye doğru çekiştirirken daha geniş gülümsedim. Belki de bir konuda haklıydı, her zaman en kötüsünü düşünmemeliydim. Şimdiye kadar olmamıştı ama bundan sonra güzel şeyler olabilirdi.

Oxford Street adında bir caddeye getirdi beni, merakla etrafıma bakarken Ezel anlatıyordu. "Bir kilometre dokuz yüz metre. Hepsini yürümek ister misin?"

"Yorulunca söylerim. Romantik bir şehir, değil mi?" diye sordum, iki katlı kırmızı otobüse bakarken. "Romantik olduğunu düşünmemiştim," dedi, başımı ona çevirdiğimde bana baktığını gördüm. "Sana romantik gelmiş olmalı, neden acaba?"

Evet, neden acaba? Bana romantik gelmesinin nedeni yanımda olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi? Omuz silktim. "İlk kez geliyorum, öyle değil mi? Bir an öyle hissettim." Elimi daha sıkı tuttu. "Biraz da romantik bakayım, belki ben de görürüm," dedi.

CamScanner ile tarandı

"Çok güzel Ezel..." dedim, âdeta inledim. Binaların dizilimi, caddenin kıvrılarak uzaması... "Çok güzel," dedi. Sesi sessiz bir senfoni gibi kulağımın dibinde çalmıştı. Bedenim sesine tepki gösteriyordu, ilginçti. Farklıydı. Bakışlarımı ona çevirdiğimde caddeyi değil, beni izlediğini gördüm. Londra'dan bahsetmiyordu, bunu gözlerimin içine bakarken anlıyordum. Önüme dönerken gülümsedim, başka bir sokağa girdik, sokak lezzetlerinin olduğu bir yere girdik. Patates ve balık kızartması olduğunu öğrendiğim cips gibi görünen şeyden yedim. Soslanıyordu, fena değildi.

Azı çoğu derken tüm caddeyi yürüyüp konuşarak gezdik. Güneş batıyordu, cadde ışıklarına kavuşunca daha başka göründü. Önünden geçtiğimiz mağazalardan birine girdik. Buraya kadar gelip kıyafet almadan gidecek miydim? Asla olmazdı. Minicik bir elbise giydim, minik, kısa, dar. Hayal gücüne yer bırakmayan türdendi. Çıktığımda aynanın karşısındaki kendime hayran kaldım. Aynanın yanına gelip omzunu duvara verdi Ezel.

"Olmadı, çıkar," dedi, olduğunu ikimiz de biliyorduk. "Çok da güzel oldu, yalan sana yakışmıyor."

Omzunu duvardan alıp yanıma geldi, arkama geçerek omzumdan iterek beni kabine kadar soktu. "Çıkar! Bununla değil sokağa, yatağa bile girilmez. Anlamıyorum ki siz ne anlıyorsunuz bu açıklıktan."

Kabinin içinde ellerimi belime attım. "Siz neden kısa etekli kadın görünce bakıyorsunuz, ben de sizi anlamıyorum."

"Bakmıyorum. İhtiyacım yok."

Kabinin kapısını kapattım, üzerimden çıkarırken homurdanıyordum. İhtiyacı yoktu çünkü istediği kadını elde ederdi. Bir bakışıyla yapardı, ilgisini çekmesi yeterliydi. Kabinden elimde elbiseyle çıktım. Birkaç kıyafet daha alıp kasaya geçtik. Kendi kartlarımı burada henüz kullanamayacağım için Ezel ödedi. Çıkarken yine elimden tuttu, otele kadar da bırakmadı.

CamScanner ile tarandı

Saat on bir gibi kapımı çaldı, yeni aldığım o kısacık elbisemi giymiştim. Saçlarımı atkuyruğu yapıp gece makyajımla tamamlamıştım. Elimde rujla kapıya koştum, kapıyı açıp koşar adım aynanın önüne geri döndüm. Kapıyı kapatıp yanıma geldi, arkamda durup aynadaki yansımamıza bakıyordu. Ruju dudaklarıma yayıp yedirirken pürdikkatti. "Şimdi gidebiliriz." Çantamı alırken, "Aslında saat farkından bedenim çok yerinde değil. Kısa kalırız," dedim.

"Gitmesek mi?" dediğinde ona baktım. "Neden?" dedim.

"Giyinmemişsin Helen. İnadına mı yapıyorsun?"

"Abartma, giyiniğim. Beni rahat bırak Ezel. Hatta şöyle yapalım, ayrı ayrı takılalım. Nasıl fikir?" Göz devirip sırtıma elini bırakıp kapıya itekledi. "Reddedildi." Kapımı çekerken elimi tuttu. Otelin gece kulübüne indik. Loş ve şık mekâna girip etrafımıza bakındık. Müzik güzeldi ama ben dans etmekten hiç hoşlanmazdım. "Gel şu tarafa geçelim," dediğinde adımlarımı ona uydurdum. Tepelerde sakin bir locaya geçtik. Aşağısı net görünüyor, ortalıkta da garsonlar ve bizim gibi sakinlik isteyenler dışında kimse yoktu. Kalabalık gruplar uzağımızda kalmıştı. İçeceklerimizi söyleyip beklemeye başladık.

"Evet," dedi yaklaşıp. "Soru cevap yapacağız."

"Ağzımdan ne almak istiyorsun kaptan?" dedim.

"Biraz kendini anlatmanı, otuz yıldır ne yaptın mesela? Hakkında ciddi fikirlerim var, sen cevap vermedikçe de geçmeyecek."

"Sor bakalım," dedim bacağımı diğer bacağımın üzerine atıp arkama yaslandım. "Ne merak ediyorsun, baştan söyleyeyim, işime gelene cevap veririm."

"Konuşmaktan hoşlanmadığın için en kötüsünden başlayacağım. Eskort muydun?"

Suratının ortasına bir tane patlatsam öfkem geçmezdi ama dinerdi. En kötüsünü düşünmekte benden ustaydı. "Olsam söylerdim, değildim. Sıra bende?" dedim, kabul eder bir bakış attı. "Nasıl bir abisin?" aklına kardeşi gelince tatlı tatlı gülümsedi. "Kardeşim bir yana, dünya bir yana ama sen bunu kardeşine söyleme."

CamScanner ile tarandı

"Neden? Bundan daha doğal ne olabilir ki? İnsan en çok kardeşine güvenmez mi?"

"Talya tek başına, ona göre her şeyiyim ama o benim için öyle değil. Birçok şeyi olabilirim ama sınırlarımı biliyorum. Sen her ne kadar bir hayatım olmadığını söylesen de bir hayatım var. Talya elbette özel biri ama her şeyim değil."

"Anladım, pek öyle görünmüyor ama diyorsan..."

"Hiç gerçekten âşık olmadın mı?" diye sordu, cevabı bilir gibi sormuştu. "Olmadığıma eminsin," dedim. "Neden öyle düşündün?"

"Bilmiyorum, öyle hissediyorum. Sende seversen gözünü kararacak bir hava var."

"Biri vardı, uzun zaman önceydi. Söylediğine göre o bana âşıktı. Bana hem çok iyilik hem de kötülük yaptı."

"Nasıl?" dedi kaşları çatılırken. Başımı sağa sola salladım. "Sandığın gibi bir şey değil. Olamadım onunla, birinin sevmesi yetmiyordu. Ona çekilmedim ama o çok istedi. En sonunda da kabul etmek zorunda kaldı." Ezel'in bedenine bir bakış attım. "Çok yakışıklı biriydi, hani şu her kadının hayalini süsleyen erkeklerden." Gözleri kısıldı, dudakları sağa sola oynadı.

"Annen nasıl biriydi?"

"Gerçekten annem miydi acaba?" dedim iç çekip. "Bir zamanlar güzel bir kadınmış, eski fotoğrafları öyle söylüyor. Büyürken de hatırlıyorum, güzel kadındı. Çok çalışır, çok içerdi. Sevgilileri olurdu, aşk severdi, erkeksiz yaşayamayan kadınlardandı. Bence annem değildi, anne olmak için doğmamıştı. Nilay, tek dostum, sırdaşım... Onun evinde büyüdüm sayılır. Annesi beni yıkar, doyurur, Nilay ile koyun koyuna yatırırdı. Dünyanın onca kötülüğüne rağmen bu güzel insanlar hürmetine döndüğünü düşünürüm. Kendime bakacak kadar büyüdüğümde işler daha kolay oldu. Sonra bir şekilde büyüdüm. Anne sevgisini bilmiyorum, baba zaten yoktu." Sözlerimin sonunda yüzüne baktım. Kederle dolan gözlerine burukça gülümsedim. "Üzülme kaptan, bugün buradayım, değil mi?"

İçeceklerimiz geldiğinde ikimiz de konuşmadık. Sıra bana geçmişti. "Üçünüz, Selim, Talya ve sen nasıldınız?"

CamScanner ile tarandı

"Uçuk!" dedi gülümseyerek. "On sekiz yaşına geldiğimizde bizi tutamadılar. Üçümüz de Amerika'da okuyorduk. Üç gün okul, dört gün kaçış yapıyorduk. Yakın ülkelere gidip geziyor, günü nerede akşam edeceğimizi bile bilmeden yaşıyorduk. İkisi küçük yaşlarında bağlandı, aralarında fazlalık gibi durmuyordum. Çok eğleniyorduk. Yaz tatillerinin çok azı ülkemizde geçiyordu, kendimizi oradan oraya savuruyorduk. Ta ki Talya hamile kalana kadar. Selim ve o döndü, ben kaldım. Sonra birden üçümüz de büyüdük. O uçuk kadının olgun bir anne olacağını görmesem inanmazdım. Selim de okul bitmeden işe başlamıştı. Baba olmuştu, kolay mı? Selim..." dedi bir es verip. "Hayattaki en yakın arkadaşımdı. O gittikten sonra kimseye o kadar güvenmedim."

"Tanışamadık, üzgünüm," diyebildim.

"Ben de... Çok üzgünüm." Sıranın kendinde olduğunu anımsayıp gözlerini gözlerime dikti. "Söyle bakalım, kim bu Nilay?"

Adını anınca gülümsedim. "Şapşal ama tatlı, benim için çok değerli. Hayatta sevgi beslediğim tek insan, güvendiğim, inandığım. Hakan diye uzatmalı bir sevgilisi var. Benden hiç hoşlanmaz, ben aksine onu insan olarak beğeniyorum. Nilay aşağı, Nilay yukarı, nasıl seviyor inanamazsın. Evlenemiyorlar, paraları yok. Biraz birikim yapıyorlar, hesapları bile ortak. Bu devirde böyle bir adam... Bir tane vardı, o da Nilay'ı buldu sanırım."

"Belki seni de bulur, bilemezsin."

"O kadar şanslı olmadığımı anlayalı çok oldu Ezel. Hayal kuramamak gibi kusurlarım var, altında kalırım korkusuyla adım atamaz hâle gelirim." Omuz silktim. "Bir kadın ne ister? Sadakat, biraz şefkat, ilgi, çokça sevilmek. Ne kadar zor hâle geldi böyle şeyler. Gerçekten sevilmek ulaşılmaz bir lüks. Milyonlar değil, milyarlar versen Hakan'ın Nilay'ı sevdiği gibi birini satın alamazsın. Bu şey zenginliğin satın alamayacağı bir lüks."

"Bir erkek de bunları ister Helen," dedi. "Aynı şeyleri isteyip nasıl anlaşamadığımızı anlayamıyorum."

"Bilmiyor musun Ezel," dedim doğrulup başımı ona yaklaştırdım. "Bir kitabı iki kişi okuyamaz. Sen sence okursun, ben bence. İki

CamScanner ile tarandı

tarafın da kitaba bakışı aynı olamaz. Biri diğerine uymak zorunda kalmadıkça."

"Uymak derken?" dedi dudaklarıma bakarken. "Aç konuyu."

"Ben a harfine b diyeceğim, o da evet, o b diyecek. O mavi evin rengine kırmızı diyecek, ben de evet o kırmızı diyeceğim. Aynı pencereden bakmak bu, biri diğerinin kalbine ve gözlerine hükmedecek."

"Hangimiz?" dedi transa girmiş gibiydi. Ben av, o avcı. Bakışlarında keskin bıçaklar havada uçuyor, tenime saplanmak için an kolluyordu. Biraz daha yaklaştı, dokunacağı anda başımı çevirdim. Dudakları kulağıma değdi. Bedenim inanılmaz bir ürpertiyle sarsıldı, o da bunu fark etti. Fısıltısı yaz günü ıslak bedenime değen tatlı bir meltem gibiydi.

"Helen..." dedi. "A aslında b."

Geri çekilirken kanım yüzüme hücum etti. Ya ne dediğini bilmiyordu, ya etkilemek için engel tanımıyordu ya da gerçekten ona hükmediyordum. Çelişkiler... Bir yanım inanmıyor, diğer yanım inanmak için yanıp tutuşuyordu. Boşluktaydım, derin ve karanlıktı.

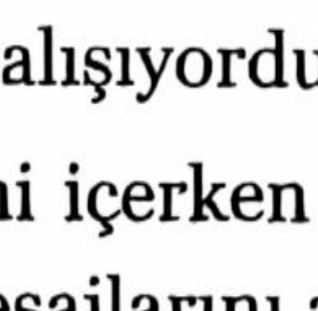

Ben otelde kaldım; Ezel, Talya ve Hera'yı karşılamak için havaalanına gitmişti. Saatler olmasına rağmen dönmemişti. Restoranda akşam yemeğimi yiyordum. Aramak istemiyordum ama sıkılmaya başlamıştım. Hera yarın kampa gidecekti, Talya hastaneye yatış yapacaktı. Hera döndüğünde annesi ben olacaktım. İnanılmaz geriliyordum ama çaktırmamaya çalışıyordum.

Yemekten sonra kahvemi içerken telefonumdan sosyal medya hesabıma girdim. Nilay'ın mesajlarını açma zamanıydı.

"Neredesin Helen, merak ediyorum Helen, delireyim mi ben, bana ulaş. Rüyamda seni gördüm, havuzlu bir evde keyif yapıyordun, iyi misin Helen? Seni özledim. Sensiz sıkılıyorum."

Onlarca mesaj alt alta yer alıyordu. Telefona bakarken gözlerim doldu. Ona bunu yapmaya hiç hakkım yoktu.

CamScanner ile tarandı

"Nilay, İngiltere'deyim, beni merak etme. Yeni bir hat alınca sana haber vereceğim. Seni seviyorum arkadaşım."

Mesaj anında görüldü olurken ne yapacağımı bilemedim. Yazıyordu.

"Ne demek İngiltere? Oraya nasıl gittin? İyisin değil mi?"

"Nasıl geldiğimi sonra detaylı anlatırım. İyiyim. Telefonumun kamerası bozuk, fotoğraf atamıyorum. Düşürüp kırdım ve bir kafenin internetine zorla bağlandım. Canım sağ, karnım da tok. Kalacak bir yer bile buldum. Küçük işler yapacağım, sana sık sık yazacağım."

Yalan söylemekten utanıyordum ama mecburdum. Vicdanım sızlıyordu, Nilay gerçek bir dosttu.

"Başın sıkışırsa yaz hemen, para falan yollarım bir şekilde. Sen yeter ki iyi ol Helen."

Üç kuruş parasını bana gönderecekti.

"Tamam, yine yazacağım. Beni merak etme," yazıp yolladım ve uygulamadan çıktım.

"Merhaba," dedi biri, müthiş İngilizcesiyle. Başımı kaldırıp baktım, genç ve hoş bir adamdı. Sarışın yakışıklılığı vardı, gözleri yeşil, teni beyazdı. "Merhaba," dedim.

"Yalnız mısınız? Size kahvede eşlik etmemde bir sorun var mı?" dedi, çapkınlık part kaçtı Allah bilirdi. "Lütfen," dedim, onun kadar iyi olmasa da dilim dönüyordu.

Kahvesiyle birlikte yanımdaki sandalyeye oturdu. "Güzel hanımefendiye eşlik etmek istedim, yemek boyunca yalnızdınız. Ben de yalnızım, sohbet arkadaşı olabiliriz."

Ezel gelirse karışmam. Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Nereden geliyorsunuz? Buralı değilsiniz."

"Nasıl anladınız?" dedim gereksiz yere, maksat laf olsun.

"Asyalı kadınlara benziyorsunuz."

Vay be... Çeletelesi bayağı kabarık olmalı. "Türkiye," dedim.

"Türk kadını!" dedi kaşları havada, şaşkınlığı yüzünün her hâ-

CamScanner ile tarandı

linden okunuyordu, daha geniş gülümsedim. "Evet. Neden bu kadar şaşırdınız?"

"Alman'ım, Türk kadınları tarih kitaplarında bile geçer. Ben profesörüm, bilimle ilgileniyorum."

Nene Hatunlarımız bitmez demeyecektim. Pek çok bilgisi olduğuna emindim. "Türk kadınları dünyada bu kadar ünlü müydü, bilmiyordum."

"Türk kadınlarının pek çok şeyi ünlüdür," dedi başını eğip gülümsedi. "Güzellik birinci sırada," dedi, sen bir de doğunun kızlarını gör. Ayşe anneme göre Bursalıyım ama gerçekte Burdurluyum. Babamız olan babamız oralıydı ama bir yanım nereli, gerçekten bilmiyordum.

"Birkaç Türk kadını tanıdığım oldu, sizin kadar genç ve güzeli ilk kez."

"Ülkemizi ziyaret edin?" dedim adını sormadığımı onun da söylemediğini fark edince, "John," dedi.

Ben ne diyecektim, Helen olmaz, Talya hiç olmaz. "Ayşe," dedim. Çeviremedi, dilince bir iki kez dolandırdı. Ase'ye benzer bir şeyler söyledi. Gülümsedim. "Sonra bir şeyler içsek, ne dersiniz?"

"Hayır!" diyen sesle dudaklarımı birbirine bastırdım. Başımızı Ezel'e kaldırdık. John bana, ardından da Ezel'e baktı. "Üzgünüm," dedi John. "Konuşuyorduk."

"Kocam çok kıskanç bir adamdır John, evli misin diye sormadın ki," dedim. "Yoksa söylerdim."

"Evli misin?" derken yeşil gözleri kocaman oldu. Yerinden ok gibi fırladı. "Çok üzgünüm, hoşça kalın." Arkasına bakmadan kaçarken kahkaha attım. Ezel onun kalktığı yere otururken burnundan soluyordu. "İki saat yok oldum Helen."

"Altı saat oldu," dedim sertçe. "Sohbet ediyorduk, ne var bunda? Türk erkeği olsa şimdi yumruk yumruğa girmiştiniz, en azından centilmen biriydi. Türk kadını seviyormuş bu arada, onu anladım."

"Gidip ağzını burnunu mu kırayım, onu mu istiyorsun?"

"Aaa..." dedim, dalga geçiyordum ama o hiç öyle görünmüyor

CamScanner ile tarandı

du. "Sakin ol kocam, Almanları döverek eline ne geçecek? Yasalar burada farklı, içeri girersen yanarız."

"Dalga geçmeyi bırak."

"Altı saattir neredesin sen?"

"Nerede olduğumu biliyorsun ancak gelebildim."

"İnsan bir arar."

"Sen neden aramadın?"

"Senden bekledim."

"Tartışıyoruz Helen, yok yere hem de, neden?"

"Sıkıldım. Anlat, neler oldu?"

"Uçak geç indi. Şimdi evdeler, Hera bırakmadı, Talya da çok iyi görünmüyordu. Biraz beklemek zorunda kaldım. Yolculuk onu yormuş."

"Çok mu kötü?" dedim, gidip görmek istedim ama ne mümkündü.

"Biraz, gitgide hâlden düşüyor," derken eliyle yorgun yüzünü sıvazladı. "Sen de yorgun görünüyorsun. Yemek yedin mi?" dedim.

"Yedik, Hera saat farkından uykuya daldı, ben de geldim."

"O zaman kalk," dedim önce kendim kalktım. "Nereye?" dedi başını kaldırıp. "Odana tabii ki yarın daha yorucu bir gün olacak. Biraz dinlenmek hakkın, sana kahve demlerim. Bir duş al, kendine gel, bize lazımsın."

"Ne kadar da düşünceli bir eş..." dedi kinayeyle. "Lazım olmasam öleyim gitsin." Ayağa kalkınca koluna girdim, çıkışa yönlendirdim. "Yorgun olunca alıngan mı oluyorsun Ezel?"

"Bilmiyorum, test eden olmadı."

"Yüzüne vuran olmamıştır. Prens Ezel Hazneci, siz bir veliahtsınız. Kim size kusurlarınızı söyleyebilir?"

"Tabii ki babam kral Hilmi Hazneci. Hiçbir zaman ona yetemedim, hep daha fazlasını ister."

"Kusurların artıyor Hazneci," derken asansörün düğmesine bastım. "Babaların ne beklediğini bilemiyorum, hiç babam olmadı. Birkaç teorim var, birincisi ya daha ileri gitmen için aferin demi-

CamScanner ile tarandı

yordur ya da gerçekten hayalindeki evlat değilsin." Asansöre binince yüzünü buruşturuldu. "Sağ ol, aydınlandım," dedi.

"Rica ederim. Seni sevdiğine eminim, tarihte hiçbir evlat tam olarak anne babasının istediği gibi olmadı, olamaz. Öyle bir kavram mümkün değil, çağ farkı var, kaldı ki iki ayrı insan oluyorlar ve aileler her zaman ister hep daha fazlasını. O yüzden babana takılma."

Başımı omzuna yaslamıştım, aynadan birbirimizi görebiliyorduk. Gözlerimin içine doğru keskin bir bakış attı. "Babam beni sever," dedi.

"Benimki de beni severdi herhâlde, artık bilemeyecek olsam da. Sence bana ne oldu Ezel?"

"Öğrenmek için birkaç milyon dolar verirdim."

"Bu sır onlarla mezara girmiş olamaz. Kimse bir sırrı böylesine gizemli tutamaz. Bilen biri olduğunu düşünüyorum, sence?"

"Baban kendine ketum biriydi. Çok konuşur, çok güler ama asla kendinden bahsetmezdi. Ser verip sır vermezdi, öyle düşün. İş konusunda üstün yetenekli biriydi, zekâ onun her şeyiydi. Çabuk karar verir, asla caymazdı. Hata yapıyorsa bile hataydı, yaptım der, geçerdi. Ondan da ders alırdı, bir daha yapmazdı."

"Demek ki aldatmak, yalan söylemek onun için hata değildi."

Katımıza gelince odaya ilerledik. İç cebinden çıkardığı kartla kapısını açtı. İçeri girerken kolundan çıktım. "Bilinmez. Belki de ilk ve son hatası oldunuz. Kendi adıma söyleyebileceğim tek şey asla yasak bir ilişkisine şahit olmadığım."

"Bir kez yapan daima yapar. Babam olacak adam çok iyi bir düzenbazmış."

"Zekânı ondan aldığını biliyor musun?"

Karşılıklı durup birbirimize baktık. "Düzenbaz değilim."

"Hayır, değilsin. Analiz yeteneğin tıpkı baban, onun gibi konuşuyorsun."

Ensemdeki küçük tüyleri kaşır gibi yaparak göz temasımızı kopardım. "Hadi duşa gir, ben buradayım."

CamScanner ile tarandı

"Baban da sıkışınca ki bu çok nadir olur, ensesini kaşırdı."

"Ezel, yeter. Tanımadığım bir adama beni uyarlayıp durma. Dünyaya geliş sebebim sadece, bana kattığı bir şey yok."

"Haklısın ama son bir şey diyeceğim. Eğer yanında kalan Talya değil de sen olsaydın, bugün çok başka yerlerde olurdun. Talya da muhtemelen panikatak hastası, psikolojik sorunları olan biri olur, bir köşede ezilirdi."

Başımı salladım. "Kim bilir..." dediğimde banyoya doğru ilerlemeden önce dolaptan kıyafetlerini aldı. "Yarın evime geçiyorum, sen de seninkine." Kapıyı ardından kapatırken ben de kahve makinesine ilerledim. Evime... Kardeşimin evine desek daha doğru olur. Talya olmaya hazır değildim, böyle bir şeye kimse hazır olamazdı ama yapacaktım.

Duştan çıkıp koltuğa oturduğunda kahvesini uzattım. "Teşekkür ederim," dedi. Ayak ucuna oturup kendi kahvemi yudumladım.

"Nakilden önce ve sonra bir süre hastanede yatacakmış. Böylesi onun için daha sağlıklı olacak."

"Kalırız, yeter ki faydam dokunsun."

"Hastane masrafları için hesabına aktardığımız paraları kullanacağız. Ben her ay düzenli olarak hesaba nakit aktarımı yapacağım. Havale başımıza iş açar."

"Helen burada kalacak desene."

"Evet, Helen ismen kalıyor. Talya geri dönecek, şu an için tek sorunumuz Hera'nın seni anlamaması."

Kahveme bakarken düşünüyordum. Bir çocuk annesini tanırdı. "Annesini tanır, o yüzden ben de korkuyorum. Nasıl anne olduğunu uzun uzun anlattı. Tanımın dışına çıkmayacağım."

"Akıllıca olur. Aklından bir şeyler geçse bile bu ona saçma gelecektir. Seni annesinden ayıran tek bir etken var, o da bakışların, onları kontrol edersen tamamdır."

"Teyze olmak nasıl bir şey bilmiyorum. Onu annesi gibi kimse sevemez ama yeğenimi seveceğime eminim. Ona sevgi dolu bakmak çok da zor olmayacak."

CamScanner ile tarandı

"Zor olmaz. O tatlı bir kız, çabuk kaynaşırsınız."

"Çocuklarla aram yok aslında, kucağıma bebek alıp sevmedim. Alacak bir bebek de yoktu zaten, bunları düşününce bir gün anne olacağımı bile hayal etmemişim, şimdi fark ediyorum."

Gözlerine tatlı bir bakış oturdu, nemli saçları alnına dökülmüş, yeri varmış gibi daha çekici görünüyordu. "Bir gün gerçekten anne olmak istiyor musun?"

"Dedim ya, hiç düşünmemişim. Anne nasıl olunur, bilmiyorum, Hera'da test edeceğim ve elbette iyi bir baba adayı gerekiyor. Herkes anne olamadığı gibi baba da olamıyor."

Elini dağınık saçlarının arasından geçirdi, gözleri yorgunlukla açılıp kapandı. "Haklısın, bulacağına eminim."

"Odama gidip yarın için dinleneyim ve bu konuyu iyi bir baba adayı bulana kadar kapatalım. Sen çok yorgun görünüyorsun, dinlen." Kupamı mutfağa bırakmak için kalktım.

"Beklemek yordu," diye mırıldandı. "Beklemeyi sevmiyorum."

"Boşuna Prens Ezel demiyorum sana," derken sırıttım. "Sabah görüşürüz kaptan." El sallayıp odadan çıktım.

CamScanner ile tarandı

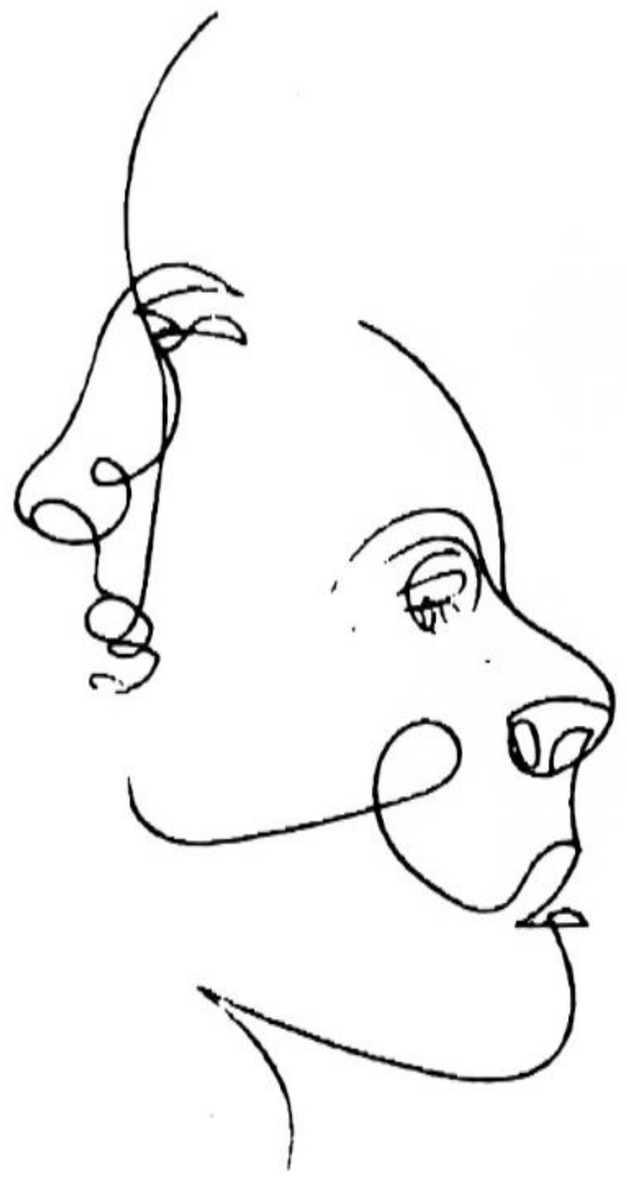

7. Ateş Taşı Yakar

İmtihansız tek bir yaşam olduğunu bile sanmıyorum. Sebepsiz tek bir şey yaratılmamıştır.[10]

Helen...

Ezel, Talya ile Hera'yı kampa bırakmak için otelden erken sa-atte ayrıldı. Ben de bir taksiyle yatacağımız hastaneye geçtim. Kafeteryasında beklemeye başladıktan bir saat sonra geldiler. Yorgun görünen Talya'yı gördüğümde her zamanki gibi kollarını benim için açtı ve bu kez ben de sarıldım. "Nasılsın?" diyebildim, oysa kötü göründüğünü görüyordum. Ayrılıp gülümsedi.

"Daha iyi olacağım. Kızımla son görüşmemiz olduğu için biraz kötü hissediyorum."

"Şimdilik," dedi Ezel.

"Ezel haklı, çok uzun yıllar birlikte olacaksınız," dedim.

"Umuyorum ki öyle olur."

Hastaneye adımla kayıt yaptırmıştı Ezel, şimdi Helen olarak nakil olacaktı ama önce testler tahliller derken bugün geçerdi. Özel

10. PayelII – Kartal Pençesi Ebruli.

CamScanner ile tarandı

ve lüks bir yer olduğundan işimiz dakikasına kadar çabuk olurdu. Tüm testler yeniden yapıldı, ilik nakli için her şey olağandı. Hiçbir sorun çıkmadan nakil gerçekleşecek, sonrasında tedavi süreci başlayacaktı. Talya'nın bedeni nakle karşılık vermeye başladığında ve savaşı kazandığında en az altı ay geçmiş olacaktı.

Helen olan Talya'yı bir odaya aldılar. Ezel'in tuttuğu, her an yanında olacak olan özel hemşireler artık onun her şeyiydi. Eli, kolu gözleri hatta nefesi. İngiliz, orta yaşlarda iki kadındı. Biri evine gittiğinde, diğeri devralacaktı. Gerekli ayarlamalar hastane içinde tamamlanırken bir yanına Ezel, diğer yanına ben oturdum. Bir elini o, diğerini ben tuttum.

"Saçlarım dökülecek," dedi dudağını büzerek gözleri dolu dolu. "İştahım kesilecek, birçok şey gibi görüntüm de değişecek."

"Hepsi bir gün daha sağlıklı olman için," dedi Ezel.

"Kızını düşün, bunları değil," dedim. "Onun büyüyüp kocaman bir kadın olduğunu göreceğin günleri hayal et. Zor olacak ama başaracaksın."

Elimi sıktı, gözlerinden inci gibi birer damla yaş düştü. "Başaracağım. Kızıma çok iyi bakacağından o kadar eminim ki gözüm asla arkada kalmayacak. Hera benim o hâlimi görmeden atlatacağım. Biraz üzülmek hakkım olmalı."

Ne dersek diyelim, o da kendince haklıydı. "Gidin artık. Alışmaya çalışmalıyım."

"Akşam oldu zaten," dedi Ezel. "Biz yarın sabah erkenden geleceğiz."

Ezel'in elini sıkıca tuttu. "Sen olmasan ne yapardım, bilmiyorum Ezel. Benim için çok değerlisin, ikinize sahip olmak hayattaki en büyük şansım."

"Drama yapma," dedi Ezel şakaya vurup gülümseyerek. "Dönsem bile yine geleceğim. Arada Helen de gelir."

"Tabii ki geleceğim," dedim ayağa kalkarak. "Sen iyi ol, bize yeter."

"Olacağım," dedi. Ona sıkıca sarılıp emin ellere bıraktıktan sonra hastaneden ayrıldık. Şimdi ben nereye gidecektim?

CamScanner ile tarandı

"Talya'nın evine mi gideceğim?" dedim, hiç istemesem de Ezel, "Evet," dedi. "Ama istersen benimkine de gelebilirsin."

"Annene haber uçurmasın kuşlar?"

"Evimde ilk kalışın olacak, uçar ama odalarımız ayrı olacağı için yadırgamaz ve yanlış bir şey düşünmez."

"Olmaz, göze almayalım. Ben bu hayata mecbur gireceğim, en kısa yoldan başlayayım. Talya'nın evinde birileri var mı?"

"Hayır, rezidans dairesi onunki. Düzenli temizliğini yapanlar sadece."

Benimle gelmesini isteyecektim ama bir anda vazgeçtim. Ona çok alışmıştım, döndüğümüzde de her gün yanımda olmayacaktı. Bir yerden başlamak gerekiyordu. "Sen beni Talya'nın evine bırak. Sonsuza kadar seninle yan yana kalmayacağım. Alışmalıyım."

Durgun yüzü bir anda aydınlanır gibi parladı, dudağı yavaşça kıvrıldı. "Sen bana alıştın," dedi. "Şimdi bensizliğe mi alışacaksın?"

Burnumdan bir soluk alıp dudaklarımın arasından saldım. "Bir aya yakındır dip dibeyiz ve ben bu hayata yabancıyım, sen benim kolumsun. Alıştım. Sensizliği de alışırım."

Kolunu omzuma atıp beni kendine çekip sardı. Bana dokunmayı seviyor, kendini yabancım gibi görmüyordu, ben de göremiyordum. İçimin almayacağı bir erkeğin bana canı her istediğinde dokunmasına müsaade etmezdim ama ona sesim çıkmıyordu. "Alışkanlıkların olacağım, her anına, her saniyene karışacağım ve sen de izin vereceksin."

Kendinden emin oluşu beni benden alıyordu. Aklımda ve kalbimde bir yerlere oturuyor, her oturuşunda sağlam çivilerle yerini sabitliyordu. "İzin istiyormuşsun gibi konuşman yok mu?"

"İzin isterdim ama fark ettim ki sendeki izinler bana çıkmış."

"Küstah," diyerek başımı diğer yana çevirdim. Gülüşümü görmesini istemedim, haklı oluşu ona güç verecekti ve bir gün kalbim ilelebet Ezelci olacaktı.

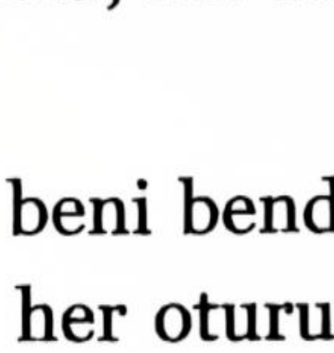

CamScanner ile tarandı

Talya'nın evine girdiğimde usulca bakışlarımı gezdirdim. İngiliz dekorasyonuna sahipti ev, antika tarzı eşyalar iç karartacak kadar koyuydu. Kardeşimle zevklerimiz zıt mıydı? Şıktı ama sevemedim. Burası onun eviydi, misafirdim. Hemen aklımdan silip daireyi gezdim. Oteldeki eşyalarımı daha sonra alacaktım. Ezel'in beni bırakmaya niyeti yoktu. Montunu çıkarıyordu, mutfağa girip dolapları karıştırdım, kahve makinesine kahve ve su ekleyip salona yanına döndüm. Oturduğu rahatsız koltuğu gösterdi. "Odaları bilmiyorum ama ben burada uyurum."

"Daha neler, oda var. İlk kez mi geliyorsun?"

"Hayır ama evi gezmedim. Geldiğimde de kendi evimde kalıyorum, biliyorsun. Otele gidip çıkış vermem gerekiyordu. Önce onu mu halletsek?"

"Olur, kahve içer, çıkarız," derken kollarımı göğsümde bağlayıp pencere kenarına ilerledim. Hareketli bir caddeye bakıyordum, aşağıda arabalar otobüsler gelip geçiyordu. İnsanlar küçük birer obje gibi hareket hâlindeydi. "Bana buranın koduna ait bir telefon hattı gerekiyor."

"Ne için?" diye sorduğunda omzumu pervaza verip ona döndüm. "Nilay'a burada olduğumu söyledim. Hat alıp onu aramam gerekiyor ki inandırıcı olsun."

"Hallederiz ama onun detayları ayrı olabilir, sorarız."

"Türkiye'de kullanabilir miyim?"

"Süresini bilmiyorum ama evet, ben hep kendi hattımı kullanırım. O yüzden bilmiyorum, öğreniriz."

"Ezel," dedim, kollarımı çözüp yanına yürüdüm. Sesimden bir şey isteyeceğimi anlamıştı, bakışlarına yaramazlık oturmuştu. "Nilay'ı hiç mi görmeyeceğim? Altı ay bir yıl uzun bir süre."

Başını yana yatırıp sırıttı. "İzin mi istiyorsun?" dedi.

"Oyun kurucususun, icazet alıyorum diyelim."

Başını sallayıp düşündü, bakışları yüzümde, gözlerimde gezinirken onu nasıl heyecanlı izlediğimi tahmin ediyordu. Ağzından çıkacak bir söze muhtaç gibiydim. "Nilay'a ne kadar güveniyorsun?"

CamScanner ile tarandı

"Çok! Sana bile o kadar güvenmiyorum." Kahkaha attı, tebessümle eşlik ettim. Yalan söylemiyordum. "Bu kadar dürüst olma!" dedi.

"Yalan söylemeyi bıraktım, uzun zaman oldu."

"Bir zamanlar yalancıydın yani?" dedi soru dolu bakışları kuşkularla gözlerimde geziniyordu. "Boş ver onları, bugüne gel," dedim.

"Biraz zaman geçsin, sen önce Talya olmayı bitir. O hayata geçiş yap, Hera'yı rayına koyalım. Ondan sonra tekrar konuşalım. Dönünce karşısına çıkma Helen."

Haklıydı. "Tamam, bir de şey var?" dedim, yandan bir bakış attım. Tek kaşı kalkmış, *ne* dercesine tatlı tatlı bakıyordu. "Ben şimdi zengin bir kadınım, öyle değil mi?"

"Çok!" dedi. "Şimdilik Talya'nın olsa da bir sene sonra devasa bir paraya tek başına kavuşacaksın."

"Çok güzel," dedim gözlerimde dolar ışıltısı oluştuğunu biliyordum. "Nilay'a bir ev, bir araba ve düğünü için yeterli para vereceğim. Hakan'ı bizim şirketlerden birine yüklü maaşlı bir işe almanı istesem?" dedim.

"Mesleği var mı?"

"Elektrik teknisyeni, inşaatlara ya da evlere tamirlere gidiyor."

"Güzel, hallederiz. Dönünce bakalım."

"Peki ona bunları verirken ne diyeceğiz?" dediğimde samimiyetle gülümsedi. "Ben hallederim," dedi. En azından en yakın dostuma da bir faydam dokunacaktı. Bugün geride beni düşünen tek insan Nilay'dı. Dün de öyleydi, bugün de.

"İlk kez içten gülüyorsun Helen," dedi, güldüğümü bile fark etmemiştim. Ellerimi yanaklarıma bıraktım. "Öyle mi yapıyorum?" Fark etmedim.

"Bir daha öyle gülsene," dedi yüzümdeki ellerimi çekmek için bileklerime asıldı. "O her zaman olmaz."

"Lütfen," dedi, ilk kez duyduğum içten bir sesle. İlk kez lütfen diyordu. Kalbimde tatlı bir melodi gibi çınladı. "O öyle kendi gelişiyor demek ki. Yapamam."

CamScanner ile tarandı

"Gerçekten mutlu olduğunda mı? Bunu not alıyorum." Öyle güzel bakıyordu ki kalbim eriyordu. Yerimden hızla kalkarken elleri bileklerimi serbest bıraktı. "Kahve demlenmiştir," diyerek salondan kaçar gibi çıktım.

Otelden çıkışımızı verdik, hat ve yeni bir telefon aldı Ezel. Eşyalarımı evime getirip dolaplara yerleştirdim. Çantamda artık Talya olduğumu resmen belgeleyen pasaport ve kimliğim duruyordu. Talya'nın yatağıysa bana dünyanın bir ucu kadar uzak geliyordu. Hera gelinceye kadar başka odada uyumaya karar verdim. Ezel'e de bir oda buldum, o kendi odasına, ben kendi odama geçip geceyi sonlandırdık. İkimizin de pek uyuduğunu düşünmesem de anlamadığım sürede sabah oldu. Erkenden, kahvaltı yapmadan hastaneye geçtik. Talya uyanıktı, onu gördüğümde kalbim kırıldı. Sıkılıyordu. Daralıyordu ve tüm geceyi kötü düşüncelerle geçirdiği yüzünden okunuyordu. Elimizden gelenin en iyisi buydu, o da alışacaktı, ben de alışacaktım. Günler alışmaya çalışarak akıp geçiyordu. Eve gidiyor, uyuyor, sabah olunca hastaneye geri dönüyorduk ve her akşam dönüşümüzde içimize kapanıyorduk. Üzülüyordum, Ezel kahroluyordu ama elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorduk.

Talya hastaneye yattığı andan itibaren ağır kemoterapi almaya başlamıştı. Bedenindeki kanserli hücreleri öldürüyorlardı. Onu görmek istesek de o bizi istemiyordu. O an anlıyorduk ki çok acı çekiyordu. Böyle gelgitli, keder dolu saatleri ve günleri sessizce bitiriyor, konuşmuyorduk. Gerektikçe soruyor, kısa cevaplarla kestirip atıyorduk. Hastaneyle ev arasında iki hafta geçti. Hera'nın gelişine az kalmıştı. İşler umduğumuz gibi gitmezse Türkiye'ye dönmek zorunda kalacaktık. Nakil için sonraya gün vermeleri ihtimal dâhilindeydi. Önemi yoktu, sabırla hareket ediyorduk. On dördüncü gün haber geldi, her şey yolunda gitti, nakil için Talya'nın bedeni uygundu. Kemoterapiye cevap veriyordu, bu içimize umut veriyordu. Günler sonra ilk kez gülümsemiştik.

CamScanner ile tarandı

Ezel, abimiz, babamız, aslında her şeyimiz gibi ilgileniyordu. Hastane işlemlerinin ardından bir odaya yatırıldım. Testler, tahliller derken saatler geçti. Ezel iki oda arasında kendini yercesine dolandı. Dünyanın bir ucunda haftalar önce tanıdığım kardeşime kanımdan hücreler veriyordum, tavanı izlerken aklımdan yine o rüyada mıyım hissi gelip geçiyordu. Ezel'i görünce gerçek olduğunu anlıyordum.

Tekerlekli sandalyeyle bir hemşire çıkageldi, Ezel de arkasındaydı. "Buraya oturun," dedi kadın. "Yürümek istiyorum," dedim. Dolaptan kalın bir sabahlık çıkardı Ezel. Arkamdan açarak giymeme yardım ettikten sonra elimi tuttu. "Hadi gidip şunu yapalım," dedim, gülümseyip parmaklarıyla elimi daha kuvvetli sıktı. Odadan çıktı, Talya'nın odasının önünden geçiyorduk. Kapısı açıktı, içeride hareketlilik vardı. "Çıkıyor," dedi Ezel. Kalbim heyecanla kasıldı. Her şey yolunda gidecekti. O güzel günler geldiğinde bugünleri anmayacaktık. Sedye üzerinde bitkin yatan kardeşimle göz göze geldik. Birbirimize bakıp burukça gülümsedik. Elini uzattı, tutup sıktım. "İkiz miyiz bilmiyorum, eğer öyleyse annemizin karnında nasıl yan yana büyüdüysek, bugün de can cana olacağız," dedi. "Teşekkür ederim."

"Canına can olacaksam ne olduğu hiç fark etmez." Sedye uzaklaşırken ellerimiz ayrıldı. Peşinden hemşireler eşliğinde yürüdük. Ameliyathanenin önüne kadar elimi bırakmadı Ezel. Kapılar iki yana ayrılınca tuttuğu elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. "Burada bekliyorum."

"Git bir kahve iç kaptan. Biz iyiyiz." Elimi çekip gülümsedim, kapıdan geçip uzaklaşırken bakışlarını sırtımda hissediyordum. Birinin sizi düşünmesi eşsiz bir duyguydu. Alışık olmadığım ama artık aşina olduğum bir histi.

Buz gibi ameliyathaneye alındım, sedye üzerinde uzunca yatıyordum. Başımda doktorlar, hemşireler dolanıyordu. Damar yolu açıldı, genç bir adam yanımda durdu. "Bayan Hanci," dedi ı yerine i kullandı. "Biraz sonra uykuya dalacaksınız." Başımı salladım ve damardan verdiği ilaçla gözlerim kapandı.

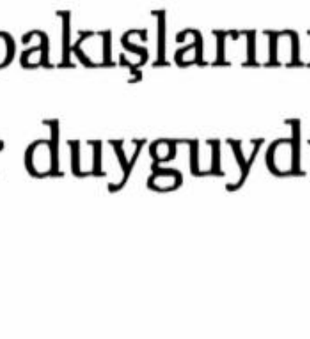

CamScanner ile tarandı

"Ezel..." dedim. Yerimde kıpırdanıp etrafıma baktım. Ezel'in yüzünde değişik bir gülüş vardı. "Çıktım."

"Geçmiş olsun," dedi yanıma gelirken telefonunu cebine atıyordu. "İyi misin?"

Bedenimde bir şeyler aradım ama yoktu. "Ağrım yok, zihnim boşlukta sanki. Talya nasıl?" dedim aniden ona döndüm. "O hâlâ ameliyatta, birkaç saat daha sürer dediler, doku kaybına göre aralıklarla bir iki güne bile yayılabilirmiş."

"Yapma!" dedim.

"Üzgünüm, olsun, nasılsa bir yerden başladık." Yatağa ilişip elimi tuttu. "Kendine gel, sana yemek söyleyeyim. Sabahtan bu yana açsın." Ağzımın içinde saman vardı sanki. "Doktoru bulup geleyim," diyerek ayrıldı.

Kendime gelmem bir saatimi aldı, gelmiş bile sayılmazdım ama daha iyiydim. Yemek yemiş, gözlerimi biraz daha açmıştım. Talya hâlâ çıkmamıştı, aklımın bir yanı ondaydı. Ezel elinde iki kahveyle çıkageldiğinde gözlerim tamamen açıldı.

"Şu an sana âşık olmamam için hiçbir nedenim yok," diyerek kâğıt bardağı iki elimle kavradım. Kokusunu içime çekerken gözlerim kapandı, bir yudum alıp arkama yaslandım. Tekli koltuğu yanıma çekip yakınıma oturdu. "Sen beni kocan bile yaparsın," dedi kahvesini alırken.

"Abartma," dedim başımı arkama yaslarken. "Sen dedin ben demedim ki," dedi, başımı kaldırmadan ona çevirdim. "Ne saçmalıyorsun Ezel, kafam daha yerinde sayılmaz, seni anlamıyorum."

Kahvesini baş ucumdaki komodine bırakıp aynı yere bıraktığı telefonuna uzandı. Hiç istifimi bozmadan onu izliyordum. Ekranda bir şeyler yaptıktan sonra telefonu bana çevirdi. Benim videomdu, uyur uyanık arası bir yerdeydim, başımı kaldırdım. Gözlerimi zorla aralamıştım. Ezel bana sesleniyordu, ben gözlerim yarı açık yarı kapalıydım.

Aklım sanki yok gibiydi, biraz var, biraz yok. "Helen," diyordu, Ezel alçak fısıltı gibi bir sesle. "Sen kimsin?" demişim, Ezel gülmüş,

CamScanner ile tarandı

sesi geliyor ama ekranda ben varım. Gülüşü ne kadar tatlıydı. "Ben senin kocanım," demiş.

"Ya..." demişim. "Seni hatırlamıyorum ama zevkliymişim, çok yakışıklısın."

Küçük bir kahkaha atmış Ezel. "Beni nasıl unutursun, sevdiğin tek adamım."

"On tane olacak değil ya, bir tane olduğu kesin," demişim.

"Öyle değil ama beni çok seviyorsun."

"Seviyorumdur," demişim gözlerim alaca açık ve kapalı arasındaydı. "Evli olmasak da seni alırdım, hoşuma gittin."

"Beni yakışıklı mı buldun?" demiş Ezel. Ona bakarken yarım ağız sırıtmışım. "Taş gibisin," demişim.

"En son boşanıyorduk, sen uyanınca bir daha konuşalım mı?"

"Seni boşayacak göz var mı bende? Avukatı ara, vazgeçtik de. Ellere yem olursun, aptal mıyım ben?"

"Sen zeki bir kadınsın, beni boşama bence de."

"Sen salaksın, madem seviyorum seni, ne diye boşanıyorsun. Sen beni sevmiyor musun?"

Video orada bitti. Ağzım açık, gözlerim fincan kadar olurken nefesimi tutmuştum. Bunları ben mi demişim? Anestezinin etkisiyle içimde ne varsa dökmüşüm. Olmayanı bile saymışım. "Seni hain!" dedim kahveyi bırakıp üzerimdeki örtüyü atarken ayağa kalktı Ezel.

"Dur, delirme, ne yapıyorsun?" dedi beni yatağa oturturken. "Sil onu!" dedim.

"Aklımı kaçırmış olmam gerekir. Ömrümün sonuna kadar izleyeceğim."

"Ezel!" diye bağırdım. "Kendimde bile değildim, pislik yapma."

"Kendinde değildin, bilinçaltın konuştu. Demek taş gibiyim," dedi suratında kibirli bir gülüşle.

"Ne var bunda? Bunu sana bakan her kadın görüyor, ben de basit bir kadınım." Ellerini üzerimden silkeleyip onu kendimden uzaklaştırıp kalktığım gibi yatağa oturdum.

CamScanner ile tarandı

"Sen asla basit bir kadın olamazsın Helen." Yerine oturup gülüşüyle bana baktı. "Sen de çok..." dedi bakışlarını tavana çevirdi.

"Ne çok?" dedim hırsla.

"Böyle şey..." dedi dudaklarını sağa sola kıvırıp beni öfkeden kıvrandırdı. Aniden başını çevirdiğinde göz göze geldik. "Ateş gibisin, ateş taşı yakar, biliyor musun?"

Yandan içim dolu dolu baktım, ağzımdan çıkacaklara sahip olma yolundaydım. Açarsam ikimiz de yanardık, en iyisi konuşmamaktı. "Sil onu!" Kaşları havada, başını iki yana salladı. "Öleceğimi bilsem bile silmem."

"Geber Ezel. Bir gün elime düşersen vay hâline."

"Allah korusun," derken beni taklit ederek kahkaha attı. Başımı hızla ve trip atar gibi aksi yöne çevirdim, daha çok güldü. Bedenimi de çevirip ona arkamı döndüm. "Konuşma benimle."

Yatağa oturup omzuyla sırtıma vurdu. "Helen..." dedi kayıtsız kalamayacağım sesiyle. Başımı biraz çevirdim. "Hım?"

"Çok tatlısın."

Yüzümde gülümseme olsa da *hıh* dercesine döndüm. "Benimle oynaşmayı bırak da kardeşime bak."

"Hay hay..." dedi kalkıp kapıya yürüdü, geniş omuzlarını ve sırtını izlerken gülüşüm büyüdü. Bana iyi geliyordu, sonrasını düşünmeyecektim. Düşünülecek evreyi geçtiğimi hissediyordum.

Talya bir saat sonra odasına alındı ama onu görmemiz yasaktı. Sterilize bir alanda kalacaktı, temas yasaktı ve sadece doktorlar, hemşireler odasına girebilecekti. Kapacağı en ufak enfeksiyon durumu başa çevirebilir, kötüye götürürdü. Ameliyatı ne kadar zorsa uyanması da o kadar geç olacağından iyi olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini öğrenmenin rahatlığıyla başımı yastığa bıraktım. Ezel de ışığı kısıp pencere önünde duran ikili koltuğa ilerledi. Ceketini çıkarıp gelişigüzel kolçağa bıraktı. Kol düğmelerini çözüp kollarını kıvırdı. Yakasından iki düğme açıp rahat bir nefes aldı. Kendini koltuğa bırakırken ruhen yorgun olduğu apaçık ortadaydı. Talya ile aramızdaki korkulu geçişler onu yıpratıyordu. Selim'in sırlarını sakla-

CamScanner ile tarandı

ması dışında bulunmaz bir dosttu. O konuda yargılamak istesem de yapamıyordum. Çelişkili bir duyguydu, ne yöne baksan keder görünüyordu. Birini korumak isterken diğerini kolluyordu ve bunu ister istemez yapıyordu. Başıma gelse ne yapardım diye düşünüyorum. Hakan bunu Nilay'a yapsa mesela? Önce Hakan'ı bir güzel döverdim sonra Nilay'a itiraf ettirirdim. Selim'le aralarında nasıl bir konuşma geçtiğini o an merak ettim.

"Helen?" dedi merakla, dalmıştım. Sesiyle bakışlarımı ona çevirdim. "Efendim?" dedim.

"Ne düşünüyorsun, seslendim ama burada değilsin."

Yeterince zor ve yorucu bir günde bunları konuşmak istemediğim için, "Hiç, öylesine," dedim.

"En büyük yalan bu iki kelimedir," dedi.

"Sonra Ezel, aklıma birkaç şey geldi. Yorgunuz, acil değil. Sen orada uyuyamazsın, kendine bir oda açtırsan ya da eve gitsen de olurdu."

"Eve gitmeyeceğim, oda da istemiyorum." Ayağa kalkıp yanıma geldi. "Yanında yatacağım, yer aç," derken ayakkabılarını çıkardı. "Ne münasebet?" derken yana kayıyordum. "İkimizi almaz."

"Alır," dedi örtünün altına girerken. "Küçük bir şeysin." Beni kollarının arasına çekti, hiç itiraz etmedim. "Tüm gece böyle yatamayız, tutulursun."

"Bir şey olmaz. Uyu," dedi, çenesini başıma yasladı, bir kolu başımın altında, diğeri üzerimdeydi. Ben de gevşeyerek göğsüne sokuldum. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu, ben de uyum sağlıyordum. Doğrusu yanlışı aramızda yaşamıyordu. Aklımı çelen kokusuyla bir süre sonra uykuya çekiliyordum. Başımın altındaki kolu kımıldadı. Eli saçlarımın arasına girip telleri okşadı, ben daha huzurlu uyudum. Birisi ilk kez saçlarımı okşuyordu. Bir erkek, özel biri ve saçlarımda elleri geziniyordu. Güvendiğim adamın sıcak bedenine yaslanmıştım. Hayatımda daldığım en huzurlu uyku buydu.

CamScanner ile tarandı

8. Karınca Hızı

Özür dilemeyeceğim, seni sevmek gibi kusurlarım var.[11]

Helen...

Geceyi Ezel'in kolları arasında geçirmek... Ara sıra uyandığımda bile en ufak bir gevşeme olmadan tutuyordu beni. Bedenlerimiz birbirine uyum sağlıyordu, sanki sahiplerini bilir, tanır, bulmuş gibi. Bunca farklı duyguyu tek başıma yaşıyor olma düşüncesi ürkütücüydü ama yanılıyor olmamalıydım.

Uyandığımda yanımda yoktu. Odada da yoktu, banyoda duş alıp kendime geldim, saat sekize geliyordu. Üzerime normal kıyafetlerimden pantolon ve kazak giydim. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip saçlarımı örüp sağ omzuma aldım.

Aynaya bakayım derken kapı açıldı. Ezel'in yüzü solgun olsa da içeri girerken gülümsedi. "Günaydın," dedi. "Günaydın," dedim. "Talya'ya mı baktın?"

"Evet ama hâlâ uyuyor. Birazdan uyanır dediler, doktoru görüp göremeyeceğimizi söyleyecekmiş. Senin doktorunun gelmesini bekliyoruz, çıkış işlemlerini yaptıracağım."

11. Payelll – Gül Sarmalı.

CamScanner ile tarandı

Derin bir nefes aldım. İlk kez hastanede kalıyordum, sıkıcıydı. Kardeşimin burada aylarca kalacağını düşünmek kalbimi sıkıştırıyordu. "Göz açıp kapayana kadar hızla geçip gitse bugünler," dedim, yatağımın ucuna ilişerek. Ağır adımlarla gelip yanıma oturdu. "Aynı şeyi düşünüyoruz. Yıpratıcı zamanlar, Talya burada kalacak, onu düşünürken kahroluyorum."

Bakışları odanın kapısında bir boşluğa takıldı. "Bazen bu olanlar kâbus gibi geliyor," dedi. "Hayat dolu, coşkulu bir kadının bir anda böylesi zor bir hastalığa düşmesi... O... Okula giderken hatırlıyorum onu, minicik bir şeydi. Tamam, ben de çok büyük değildim ama şu an hatırlamak bana düştü."

"Daha kötüsü de olabilirdi Ezel, en iyi tarafından bakalım."

Başını eğerek bana doğru çevirdi. "Bunu sen mi söyledin?"

Omuz silktim. "İyi günlerde kötü şeyleri, kötü günlerde iyi şeyleri düşünmek lazım, öyle değil mi? Annem böyle derdi, eklerdi de, en kötüsünü düşünürsen başına gelmez çünkü sen ona hazırlıklı olursun. İyimser olur pembe bulutlarda gezersen ilk kötülükte yıkılır, kalırsın."

"Annenin haklı olduğunu düşünmüyorum, seni de etkilemiş. Her an her şeyi düşünmek zorunda değiliz. Biraz da zamana, hayatın kendi ellerine bırakmak gerekiyor. Talya böyle olacağını düşünse de düşünmese de bugün bunu yaşayacaktı."

"Haklısın, benimki kör bir alışkanlık."

"Yine de..." dedi bacağımda duran elimi kavrayıp. "Kötü zamanlarda iyiyi düşünmek kısmı güzel. Devam edelim."

Çıkışım verilince Talya'nın yanına birlikte gittik ama içeri alınamadık. Küçük bir pencereden birbirimize el sallamakla yetindik. Hâliyle bitkin görünüyordu. Yüzüm düşmesin diye çaba sarf etmem gerekti, Ezel de aynı şekildeydi. O her zamanki gibi olabildiği en güzel hâliyle gülümsüyordu. Hemşireyle içeri haber gönderdik, akşama yine gelecektik. Onu yakından görene dek gelip gidecektik.

Doktoru, üç dört hafta kadar hastanede kalacağını, isterse sonra eve çıkabileceğini ama her detayın kontrol altında tutulması ge-

CamScanner ile tarandı

rektiğini tek tek anlattı. Operasyon başarılıydı, bundan sonrası hem doktorların maharetlerine hem de büyük oranda Talya'nın bedeninin vereceği reaksiyona bağlıydı.

Evimin kapısını açıp Ezel'e elimle içerisini işaret ettim. "Gir ve geçen sefer kaldığın odaya geçip uyu." Ezel girerken hiç itiraz etmedi. "Sen yorgun değil misin?" diye sorduğunda dilimi dişime çarparak cık ettim. "Bebek gibi uyudum ama sen uyumamışsın."

"Kollarımın arasını sevdiysen," dedi iki yana açtığı kollarıyla, yaramaz bir erkek çocuğu gibiydi. Gülümseyip odadan çıktım, çıkarken de, "Şımarma," diye seslendim. Arkamdan gülüşünün sesini duyunca durduk yere mutlu oldum. Hayatta insanı mutlu edecek böylesine basit şeyler olduğunu bilmiyordum.

Ertesi gün Talya'nın yanına girmemiz için maske ve steril kıyafetler hatta eldiven bile taktırdılar. Ezel bir yanına, ben bir yanına üç dakika için girdik. Ellerini iki yandan tuttuk. "Nasılsın?" dedi Ezel.

"Üzerimden tır geçmiş gibi bir ağırlık var," dedi. "İlaçlar ağrılarımı kesiyor, sürekli uyuyorum." İyi görünmeye çalışıyordu ama kendi hâline kahroluyordu. "Geçecek, çok iyi olacaksın," dedim.

"İnanmaya çalışıyorum," dedi hâlsiz bir şekilde. "Hera'nın dönmesine ne kadar kaldı?"

"Dört gün," dedi Ezel. "Merak ediyorsun ama etme, biz ona iyi bakacağız."

"Biliyorum, anne yüreği benimki. Size güveniyorum. Mutlu bir çocuk olarak büyümesini istiyorum. Bana bir şey olursa gözüm arkada değil."

"Böyle söyleme," dedim. "Lütfen."

"Olasılıklar için söyledim. Onu özlüyorum, bu duygu acımasızca içimi yakıyor."

"İstediğin zaman her şeyi bozar, onu sana getiririz," dedi Ezel.

"Hayır, asla. Beni böyle görmesini istemiyorum." Bakışlarını bana çevirdi. "Helen... Ona teyze değil, anne ol. Her anını ona ada, kendin doğurdun farz et."

"Yapacağım. Doğurmadan da anne olunur, başaracağım. Bunları

CamScanner ile tarandı

düşünme, kendine odaklan. Sana her gün birçok fotoğraf göndereceğim. Okullar kapanınca tatil için geleceğiz, o zaman görebilirsin, yeter ki iyi ol." Elimi olanca kuvvetiyle sıkıp zorla gülümsedi. "Olacağım."

Sürenin dolduğunu haber verdiklerinde ellerini bıraktık. Çıkıp maskemi suratımdan çekerken en az onun kadar yıkılmıştım. Ezel'e baktığımda onun da yüz kasları kederle kasılmıştı. Birbirimize dönerek güç aradık, birimizin geçecek demesi gerekiyordu ama sanki ikimiz de buna cesaret edemiyorduk. Başımızı eğerek önümüze baktık, o gün de kendimize gelemedik.

Her gün aynı şeyi yaptık, geldik, gördük, üzüldük. İyiye gitmesi için önce dibe vurması gerekiyordu. Kemoterapi almaya başlayacaktı, o anlarda onu görmememizi istedi. Hera gelince hemen dönmemizi istiyordu. Hera'nın gelmesine son bir gündü. Talya'nın telefonuna kampla ilgili bilgiler geliyordu, her gün bir fotoğraf atılıyordu. Yarın sabah onu okuldan alacaktık. Bir nevi Helen olarak geçireceğim son günümdü.

Ezel her zamanki gibi elimden tutup arabaya bindirdi. Son günümüzü her şeye rağmen değerlendirmemizi istiyordu. Döndüğümüzde onu ne sıklıkta göreceğimi bilmiyordum. Aynı evde kalmayacaktık, o kısmı biraz üzüyordu. Biraz ne, kahrediyordu. Ayrılık iyi gelecekti, o kadar yakınımdaydı ki ona karşı ne hissettiğimi anlayamıyordum.

Nehir kenarında bir yere geldik, camlarla kaplı gözlerden uzak romantik bir mekândı. Yumuşacık koltuklar, içeride yanan bir şömine bile vardı. Rengârenk döşenmişti. Başımızın üstündeki renkli şemsiyeler ortamı daha romantik hâle getiriyordu. Ortadaki alçak ve geniş masada çeşit çeşit yiyecek ve içecekler açlık hissettiriyordu.

Sanki evime gelmişim gibi bir hava vardı. Montumu çıkarıp koltuğun bir köşesine oturduğumda pamuğa sarılıyormuşum gibi içine çöktüm. Yumuşacıktı. Gerçek bir huzurdu. Bedenim gevşerken gözlerim kapandı. Muhteşem bir yerdi, *para var*, *huzur var* dedikleri böyle şeyler olmalıydı. "Ezel..." dedim. "Hım," dedi. Koltuğa oturuyordu, saniyeler sonra dizlerimde başını hissettim. Onu artık hiç yadırgamıyordum, bağımlılık yapan yasak maddeler gibiydi. Gözlerimi

CamScanner ile tarandı

araladığımda şemsiyelere bakan gözleri huzurla kapanıyordu. "Burası muhteşem," dedim, sözlerim bir an gereksiz geldi. "Kadınları etkilemenin her yolunu biliyorsun." Başı kucağıma yakışıyordu, hep orada kalmalıydı. Saçlarına dokunmak istedim, yapmadım. Ellerim karıncalanıyordu ama cesaret edemiyordum.

"Her yolunu biliyor olamam, seni yola getiremedim." Sinsice gülümsedim ama onun gözleri kapalıydı. Kollarını göğsünde bağlamıştı. "Yola gelmek derken ne demek istedin, anlamadım?" dedim.

"Bilmem, karınca hızıyla ilerlediğim bir kadınla hiç tanışmamıştım. Demek ki yeteneklerim sende işe yaramıyor."

Yarıyordu. Nasıl yaramıyordu?

"Prens Ezel, sen alışmışsın kollarına düşen kadınlara, benim geldiğim yerde ilişkilere öyle kolay başlanmıyor."

"Nasıl oluyor?" Hiç kımıldamıyor, kucağımın tadını çıkarıyordu. Günlerdir ikimiz de ruhsal yönden dibe inmiştik. "Nilay'dan bahsedeyim," dedim. "Dinliyorum," dedi.

"Hakan önce aylarca uzaktan baktı, öyle süzdü, geçti. Baktı, geçti. Nilay günlerce bu bana ne bakıyor diye düşündü."

"Beğenmiş ki bakıyor, ne demek neden?" dedi Ezel. "Erkekler alacaklı oldukları kadınları gözler."

"Ne alacağı?" dedim anlamamıştım. "Benim dünyama göre fiziksel, sizinkine göre ruhsal. Kalbini kaptırdıysa alacaklı sayılır. Karşısındaki de aynı şeyleri hissediyorsa ne güzel."

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. Ben de durmuş anlatıyordum, her şeye kafası basıyordu. "Doğru," diyebildim. "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Sonra... Bir gün karşısına çıktı, bir çay içelim mi dedi, bu bile iki ayını almıştı. Bir çay içmeleri ikisinin de izin gününe denk gelmesi bir hafta daha sürdü. Bu buluşmalar aylarca devam etti. Kaçamak şeyler tabii, aileler bilmeden komşular duymadan. Telefonda da görüşüyorlardı. Hakan'ın sevdiğini itiraf etmesi altı ayını aldı, ilk öpücükleri ondan üç ay sonra oldu. Toplamda sekiz dokuz ayda rayına oturdular."

CamScanner ile tarandı

"Gerçekten sabırlı biriymiş, Hakan'la tanışmak için can atıyorum. Almam gereken nasihatler var."

"Dokuz ayda dokuz kadın değişen sen, umarım Hakan'ı da bozmazsın. Size göre bak, beğen, al, gitsin. Beğenmezseniz atarsınız ama bizim evrende aşklar tadında ve tavında dövülür. Bence güzel olan da bu, eğer olmayacaklarsa bile bunu zamana bırakıyorlar."

Gözlerini aralayıp tersten baktı, bakışlarında yine keskin bıçaklar dolanıyordu. Kalbime saplıyordu, her saniye daha derine bastırıyordu. Kollarını çözüp başımın iki yanını tuttu. Kalbim ağzımda atıyor ama ona dur diyemiyordum. Başını kaldırıp başımı kendine çekti. Hızlı ve kuvvetliydi. "Ezel..." dedim, *bırak* dercesine bir yakarıştı ama dudaklarım dudaklarını buldu. Elleri saçlarımın arasında keşfe çıkarken karşılık veremedim. Bana ihtiyacı yok gibiydi, istediğini istediği anda istediği biçimde tek bir dokunuşla yapıyordu. Kısa ve küçük iki öpücüğüyle oturduğum yere iyice gömüldüğümü hissettim. Başımı hâlâ tutuyordu, beni bir miktar uzaklaştırıp gözlerime baktı. Kısık ve parlak bakışları ruhumda geziniyordu.

"Beğendiğim kadını öpmek için aylarca bekleyemem. Ona bunu bir gün söyleyeceğim, bence o da beklememeliydi."

Başımı ellerinin arasından çekerken gözlerimi ondan ayırmadım. O yaptığından memnundu, beğendiğini itiraf etmesine gerek bile yoktu ama iyi hissettirmişti. "Keşke biraz sen de konuşsan," dedi. "Nereye çekiyorum bu küreği, anlardım."

Doğrulup saçlarımı bir omzuma alırken zaman kazanıyordum. Cevap vermediğim için bakışları hüsranla kapanırken kollarını eskisi gibi göğsünde bağladı. Aramızda saniyeler sessizce aktı, dakikaya karıştı. Elde edilmek istenen olmuştum, elde etmek istediğim biri olmamıştı. İstediğin bir erkeğe nasıl davranılır, bilmiyordum. Şimdi bir şey yapmazsam çektiği küreklerin boşa çıktığını düşünecekti. Belki de olması gereken buydu ama kalbim tam tersini söylüyordu. Akıl ve kalp arasında en baskını kalpti, onu da idrak ediyordum. Kalp konuşurken akıl el pençe duruyordu. *Sıramı beklerim, ben sana demiştim* diyecek gibi bakışlar atıyordu. Kalp onun önüne geçiyor, beni dinle, asıl olan benim diye çığlık atıyordu. Aşk böyle bir

CamScanner ile tarandı

şeydi, önce kalp konuşur, o kırılınca akıl devreye girerdi ve her şeye rağmen insan kalbinin sözünü dinlerdi.

Elimi kaldırdım, dağınık serseri saçlarının üzerine getirdim. Kalbim daha hızlı atıyor, ellerim benden bağımsız ilerliyordu. Bu yoldan kaçışım yoktu, tüm sokaklar bundan sonra Ezel'e çıkacaktı. Sokakların sonu nereye çıkacak onu kimsenin bilemediği gibi ben de düşünmeyi kestim. Parmaklarım kömür karası saçlarının arasına girdi, bakışlarım Ezel'in üzerindeydi. Elim yerini bulmuş gibiydi, aklım tenini ezberliyordu. Sıcak, sevgi dolu ve ait. Bencilce, hükmeder gibi bana aitti. Kapana kısılıyordum.

Bedeninde ani bir gevşeme oluşurken dudağının bir ucu kıvrıldı, gözlerini aralamadı. Başını hareket ettirdi, kucağımda yerini sabitledi. "Karınca hızında gideceğim Helen," dedi mahmur bir sesle. "Tüm yollar sana çıkacak."

"Bunu görmek için can atıyorum Ezel. Benimkiler seninle tıkandı. Beni üzersen seni karıncalara yem ederim."

Gözlerini açtı, yine tersten baktı ama kısa sürdü. Başını kucağımdan alıp doğruldu. Bedenini kaydırıp dibime girerken koluyla omzumu sarıp beni kendine âdeta yapıştırdı. "Nasıl bir hata aç konuyu?" derken sesinde eğlence kol geziyordu. Başımı kaldırıp mutlulukla parlayan gözlerine baktım, benimkiler nasıldı, Allah bilirdi.

"Söylersem yapmazsın. Bilmeden yaşa, ben de göreyim." Kollarından çıkıp onu itekledim. "Bu karınca hızı değil, mesafe aç." O ne yaptı, kahkaha atıp güçlü kollarıyla beni kucağına çekip arsızca öptü. Karıncalar onu değil, beni yemeye başlamak üzere mideme yol alırken Ezel'i tatmanın tadına vardım.

Sabah ilk işimiz Talya'ya gitmekti. İçeri girip yanına oturduk, Ezel bir yanına, ben diğer bir yanına. Daha iyi görünmüyor, her gün daha kötüye gidiyordu. Görmek bize acı verirken fersiz hâliyle görünmek de ona acı veriyordu.

CamScanner ile tarandı

"Gidiyoruz," dedi Ezel. "Gece gündüz ne zaman istersen ara Talya. Biz de günde birkaç kez arayacağız."

"İyi olursam açarım, açamazsam endişe etmeyin," dedi, saçları zayıflıyordu. Parlak teller canlılığını yitirip soluyordu. Rengi artık eskisi gibi değildi.

"Mesaj olsun yazarsın," dedim. "Çok da merakta bırakma, hemşirelerle de sık sık haberleşeceğiz. Ona söyleriz, o açar." Zorla gülümsedi. "Merak etme kardeşim, bir şekilde haber alacaksınız. Sen bir daha gelme, Hera'yı yalnız bırakma. Ezel gelir, gider."

"Bir iki gün olsun gelip görmek isterdim ama sen öyle istiyorsan..."

"Öyle yapalım, Hera ile iyi şanslar. Söz dinleyen bir çocuk, zor olmayacak. Görüştükten sonra beni arayın. Aklım kalmasın."

"Ararım," dedi Ezel. "Her şey yolunda gidecek. Gelecek ay geleceğim, ben gelene kadar kendine çok iyi davran. Kötü düşünmek yasak." Talya başını ona çevirdi. "Tamam," dedi.

"Selim'i kaybettim Talya," dedi Ezel, yutkundu. "Seni kaybetmek istemiyorum. Bizi de düşün, savaşmaya devam edeceksin."

Talya'nın yüzünde acı bir gülümseme oluştu. "O muhteşem üçlüden geriye bir şey kalmadı Ezel. Hayat bize adil davranmadı sanki. Selim gidince bitmiştim ben, bence sen artık kendi yolunu çiz. Helen işleri idare edecek kadar akıllı, beni çok düşünme. Bir yıldır gölgem gibi oldun, seni yordum, yıprattım. Bir gün olsun yanımdan ayrılmadın, sana minnet borcum var. Kendine gel, benden kurtul."

"Bana borcun yok. Sözlerini duymadım, sen de söylemedin."

"Gidin," dedi. "Kızıma iyi bakın."

Ona sarılamıyorduk, elini sıkıp ayrıldık ve her zamanki gibi kendimize gelemedik. Hera'nın okuluna doğru yol alırken sessizdik. Bir saat süren yolda iki kelime edemedik. Söyleyecek sözlerimiz tükanmıştı, zaman bize acı değil, neşe getirmeliydi.

Okuldan içeri girerken omuzlarımı dikleştirdim. Hera'nın annesi olmaya hazır değildim ama mecburdum. Öğretmenlerle konuştum, üç haftanın nasıl geçtiğiyle ilgili detaylı bilgi verdiler. Yaz okulunda Hera'yı görmek istediklerini falan filan anlattılar. Ezel ile

CamScanner ile tarandı

gülümseyerek dinledikten sonra yeni kızımı getirdiler. Yanında başka bir öğretmen, tekerlekli valiziyle kapıda göründü.

Kocaman gülümseyerek ayağa kalktım ama korkudan ölecek kadar gergindim. Terliyordum, çabaya ihtiyacım vardı. Annesinin küçük bir kopyası gibiydi ama bazı noktalar asla benzemiyordu. Burnu, kaşları ve göz yapısı farklıydı. Yüzünün yuvarlaklığı, teni, saçları ve göz rengi annesiydi, yani bir nevi ben.

"Bebeğim," dedim kollarımı açıp. Hiç duraksamadan özlemle kollarıma atıldı. "Anne seni çok özledim," dediğinde boğazımda kocaman bir yumru oluştu. Annesi ölümle yaşam arasında çetin bir savaş veriyordu ve onun bundan haberi bile yoktu. Gözlerim dolarken orada bağlandım Hera'ya. Minik kolları bedenime dolandı, başını karnıma yasladı. "Hera..." dedim, sesim ağlamaklı çıkmıştı, engel olamadığım, içten gelen bir dürtüydü. Ezel'le kesişen bakışlarımızda aynı acıyı onun gözlerinde de gördüğümde dudaklarımı büktüm. Ezel bakışlarını çekti, ben de gözlerimi kapattım. İki damla yaş yanaklarımdan süzüldü. "Ben de seni özledim, bir daha ayrılmayacağız."

Başını karnımdan kaldırıp yüzüme baktı. "Ağlıyorsun," dedi, zorla gülümsedim, onu bırakıp gözyaşlarımı sildim. "O kadar özlemişim, düşün." Bir nefes alıp elimi uzattım. "İstanbul'a evimize gidiyoruz."

"Odamı bile özledim anne ama çok eğlendim." Elimi tuttu, elini tuttum. Merhaba Hera, ben teyzen Helen. Bundan sonra seni asla bırakmayacağım. Bir gün anne olarak değil, teyze olarak bana kalbinde yer açacaksın. "Bana uçakta uzun uzun anlatırsın, seni dinleyeceğim ama şimdi Ezel amcana da sarıl, o da seni özledi." O an fark etti, Ezel'in sessiz ve kederle köşede beklediğini. "Ezel amca, seni görmedim," diyerek Ezel'in açtığı kollara girdi, Ezel onu kucaklayıp kaldırdı. "Annesini görünce dünyayı unutan Hera, ben de seni özledim."

Hera kollarını Ezel'in boynuna dolayıp başını başına yasladı. "Seni de özledim," dedi nazlı nazlı.

Ezel başını çekip Hera'yı öptü ve daha sıkı sardı. "Eve gidelim,

CamScanner ile tarandı

Hilmi deden ve Sevgi babaannen sana çok güzel yemekler hazırladı."

Hera'nın gözleri parlayarak açıldı. "Çilekli pasta var mı?" dediğinde Ezel kahkaha attı. "Var yoksa da ararım, biz gidene kadar yaparlar."

"Sevgi babaannemi arayalım, bana yaprak sarması da yapsın. Üç haftada en çok onu özledim. Bana sütlü çay içirdiler. İğrençti. Çaya süt mü konur Ezel amca? Biz Türk'üz. Çaya şeker bile katılmaz."

Sesli gülümsedim. "Sevgi babaannen yorulmasın, ben sana yaparım."

Hera bana bakarken gözlerini kırpıştırdı. "Sen bilmiyorsun ki," dediğinde şokla Ezel'e baktım. Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Öğrenirim, kızım istiyorsa bilmem lazım. Artık işe gitmeyeceğim için kendimi mutfağa atacağım. Çilekli pasta bile yaparız belki."

Hera'nın gözleri ışıldadı, Ezel'in kucağından kendini aşağı attı. Bana koşarak tekrar sarıldı. "Söz mü?" dedi. "Söz," dedim saçlarını okşarken. Talya mutfakta sıfırdı, söylemişti ama bu kadar çabuk falso vereceğimi düşünmemiştim.

Ezel ile elinden tutup okuldan ayrıldık. Eve gitmeyecektik, valizler arabamızdaydı. Havaalanına gidip uçak saatini beklemeye başladık. Hera sandviçini yerken ikimiz de onu dinledik.

"Öğretmenin adı Bayan Batler'dı. Adı Paoline, bana Fransızcamın eksik olduğunu söyledi. Ona sadece on yaşında olduğumu söyledim."

"O ne dedi?" dedim merakla.

"Haklı olduğumu ama devam etmem gerektiğini söyledi. Fransızcadan nefret ediyorum dedim, o da bana leydiler öyle konuşmaz dedi. Ona leydi olmadığımı söylemedim. Yedi sene sonra verilecek özel bir davete katılmak istiyorum."

Ezel'e baktım, anlamamıştım. Ezel, "Soylu genç kızlar balosuna mı katılmak istiyorsun?" diye sorunca Hera'ya döndüm. "Gerçekten mi?" dedim.

"Oda arkadaşım katılacakmış, ben de istiyorum," dedi, küçük menekşe rengi gözleri parlıyordu. "Arkadaşım bir dük kızı, o davete özel isimler katılıyormuş. Ben de katılabilir miyim?"

CamScanner ile tarandı

"Annen izin verirse kolay," dedi Ezel gülümseyerek Hera'ya göz kırptı.

"Anne," dedi, içim aktı. Anne olmak böyle bir şey miydi? Ona kıyamamak, ne istiyorsa yapmak. Gözlerindeki ışıltıya renk katma isteği... "Neden olmasın ama biliyorsun ki bunun için yedi yıl kadar beklemen gerekiyor."

"Beklerken büyüyeceğim," dedi.

Yedi yıl sonrasını artık annesiyle hallederdi. Ben gülümseyip başımı salladım. "Fransızcayı sevmeye başlasan iyi edersin."

"Of," dedi bir ısırık daha aldı. "Tamam. Büyümek çok zor."

Küçük bir kahkaha attım, Ezel de bana bakıp sırıttı. Hera ile çok eğlenecektik, onu anlamıştım. Uçağa bindikten kısa süre sonra uykuya dalmıştı. Bu kez ekonomi değil, VIP tarafında yolculuk ediyordum. Ezel, Hera için koltuğu yatırmıştı, üzerine ince bir örtü istemiştik. Yeni kızımın üzerini bir anne edasıyla örtüp arkama yaslandığım sırada Ezel yan koltuktan kulağıma eğildi. "Bu işin en zor yanı ne, bilemezsin." dedi. "Neymiş?" diye fısıldadım. "Birincisi sana adınla seslenememek," dedi. Bana Helen demesini seviyordum, tınılarında tatlı bir ritim vardı. Buna ben de üzülmüştüm. "İkincisi?" dediğimde karanlık olan ortamdan faydalanıp dudaklarını boynuma dokundurup kulağıma kadar çıktı. "Senin dostun olmak."

Ah, lanet olsun! Bu apayrı bir şeydi. "Birlikte göründüğümüz yerlerde seni çekip götürecek kadınların olması gibi bir şey mi?" dedim, sinir bozucuydu, o anlarda Talya olmayı diliyordum.

"Hayır, senden uzak durmak."

"Tamam canım, o kadar uzak durma. Zaten kimse öylesi bir ihtimali aklından bile geçirmiyor. Yanımdan ayrılma, gel diyenle gitme Ezel."

"Anlamıyorsun Helen," dedi kısık sesle. "Anlamak istemiyorsun."

"Hayır, anlıyorum ama elimden gelen bir şey yok." Dudakları tekrar kulağıma yaklaşırken ben de ona sokuldum. "Bana özel zaman ayırmanı istiyorum. Sadece bana, benimle olacaksın."

"Nasıl olacak o?"

CamScanner ile tarandı

"Evimin anahtarı sende, biliyorum. Orasına da sen karar ver, ben bekliyor olacağım."

Zeki erkeklerden ışık hızıyla kaçmamız gerekirken, biz kadınlar onlara koşuyorduk. Zeki adamlar atlatılması, kurtulunması zor, idare edilmesi imkânsız yaratıklardır. "Anladım." Biraz uzaklaşıp koltuğuma çekildim. "Bakarız."

"Helen..." dedi sessizce, başımı kaldırmadan çevirdim. Emir veren bakışlarındaki çekicilikle beni baştan çıkarıyordu. "Evdeki işleri yoluna koyunca gelirim."

"O işler hazır, sen rahatla. Yarın gece bekliyorum."

Talya önceki çalışan üç kadını da işten çıkarmıştı. Hepsiyle geçmişi vardı, benim yoktu. Onların herhangi bir şeye uyanmaması için üç yeni çalışan işe başlayacaktı. Şirket aracılığıyla profesyonel insanlar gelip gidecekti ama bir tanesi evde kalacaktı. Evin kâhyası olacaktı, benim yokluğumda Hera ile ilgilenecekti. Donanımlı, otuz sekiz yaşında bir kadındı. Fotoğraflarını görmüş, bilgilerini ezberlemiştim. Yine de Hera'yı tanımadığım birine emanet etmek asla mantıklı gelmiyordu.

"Ezel," dedim. "Annenin güvendiği bildiği birileri vardır, Hera'nın bakımı için en azından tanıdık biri olmalı. Kâhya kalabilir ama Hera'nın hiç bilmediğim biriyle gece veya gündüz ben evde yokken yalnız kalması aklıma yatmıyor."

Kaşları havalanırken sırıttı. "Anneliğe çabuk alışıyorsun."

"Yarı annesi olduğum için olabilir mi?"

"Hiç annesi olmasan bile alışırdın, sende o ışık var. Anneme sorarız, mutlaka bildiği vardır. Hatta..." dedi bir an durup düşündü. "Bizimle ilgilenen biri vardı, şu an ellili yaşlarında olmalı. Emekli oldu aslında, o olur mu bilmem ama ondan da bir akıl alınır. Annem ona sonsuz güvenirdi."

"Tuttum bu fikri, elli yaş çok değil ama fiziksel aktivitesi ne durumda, çalışmak ister mi? Hiçbir işini yapmayacak, sadece gözlemleyecek. En fazla yemeğini verir, üzerini örter."

"İninceye kadar sabret," dedi, işimiz sabırdı, ederdik.

CamScanner ile tarandı

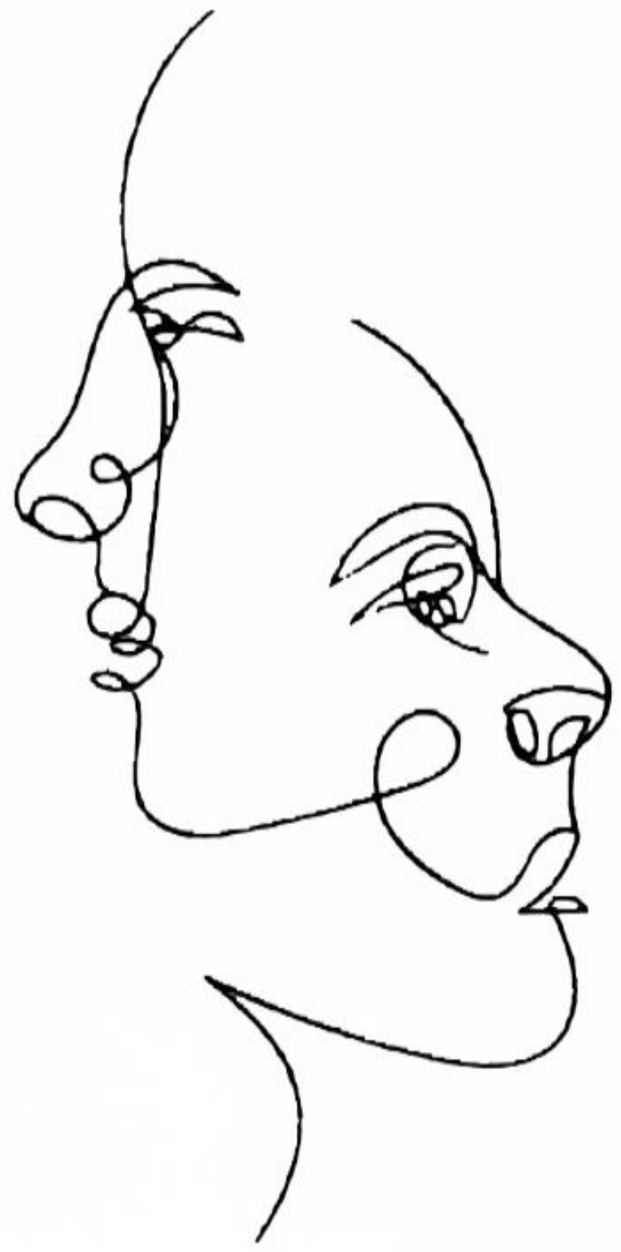

9. İyi Olan Kazansın

Aşk bir zehirdi, içtim. Artık iflah olmam.[12]

Helen...

İkinci perde başlıyordu. Ezel'in ailesiyle akşam yemeği! Bizi özel şoförüyle aldırmıştı Sevgi Hanım, bundan sonra Sevgi teyzeciğim. Arabadan yorgun indim, bu tempo onlara kolay, bana zor geliyordu. İki seksen yatacağım zamanları ayakta geçirmek zordu. Zengin olmak çok zordu. Eve kaldırdım başımı, Talya'nın evini aratmayacak görkem bu evde de mevcuttu. Dev malikâne gözüme bizim mahalle kadar geliyordu. Kocaman kapılar, futbol sahası büyüklüğünde yeşil bahçe. Havuzu da vardır, genelde arka plana yapılıyordu. "Zenginsiniz, tamam."

Ezel dudaklarını sıkıp duymazdan gelirken Hera koşarak evin büyük cam kapısına varmıştı. "Babaanne!" diye bağırıyordu. Çantamın kulpunu kavrayıp omuzlarımı kaldırdım. "Oyun başlasın bakalım," dedim, topuklarımı taşlı yolda tıkırdattım.

"Helen," diye fısıldayıp yanıma geldi. "Bir şeyi söylemeyi unut-

12. Payelll – Mor Salkımlı Sokak.

CamScanner ile tarandı

tum," dedi. "İzel ve sen pek anlaşamazsınız. O yüzden onu anneme sorma, o da seni sormaz." Durup ona döndüm. "Gerçekten bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Aklımdan çıkmış."

"Neden anlaşamıyoruz?" dedim, eve bir bakış attım, Hera içeri girmişti. "İzel daha çok senin gibi, Talya gibi değil. Talya'nın masum tavırlarını İzel sevmez. Ona çok çocuksu gelir, hiç tarzı değil. Kavga etmezler veya nefretleri yoktur ama ilişkileri tekdüzedir. Merhaba-hoşça kal tarzında."

"Anladım." Eve birlikte yürümeye başladık. Kapıdan girerken evin ışıltısı ve zevkli mimarisi gözlerimi aldı ama çok da ilgilenmemeye çalışarak önüme baktı. Salona Ezel'in yönlendirmesiyle girdik. Hera, Hilmi Bey'in kucağına oturuyordu. Sevgi Hanım bizi görünce ayağa kalktı. "Talya, bebeğim," diyerek kollarını açtı.

Kardeşim gibi gülümseyip açılan kollara girdim. "Sevgi teyzeciğim, nasılsın?" Sıkıca sarılmaya aynı şekilde karşılık verdim. Ezel babasıyla kucaklaşıyordu. "Sen... Çok güzel görünüyorsun," dedi Sevgi Hanım, elleri elimde, güzel gözleri sevgiyle bakıyordu. Beni baştan ayağa süzdüğünde gözlerim kısıldı. Kimse kimseye aynı derecede benzeyemezdi hem de bebekliğini bilen biri hiç inanmazdı. Kalbim korkuyla kasılırken Ezel'e baktım. O da annesine ürkerek bakıyordu.

"Bana hemen diyetisyeninin telefonunu veriyorsun, bu nasıl incelmek Talya?" dediğinde ateşe kavuşmuş buz gibi eridim. "Doğru söyle, Londra'da estetik mi oldun?"

"Hayır," diyerek gülümsedim. "Anlatırım ama çok özel bir teknik değil."

Ezel'in omuzları düşerken Hilmi Bey'e yürüdüm. "Hilmi amcacığım," diyerek kollarına girdim. "Hoş geldin güzel kızım. Sevgi haklı, farklı görünüyorsun."

"Değil mi Hilmi? Beli incelmiş, fiziği değişmiş resmen."

"Sen biraz kilo almışsın anne," dedi Ezel. "Ondan dolayı sana öyle geliyor olmalı."

CamScanner ile tarandı

"Ah, ben doğurdum, değil mi? Düşman çocuğu sanki." Sevgi Hanım sarıya boyadığı saçlarını eliyle düzeltti. Ezel'e benzemiyordu, kendine has bir güzelliği vardı. Buğday teni ve açık ela gözleri vardı. Ezel annesine sarılırken, ben de Hilmi Bey'in kolunun altındaydım. Hera da yanımda elimi tutmuştu. "Annem çok güzel," dedi, başını belime yasladı.

Elimle yüzünü avuçladım. "Teşekkür ederim anneciğim."

"Benim kızım her zaman güzeldi, Londra iyi gelmiş," dedi oğlunun otuz yıl sonraki hâlini ortaya seren Hilmi Bey. Başımı omzuna yasladığımda Ezel bize bakıp gülümsedi.

"Açız," dedi Ezel, annesi odadan çıkarken Hera da peşinden çıktı. "Pastam oldu mu babaanne?" diyordu.

"Olmaz mı kuzum, hazır ama yemekten sonra."

Sesler kendileriyle kaybolurken Hera'nın bu eve aşina olduğunu net bir dille anladım. Hilmi Bey omzumu sıktı. "Nasılsın Talya?"

"İyiyim, daha iyiyim. Gerçekten Londra iyi geldi. Yaz tatilini orada geçirmeyi düşünüyoruz."

"İyi geliyorsa gidin, Sevgi haklı, gözlerin farklı bakıyor. Böyle iyi görüneceksen hiç durmayın."

"Bakalım, okullar bir kapansın," dedim.

Odaya üniformalı genç bir hizmetçi girdi. "Efendim, Sevgi Hanım sizi yemek odasına bekliyor," dedi.

"Geliyoruz," dedi Hilmi Bey. Beni bırakmadan odanın dışına sürükledi. Ezel ile arada göz göze geliyor, hemen kopuyorduk. Benden daha gergindi, beden dilinden anlaşılıyordu. Yemek odasına girdiğimizde yerlerimizi gösteren Sevgi Hanım'ın izniyle kızımla yan yana oturduk, Ezel karşımızdaydı. Sevgi Hanım benim yanımda, masanın başında Hilmi Bey vardı.

Yaprak bile sarılmıştı. Hera çok sevilen biricik torun gibiydi. Hera sürekli konuşuyor, kampta başına gelenleri aktarıyordu.

"Babaanne ben leydi olacakmışım, baloya başka türlü katılamıyorum."

"Ne balosu bebeğim?"

CamScanner ile tarandı

"Soylu genç kızlar balosu," dedim, "Hera katılmayı istiyor ama nasıl katılım olduğunu bilmiyorum."

"Ah," dedi kadının gözleri sevgiyle açıldı. "Ben biliyorum," dedi, dönüp bana göz kırptı. "Konuşuruz annesi ama evet, bir leydi kadar asil olmak zorunda, sadece o değil sen de," dedi bana. Aile önemli. Önümüzde zaman var, katılacak benim torunum oraya."

Hera mutlulukla yerinde kıpırdandı. "Teşekkür ederim," dedi asil bir tavırla. Dördümüze de kahkaha attırdı. "Evet, doğru yoldasın," dedi Sevgi Hanım. "Sen zaten asil bir aileden geliyorsun Hera, çok kolay olacak."

"Bu yazı Londra'da geçirmek istiyorlar," dedi Ezel. "Orada gerekli girişimleri yaparız."

"Öyle mi?" dedi Sevgi Hanım. "Neden diyemeyeceğim? Tatil iyi gelmiş, çok hoş görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," dedim, kaşığıma bakmadan önce Ezel ile göz göze geldik. Göz kırptığında başımı hemen eğdim. Çılgındı.

"Haftaya İzel gelecek," dedi Hilmi Bey.

"Konuştuk," dedi Ezel. "Koltuğunu sallamaya geliyorum dedi."

"Ben açığım," dedi babası. "İyi olan kazansın."

Ezel'in işiyle ilgili bilgim yoktu ama Hilmi Bey amca oğlunu bir güzel eziyor muydu yoksa kızına bir şans mı veriyordu, anlayamıyordum. Ezel'in umursamaz tavrına bakılacak olursa oğlunu eziyordu. "Kardeşim rakibim değil baba, benden iyi işler yapmasına yardımcı olacağıma emin olabilirsin."

"Baban hanginiz öne çıkacak gururla izleyecek anneciğim," dedi Sevgi Hanım, kocasına kızgın bir bakış atmıştı.

"Sen de bıraktın," dedi Hilmi Bey. "Dinlenmek sana iyi gelecek ama işinizin başında olmanızı isterim," dedi.

"Döneceğim." Hera'ya döndüm. "Biraz kızımla anne kız zaman geçirmek istiyorum. Ezel'in beni aratmayacağına inancım tam Hilmi amca." Ezel ile göz göze geldik. "Bence o gayet iyi bir iş adamı, gelecekte de koltuğunuzun tek sahibi olacak."

"Ben de bunu istiyorum," dedi Hilmi Bey.

CamScanner ile tarandı

Ezel bıkkın ama arkasında durduğum için teşekkür eden bakışlarını çektiğinde babasına döndüm. "Ben kendi adıma tüm hisselerimle yanındayım."

Hilmi Bey'in gülüşü hat safhada bir mutlulukla parladı. Parayı değil, gücü seviyordu. Gücün çocuklarına kalmasını istiyordu ama elindeki hisseler kısıtlıydı ve o bunu bilecek kadar zeki bir adamdı. "Senin niyetin yok sanırım?" dedi Hilmi Bey.

"Bilemiyorum, pek istediğim söylenemez. Tekin buna memnun olmayacaktır ama benim oyum her zaman Ezel'den yana olacak."

"Onu memnun eden bir şey var mı?" dedi Sevgi Hanım. Kimdi bu Tekin, neyin nesiyse bir an önce tanışmam gerekiyordu.

"Anne," dedi Ezel bizi dikkatle dinleyen Hera'yı işaret ederek. Onun amcası, baba yarısıydı ama arayıp sorduğu falan yoktu.

Sevgi Hanım, Hera'ya bakıp gülümsedi. "Bizim de sırlarımız var, değil mi Hera?" dediğinde kaşlarım birleşti. Kızımla nasıl bir sırları olabilirdi ki? Annesinin yokluğunda neler oluyordu? Hera gülümseyerek başını salladığında bunu sonra ona sormak için aklıma not ettim. Bir kız çocuğunun tek sırdaşı annesidir.

"Sarma," dedim gülümseyerek. "Çok güzel olmuş, değil mi Hera?"

"Evet anne," diyerek bir tane yedi.

"Sevgi teyzeciğim, sizden bir ricam var." Başını gülümseyerek çevirdi. "Nedir kuzum?" dediğinde Hera'yı işaret ettim. "Çalışanlarımı değiştirdim. Yeni bir kâhyam var, henüz tanışmadık ama ben yokken Hera ile evde yalnız kalmasını istemiyorum. Senin tanıdığın, güvendiğin, sevgi dolu, iyi bir yardımcı vardır diye sana danışmak istedim."

Dudağını büküp biraz düşünürken Ezel, "Anne bizim bir emektar vardı, Halime ablamız. Onu düşündüm, ne dersin?"

"Ah anneciğim, elli beş yaşında şu an, bilmiyorum, yapar mı? Sizin için yarın arayacağım, çocukları evlendi, eşi ve kendi emekli oldu. İstemezse hakkıdır."

"Ne isterse vereceğim," dedim. "Büyük bir işi olmayacak, örgü-

CamScanner ile tarandı

sünü örse bile olur, Hera'ya göz kulak olması yeterli. Ezel ve İzel'i büyütmüş, demek ki gerçekten iyi biri."

"Çok iyi biri, en uzun çalışanımdı. Evi bırak git, bir kuruşuna bile dokunmaz." İç çekerek gülümsedi. "Çocuklarımda hakkı çok. Bir süredir de görmedim."

"Ben ara sıra arıyorum," dedi Ezel. "En son geçen ay konuştuk, iyiydi."

Ezel... Vefa seviyordu. "Şöyle yapalım. Eşiyle taşınsın, müştemilatta kalırlar. Eşi de bahçeyle ilgilenir," dedim.

"Tamam, o işi ben halledeceğim," dedi Sevgi Hanım, minnetle gülümsedim. Sevgi Hanım oğluna baktı. "Sen anneciğim," dedi. Ezel başını salladı. "Evine gitmiyormuşsun."

"Hangi evime? Gidiyorum," dedi Ezel, kaç tane evi vardı?

"Kaç tane evin var oğlum, benim haberim olmadan taşındın mı?"

Yemeğime döndüm, benimle kaldığı ev yeni taşındığı ev miydi? Başka bir evi daha mı vardı? "Anneciğim, yemeğin soğuyor," dedi, bakışlarımı ona kaldırdığımda *sus* dercesine bakıyordu annesine.

"Karışma Sevgi," dedi Hilmi Bey. Oğlunun çapkınlıklarının üzerini kapatan bir babaya sahipti, harika.

"Bunu sonra konuşacağız," diyen Sevgi Hanım konuyu kapattı.

"Bir ay sonrası için hazırlık yapacağız," dedi Hilmi Bey. "Kuruluşumuzun yetmişinci yılına giriyoruz."

Kimse bana bunu söylemedi. Sessiz kaldım.

"Talya," dedi Hilmi Bey. "Efendim Hilmi amca?" diyerek gülümsedim. "İşin başına her zamanki gibi sen geç kızım. Senin eşsiz dekorasyon yeteneğinle kolayca atlatırız."

Siktir! "Tabii ki," dedim. "Detayları konuşuruz."

Sevgi Hanım'ın cıvıl cıvıl sesiyle ona kapılıp dinlemeye başladık. "Ne giyeceğiz Talya? Zayıflama olayını bana anlat bebeğim, bir ay bir aydır. Bir iki beden incelmem gerekiyor."

"Az ve sık yiyorum, her şeyden ama çok az."

CamScanner ile tarandı

"Ah. O kadar olamaz, onu yapsam, üç kilo daha alırım," diyerek şen bir kahkaha attığında ben de ona eşlik ettim.

Keyifli geçen akşamın ardından Ezel bizi eve bıraktı ama gitmedi. Hera'yı odasına götürüp banyosunu yaptırdım, bu ona ilginç geldi. Annesi onu yıkamıyordu, onu anlamıştım. Bakıcılar olmadığı için bugünlük yapacağımı söylediğimde üzerinde durmadı. Ayakta uyuyordu, saçlarını kurutup örmem bile onu sessizleştirdi. Annem bana bunları yapmamıştı ama Nilay'ın annesinden öğrenmiştim. O gerçek bir anneydi. Yatağına girip örtüsünü örttüm.

"Sana başka bir gece kitap okurum," dedim, başını salladı ve gözlerini kapadı. Beş dakika kadar yanında kaldım. Nefesleri düzene girince saçlarını okşadım. Annesi uzaklarda yaşam savaşı veriyordu, bilmiyordu. Talya'ya ilk kez hak verdim. Kızını dolaylı yoldan korumak istemesi şimdi mantıklı gelmişti. Mis gibi kokan saçlarına öpücük kondurup kalktım. Odanın kapısını çekip aşağı indiğimde Ezel koltuğa uzanmıştı. Bir saattir ortada yoktum, uyumuş bile olabilirdi. Evin ışıklarından bazılarını kısıp salona tekrar döndüm. Bu koca yapının içinde üçümüz vardık, biri uyuduğuna göre iki kişi kalmıştık. Başına gidip elimi saçlarına daldırdım. Gözlerini araladı, saçlarındaki elimi tuttu, doğrulurken beni yanına oturttu.

"Bir ay sonra bir parti organize etmem gerekiyor," dedim.

"Yarın sana önceden çalıştığın firmaları söylerim, öncekilere de göz atarsın. Kolay olacak."

"Öncekilere bakarım ama bana yeni bir firma bul, eskileri tanıyor olmak zorundayım ya da onları da anlatan bir dosya hazırlarsan kolay olur."

"Yaparız."

Başını omzuma yasladı. "Kaç tane evin var kaptan?"

"İki, seninle kaldığım evi kimse bilmiyor."

"O gece gelen kadın neydi peki?"

CamScanner ile tarandı

"O arkadaşımdı, evi dekore eden iç mimar. Hâliyle adresimi biliyordu, eve senden biraz önce geçmiştim."

"Şimdi nereye gideceksin?"

"Seninle kaldığım eve," dedi, başını oynatıp dudaklarını boynuma bastırdı. "Tek başıma kalacağım, öyle mi?" dedi.

"Benim burada kalacağım gibi," dedim, elimi kaldırıp yüzüne bıraktım. Eliyle elimin üzerini kapattı. "Çok iyi idare ettin," dedi.

"Farkı gördüler, sadece akıllarına bir başkası olduğum gelmiyor."

"Bunu kimse bilemez, annemle babam anlamadıysa kimse çözemez."

"Baban iyi birine benziyor ama iktidar seviyor. Hisselerimi sana vereceğimi duyunca gözleri parladı."

"Öyledir," dedi başını boyun çukuruma gömerken arkama yaslandım, o da yerini sabitledi. Orada sakince nefes alıyordu. "Bana yaptığın işlerden bahsetmelisin, onları konuşmamışız."

"Çok önemli işler değil," dedi ama hiç öyle düşünmüyordum. "Yalan söylüyorsun."

"Çabuk öğreniyorsun."

"Bunu biliyorsun. Konuş!"

Sıkıntılı bir soluk verip başını çekti. "Hazel Alışveriş Merkezi," dedi gözlerim açılarak ona döndüm. "Ben yaptım, altında benim imzam var. İstanbul'un ve turistlerin uğrak merkezi."

Hazel... Hazneci ve Ezel. Bahsettiği yerden bir şey alabilmek için milyoner olmak gerekiyordu. Oyuncuların, sanatçıların uğradığı bir yerdi. Adını ve şanını bilirdik.

"Tüm dükkanlar holdingimize kira ödüyor. İzela hazır giyim markasının altında da imzam var. Şu anda ülkede bin, yurt dışında yüz mağazamız var. Kardeşimle adımızı taşıyorlar."

Nefesimi tuttum. Oradan aldığım kıyafetlerim vardı. Her keseye hizmet eden bir yerdi.

"Seninle oturduğum evin sitesinin altında, ülkenin onlarca yerinde, yüzlerce yere bir şekilde imza attım. Kozmetik, gıda..." diye-

CamScanner ile tarandı

rek devam etti. Her sözünde ağzım açık kalırken babasına nasıl yetemediğini anlayamıyordum. Ezel babasına değil, ülkesine bile hayır getiren bir evlattı.

"Şaşkınım, bu kadarını beklemiyordum. Talya kendi işlerinden bahsetmişti ama bunlar onun yanında devede kulak bile değil."

"Talya işe başlayalı dört yıl oldu, yeni yeni ısınıyordu."

"Selim'i bilmiyorum, Tekin'i de ama sen tek başına daha güçlü ve zekisin."

"Teşekkür ederim," dedi dudağıma hızlı bir öpücük kondurdu. "Eve gidip uyumalıyım." Birlikte kalktık, onu evin bahçesinden ayrılana kadar izledim. Kapıyı kapatıp kilitledim. Alışkanlık, alışkanlıktı. Kendime bir oda bulmaya üst kata çıktım. Ne Talya'nın kıyafetlerini istiyordum ne de odasında uyumak. Valizlerimi Talya'nın odasında yere açtım, içinden eşyalarımı alıp banyoya girdim. Uyumak için de Hera'nın odasını seçtim. Teyze yeğen ilk gecemizi koyun koyuna geçirdik.

Sabah Hera'nın saçlarımla oynamasıyla uyandım. Gözlerimi aralayıp her şeyi anımsarken gülümsedim. "Günaydın," dedim.

"Günaydın anne, benimle uyumuşsun," dedi parlak menekşe bakışlarıyla. "Tek başıma uyuyacağıma, kızımla uyurum dedim, geldim."

Başını göğsüme gömdü. "Her gece gel," dedi, saçlarını okşayıp gülümsedim. "Olur." Hiç kalkasımız yoktu, komodinin üzerinde duran dijital saate bakınca sabah dokuz olduğunu gördüm. Günlerden pazardı, bugün küçük hanımın aktiviteleri vardı ama boş verecektim. Dün gelmiştik, bir gün gitmese ne olurdu? "Öğleden önce işlerim var ama sonra seninle alışverişe çıkalım mı?" dedim.

"Ne?" dedi, başını kaldırıp kocaman açtığı gözleriyle. "Keman dersim var bugün."

"Dün geldik Hera, bir gün anne kız gezmek hakkımız, değil mi? Bir gün keman çalışmasan ne olur ki?"

CamScanner ile tarandı

"Çok güzel olur," dedi yataktan fırladı, banyoya giriyordu. Kalkıp telefona uzandım. Kim arayacaktı ki boşuna bir bakış attım ama ekranda Ezel'in mesajı vardı. Açtım.

"Ev çok boş, yanına taşınacağım."

Mesajına gülümsedim, saatine baktığımda sabaha karşı dörtte attığını gördüm. Uyuyamamıştı. *"Günaydın, öyle bir ihtimal var mı?"* yazıp gönderdim. Kalkıyordum ki telefona gözüm takıldı. Şifre Talya'nın şifresiydi. Hera onu biliyor muydu, bilmiyordum. Tekrar oturup şifreyi değiştirdim. Çocuklar ve merakları diye ikiye ayrılırlardı, göze alamazdım.

Evde kimse olmadığı için mutfağa girdim. Hera da üzerini değiştirip inmişti, "Acıktım," diyerek. Mutfak masasına yaklaşıp oturdu. "Kim yemek hazırlayacak?" dediğinde, "Tabii ki ben," dedim. Kaşları havaya kalkarken arkamı döndüm. "Biliyorsun, yeni çalışanlar yarın gelecek, o yüzden bugün başımızın çaresine bakacağız." Hera'nın neleri sevdiğini bildiğim için, "Pankeke ne dersin?" dedim, dolaptan yumurta ve süt çıkarırken. Çalışanlar eve uğramıştı anlaşılan, bu işler değişik ilerliyordu. Bilmediğim bir lüks biçimiydi.

"Olur," dedi usulca bir sesle. "Nasıl yapıldığını izledim, bence başaracağım," dedim ama mutfağın yabancısıydım. "Sen neden bana yardım etmiyorsun? Çalışanlar kapları nereye koyuyor bilmiyorum ki," dedim, bence bunu Talya da bilmiyordu. "Ben de bilmiyorum," dediğinde birlikte aradık ve bulduk. Kendime kahve demlerken ona meyve suyu çıkarttım. "Bu şeyler hazır, ben sana yarından itibaren taze sıkmalarını isteyeceğim."

"Olur," dedi yine. Aklım çıkıyordu anlayacak diye ama elimden gelenin en iyisi buydu. Birlikte pankek yaptık, ben pişirdim, o da bal ve çikolata sürdü. Kendime omlet yaptım ve birlikte ilk kahvaltımızı yapmış olduk.

"Ezel amcam da gelecek mi?" dedi dudağındaki çikolataya bakıyordum. "Gelsin mi?" dedim, peçeteyle ağzını silerken.

"Bence gelsin, beni oyun parkına götürür müsün?"

"Park derken, anlamadım?" dedim, son lokmasını da yuttu. "Çarpışan arabalar, falan."

CamScanner ile tarandı

Lunaparktan bahsediyordu. "Hım..." dedim, daha önce gitmiş miydi? Ezberlerim arasında yoktu. "Neden olmasın, bugün bizim günümüz. Gidelim," dedim, mutlulukla gülümsedi. "Ezel amcan uyuyor olabilir, biz ona baskına gideriz. Hadi üzerimizi giyinmeye, bugün çok güzel olalım mı?"

"Evet!" diyerek bağırdı ve sandalyesinden zıplayarak atladı. "Dişlerini fırçala, buraları toparlayıp geliyorum."

"Tamam anne," diyerek mutfaktan çıktığında belki de bir gün iyi bir anne olabileceğimi düşünüyordum.

Bir saat sonra saat on otuzdu, ikimiz de güzelce giyinmiştik. Bugün rahat olabilmek için kahverengi deri pantolon ve aynı ton kazak, dizlerimin altında bot giymiştim. Bunlar tabii ki Talya'nındı. Bugün yenilerini alacaktım ama kardeşimin zevki kötü değildi, sadece iki beden büyüktü. Zorla bulduğum bu kıyafetler etiketli duruyordu. Almış ve olmamıştı ya da bir yerlerde unutmuştu. Duvardan duvara dolapları vardı. Çantaları, ayakkabıları ve kıyafetleri... İnanılmaz derece çoktu. Saçlarıma bir bandana takıp düzleştirdim, gözlerime keskin siyah bir makyaj yaptım. Benim açıkta kaldı çünkü kardeşime inat ben onu seviyordum. Kızına da kızım demeye hiç zorlanmıyordum, bana benzer şeyler seçtim. Pantolon, çizme, kazak. Saçlarını örüp şık bir toka taktım.

Evden çıkıyorduk ki aklıma bir şey geldi. Beni hep Ezel alıyor, bırakıyordu. Nasıl gidecektim? Cüzdanımda Talya'nın ehliyeti vardı. Kapıda da arabaları... Üç tane son model ve farklı türde araba. "Çalışanlar anahtarlarımı nereye bırakıyordu acaba hay Allah," dedim eve girerken.

"Hemen girişteki dolapta anne," dedi kıkırdayıp. "Unuttun mu?"

"Of, unuttum," diyerek içeri girdim ve altı tane olan kapağın hangisini açacağımı düşündüm. İlkinden başladım. Hera'nın ayakkabı koleksiyonu, kapattım. İkinci de şemsiyeler ve arabaların anahtarı vardı. Hangisi hangisine aitti? Ezel... Of. Üçünü de aldım. Birine basacaktım ve hangisi çalışırsa onu alacaktım. Hera da bunu anlamayacaktı. Evin kapısını çekip garaja yürüdüm. Hera arkamda

CamScanner ile tarandı

kalmıştı. Elimde tuttuğum üç anahtardan birine bastım. Ortadaki Audi'nin kilitleri açıldı.

Uzun zamandır araba kullanmıyordum, körelmiş olmamam gerekiyordu. İyi şoför dedikleri türden bir ilişkimiz olmuştu. "Hadi bakalım, atla ama arkaya ve kemerini bağla küçük hanım."

"Tamam," dedi, kapıyı onun için açtım. Kemerini takıp kapattım, yerime geçip arabayı çalıştırdım. Büyük kapının kilidi evin anahtarına bağlıydı, açıp çıktım ve kapının kapanmasını bekledikten sonra Ezel'in evine doğru yola çıktım.

Tabletinden müzik dinleyen küçük kız kulağında kulaklıkla kendi dünyasındaydı. Ben de yolları çözme derdinde. Evin adresini navigasyona yazıp rahat ederken yarım saat yolum görünüyordu. Elimin altındaki araba yağ gibi kayıyordu. Müthiş bir şeydi, zengin olmak bazen keyifliydi.

Anahtarım vardı ama kullanamıyordum, beni gören güvenlik Ezel'i arama zahmetine bile girmediği için kapının önünde durup zile bastım. Belki de uyuyordu, ikinci kez basarken kapı açıldı. Karşısında bizi görmeyi beklemiyordu ki yüzü aydınlandı. Hera kucağına atlarken, ben de içeri girdim. "Günaydın kaptan," dedim kabanımı çıkarırken. Kollarında tuttuğu kocaman kızla salona geldi. "Günaydın, hangi rüzgâr attı?" dedi, göz kırptı. Yalnız olsak *beni özledin itiraf et* diyecekti.

"Hera ile anne kız günü ilan ettik. Keman dersinden kaçtık ve senin de gelmeni istedi."

"Evet," dedi Hera kollarını Ezel'in boynuna daha sıkı sararken. "Annem beni çarpışan arabalara götürecek."

Ezel'in gülen yüzü soldu. "Öyle mi?" dedi bir şeyi yanlış yaptığımı hissettim.

"Anneni nasıl ikna ettin?" dedi Ezel, Hera'ya.

Talya ona izin vermiyordu ama neden? Bundan bahsetmemişlerdi. "Neden olmasın Ezel, ben ikna oldum," dedim. "Bir şey yapmasına inan gerek kalmadı. Ben de bineceğim hatta sen de."

Toparladığım için rahat bir nefes alan adam, "Tamam," dedi. "Giyineyim de çıkalım."

CamScanner ile tarandı

Ezbere bildiğim evde misafir gibi koltuğa kuruldum. Hera bakışlarını evde gezdiriyordu. "Burası çok güzelmiş," dedi pencerelere yaklaşıp. "İlk kez Ezel amcamın evine geliyorum."

Kaşlarım havalandı, babası sağken de mi gelmemişti? En azından diğer evlerine gelmiş olabilirdi. Bir çocuktu ve anne babasıyla dolaşıyor olmalıydı. "Gerçekten güzelmiş, ister misin böyle bir dairede oturmak?"

"Hayır, evimiz daha güzel," dedi. "Hem babam orada yaşadı."

"Haklısın bebeğim, benimki öylesine bir soruydu. Beğendiğin için söyledim." Yanıma gelip oturdu, başını bana yasladı. "Babamı özlüyor musun anne?"

Nefret ediyorum.

"Özlüyorum," dedim kısık bir sesle.

"Ben de çok özlüyorum." Başını kaldırdığında ona döndüm. "Sence bizi görüyor mudur?"

Sanmam. Bizi izliyor yalanını kim uydurduysa halis bir Pollyanna'ydı. Öteki tarafa gidenin bu dünyayla bağı kopardı. Annem arada babasının mezarına gider, küfreder, dönerdi. "Orada beni bekler o derdi." Bunu neden yaptığını hiç anlatmadı.

Bir cevap arıyordum ki Ezel'in sesi beni kurtardı. "Hazırım," dedi ikimiz de başımızı ona çevirdik. Bizim gibi giyinmişti. Siyah kot, kahverengi botları ve aynı tonda kalın kabanı... Spor ve rahat. Çok ama çok çekici bir adamdı. Tek kaşımı kaldırıp beğeniyle baktığımda gülmemek için dudaklarını oynattı.

"Gidelim..." diye bağırıp kapıya koşan Hera'nın peşine düştük. "Çok yakışıklısın kaptan," dedim yanından geçerken.

"Sen de vahşi bir güzelsin, sana layık olayım dedim." Saçımı savurup geçip giderken arkamdan tatlı gülüşünün sesi geldi.

Benim arabamı Ezel kullandı ve bizi çok güzel bir alana getirdi. Onsuz hiçbir işi tam yapamıyordum, yanımda olunca her şey rayında gidiyordu. Biletlerimizi aldı, çarpışan arabaya ilk kez binen Hera'yı çok mutlu gözlerle izledim. Annesinin neden izin vermediğini sonra öğrenecektim ama bir çocuk bu zevkten mahrum kalamazdı.

CamScanner ile tarandı

Teyze vasfımla annesinin yasaklarını ezecektik. Gelecekte bir gün tatlı anılarımızla annesini sinir ederdik, olur biterdi. Teyzeler bunun için vardı. Ezel bizi izlemedi, bize katıldı. Birbirimize çarpa çarpa beş tur bindik. Hera çığlık atarak gülüyordu. Ezel'den kaçıyor, kaçtıkça Ezel bize çarpıyor ve bu onu inanılmaz mutlu ediyordu.

İndiğimizde birkaç kemiğim sızlıyordu, Hera'da tık yoktu. Zıplıyor, her gördüğü büyük oyuncağa binmek istiyordu. Atkısını şapkasını sıkıca kapattım ve birlikte hız trenine bindik. "Anne çok güzel, çok eğlenceli," diyordu çığlıkları arasından. Ondan indiğimizdeyse ben yorgundum ama Hera *yeni başlıyoruz* der gibi canlıydı. Hava kararırken parktan çıktık, bu kez yorgundu ama belli etmiyordu. Yorulmaması imkânsızdı, bir saniye bile durmadan hareket etmişti.

Kaptanın yaptığı alışveriş merkezine gittik, yemek yedikten sonra biraz kendime gelmiştim. Bu kez anne kız olarak kendimizi alışverişe vurduk. Dibine kadar indik. Ezel'e, "Yoluna bak," derken ne düşünüyordum, bilmiyorum ama onun yolu bendim. Talya değil, Hera bile değil. Benim yanımdan ayrılamazdı. Ayrılmadı. Arkamızda, yanımızda üç saat dolaştı. Onun da gidesi olmadığını hissediyordum ama aradaki farkı göremiyordum. Hera ile Talya'da mıydı Helen'de mi?

Paketlerimizi taşıdı, kıyafetlerimize puan verdi. Ayakkabılarımızı seçti ve bana bir tane kan kırmızısı, parlak, on bir santimlik, sivri uçlu dünya markası bir ayakkabı gösterdi. "Bu," dedi. "Senin olmalı."

"Hım," dedim. "Bir nedeni var mı?" Aklından geçenleri biliyordum, gözlerinde ışıklar çakmak misali yanıp sönüyordu. Bakışlarındaki alev alışveriş merkezini havaya uçurabilirdi. "Var, hayal gücüne bırakıyorum."

"Bunu giyersem ona pek gerek kalmayacak gibi hissediyorum," dedim.

"Dene!" dedi uzattı, ikisini de alıp kızımın yanına oturdum. "Anne..." dedi, küçük de olsa bir kadındı ve güzelden anlıyordu. "Çok güzel."

Çizmemi çıkarıp önce birini sonra diğerini ayağıma taktım ve

CamScanner ile tarandı

ayağa kalktım. Rahatlık, konfor ve topuklar... Aynanın karşısına geçtim. Üzerimdekilerle uyumsuz olsa da onun verdiği o hazzı hissetmemek mümkün değildi. Karşıma geçen Ezel ayağıma bakarken dişlerini sıkıyordu. Bakışları gözlerime ulaştığında ona tek kaşımı kaldırıp baktım. "Nasıl?"

"Hayaller, gerçek olur mu?" dedi.

"İmkân meselesi," dedim. "Bazıları evet, bazıları asla gerçek olmaz."

"Hayallerin tanımı öyle bir şey değil bence," dedi. "Önce kur ve sonra olması için çabala."

"Çok kürek çekmen gerekiyor kaptan." Bir cevap beklemeden kızımın yanına oturup çıkardım ve çizmelerimi giydim. Ezel de eğilip ayakkabıları aldı. Kasada da kendi ödedi, paketi de bana uzattı.

Son olarak sinemada bir film seçip girdik. Hera izlerken uyumak gibi bir isteğim vardı. Ezel yanımızdaydı, bize bir şey olamazdı. Hera mısırına elini atıp alırken gözleri filmdeydi. Çocuğun enerjisiyle yetişkin enerjisi asla aynı olamazdı. Ayaklarım sızlıyordu. Hera'nın yanına oturmuştum, Ezel de benim yanımdaydı.

"Filmin yarısında uykuya dalacak," dedim, başını eğip Hera'ya bakıp doğruldu. "Hiç öyle görünmüyor," dedi. "Ezel eve gitmek istemiyorum. O ev mezar gibi, ne yapacağım?" Başımı iyice yaklaştırmıştım.

"Yapacak bir şey yok, üzgünüm," dedi.

"Dün gece Hera ile uyudum."

"Alışacaksın, ilk günündü, normal."

"Neden çarpışan arabaya izin verilmiyor?" dediğimde kulağıma yaklaştı. "Talya küçükken ondan düştü, az daha ölüyordu. Travması kaldı, kızına da hiç izin vermedi."

Alt dudağımı ısırdım. "Hera bunu biliyor mu?"

"Biliyor, seni güzel oyuna getirmiş."

"Talya bana bundan bahsetmedi, bana doğal gelmişti. Ona bunu söylemeyelim."

CamScanner ile tarandı

"Söylemeyiz, bugün arayamadım. Hera uyuyunca arayalım," dedi telefonun saatine baktı. Saat dokuza geliyordu, orada yediydi. Çıkmamıza da biraz vardı.

"Sen yarın işe başlıyorsun," dedim. "Ben de kendimi şu organizasyon işlerine vereyim, alışma evresi devam edecek."

"Holdinge gel, çalışanları ezberledin nasılsa. Orada konuşuruz, yarın akşama kadar çıkamam."

"Geleceğim."

Dediğim gibi oldu, Hera ikinci yarıya gelemeden uykuya dalınca Ezel onu kucağına aldı. O kadar yorgundu ki uyanmak bir yana baygın gibiydi. Bugün onun günü olmuştu. Arabanın arkasına yatırıp ön tarafa geçmeden önce karşı karşıya geldik. Durup birbirimize baktık, bunu seviyordum, yanımda olmasını istiyordum. "Talya'yı ara," dedim. Arabanın burnuna yaslandık. Işıklandırılmış otoparktaydık ama olsun. Görüntülü arama üçüncü çalışında açıldı. Talya'nın solgun ama gülen yüzüne gülümsedik.

"Merhaba kardeş," dedim.

"Merhaba kardeş, neredesiniz?"

"Otopark," dedi Ezel. "Hera'yı dolaşmaya çıkardık ama sinemada uykuya daldı, arabada uyuyor."

"Her şey yolunda demek," dedi daha geniş gülümsedi.

"Arada çuvallıyor gibi oluyorum ama topluyorum," dedim. "Yolunda, merak etme. Sen nasılsın?"

"Aynı sayılırım, bana kızımı gösterir misiniz?" Ezel ile doğrulup arabanın sol kapısına ilerledik, Ezel kameranın yönünü değiştirirken ben de kapıyı açtım. Hera mışıl mışıl uyuyordu. Talya ona bakarken dudaklarına bir gülüş yerleştirdi ama gözleri aksine dolup taştı. "Bebeğim..." dedi titreyen sesiyle. Ezel ile kahır dolu nefeslerimizi salıp kapıyı kapattım. Tekrar arabanın burnuna yürüyüp ekrana baktığımda Talya gözlerini siliyordu. "Özledim, bana aldırmayın. Teşekkür ederim."

"Ne teşekkürü Talya, kızın bir efsane," dedim, gülümsedi.

CamScanner ile tarandı

"Onunla teyze yeğen iyi anlaşacağız. Sana anlatmak üzere anılar biriktiriyoruz."

Kahkaha attığında kendimizi biraz olsun iyi hissettik.

"Helen..." dedi. "Bu bana izin vermediğim şeylere izin vereceğini anlatıyor."

Başımı sağa sola sallayıp dudaklarımı büktüm. "Ben onun teyzesi, sen annesi, bence o kadar olur. Değil mi annesi?"

"Olur, abartma ama."

"Tamam," dedim.

"Kendine iyi davran, Hera'yı yatağına götüreceğiz," dedi Ezel.

"Kızıma iyi bakın," dedikten sonra ekranı kapattı. Kapanan ekranla omuzlarımız indi. Konuşmadan arabaya binip eve doğru yol aldık.

Hera'yı odasına getirip yatağa bıraktı Ezel. Uyanmamak için direniyordu Hera, Ezel çıkınca üzerini zorla değiştirip yapabildiğim en rahat hâle getirdim. Alnımdan ter akmıştı, ışığı kapatıp çıkarken yatağa resmen yayılmıştı. Haftada bir bunu yapmayı istiyordum. Her pazar mesela, neden olmasındı.

Aşağı inip de Ezel'i görmek içimi rahatlatıyordu. Güven duygusu veriyor, bunun için de özel bir şey yapmıyordu. Yanına yürürken ve açtığı kolların altına girerken kendimi çok rahat hissetmiyordum ama bunun sebebi, olduğum konumdu.

"Kendimi kızı uyuyunca ahlaksızlık yapan anneler gibi hissediyorum," dedim. Sessiz ama bedenini sarsan gülüşünü saçlarımın arasında bıraktı. Alnını başıma yasladı. "Sen onun annesi değilsin bu bir, sen benim en yakın dostumun dul karısı da değilsin, bu iki. Sen benim arkadaşım değilsin, ben senin arkadaşın değilim, bu üç."

İç rahatlatıcı olduğu netti, kendimi daha iyi hissettim. Ben onun arkadaşının karısı değildim. En iyi hissettiren tarafı buydu. "Dört var mı?" dedim.

"Var," dedi yanağımda yol çizen dudakları kulağımda durdu. "Sen Helen'sin."

Nokta atışı buydu işte. Diğer her şey Talya, ben Helen...

CamScanner ile tarandı

"İkna oldum ama yetmiyor." Kollarının arasından çıktım. "Evine git, git ve dinlen."

"Gitmek istemiyorum," dedi. "Gitsem de uyku tutmuyor."

"Göndermeye meraklı olduğumdan değil, inan. Alışmakta zorluk çekiyorum, biraz da onun için."

"Haklısın," diyerek beni bıraktı. "Yarın gel, öğle arasını sana ayıracağım."

"Tamam. Sabah erken kalkacağım. Yeni şoförüm ve çalışanlarım gelecek. Annen de aramadı, yarın ben onu ararım."

Onu yolcu edip uyumak için Hera'nın odasına girdim. Bu oda meselesini halletmem gerekiyordu. Acilinden. En çabuk tarafından.

CamScanner ile tarandı

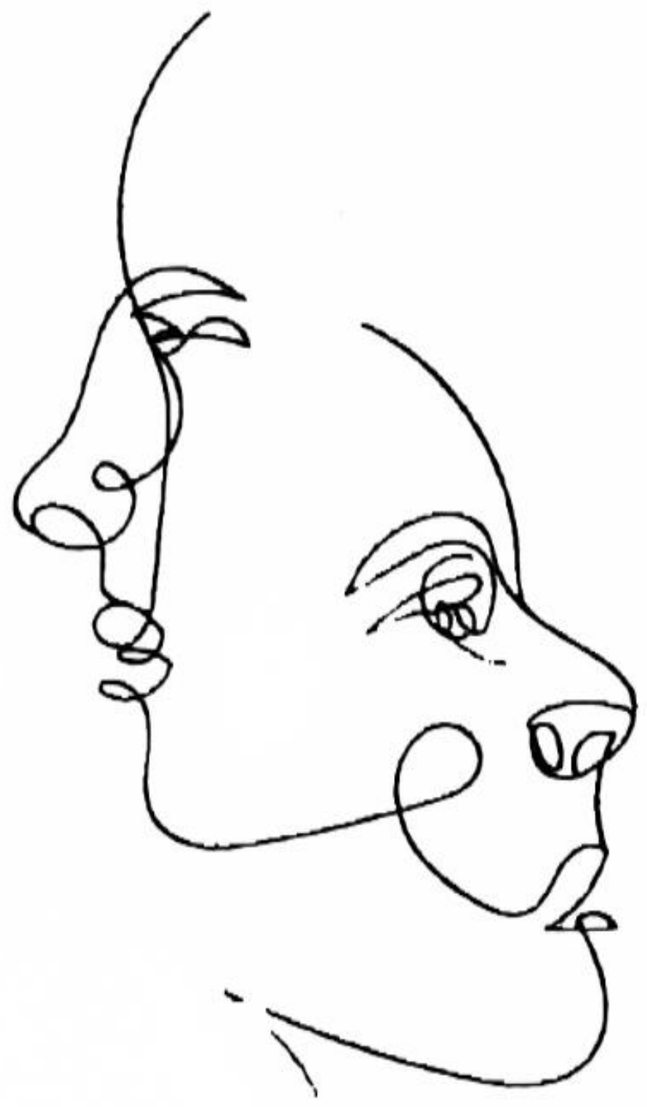

10. Yengen Ulan Yengen

Aşk insanın ihtilalidir, öyle birden çöker tepene alır, seni emri altına. Elini kolunu bağlar, gece gündüz işkence eder. Aşk bir savaştır, galibi olmayan, mağlubu yâr olan.[13]

Helen...

Sabah sekizde çalışma odasında yeni çalışanlarımla karşılıklı duruyordum. Yeni şoförüm Sami Bey, 45 yaşında evli ve iki çocuk babası.

Yeni aşçım Tülin Hanım, otuz beş yaşında, bekâr. İnce yapılı, genç ve yüzünden anladığım kadarıyla da biraz ters bir tip. Katı duruşu karşımda erimemişti. Belli ki normal hâli buydu. Az ve öz konuşuyordu. Esmer bir kadındı.

Temizlikten sorumlu iki kadın. Adı Çiğdem olan yirmi sekiz yaşındaydı, ince uzun ve güzel biriydi. Sarışındı. Hizmetçi olmak için fazla güzeldi. Kim bilir nasıl bir hayat onu buraya atmıştı. Bekâr.

Diğeri otuz yaşında evli ama çocuğu olmayan, yüzüne bakınca da mutsuz olduğu her hâlinden belli olan Nida. Herkesin bir hikâ-

13. Payelll – Akasya Sokağı.

CamScanner ile tarandı

yesi vardı... Kim bilir bu güzel yüzü ne soldurmuştu? Kumral bir kadındı, ela gözleri ürkek ve her an emir bekleyen bir bakışa sahipti.

Kâhya olan kırk yaşında, her an her şeye hazır gibi dümdüz duran, saçları arkasında sıkıca topuz yapılmış ve âdeta filmlerden fırlayan görünüşüyle Sevim Hanım'dı. Boşanmıştı, on beş yaşında bir kızı vardı. Evin idaresini o yapacaktı. Benden alacak, diğerlerine dağıtacaktı.

"Sevim Hanım'a gerekli olanları söyleyeceğim, o da sizlere günlük görevlerinizi verecek. Kolay gelsin," dedim gülümseyerek. "Sevim Hanım siz kalın, sizler çıkabilirsiniz. Bu arada, kızım yarım saat içinde okula gidecek, kahvaltısını hazırlamaya siz başlayın Tülin Hanım."

"Tabii efendim," diyerek en önden çıktı.

Sevim Hanım'la baş başa kaldık. Masaya yaslanıp kollarımı göğsümde bağladım. "Kızım için dadı arıyorum, siz sadece evle ilgileneceksiniz." Başını eğerek kabul etti. "Kızım sekizde kalkıyor, yarım saat içinde evde ayrılıyor. Akşam beşte eve geliyor, ödevlerini sizin takip etmenizi istiyorum. Ben ederim ama evde değilsem siz yaparsınız. Özel bir davet yoksa gelen giden pek olmaz. Özel davet vermeyeli çok uzun zaman oldu, eşim geçen yıl vefat etti."

"Başınız sağ olsun," dedi. "Teşekkür ederim," dedim. "Yemek listesini birlikte hazırlayacağız, siz aşçıyla günlere ayırabilirsiniz. Temizlik ve düzen şu an ne görüyorsanız aynı şekilde olacak. Bir vazo bile yerinden oynamayacak. Kızımın odası her gün süpürülecek, toz alınacak. Tüm bunların dışında beklediğim çok bir şey yok. Şu an eşimle kaldığım odayı kapatacağım. Bana kızımın diğer yanındaki odayı hazırlamalarını söylersiniz."

"Anlaşıldı efendim."

"Birlikte çıkalım," dedim, çalışma odasından çıkıp üst katın merdivenlerini tırmandık. Hera aşağı iniyordu. "Kahvaltın hazır olmalı," dedim tepesinden öperken. "Tamam anne," deyip Sevim Hanım'a baktı. "Sevim Hanım, yeni kâhyamız."

"Merhaba küçük hanım," dedi ama gülümseme falan yoktu. Hera da oralı olmadı. Alışıktı belki de. "Merhaba," diyerek beni öptükten sonra aşağı indi. "Geliyorum şimdi," dedim arkasından.

CamScanner ile tarandı

Sevim Hanım'a odayı ve dolaplara yerleştirilecek eşyalarımı gösterdim. Evi beş dakika tarif ettim. Hera'yı kaçırmamak için alt kata indim, Sevim Hanım da yanımdaydı.

Sami Bey'e ilerledim. "Konum sizde var," dedim.

"Merak etmeyin, okulu biliyorum."

"Tamam o zaman, kızım size emanet," diyerek Hera'yı öptüm. Arabaya binip kemerini bağladı. Araba bahçeden çıkana kadar izledim. Evin içinde birileri olması güzeldi, kendimi daha zinde hissettirdi.

Sevim Hanım ve diğer kadınlarla evi dolaştık. Sevim Hanım da anlattı, ben de. Eşyalarımı dizmeden önce giyinme odasına temizliğe girdiler. Kahvaltımı yaparken, Ezel'e mesaj atıyordum. "Çalışanlar tamam kaptan."

Çıkış yapıp Sevgi teyzeciğimi aradım. Birkaç çalma sesinden sonra neşeyle açıldı. "Sevgi teyzeciğim, bu sabah nasılsınız?"

"Aç," dedi kahkaha atarak. "Az ve sık yemek yemeye başladım. Doymuyorum ama olsun."

Ben de gülüp, "Sana güveniyorum, bence başaracaksın," dedim.

"Kendime güvenmiyorum Talya, yapma. Akşam yemeğine somon mu yaptırsam sence?"

"O biraz yağlı olur, sebzeye ne dersin?"

"Brokoli çorbası ve haşlanmış tavuk?"

"Harika!" dedim. "Yirmi sekiz gün kaldı, en az beş kilo gider."

"Ah... Heyecanlanıyorum. Sen Halime için mi aradın?"

"Evet," dedim sesimi incelterek. "Yeni çalışanlarım geldi, ben de onu sorayım dedim."

"Evet, dün akşam konuştum ama bugün haber verecek. Eşiyle bir konuşacaktı, ben seni ararım kuzum."

"Tamam teyzeciğim, görüşürüz." Telefonu kapatıp bırakırken Ezel'den cevap geldi. "Kaptan seni bekliyor, bir saat sonra holdingde ol."

Olur musun, gelir misin, yok. Rica yabancıya yapılır ayağına dayıyordu isteklerini. Sevim Hanım'dan çantamı getirmesini istedim.

CamScanner ile tarandı

Arabamı dün gece Ezel götürmüştü, çantamdaki diğer anahtardan birini daha çektim. Düğmesine bastığımda bu kez yeşil spor Tesla marka araba açıldı. Gülümseyip atladım. Hera gelene kadar eve dönerdim. Bu evdekiler de canı ne istiyorsa yapabilirdi. Hiç umurumda değildi. Talya'nın tüm mücevherleri evin en ücra köşesinde bir kasadaydı. Onlar kasayı rüyalarında bile zor bulurlardı. Beynim deformasyona uğramıştı, of... Kasa kimin umurundaydı ki.

Arabamı holdingin önünde durdurdum. Karekod gibi zihnimden geçenleri analiz etmeye başladım. Kapıda beş güvenlik görevlisi. İkisi dikiliyor, kalan ikisi etrafta geziyor diğeri içeride. Bana doğru gelen Sivaslı Halil.

Talya hepsine gülümser. Kapımı açan otuz beş yaşındaki Halil'e gülümsedim. "Merhaba Halil."

"Merhaba efendim, hoş geldiniz."

"Teşekkürler." Çantamı alıp çıktım, arabayı da ona bıraktım. Başımı kaldırıp dev yazıya baktım. HBK Holding. Hasan, Bekir ve Kadir. Dedelerimizin baş harfleriydi. He be ke değil, ha be ka ilk heceleriyle okunuyordu. Dedelerimiz kardeş değildi ama kuzendi. Ezel'in dedesi Hasan Hazneci'ydi. Selim'in dedesi Kadir Hancı, benim sözde dedem Bekir Avnigil'in kız kardeşiyle evlenmişti. Daha sonrasında aileye dışarıdan gelinler damatlar karışmıştı ve kuzen bağı, gen ihlaliyle bir şekilde dağılmıştı. Okuyup ezberlediğim şeylerdi. Bu üç ismin arkasında geniş bir aile vardı ama kendi genleri sınırlı kalmıştı. Ben, Talya, Tekin, Ezel ve İzel olarak hayattaydık. Hera da elimizde olan son nesildi.

Bir gün Tekin'in, İzel ve Ezel'in de çocukları olacaktı ve benim... Aklımdan geçen uzun hikâyeleri bir kenara itip beş basamak merdiveni aştım. Kapının önünde duran iki güvenliğe gülümsedim. "Hava soğuk, sıcak bir şeyler için beyler," diyerek açtıkları kapıdan geçtim. İçerideki güvenlik eğilerek selam verdiğinde kocaman sırttım. "Merhaba Ahmet."

CamScanner ile tarandı

"Hoş geldiniz efendim."

Giriş danışmasında oturan iki genç kız ayağa kalktı. Elif ve Fidan. Elif 28 yaşında, bekâr. İktisat mezunu. Bulunduğu yer mezun olduğu yere aykırı ama burası hayatta kalma dünyası, Elif de bunun tek örneği değildi.

Fidan halkla ilişkiler mezunuydu, 30 yaşındaydı. İki yıldır HBK'da çalıyordu.

"Merhaba hanımlar..." diyerek asansöre yürüdüm. "Hoş geldiniz Talya Hanım, tatil yaramış. Çok hoşsunuz," dedi Elif.

"Daha hoş olmak için işe dönmeme kararı aldım." Küçük bir kahkaha atarken asansör geldi. Binip yüz kaslarıma parmaklarımı bastırıp gülümserken acıyan yerlere dokundum. Talya olmak çok zordu. Kardeşimde olmayan bir şey varsa o da kibirdi. Ben de kibirli değildim ama bu herkese gülümsemek değildi. Yönetici katı 28. kattı. Son kattan bir önceki, son katta yöneticilere ait küçük bir restoran bulunuyordu. Özel misafirler odada ağırlanıyor, patronlar yemeklerini orada yiyordu. Fotoğraflarını görmüştüm. Kafe tarzı bir alanı da vardı. Zevkten geberiyorlardı. Üst kattan alt kata kadar tüm departmanlar holdinge aitti. Buranın dışında depoları, fabrikaları ve ortak şirketleri de vardı. Hepsini buradan idare ediyorlardı.

Kapılar iki yana ayrılınca adımımı yönetici katına attım. Etrafıma bakınmadan sola döndüm. Benim odam sağ taraftaydı. Ezel'in odası tarif ettiği gibi soldaydı. Bazı odaların kapıları açıktı, bazıları kapalı. Asistanlar, sekreterler odalara girip çıkıyordu.

"Talya Hanım," dedi eski asistanım Sinem. Otuz yaşındaydı, Marmara mezunuydu ve nişanlıydı. İnce, sarışın bir kadındı. "Merhaba Sinem, nasılsın?"

"İyi efendim, siz..." dedi beni incelerken. "Çok iyi görünüyorsunuz."

"Teşekkür ederim," dedim yanındaki kadına döndüm. Papatya. Otuz üç yaşında bekâr ve aşırı güzel bir kadındı. Siyah saçları, beline kadar uzundu. Mavi gözleri cam gibi parlıyordu. Kıyafeti moda haftasından fırlamış gibiydi. Kadın çekici ve alevliydi. "Ezel odasında mı?"

CamScanner ile tarandı

"Evet, efendim. Müsait, sizi bekliyordu."

"Teşekkürler," dedim ama kadına durduk yere bilenmiştim. Ezel'in sağ koluydu bu yürüyen ateş. Talya bunu umursamıyordu ama ben umursuyordum. Kapının fotoğrafını görmüştüm. Önünde durup kapı kolunu kendi kapım gibi çevirdim. Talya vuruyor muydu bilmiyordum ama ben vurmayacaktım. Adımımı içeri atınca masasından başını kaldırdı. Yüzünde aşina olduğum gülüş belirdi. Yerinden kalkıp masanın etrafını dolanırken ona yaklaştım.

"Ezel," derken o çoktan elini belime atmıştı. "Vahşi güzel?" dedi, yanağımdan bir buse çalarken. "Biri gelebilir," diyerek usulca onu bıraktım, aramıza mesafe açıp dik dik baktım. "Ne?" dedi.

"Asistanın çok güzel," dedim öyle dümdüz. Artık onu güzel bulmuyorsa bile benden öğrenmişti. Anlamayan yüzü egosunun ona verdiği hazla aydınlandı. Ufak başlayan gülüşü büyüdü, dudakları sağa sola kıvrılırken kalçasını masaya verip ellerini birleştirdi. "Evet, gerçekten güzel bir kadın," dedi ya farkındaydı ya da beni uyuz etmek için söyledi.

"Beni kızdırma!" dedim önünde durdum.

"Sen de asistanımı kıskanma!" dedi başını yaklaştırıp.

"Kıskanmadım." Geberdim, ekmekle oynanmaz bunu en iyi benim gibileri bilir yoksa kendini kapının önünde bulurdu. O kadın tüm gün Ezel'in odasında, sağında solunda ve her toplantıda yanındaydı. Bana *gerçekten mi* dercesine bakarken tek kaşını kaldırmıştı. Gözlerimi yumdum, bunlar hep asistan patron kitapları okumamdan kaynaklanıyordu. "Kardeşin bile senden daha güzel değil, ikiniz aynısınız diye onu örnek verdim. Sana benzeyen bile senden güzel değil."

Ne kadar güzel söylüyordu. İnsan inanmak istiyordu, erkekler önce böyle şeyleri çok söylerdi. Eline geçince hepsi birbirine dönüşürdü. Çığlık atmak istedim, ne kadar güvensizdim. Dudaklarıma hızlı bir öpücük bırakıp geri çekilirken gözlerimi araladım.

"Papatya benimle beş yıldır çalışıyor Helen. Bunu biliyorsun ve bizler sanıldığı gibi asistanlarla yatıp kalkmıyoruz," dedi, bedenime bir bakış atıp sırıttı. "Hoşuma gitti."

CamScanner ile tarandı

Bir şey söylemeyecektim, bakışlarımı üzerinde gezdirip yanağımın içini ısırdım. "Neden bu kadar güvensizsin?" dedi.

"Murat aldattı ya?" dedim, kayıtsızca oysa hiç ilgisi yoktu. Kahkahasıyla sırıttım, yanına geçerek bedenimi masaya yasladım. Omzumla onu dürttüm. "Yemek yiyelim," dedim. "Sen de şu firmaları bana anlat."

"Akşam görüşecek miyiz?" dedi doğrulurken. "Beni görmeden yapamıyor musun?" dedim. Ceketini giyerken izledim. "Yapamıyorum, yeni yetmeler gibi kendime imkân arıyorum."

"Sınırlı imkân var, buna akşamlar dâhil değil. Özel bir neden yoksa..." dedim odayı incelerken karşıma geçti. "Senden daha özel ne var, bilemiyorum."

"Talya ile dostluğunuz herkes tarafından biliniyor ama siz de bir sınır çizmişsiniz. Her akşam evime gelirsen bu sınır kalkar ve sen arkadaşının dul karısına göz diken adama dönüşürsün, tabii toplum sana bir şey demez. Harcanan ben olurum, kocası öldü, o da Ezel'i aldı derler."

"Derler, camiada bir sallantı oluruz." Omuzlarını indiğinde yüzünü sıkıntı kapladı. "Bunu gizlemek çok zor, seni gizlemekten bile zor."

"Diğer insanların yanında doğal olman yeterli. Seninle işimiz çok uzun ve ben bu süreçte senden bana ne olur, onu test edeceğim."

"Ne demek ne olur?"

Omuz silktim. "Sevgilim mi yoksa seveceğim mi? Sevmediğimi sevgilim yapmak gibi huylarım var ama sevdiğimi nereye koyacağımı henüz bilmiyorum."

Yerinde kıpırdanıp ellerini cebine attı. "Ellerimi senden uzak tuttuğuma dua et, gösterirdim yoksa nereye aitim." Dönerek kapıya adımladı. "Yürü!"

Gülüşümü bastırıp doğruldum, çantamı alıp saçlarımı arkama attım. "Geliyorum kaptan." Ezel'in arkasından çıkıp kapıyı çektiğim anda yemeğe çıkan birini daha gördüm. Tekin!

"Sevgili yengeciğim," dedi, sinsi sırıtan bir yüzle. Samimiyetsizdi. O kadar belliydi ki aynı gülüşü ona iade ettim. "Sevgili kayınbi-

CamScanner ile tarandı

raderim, nasılsın?" Selim'e benziyordu, oldukça da yakışıklıydı. Ela gözleri sinsi bakıyor, saçlarının kısa kesimi ona tehlikeli bir hava katıyordu.

Beni ilk kez gören diğerleri gibi baştan ayağa inceledi. Kıyafetlerim kendi zevkimdi. Uzun kollu bisiklet yaka siyah mini elbisemi görünce tek kaşı havalandı. Dizlerimin üzerinde biten süet siyah çizme giymiştim. "Sihirli değnek mi değdi?" dedi. Ezel burnundan soludu, Tekin tek kaşını kaldırmış, arsızca beni süzüyordu. Yengen ulan, yengen!

"Evet, Londra yaradı diyelim," dedim.

"Görebiliyorum, farklı biri gibisin."

"Ama sen hâlâ aynı kişisin," dediğimde Ezel burnundan güldü, Tekin yüzünü buruşturdu ve bıçaklarını biledi. "Tabii yas süreci bitti, hayatına devam edeceksin. Olan benim kardeşime oldu Talya. Giyimin bile değişmeye başladığına göre yakında yeni birini bile bulursun."

Kardeşim canıyla uğraşırken onun sözleri canımı yaktı. "Bu seni ilgilendirmez. Bulurum veya bulmam, benim sorunum. Eşime sadık bir kadındım, onu sevdim, saygı duydum ama o ne yaptı?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı, bir an nefesini tuttuğunu gördüm. Ezel boğazını temizlerken bakışlarımı Tekin'den ayırmadım. "Ne yaptı ki?" dedi.

"Öldü Tekin! Ölmek için çok gençti, kızımla bir başımıza kaldık. Hera için hayatta ve ayakta kalmaya devam edeceğim. Sen de iyi bir amca ol ve ara sıra yeğenini ara, sor."

Rahatlamıştı, ellerini cebine atıp sırıttı. "Ne zamandır kızınla ilgilenmemi istiyorsun?"

"Kızım değil, senin yeğenin. Amca baba yarısıydı, değil mi? Sen onu biraz sevsen, beni ezer, geçer, onu yine de görürdün. İşte o zaman ben sana karşı çıkmazdım." Sustu. "Karına selamlarımı ilet!" Yanından hızla geçince Ezel de peşimden geldi. Durduk yere öfkelenip dolmuştum. Onu tanımadan da sevmiyordum, Talya'nın anlattığı şeyler yetmişti.

CamScanner ile tarandı

Asansörün kapısı kapanınca, "Biraz keskin oldu, Talya o kadar belli etmez," dedi, omuz silktim. "Kardeşim canıyla uğraşıyor ama o yeni aşklara yelken açacak yengesini görüyordu. Hak etti. Bir de kalkmış, sadakatsiz kardeşini düşünmesini bekliyor. Selim'in yediği naneleri biliyor bu, demişti diyeceksin."

"Sakin ol," dedi, kapı açılınca çıkıp beni yönlendirdiği masaya ilerledim, başımı çevirince Tekin'in de geldiğini gördüm, kin dolu bakıyordu. Öyle baktım. Rest ulan, rest. Hak eden kaç kişi varsa hepsinin belası olacağım.

Yemekler geldiğinde sakinleşmiş, Ezel'i dinliyordum. Telefonundan bana üç firma attı hem yiyor hem inceliyordum. "Bu insanları tanımıyorum, ya önce araştıracağım ya da başka bakacağım ama sen bunların en iyisi olduğunu söylüyorsun. Araştırmam gerekecek, nasıl öğreneceğim isimleri?"

"Talya'yı aramalısın, kısa bir özet geçer."

"Bu mantıklı, eve gidip odaya kapanayım. Hera gelinceye kadar bakarım, o arada da ararım. Eski işlere de bakayım artık. Dekorasyondan asla anlamam, biraz yönlendirilecek, biraz da doğaçlama gideceğim."

"Sen bir Avnigilsin, asalet ruhunda var. Yapacağını biliyorsun, çok da güzel olacak."

"Tamam," dedim. "Akşam gel, bana yardım et çünkü ben o kadar asil olduğumu sanmıyorum. Sen beni on sekiz..." Sözlerim yarım kaldı, ağzımdan kaçırdığım sözle alt dudağımı ısırdım. Yemeğimden başımı kaldırıp Ezel'e baktığımda durup devam etmemi beklediğini gördüm.

"Görecektim, değil mi?" dedi, görsen ağzın açık kalırdı. Cevap vermeden yemeğime döndüm ama durmadı. "Ne zaman anlatacaksın? Bir dedektif tutmamı mı istersin?"

"O kadar meraklı olma, anlatmak istemiyorum."

"Bu merak değil, inan bana, ben buna merak demiyorum."

"Ne ya?"

"Korkutuyorsun, aklımda kurmama neden oluyorsun." Doğru

CamScanner ile tarandı

söylüyordu, bakışlarında meraktan başka her şey vardı. "Zorlama Ezel, unutmak için yıllarımı verdim." Yemeğine dokunmadı, bakışları öylece üzerime kilitlendi. Konuşmayınca burnundan soludu. "Bana tam olarak ne zaman güveneceksin?" dedi.

Kim bilirdi... "Bunun güvenle ilgisi yok. Lütfen..." dedim. Bir süre daha beni izledi, başını sağa sola sallayıp yemeğine döndü.

CamScanner ile tarandı

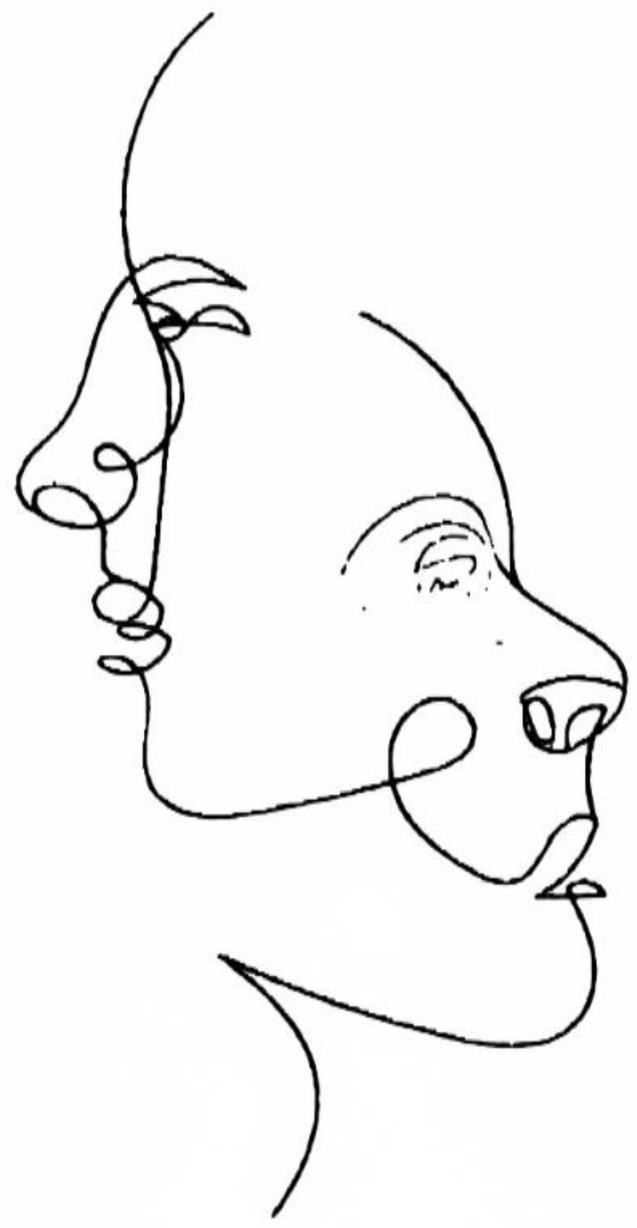

11. Aşkla Aldatır

İnsan inat ederken anlam aramıyor.[14]

Helen....

Birkaç günü Talya olarak tamamladığımda artık her şey daha kolaydı. İki gün sonra pazardı, anne kız günü yapacaktık ve tabii ki Ezel de bize katılacaktı. Ezel iki akşamda bir geliyor, çalışma odasında bana bilmediklerimi de öğretiyordu. Holding üzerindeki söz haklarımı, işlerin nasıl ilerlediğini detaylıca anlatıyordu. Hera onu yadırgamıyor, uyumadan önce yanımıza uğruyordu. Bizi bilgisayar başında görüyor, ikimizi de öperek uykuya geçiyordu. Öğrenirken ve öğretirken ikimiz bir bütün gibi konsantre oluyorduk.

Hera'ya bakması için teklif götürdüğümüz Halime Hanım hafta başı eşiyle işe başlayacaktı. Sevgi Hanım nasıl ikna etti, bilmiyordum ve sormadım da.

Dekorasyon ve catering firmalarını ezberlemiştim. Talya da bana çalışacağım iki özel firma adı vermişti. Oradaki tanıdıklarının da adlarını söylemiş gerisini ben halletmiştim. Pazartesi girişime

14. Payelll – İmera Fera.

CamScanner ile tarandı

başlıyordum. Kendimce birkaç fikir bile bulmuşum. Talya'nın çizgisini bozacaktım hem de hiç düşünmeden.

Holdinge bir daha uğramamıştım, Ezel'in öğlen arayıp gelmemi istemesi üzerine şimdi odasının önündeydim. Papatya'ya bakmadan, yanlış şeyler düşünmeden içeri girdim. Ta da kadın içerideydi. Ezel masasının önünde burun kemerini sıkıyor, Papatya da iki metre gerisinde dikiliyordu.

Ezel başını kaldırdığında Papatya bana döndü. "Hoş geldiniz efendim," dedi, "Merhaba, böldüm mü?" derken Ezel yerinden doğruldu. "Gel gel, sen çık Papatya," dedi. Papatya çıkıp kapıyı çekerken Ezel'e yürüdüm. "Neyin var?"

"İşler güçler, bugün erken çıkacağım." Ellerimi tutup beni kendine çektiğinde itiraz etmedim, dizine oturduğumda ellerimi bırakıp kollarını belime sardı. Boyun çukuruma başını gömerek kokumu içine çekti. Birinin içeri girmesi korkusunu sadece ben yaşıyordum sanırım. "Ezel..." dediğimde başını çekip uzaklaştı. Gözlerini bana dikip, başını eğdi. "Londra'dan aradılar," dedi.

Kalbim acıdı. "Bir şey mi oldu?" dedim.

"Talya iyi, yani rutinde. Gen testiniz için aradılar." İki hafta içinde sonuçlar çıkacaktı, şimdi hatırlamıştım. Heyecan dalgası bedenimi sarmaladı. "Ne dediler?"

Derin bir nefes çekip kollarını göğsünde bağladı. "İkizsiniz." Kardeş olduğumuz tamamdı, ikiz olmak da büyük bir ihtimaldi ama duymak... Ondan uzaklaşıp odanın içindeki uzun koltuğa ilerledim. Bedenimi ağır bir külçe gibi bırakırken yanıma oturdu Ezel. Ellerimi birleştirip parke zemine baktım. "Duymak acıttı," dedim.

"Ben de anlamsızca kötü hissettim. Tahmin ediyorduk ama bilmek... Doktor Helen'in bir dakika sonra doğduğunu söyledi. Bu Helen sen oluyorsun."

"Vay be," dedim burukça gülümseyerek. "Talya'ya ablasın diye hava atacağım." Başımı Ezel'e çevirdim, yorgun gözleri bana bakıyordu. "Üç yaşındaydın, hatırlamazsın ama annen de mi bir şey bilmiyor Ezel?"

CamScanner ile tarandı

"Bilmiyorum Helen. Nasıl öğreneceğimi bile bilmiyorum. Soru sormaya başlarsam bunun ucu kaçacak."

"Birileri bir şey bilmek zorunda, bu imkânsız bir olay. Annem artık kimse o, ikiz bebeği olacağını biliyordu. Hangisi benden vazgeçti? Biz doğarken ne oldu?"

"Keşke bilsem..." Bedenini koltuğun sırtına bıraktı. "Annene ait bir DNA örneği yok mu?"

"Mezarda var, açmak için mahkemeye başvurmam gerekir. Diğer annenin cesedi bile yok, Helen olsam hemen yapardım ama kimliklerim, her şeyim Londra'da."

"O iş biraz bekleyecek o hâlde," derken kalktı. "Bana gidiyoruz, biraz sessizliğe ihtiyacım var ve sana." Elini uzatınca tuttum, beni çekip kaldırdı. "Hera'nın çıkmasına üç saat var, olur," dedim, başka bir yorgunluğu vardı, anlayamıyordum ve o da anlatmak istemiyordu.

"Gece uçağıyla İzel gelecek, seninle onu almaya gidelim," dedi.

"Benden hoşlanmıyordu, unuttun mu?" dedim, ceketini ve telefonunu almasını izlerken. "Ben hoşlanıyorum, yeterli," dedi.

Çok hanımcı olacaktı, sevdiğim erkek türü. "Hım," dedim, yanıma geldiğinde. Memnun bakışlarımı esirgemedim. "O zaman olur."

"Söz dinlerken ayrı bir güzelsin."

"Herkesin sözünü dinlemem, sana özel."

"Eve gidip bana özel şeylerden bahsetmeye devam edelim."

Ayrı ayrıldığımız holdingden aynı yere geldik. Otoparktan asansörle direkt dairesinin önünde inip eve girdik. Ben kahve demlerken o duş almaya geçmişti. Salonu kahve kokusu sararken özlediğim evin özlediğim manzarasına yaklaşıp omzumu cama verdim. Talya'nın annesi tek çocuktu, bir teyze veya dayı yoktu. Babam vardı ama anne muammaydı. Bu Talya için de geçerliydi ama şu an bunları düşünemeyecek kadar hastaydı. Düşüncelerim arasında debele-

CamScanner ile tarandı

nirken belime dolanan kolların sahibine sırtımı yasladım. Birine sırtını yaslamak eşsiz bir duyguydu, Ezel'de bunu yaşıyordum. Başımı göğsüne attığımda çenesini şakağıma yasladı.

"Sence bir şeyler bilen biri hiç mi yoktur, bulamaz mıyız?"

"Benim aklımda başka bir şey var, özel bir ekip ayarlayacağım ama zaman alacak."

"Her neyse..." dedim unutmak istediğimi ifade ederek. Ellerimi belimdeki kollarına yasladım. "Senin başka bir şeyin var, anlatmayacak mısın?" Kollarını çözüp elimden tutarak koltuğa yönlendirdi. Kendisi uzandı, beni de boylu boyunca üzerine çekti. Başımı ve elimi göğsüne bıraktım. Parmakları saçlarımın arasına girip dolaşmaya başladığında gözlerimi huzurla kapattım.

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum Helen," dedi. "Hangi konuda?" dedim uysal bir sesle, yerim çok rahattı, uykuya bile dalabilirdim.

"Doktor başka şeyler de söyledi," dediğinde gözlerimi hızla açıp başımı kaldırıp ona baktım. "Ne gibi?" Parmakları saçlarımın tellerine dolanıyordu.

"Hastalık genetik değilmiş, ailemizde daha önce yakalanan kimse olmadı, bu doğru. Düşününce babaannen, anneannen, baban, Melek annen hepsi sağlıklıydı."

"Bu o kadar önemli mi? Genetik olmadan da insanların başına gelebilir."

"Doğru ama Talya'nın bedeninde bir ilaca rastlamışlar." Kirpiklerimi birkaç kez kırpıştırıp anlamlandırmaya çalıştıktan sonra yattığım yerden doğruldum. Kolumla destek alıp ona bakarken o da yattığı yerden bana bakıyordu.

"Anlamıyorum Ezel."

"Ben de," diyerek kalktı, dizini kırıp yakınıma otururken bacaklarımı altımda toplayıp iki dudağına baktım. "İlaç bedeninde sakince yol almış. Doktor bana, her insanın bedeninde kanser hücresi olduğunu ama yaşam kalitesi, bağışıklık sisteminin hastalığın önüne geçtiğini söyledi. İlaç onun bağışıklığını öldürüp kanser hücrelerini

CamScanner ile tarandı

hızlandırmış. Laboratuvar ilacı değilmiş, bitkisel bir şeymiş. Yavaş yavaş hasta eden türden."

Duyduklarımı hazmetmeye çalışırken saniyeler geçti. Biri kardeşimi zehirlemişti, kim, neden? Her şey bir oyundu, çok kötü ve acımasız bir oyun. "Selim'i öldürdüler," dedim, bacaklarımı indirip dik oturdum. "Babamı, babasını, annemi, annesini, herkesi öldürdüler Ezel!"

"Bilmiyorum," dedi sıkıntıyla sertçe yüzünü ovuşturdu. "Öyle gibi..."

"Gibi falan değil! Uyan artık. Talya'yı doğal ölüm gibi gösterecekler di. Amaç bu!" Başını ellerinin arasına alıp öylece kaldı. Ona inanmak zor gelebilirdi, aileydiler. Her anları birlikte geçmişti. O da benim aklımdan geçenleri düşünüyordu ama dile getiremiyordu.

"Gemide kayboldular, okyanusun derinlerinde hepsi sırlarıyla gittiler," dedim. "Selim'in anne ve babası da doğal ölüm demiştin, onlara da bu ilaçlardan verdiklerine eminim. Selim kolay lokma oldu, karşıdan gelip vuran da öldü."

"O hastanede öldü," dedi başını kaldırıp, kızaran gözlerini bana dikti. "Selim orada can verdi ama çarpan iki gün sonra öldü."

"Onu da ortadan kaldırdılar diyemiyorsun," dedim içli bir sesle.

"Diyemiyorum ama düşünüyorum," dedi.

"Tekin mi yapıyor bunları?" diye sordum ama öylesine, fikrini almak istercesine bir soruydu. "Akla yatkın başka biri yok Ezel." Gözlerini yumdu. Babası holdingde ve iktidarda kalmaya çok alışıktı ama o olamazdı. Ölenlerden geriye kalanların mirasçısı değildi. Tabii tüm hisseleri el altından toplamayacaksa. Bunu ona diyemezdim, o bana söylemeliydi. Suratına bakıp baban mı diye nasıl soruhurdu hem de karşımda bir yıkım yaşarken.

"Bilmiyorum Helen," dese de tahminleri vardı. En acısı kardeşim durduk yere Londra'da yatağında acı çekiyordu ve bir kız çocuğu her an annesiz kalabilirdi. Ben de otuz yıl sonra bulduğum kardeşimi kaybedebilirdim. İçim öfkeyle yanıyordu, kırıp dökmek, o her şeyi yakma isteği baskındı ama Ezel karşımda devrilirken kendimi sakinleştirdim. Derin bir soluk alıp yanına doğru kaydım. Ölenlerin

CamScanner ile tarandı

hiçbiriyle duygusal bağım olmamıştı, onları ne sevmiştim ne nefret etmiştim. Ezel öyle değildi. Olan da ölen de onun canıydı. Koluna kolumu dolayıp başımı omzuna yasladım.

"Ağır geliyor, değil mi kaptan?"

"Çok." Bedenini çevirip bana döndü. Ellerini yüzüme yaslayıp gözlerimin içine baktı. "Bir şeyi kaçırıyorsun Helen," dedi, neyi kaçırdığımı düşündüm ama bulamadım. "Ne?" dedim.

"Hayatın tehlikede!" Bakışlarım büyürken gerçekten de bunu kaçırdığımı anladım. "Hera!" dedim, "O da," dedi.

Hera bana emanetti, bir gün annesi dönecekti ve ona bir şey olursa Talya'ya söyleyecek mantıklı bir sözüm olmayacaktı. "Ona dokunan olursa ellerimle boğarım," dedim. "Ne yapacağız Ezel?" Korkuyla dolan gözlerimi kapatırken beni kendine çekti. Kollarımı boynuna dolarken elleri sırtıma çıktı. Öyle sıkı sardı ki orada o anda kalmak için neler vermezdim. Büyük, kocaman, kötü hatta dehşet bir oyunun içindeydik.

"Sana ve Hera'ya özel korumalar tutacağım," dedi. "Araba kullanmayacaksın, yanından bir an bile ayrılmayacaklar."

Kollarından çıkıp saçlarımı elimle geriye taradım. "Bu öyle bir şey değil, tamam, onları yapalım ama bu zehri Talya'ya yedirdiler, içirdiler, bir şey yaptılar ve anlamadı."

"Eski çalışanlarını göz hapsine aldıracağım. Mutlaka bir açık verecekler, içlerinden birisi olduğuna eminim."

"Neden polise gitmiyoruz?"

"Uyuyan yılanı uyandırmamak için gitmeyeceğiz. Bu duyulursa ortalık çok karışır, hisselerimiz dibe vurur, binlerce insana ekmek kapısıyız. Bunu yok saysam bile düşeceğimiz diller bizi âdeta fişler. Bunu her kim yapıyorsa, delillerini de Selim'e çarpan adam gibi ortadan kaldırabilir."

"Çok mantıklı konuşuyorsun da gizlemek de fırsat vermek değil mi?"

"Gizlemek değil bu, o veya onlar her şeyin yolunda gittiğini düşünürken biz yaklaşacağız."

CamScanner ile tarandı

"Nasıl?" dedim.

"Düşüneceğim Helen..." dedi. "Aklıma Tekin'den başkası gelmiyor."

Baban demek vardı ama o kadar üzgündü ki dudaklarımı sımsıkı kapattım. En azından şimdi söylemeyecektim, zamanla belki söylememe bile gerek kalmazdı. "Kahve bayatladı," dedim, tek sorunumuz oymuş gibi. "Yeniden yapayım," dedim, yerimden kalkıyordum ki bileğimden tuttu.

"Kahve istemiyorum, sen de içme. Çok içiyorsun, vitaminli şeyler tüket." Kalktığı yere uzandı, beni de yavaşça yanına çekti. Kulağımı kalbinin üzerine bıraktım, ritim ruhuma doluyordu. Ondan bana gelen bir şeyler vardı, bazen çok hızlı bazen çok yavaş ama durmadan bir akım aramızda devir yapıyordu.

Bedenini kenara alıp beni koltuğa yatırdı, başını sevdiği yere, boynuma bırakıp derin bir nefes aldı. Gözleri kapalıydı, sakince nefes alıyordu. Elimi sevdiğim yere, saçlarına bıraktım. İkimiz de kendi dünyamızda aynı şeyleri düşünüyorduk.

Kim?

Neden?

Yarım saat aramızda sessizce akıp geçti. Uyuduğunu sanmıyordum ama ne kıpırdıyor ne de bir söz ediyordu. Onun savaşı benimkinden çetindi, içinde kaybediyordu. Bu keder onun içindi.

Göğsümün üzerinde sanki yıllardır yeri varmış gibi hissediyordum. Hep onundu, o hep benimdi. Oysa öylesi bir şey mümkün değildi. Yeniydik biz, çok yeni ama sanki ezelden beridir de birliktemişiz gibi tanıdık.

Ani kadınsal bir duygu kalbimde titredi. Onlarca kız arkadaşı olmuştu, yalnızdı ve bu normaldi ama bana göre değildi. Bedenime yaslanmış muhtaç gibi uzanan adamı başka bir kadına da bu şekilde yaklaşırken düşünmek bile öfke duymama yetiyordu. Onlarca yüzlerce beden tanımıştı, çeşit çeşit kadın... Sarışın, esmer, kızıl ve kumral... Böyle bir adamın bir kadınla yetinmemesi Selim'in ihaneti kadar kaçınılmazdı. Annemin sözleri kulaklarımda çınlıyordu.

CamScanner ile tarandı

Erkekler sadakatsizdir.

Eninde sonunda aldatır.

Onlar için bir kadın diye bir şey yoktur.

En sadık olanı bile aklından bir kez geçirmiştir.

En sadık olanının eline bir kez fırsat geçtiğinde onu değerlendirir.

Sadakat diye bir şey yok Helen!

Âşık erkekler de aldatır hem de aşkla aldatır.

Bir kez yapan için tek ihtimal bir sonraki seferdir.

"Helen!" Elimin üzerindeki ele bakarken düşüncelerimden sıyrılıp Ezel'in çatık kaşlarına ve kuşku dolu gözlerine baktım.

"Tırnakların tenime battı," dedi, elime bakarken ateşe değmiş gibi çektim. "Özür dilerim," derken ellerimi üzerinden çektim. Meraklı bakışları üzerimde dolanırken doğruldum. "Ben... Hera gelecek, artık gitmeliyim." Eteğimi düzeltirken yanıma oturmuş beni izliyordu. "Ne oldu?" dedi.

"Hiç, dalmışım." Ayağa kalkıp saçlarımı elimle topladım. "Helen!" dedi uyarır tonda. "Ne geçiyor aklından?" Ayağa kalkıp karşıma geçti. "Önemli değil Ezel, eskilere daldım bir an, seninle ilgili değil." Saatime baktım. "Geç kalmadan gideyim." Yanından geçeceğim sırada kolumu tuttu. "Yalan söyleme!"

"Başka zaman Ezel," dedim, kolumu kurtarıp arkama bakmadan evden çıktım. Arabama binip eve giden yolda bile aklımdan çıkmayan sözlerin esiri oldum.

Sadakat diye bir şey yok Helen!

Saat on bir gibi zil çaldı, Hera ile film izlemeye dalmıştık. Hafta sonuna girişi kutluyorduk ki Sevim Hanım kapıyı açmıştı, topuk ukurtuları salona kadar geliyordu. Bir süre kısık konuşmalar işittim, sonra da Ezel'in ayak seslerini. Adımlarından tanıyordum onu, ses

CamScanner ile tarandı

hafızam iyiydi. Kendi içimde bir kavga başlatmıştım, Ezel'in haberi olmadan belki suçu bile olmadan. Saçmaladığımı saatler sonra anladığımda kendime kızmıştım. Annem hayatı boyunca sadakat görmemiş bir kadındı, ben de görmemiştim ama bu görmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Hanımlar..." diyerek koltuğun sırtına ellerini verdiğinde ekranı durdurdum, filmin bitmesine birkaç dakika kalmıştı. Hera hızla dönerek koltukta ayağa kalktı. "Ezel amca," diyerek kollarını ona doladı. Ben de üzerimizdeki örtüyü katlayıp kenara bırakıyordum. "Hoş geldin Ezel?"

"Hoş buldum," dedi, bakışlarını derinlemesine üzerimde gezdirirken. "Hazır değilsin."

"Ne için?" dedim, kaşlarımı birleştirip. "İzel'i almaya gidecektik, unuttun mu?"

"Aaa!" diye bağırdı Hera. "Halam mı geliyor?"

"Evet," dedi Ezel, Hera'nın burnunu sıkıp bırakırken. "Ama annen unutmuş." Gözleri bana döndüğünde alt dudağımı ısırdım. "Unuttum, beş dakikaya geliyorum," diyerek ikisinin yanından koşarak uzaklaştım. Hera'nın halam geliyor çığlıklarına gülümsedim. İzel, Talya ile anlaşamıyordu ama kızını seviyordu demek ki.

Aceleyle deri taytımı giyip üzerime derin V yakalı ince bir kazak geçirdim. Çizmelerimi elime alıp aynada kendime bir bakındım. Makyajım iyiydi, saçlarımı yolda düzeltirdim. Koşar adım salona girerken çizmelerimi koridora bıraktım. "Sevim Hanım," diye seslenirken salona girdim. Hera, Ezel'in omuzlarında oturuyordu. "Anne bak!" dedi, nasıl tatlı gülüyordu. Eriyordum, kalbim Hera'ya doğru sıcacık akıyordu. Ellerimi belime verip ikisine baktım. Ezel başını kaldırmış, Hera'yı görmeye çalışıyordu ki bana döndü. İkisi de bana bakıyordu ben de onlara...

"Buyurun efendim," diyen sesle Sevim Hanım'a döndüm. "Ben çıkıyorum, geç döneceğim. Hera birazdan uykusuna geçer. Başından ayrılmazsanız sevinirim. Evi güzelce kilitleyin, sizi yoracağım bu gece."

"İşimiz efendim, siz gelinceye kadar bekleyeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Bu gece burada kalın, fazladan izin kullanırsınız."

"Nasıl isterseniz."

Ezel, Hera'yı omuzlarından indirip yere bırakınca yanına vardım. "Şimdi uykuya, sabah kahvaltıda görüşürüz." Tepesine öpücük kondurdum. "Yarın babaanneme gidebilir miyim?"

"Yarın piyano dersinden sonra seni alırım, birlikte gideriz."

"Halama onu sevdiğimi söyler misin anne?" dedi. "Ben gelince evde olsun."

Gülümsedim. "Söylerim bebeğim." Bir öpücük daha verdim, Sevim Hanım'la yukarı çıkmalarını izleyip Ezel'e döndüm. "Aklımdan çıkmış Ezel, şimdi gidebiliriz."

"Aklının nerede olduğunu bilsem affederdim ama düş önüme!" dedi, yanımda geçerken peşine düştüm. Ortası yoktu ya emir verecekti ya önümde diz çökecek kadar romantik olacaktı. Arabaya binip kemerimi takarken, "Kaçta inecek?" dedim.

"İkide," dediğinde elim kemerde kaldı. "Saat on bir Ezel, o kadar saat ne yapacağız?"

Arabayı evin bahçesinden çıkarıp demir kapının kapanmasını bekledikten sonra yola çıktı. "Sen konuşacaksın Helen, ben dinleyeceğim."

"Taktın!" dedim, konuşmamak için dudaklarımı kapattım. Aramızda buz gibi bir hava esiyordu. Rahatsız ediciydi, içinden çıkmak istiyordum ama ona diyecek mantıklı bir sözüm yoktu. Kim bilir aklında neler kurmuştu? Kırk beş dakika sonra havalimanına yakın orman kenarına çekti arabayı. Ürkütücü bir yerdi, ışıkları kapatıp ikimizi de karanlığa gömdü.

"Ne oldu?" dedi bana dönerken.

"Hiçbir şey olmadı, aklıma bir şey geldi, kötü hissettim."

"Ne?" dedi sert bir sesle.

Anlat kurtul diyen tarafım bana kıçıyla gülüyordu. Sinirlerim bozuldu, önce sırıttım ama sonra kahkaha attım. Arabanın tavanındaki ışığa dokunduğunda içerisi aydınlandı. Bana deliymişim gibi bakıyordu. "Sür şu arabayı, anlatacağım. Sıcak bir şeyler içmem gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

Burnundan soluyup arabayı çalıştırdı. "Sen delisin! Benim ayarlarımla oynama Helen, zaten canım burnumda bir de Helen neye kızdı diye düşünmek istemiyorum."

"Bu benim akıllanmış hâlim Ezel. Sür!" Arkama yasladım. Havalimanında sakin bir kafe bulup oturduk, birer kahve söyleyip beklemeye başladığımızda Ezel etrafına bakınıyordu. "Buralarda gazeteci dolanır, mesafeyi korumak zorundayız," diyerek sandalyesini karşıma aldı.

"Sabah bir uyanıyormuşuz, şok," dedim küçük bir kahkaha atarak. "Talya pek görünmeyi seven biri değil, magazin değeri taşıyor mu?"

"Ben görünüyorum ama öyle çok değil."

"Magazin sevmediğimden hiç gözüme çatmadın. O kadar çok zengin var ki hangisini izleyeceğiz? Magazini takip edemeyecek kadar meşguldüm."

"İş dergilerinde birkaç makalede yeri var Talya'nın, onun dışında pek sevmez. Selim de sevmezdi. Talya'nın açık fotoğraflarını asla yayınlatmazdı. Bikini veya mayoyla onu gören yok. Talya da değer vermez böyle şeylere, her zaman asil takıldı."

"Aşk böceği kardeşim, ben olsam camiayı birbirine katar, karşıdan bakardım."

Burukça gülümsedi. "Tam bir ikizsiniz. Biriniz durgun, biriniz çılgın."

Omuz silktim. "Şimdi yapmıyorsam Talya olduğum için, bir gün Helen olduğumda sen o zaman gör."

"Bak sen..." dedi tek kaşını kaldırıp. "Mesela?"

"Tüm çapkın erkekleri parmağımda oynatır, hepsine aynı yerde randevu verip gizlice izlerdim. Her gün boy boy fotoğraflarım dolanırdı ama hiçbirine pas vermezdim."

"Artık öyle bir şey yapamazsın. Helen olduğunda bile tüm yollarını tıkalı, aklından çıkar bunları."

"O nedenmiş?" dedim başımı yaklaştırdım, masa küçüktü, yakın sayılırdık. O da biraz yaklaştı, dişlerinin arasından fısıldadı. "Ben istemiyorum."

CamScanner ile tarandı

Kahvelerimiz başımızda biten garsonla geldiğinde uzaklaşıp birer yudum aldık. "Sen kimsin?" Gözlerini kıstı. "Kimim ben?" diye sordu.

Muhtemel aşk...

"Zaman gösterecek, hoş adamsın." Kahvemi ona kaldırdım. "Beğeniyorum seni ama kıskanç erkeklerden hoşlanmam."

"Kadınlar kıskanılmayı sever diye biliyordum," dedi.

"Duyduğum en saçma şeylerden biri, kıskançlık kötüdür."

"Kıskançlık dereceli bir kavramdır Helen. Ben kötü olduğunu düşünmüyorum, neden böyle söyledin?"

"Bir çift ilk aşamalarda birbirlerini tatlı tatlı kıskanabilir, bahsettiğim şey bu değil. Kıskançlık duygusunu ilişkinin başında yaşamak hem hoş hem de boştur. Onu istediğini, sadece senin olması gerektiğini ve tüm gözlerden sakınmak isteği aşkın temelidir."

"Peki sorun ne?" dediğinde arkama yaslanıp derin bir nefes aldım. "Mahallemizde bir aile vardı. Erkek karısını tüm gözlerden kıskanırdı, perdenin ucuna nişan takardı. Açılmışsa kaymışsa falan vay hâline, çok kez şikâyet edildi ama çare olmadı. O kadın kocasının kolunda, başı önünde, ikinci bir erkeğe bakmadan yaşayıp gitti. Perde bunlardan sadece biri, pek çok gerekçesi vardı. Bu kıskançlık değil, hastalık. Bu arsız bir güvensizlik. Birbirlerini seven insanlarda güven yoksa her şey vardır ve buna kıskançlık diyorlar. Ben böyle kıskançlıklardan bahsediyorum."

"Dereceli olduğunu söylemiştim."

"O adam sana mı baktı, o eteği giyme, o ruju sürme, o yere gitme, onunla konuşma," dedim yaklaşıp. "Böyle başlıyor Ezel. Sonra kontrolden çıkıyor, şiddet olmasa da kuşku doğar. Kuşku var ya, yaşarken toprağa sokar insanı. Birçok kadın cinayeti bu yüzden işleniyor. Bana karışamazsın!"

"Bunlar konuşarak da çözülen sorunlar, herkesi aynı kefeye koyamazsın."

Beynimdeki annemi susturmam gerekiyordu. "Belki..."

"Erkekler aynıdır Helen ama her erkek aynı değildir."

CamScanner ile tarandı

"Fıtratınız bir, güvensizim."

"Bunu görüyorum, sen bağlılık kadınısın. Birine bağlanıp onda sonsuz olmak istiyorsun."

"Kadınların yüzde doksanı bunu istiyor, bize şekil veren sizsiniz. Duygularımız sizin hareketlerinize göre değişiyor. Yolun sonunda kalıba ne dökerseniz onu alıyorsunuz ve bunu asla anlamıyorsunuz. Bu kadın da çok değişti, artık beni sevmiyor, gözü dışarıda, huzur yok, bunlar erkeklerin genel sözleri. Aynaya bakıp ben bu kadına ne yaptım diye soran erkek varsa onunla evlenirdim. En azından mutlu olmak için bir şansım olurdu."

Sözlerimin sonunda sırıttı. "Ben bugün sana ne yaptım Helen?" dedi, ona bakarken düz suratıma gülüş oturdu. "Hiçbir şey," dedim. "Konu buydu zaten."

Kaşları birleşti, o çetin konunun içinde nasıl bunları düşündüğümü anlamaya çalışıyordu. "Anlamadım."

Derin bir soluk alıp başımı yaklaştırınca o da aynısını yaptı. "Seni kıskandım," dedim, gözlerini birkaç kez kırpıştırıp başını eğdi. "Neden ve kimden?"

"Hiç, nedensiz ve tanımadığım kadınlardan." Egosu şişerken tatlı tatlı gülümsedi. "Hâlâ anlamıyorum. Çok uzun zamandır hayatımda kimse yok. Kimseye de mavi boncuk dağıtmıyorum."

"Seninle değil, benimle ilgili. Sen öyle göğsümde yatarken hayatından geçen kadınları kıskandım ve senin gibi birinin bana sadık kalamayacağını düşündüm."

"Benim gibi biri!" dedi sertçe, bir anda öfkelenmişti ama sessizdi. "Sen benim hakkımda ne biliyorsun? Kendi aklında beni yargılıyor, asıyorsun."

Bu benim hakkımdı. "Asmış olsam burada oturuyor olmazdık. Yargılamadım, düşündüm."

"Sonuç olarak aklındaki ben ne oldu?"

"Emin değilim, suçlusu da ben değilim."

"Neden iyi bir şey düşünmüyorsun Helen?"

"İyi bir şey yaşamadım, ne olduğunu bilmiyorum."

CamScanner ile tarandı

"O zaman bırak, biraz su kendi yolunu bulsun."

"Ya o su bulanırsa?"

"Bulandı dersin, düşünürken zaten alabora oluyorsun. Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Yok olmak istemiyorum. Sevmek güçlü bir duygu, kime ne bırakacağı belli olmuyor."

"O yüzden mi sevmekten kaçıyorsun? Sen kendine cesur mu diyorsun, gerçekten korkak bir kadınsın."

"İnsanlardan kaçmanın ne kadar cesurca bir hareket olduğunu asla tahmin edemezsin. Her şeyin bir bedeli var, ben de böyle ödüyorum."

"Sen kendini yok ediyorsun Helen. Basit düşün, cesur yaşa! Bir gün hepimiz yok olacağız, yaşarken bunu yapma! Ben kız arkadaşlarımı aldatmadım, onlara yalan bile söylemedim. Hepsinin hayatımda genelgeçer bir yerde olduğunu açık bir dille anlattım. Beklentisi olanı kendimden uzaklaştırdım. Bir gün o özel kadın gelecekti ve bana onların hesabını soracaktı, ona verecek geçerli bir sebebim var!"

Neden bu kadar öfkelendiğini anlayamıyordum, sözleri kalbimi çalarken o sebebi merak ederken ölebilirdim. "Neymiş?" dedim, usulca bir sesle. "Şey... Yani tabii o özel kadının sorusu olacak bu." Sıçtın sıva Helen. "Demiştim sana, kıskançlık kötü bir şey diye. Bak, boşuna tartışıyoruz," derken saatime baktım. Saat sabah bire geliyordu.

"Hani dedin ya," dedi, başımı kaldırmadan gözlerimi ona diktim. "Bu kadın neden delirdi, ben ne yaptım diye soran bir erkekle evlenirdin diye."

"Dedim."

Sordu.

"Bence bunu kadın da yapmalı. Ben bu adama ne yaptım da bu kadar öfkelendi. Sonuçta ilişki çift taraflı yürüyor."

Benim anlattığım açı bu değildi, kendi açısından haklıydı. Lafı

CamScanner ile tarandı

çevirirken gediğine koymuştu. "Ben söylerim, sen kendine bak!" dedim öfkeyle.

"Sen sandığımdan daha kıskançsın. Çelişkisin Helen, baştan ayağa çelişki."

"Ben aptal değilim, hayatıma girersen gözüm arkada kalamayacak safhaya geldiğin için olur. Hastalık derecesinde her an bir kadınla olduğunu düşünmeyeceğim. Bana benim özel ve tek olduğumu anlatacaksın. O zaman sevgilim olursun."

"Şimdi neyiz?"

Sinirlerim bozuldu, biz neyiz sözü kadar komik bir şey var mıydı? Gerçekten biz neydik? Yine de komikti. Güldüm, suratına bakarken hem de. Güldü, başını yana çevirip gülüşünü büyütürken kahkaha attım. "Gerçekten bunu söyledin mi?" dedim.

"Beni mahvediyorsun, içimden geçiyorsun Helen." Bana bakarken gülüşü yüzünde öylece duruyordu. "Ağzımla kuş mu tutayım? Bu kadar zor olmak zorunda değilsin."

"Sen kolaya alışmışsın sevgili prensim. Sorun sende değil, bende. Soruna gelecek olursak güzel bir ikiliyiz. Yanında kendimi huzurlu hissediyorum, güven duygusu ağır basıyor. Hoşsun, yakışıklısın ve peşimdesin. Alınca bıkacak mısın, test ediyorum."

Başını yaklaştırıp dişlerinin arasından fısıldadı. "Sana bir sır vereceğim," dedi, yaklaştım, dudaklarıma bakıp gözlerime tırmandı. "Bir gün sadece bana ait olacaksın."

Yutkundum. Ürkütücü derecede keskindi. Bakışlarımı çekmeden uzaklaştım. "Bir kahve daha söyle bana. Sonra da uçak inene kadar benimle konuşma!"

"Olur," dedi.

Kıskanmak kötüydü, çok kötü.

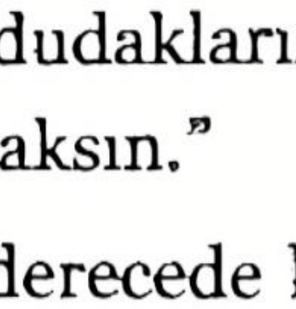

İzel'in kapından çıkmasını bekliyor, birbirimizle tek söz etmi-

CamScanner ile tarandı

yorduk. Onunla sessiz olmak çok zordu. Aklıma oturuyordu, kalbimi hesaba katmıyordum. Orada bir tahtı vardı ama zorladıkça hoşuma gidiyordu. Birinin benim için bu kadar uğraşması ilk değildi ama Ezel çok başka bir yol izliyordu. "Ezel," dedim, yeterdi bu kadar. Ben onu konuşurken seviyordum.

"Helen..." dedi bedeniyle dönerken.

"Konuş, o zaman daha sevimlisin."

"Saç diplerim acıyor, konuşamıyorum." Tırnaklarıma baktım, kısaydı. Kısa ve bakımlı tırnak severdim. Siyah ojelerim parlıyordu. "Gerçekten mi? O kadar bastırdığımı anımsamıyorum."

"Nasıl derine indiysen ve ben orada kimlerle kırıştırıyorsam..."

"Öf, yeter. Trip atan erkek modundan çık. Önceki kadınlarından kıskanmam bence normal. O an benim yanımdaydın."

"Sen onu düşünmedin, sen benim seni aldatacağımı düşündün."

"Yapmazsın, olur, biter. Büyütme."

"Bunu o an sorsan da olurdu."

"Ya sen ne aksi bir şeysin!" dedim suratına bir tane patlatsam yeriydi ama mekân yanlıştı. "Bana sadık kal, huzurlu ol."

"Köpeğin değilim Helen! Ben senin sevgilinim."

"Yok ya," dedim onu biraz daha uyuz etmek için. "Başka?"

"Sana bunun cevabını vereceğim ama şimdi değil." Gülümseyerek bir adım yaklaştım, aramızdaki mesafe bir karıştı. "Ne yapacaksın? Kıskandım diye ceza mı keseceksin?"

Suratında iç gıcıklayan bir gülüş belirdi. "Evet," dediğinde biri, "Abi," dedi. Bir adım geriye çıkarken kanım çekildi. Ezel de başını sese çevirmişti. Saçımın arkasını kaşırken İzel'e kaçamak bir bakış attım.

Siyah saçları uzundu, bir omzuna almıştı. Abisine benzer koyu kahverengi gözleri, uzun beyaz bir yüzü vardı. Boyu uzun, bir seksene yakındı. Ezel kollarını kardeşine sararken İzel bana bakıyordu. "Hoş geldin canım," dedi Ezel.

"Hoş mu buldum, düşünüyorum," derken abisinden koptu. Tal-

CamScanner ile tarandı

ya gibi davranıp ona yürüdüm. "Merhaba İzel," dedim, soğuk bir tavırla kollarını açtı. Beni, yani Talya'yı ilk kez görüyor gibi bakıyordu. Kıyafetlerimi, yüzümü, takılarımı ve hatta ojelerimi bile süzdü. En son gözlerimde durdu.

"Sen kimsin?" dedi, öyle dan diye. Ulu orta, düşünmeksizin.

"İzel," dedi Ezel. "Ne diyorsun?"

Kanım buz kesti, Ezel'e baktığımda onun da korkuyla gerildiğini fark ettim. İzel abisine baktı. "Abi," dedi, o kadar şaşkın görünüyordu ki dili tutulsa yeriydi. "Neler dönüyor burada?"

"Ne demek o?" dedim saçma bir gülüşle.

"Saçmalama İzel, Talya işte," dedi Ezel. Arkasında kırmızı renkli iki büyük tekerli valizi duruyordu. Bizi görünce gerisinde bırakmış olmalıydı. Kahverengi bakışları kuşkuyla kısıldı, beni bir kez daha inceledi.

"Sen Talya değilsin. Ne oluyor?" derken abisine bağırdı. "Korku filmine mi indim, kâbus falan mı abi?" İkimiz de bir şey diyemediğimiz gibi sessizliğimiz cevap olmuştu. "Benim bünyem iki tane Talya kaldırmaz! Şu hâline bak, Talya hayatı boyunca bir kez bile siyah oje kullanmadı." Üzerimden aldığı bakışlarını gözlerime çıkardı. "Gözlerin... Çok farklı."

Birinden hoşlanmasam onu bu kadar iyi tanıyamazdım. Ezel ile birbirimize baktık, teslim oluyorduk ve hiç kolay değildi. "Kes bağırmayı!" dedim sertçe. Gözleri kocaman oldu, dudakları aralanırken gözleri gözlerime kilitlendi. "Sen!" dedi.

"Sus İzel," dedi kardeşinin arkasındaki valizlere yürüdü. İkisini de kavrayıp çekti. "Yürü!"

İzel'e bakarken yüzümü buruşturdum, ters bir bakış atıp saçımı savurarak önüme döndüm. "İzel!" dedi Ezel. "Yürü!"

Ezel valizleri bagaja yerleştirirken şoför yanına oturdum. O da kendini sarsak adımlarla arka koltuğa bıraktı. Ezel yerine geçti, kimse söze girmiyor, İzel de boşlukta sallanıyordu. Eve giden yolun yarısında başını öne uzattı. "Abi," dedi.

"Eve kadar dayan," dedi Ezel, sesimi çıkartmadım. Ezel'de ara-

CamScanner ile tarandı

bam vardı, otoparktan alır, evime geçerdim. Bu ikisi ne yapıyorsa yapardı çünkü hiç umurumda değildi. Otoparka girdiğimizde, "Ben eve geçeceğim," dedim. "Hayır, yukarı gel, seni eve sonra ben bırakacağım," dedi Ezel.

İzel bize bakıyor, asla ağzını açmıyordu. Üçümüz asansöre binip aynı huzursuz sessizlikle Ezel'in evine girdik. Valizleri kapı girişine bıraktı Ezel, İzel ve ben salona geçerken arkamızdan geldi. Abi kardeş göz göze geldiğinde koltuğa usulca kuruldum.

"Dinliyorum," dedi İzel. "Bu kadın kim?"

"Gel, otur," diyen Ezel, kardeşini yanına çekip karşısına aldı. En başından en sonuna kadar anlattı, İzel ağzı açık, bazen şok, bazen de Talya'nın hasta olmasıyla kedere büründü. Abisi konuştukça bir bana bir ona dönüyor, aklında bir yere kondurmaya çalışıyordu. Yarım saatin sonunda arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı.

"Nasıl anlamazlar, anlamıyorum," dedi. "Sen o değilsin. Onu o kadar iyi tanıyorum ki..." dedi İzel. "Her bir bakışını, gülüşünü, sözlerini ve duruşunu. O çocuksu masum hava sende yok. Kimse böyle değişmez, evrim geçirse bile bu hâle gelemez. Sesindeki tınılar, ton farkı... Çok başkasınız. Birçok fark sayabilirim."

"Aslında herkes farkında ama kimse senin gibi dile getiremiyor çünkü bu ihtimali aklının ucundan bile geçirmiyorlar," dedim. "Değiştiğimi, kilo verdiğimi ve hayata yeniden başladığımı düşünüyor, görüyorlar. Boyum Talya'dan beş santim kısa, fiziğimiz farklı, kilo verdiğimi düşünüyorlar."

"Dudağındaki ben bile aynı, kimse boyuna bakmaz. İnanılır gibi değil, sen nasıl..." dedi, sözlerini abisi tamamladı. "Bilmiyoruz, ikiz oldukları kesin bilgi ama geçmişte neler oldu, kimse bilmiyor."

"Sindirmem zaman alacak," dedi, yerinden kalktı. "Elimi yüzümü yıkasam iyi olacak."

"Koridorun sonunda," dedi Ezel, kardeşinin arkasından bakarken. Bakışlarımız kesişti, yerinden kalkıp yanıma geldi. "Sırrımızı korur, rahat ol."

"Öyle diyorsan..." dedim, gözlerimi ovuşturdum. "Yoruldum."

CamScanner ile tarandı

"İzel gelsin, seni eve bırakayım," dedi.

"Ben giderim, sen de yoruldun."

"Ben bırakacağım." Gözlerimi kapatıp başımı göğsüne yasladım. "Bir anda anlamasını asla beklemiyordum. Çok açık sözlüymüş." Burnundan sesli güldü. "Patavatsız derecede, Talya ile anlaşamıyor olmaları bu yüzden, onun yüzüne yüzüne *sen hiç büyümedin kurtul şu bebeklikten* demişliği var."

Gözlerim kapalı gülümsedim, esnerken elimle ağzımı kapattım. "Ben yanında olsam aynı şeyi söylerdim ama abartıyor, kardeşim çok zeki bir kadın. Ağır bir abla, düşünceli ve empat bir kadın. Bunun için onu suçlayamayız çünkü o öyle biri."

"Helen..." dedi.

"Hım..." dedim.

"Saatlerdir tartışıyoruz ama günü kollarımda eriyerek bitiriyorsun."

"Sana küs kalamıyorum, öfkem çabuk geçiyor."

"Yok artık," dedi İzel. Gözlerimi hızla açıp başımı kaldırdığımda Ezel eliyle kolumu okşuyordu. İzel, "Siz nesiniz?" dediğinde bedenimi sarsan kıkırtımla başımı sağa sola salladım. Ezel de gülümsedi. "O benim sevgilim," dediğinde başımı kaldırdım, güzel gözleri gülümsüyordu. "O da benim sevgilim," dedim...

CamScanner ile tarandı

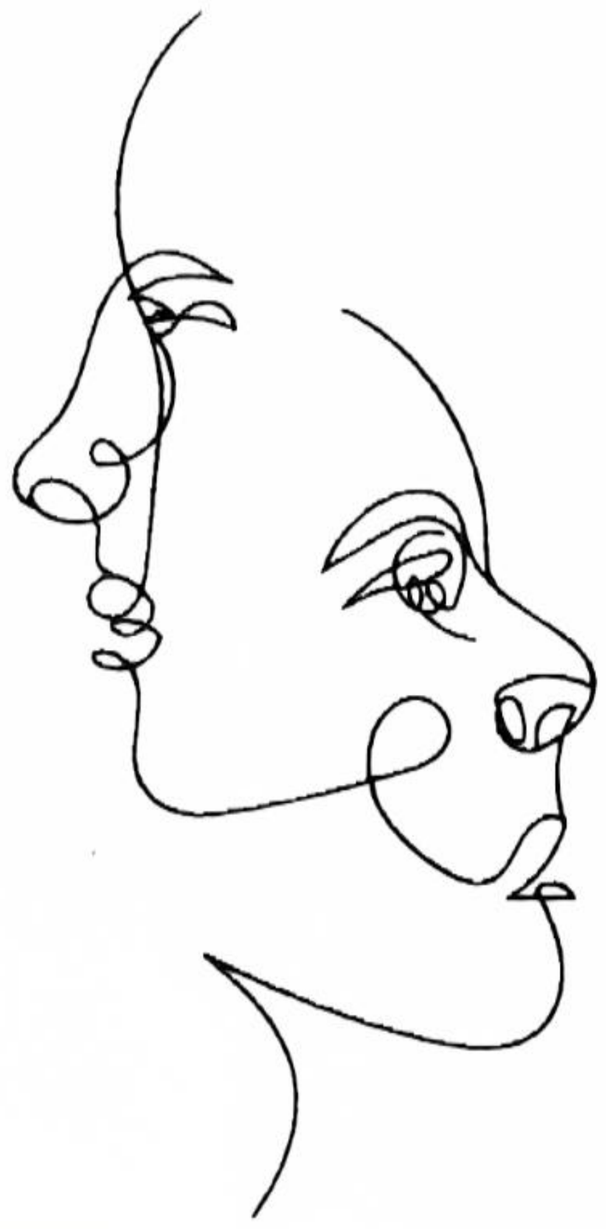

12. Sen ve Ben

O benim dilim değil lügatim, tarihçem, devrimim. İhtilalim ve gelecekteki tek ihtimalim.[15]

Helen...

Pazar sabahına evde çığlıklarla uyanmak mı? Alırız bir dal. Kulaklarıma dolan Hera'nın çığlığıyla yataktan fırladım. Fırladım ama kalkamadım. Bir el beni gerisin geri yatırırken odayı saran Ezel kokusuyla ve *ye beni* diyen tatlı bakışlarıyla karşılıyordum. "Ne oluyor, senin burada ne işin var?"

"İzel ve Hera selamlaşıyor. Özleşmişler, olur o kadar." Bakışları açılan yakamın sergilediği yerlerde dolaşıyordu. "Ezel sen delirdin sanırım, evde bir sürü hizmetçi var." Kalkmak istedim, tekrar yatırdı. Örtünün üzerinden, üzerime tırmandı. "İzel hepsine iş buyurdu, koşturuyorlar, bu katta kimse yok," dedikten sonra dudaklarını boynuma soktuğunda korku ve heyecanla inledim. "Kalk!"

"Biraz daha..." diye mırıldandı boğuk çıkan sesiyle. Spor giyinmişti, pazar gününe hazırdı. "Ezel," dedim tekrar. İçeri birinin

15. Payelll – Gidemezsin.

CamScanner ile tarandı

girecek olması korkusuyla boğuşuyordum ama onu da istiyordum. Başını gömdüğü yerden kaldırıp kısık ve buğulu gözleriyle baktı.

"Bir sabah böyle uyanmak var, yatakta sen ve ben."

"Evet, canım, uzakta bir gün." Onu ittiğimde bu kez kendi kalktı. Örtüyü atıp ayağa kalktım. "İn aşağı, giyinip geliyorum."

"Emrin olur sevgilim," dedi kelimenin üzerine basa basa. "Yürü!" dedim ve banyoya koştum.

Giyinip aşağı indiğimde İzel ile Hera'yı dip dibe bulmayı beklemiyordum. İzel kızımı köşeye sıkıştırmış, bir şeyler anlatıp güldürüyordu. Ezel de onları sakince güler yüzüyle seyrediyordu.

"Günaydın," dedim Hera'nın yanına oturup. Kucağıma atlayıp oturdu. "Anne babaannem bizi kahvaltıya bekliyormuş, gidelim mi?"

Minicik burnundan öptüm. "Gidelim. Koş, giyin," dediğimde zıplayıp indi. "Gelmemi ister misin?"

İşaret parmağını kaldırıp yüzüne kibirli bir hava taktı. "Ben kocaman bir kızım, kendim giyinebilirim."

"Kocaman kız, ben ısırmadan odasına koşsun," dedim üzerine giderek. Kahkaha atarak ortadan kaybolurken İzel'e döndüm. "Sen gerçekten ona annesi gibi davrandığını mı sanıyorsun?" dedi, yüzündeki ifade çok tatlıydı. Abi kardeş sevimlilerdi.

"Elimden geleni yapıyorum."

"El farkı işte," dedi bacağını diğer bacağının üzerine atarak. "Talya asla böyle davranmaz, daha sakin bir anne o. Koşma, atlama, zıplama, yapma türünden."

"Sessiz ol," dedi Ezel. İzel ağzına fermuar çekti. "Annemlerin yanında özellikle dikkat et. Bu ciddi bir şey."

Bir anda ciddileşti. "Merak etme."

"Evde de birbirinize laf sokun, sevimsiz hâller takının," dedi Ezel.

"O kolay," dedi İzel.

"Ben susacak mıyım?" dedim can havliyle.

"Hayır," dedi İzel. "Sen kibar kibar laf sokacaksın, ben dümdüz."

CamScanner ile tarandı

Dudaklarımı büküp düşündüm. "Nasıl yani?"

"Yani ben sana direkt söyleyeceğim ama sen bana, 'Ah, sen bilmezsin tatlım ama üzülme ben öğretirim, baban kadar zekiysen çabuk öğrenirsin ama değilsen uğraşacağız,' gibi."

"Baban demen önemli," dedi Ezel sırıtarak. "Abin demelisin."

"Müttefiksiniz," dedim.

"Olmasak düşman olurduk," dedi İzel. "Babam bu konuda acımasız."

"Tam bir kız babası," dedi Ezel. "Kızı için nefes alıyor."

"Annem de onun için," dedi İzel abisini gösterip.

O sırada kimsesiz olan ben... "Ne güzel," dedim.

"Korkunç," dedi İzel.

"Ben alıştım," dedi Ezel.

Hilmi Bey değişik bir tipti. İki tane başarılı evladı varken bu yaptığı saçmaydı. "Yine içinde kuruyorsun," dedi Ezel. Toparlanıp tırnaklarıma baktım. "Ojelerimi değiştirsem iyi olacak," yerimden kalktım. "Hemen dönerim."

Kahvaltı masasında bu kez İzel'in de varlığıyla yerlerimizi aldığımızda öğlen olmuştu. Günün pazar olmasından kimse bununla ilgilenmiyordu. Hilmi Bey yanına kızını almıştı, tabağına kahvaltılıklardan dolduruyordu. Şahane bir görseldi, babasız büyüyen biri için duygusal bir andı. Bakışlarımı ikisinden alamıyordum. Masanın altından uzun bacaklarından birini uzatıp ayağıma dokunan Ezel ile ona döndüm. Bakışlarımız birleştiğinde bana soru dolu gözlerle bakıyor, ne olduğunu hem anlıyor hem de sorular soruyordu. Başımı sallayıp çayımdan bir yudum aldım.

Sevgi Hanım ailesini bir arada görmenin verdiği mutlulukla gülüyor, bülbül gibi şakıyordu. "Kızı rahat bırak Hilmi," diyordu.

CamScanner ile tarandı

"Zayıflamış Sevgi, biraz yesin," diyen adam kızına baktı. "Ye babacığım."

"Sakin ol baba, yiyorum."

Gözlerimi yumdum, sakin bir nefes alıp açarken Hera'ya baktım. Onun da pek umurunda değil gibiydi. Kısacık da olsa babanın ne demek olduğunu biliyordu.

"Talya ne kadar değişmiş değil mi anne?" dedi İzel.

"Çok hoş oldu, nasıl zayıfladığını hâlâ anlamış değilim, az ve sık yemek bana hiç iyi gelmiyor," dedi Sevgi Hanım.

Çatalımı elime aldım ve İzel'e keskin bir bakış attım. "Beğenmedin mi?" dedim.

"Beğenmedim, etli butluyken daha güzeldin." Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdığımda Ezel çayını burnundan çıkarıyordu.

"Senin için üzgünüm ama zayıf kalacağım, sen de biraz etlenip butlansan daha hoş olabilirsin."

"Talya haklı," dedi Hilmi Bey, kızının tabağını işaret etti. "Ye!"

"Baba!" dedi İzel gözlerini kocaman açarak. "Ben sıfır beden olmayı seviyorum."

"Hah," dedim. "Sıfır beden seni seviyor mu? Yanakların içine çökmüş, babanı dinle İzel. Babalar ve hatta Hilmi amcam asla yanlış bir şey söylemez."

"Biraz daha Talya'ya takılırsan seni kaldırıp yerine onu oturtacağım İzel," dedi Hilmi Bey. "Yemeğine dön." İzel altta kalmanın acısını çıkarırcasına bana tek kaşı havada baktı. "Babanı dinle küçük kız," dedim iğneleyerek.

"Aaa!" dedi Sevgi Hanım. "Yaşınız başınız geçti, halâ sekiz yaşında gibisiniz. Konu kapansın, rica ediyorum. Bugün neler yapıyorsunuz? Hera?" dedi Sevgi Hanım göz kırparak.

"Annem, ben, Ezel amcam ve İzel halam dışarı çıkıyoruz babaanne," dedi.

"Bugün bizim anne kız günümüz, gönlümüze göre yaşayacağız," dedim kızıma bakıp göz kırptım.

CamScanner ile tarandı

"Çok güzel," dedi Hilmi Bey. "Babacığım sen bana katılsan ya?" dedi İzel'e. "Biz de baba kız günü yapardık."

İzel kahkaha attı. "Baba on yaşında değilim ama sana özel bir gün ayıracağım, söz veriyorum. Hera ile birbirimizi çok özlemişiz, o istedi."

"O zaman başka," dedi Hilmi Bey, kızıma gülümsedi. "Torunum istiyorsa..."

Gerçekten de bir bütün aile gibiydiler. Aklım çorba misaliydi. Blender kimin elindeyse karman çormandım.

"Artık bizim de torun zamanımız geldi diye düşünüyorum," dedi Sevgi Hanım, bakışları kızıyla oğlu üzerinde gezindi.

"Ezel evlensin, İzel küçük," dedi Hilmi Bey.

Sevgi Hanım göz devirdi. "Evet Hilmi, dün doğdu."

"Benim adayım bile yok," dedi İzel. "Abim yerimi seve seve alabilir."

Bakışlar Ezel'e döndüğünde o keyifle çayını yudumluyordu. Öyle umursamaz, duymaz ama yüzünde de *ben bir şey biliyorum gülüşü*...

"Aman Allah'ım..." dedi annesi. "Ezel biri mi var?"

Hilmi Bey öylesine söylediği sözün altının dolu oluşuyla bakışlarını oğluna çevirdi. Masada bir an ses kesildi. Alt dudağımı ısırdım.

"Var," dedi fincanını tabağına bırakıp.

"Kim?" dedi babası. Hisseleri nedir diye soracaktı ama masa müsait değildi. Anneler birinin olduğuna mutlu olurken, babalar kim olduğuyla ilgileniyordu.

"Henüz yeni ama ciddi düşünüyorum."

CİDDİ DÜŞÜNÜYORDU.

DÜŞÜNÜYORUZ YOKTU.

Bakışlarımı kısarken Ezel'e öfkeyle bakıyordum. Anlayan da aldıran da yoktu.

"Kim dedim?" dedi Hilmi Bey. Babasına döndü. "Merak etme baba, çok zengin bir ailenin iki kızından biri. Kim olduğunu söylemeyeceğim, ileride söylerim."

CamScanner ile tarandı

"Ay çok sevindim," dedi Sevgi Hanım. Sesi sözlerini destekler gibi şen şakrak çıkmıştı. "Zamanı gelmişti, bıktım oğlum senin üç beş günlük ilişkilerinden. Kalbini çalan o kadın her kimse, ona düğününüzde çok güzel bir hediyem olacak."

"Ne alacaksın anne?" dedi İzel.

Ay acaba neydi? Sevgi Hanım'a döndüm.

Omuzlarını kaldırıp kayınvalide edasıyla kırıttı. "Ahtım var, babamdan kalan çiftliği oğlumla gelinime vereceğim."

İzel elini diğer elinin içine vurdu. "Gitti çiftlik," dediğinde kendimi tutamadım ve kahkaha attım.

"Yazık, üzüldüm," dedim.

Ortada gizlenen kadın ben olduğuma göre çiftlik bana gelecekti. İçten içe keyiflendim, oyun zevkliydi. Sonuçta CİDDİ DÜŞÜNÜYORDU.

"Anne bana bir şey yok mu?" dedi İzel.

"Ben sana çiftlik alırım babacığım," dedi Hilmi Bey.

"Ama baba öylesi hiç zevkli değil ki."

"Var var, merak etme. Sana da babamdan kalan kurak tarlayı vereceğim," dedi Sevim Hanım, bu kez Ezel kahkaha attı. Sevgi Hanım oğluna esefle bakıp dudak büken kızına döndü. "Seni baban düşünsün, o doğurdu ya."

Bir kahkaha daha attığımda tüm başlar bana döndü. "Çok affedersiniz ama sadece keyiften gülüyorum. Çok tatlısınız."

"Bebeğim," dedi Sevgi Hanım, elini elimin üzerine bırakırken. "Bir gün sen de tekrar hayatına birini alırsan, sana da bir kurak tarlam var."

Buna üzülmem gerekirdi ama üzülemedim. Gülümseyip başımı salladım. "Kader Sevgi teyzeciğim."

"Öyle tabii, bundan sonraki kaderin öncekinden güzel olsun."

İkizimle, âmin.

"Annem evlenmeyecek!" dedi Hera. "O benim annem." Yüzlerimize tek tek bakıyor, gülmüyordu.

CamScanner ile tarandı

Gülüşler söndü, keyif birden buza kesti. Kızıma, yeğenime döndüm. "Öyle bir şey yok anneciğim, babaannen beni onurlandırmak istedi."

"Evet, kuzum. Tabii ki o senin annen." Sevgi Hanım kırdığı potu toplarken kahvaltıya iş konuşmaları damgasını vurup bitirdi.

İzel ailesiyle kalacağı için Ezel bizi eve getirdi. Evin çalışanları biz çıktıktan sonra evden ayrılmıştı, kafadan izin vermiştim. Ezel yorgunluktan tükenen Hera'yı yatağına taşırken arkalarındaydım. Yine zorla üzerini değiştirirken kan ter içinde kalmıştım, odama geçip duş alıp rahat bir tayt ve tişört giyip ıslak saçlarımla aşağı indiğimde Ezel pencerenin önünde karanlık bahçeyi seyrediyordu. Kim bilir aklı neredeydi...

Koltuğa kendimi bırakırken ayaklarımın acısıyla inledim. Yorucu olsa da keyifliydi. Hera bir an durmuyor, susmuyordu. Bugün İzel'in elini hiç bırakmamıştı. Ezel ile onları takip ederken gün geçmişti. Yaslandığı yerden doğrulup elleri cebinde yanıma yaklaşıyordu. Üzerindeki kazak ve kot pantolonuyla spor giyim için yaratılmıştı. Her hâli başka bir olaydı.

"Yarın güvenlik şirketinden gelecekler, sabah erkenden burada olacağım," derken ayak ucuma oturdu. "Tamam," dedim, başımı küçük yastığa bırakırken. "O konuda aklına gelen bir şey oldu mu?"

"Hayır, ne kadar düşünsem de içinden çıkamadım. Özel bir ekip kuracağım, başlarındakiyle konuşma yasaklı bir anlaşma yapacağım. Bunun duyulmaması gerekiyor. Sessizce bir şeyler bulacağımızı düşünüyorum."

"Ona söyle, beni de araştırsın ama konuşursa kellesini koltuğa bırakacağımı da ekle."

"Buna biraz mecburuz sanırım yoksa tek başımıza geçmişe uzanamayacağız."

"Çok yorgunum Ezel. Evine git, ben de uyuyayım."

CamScanner ile tarandı

"Gidebilsem giderdim," dedi, ayak bileğimi tuttuğunda bedenim ısındı. Yerinden kalktı, usulca önce üzerime, sonra yanıma kıvrıldı. Kolumu onun için açmıştım. Başını göğsüme bıraktı.

"Sabah neden öyle söyledin?" dedim. "Annen beni köşeye çekip o kızı tanıyıp tanımadığımı sordu, tanımıyorum demek zorunda kaldım."

"Beni de kıstırdı, baban yok söyle dedi." Gülüşüyle bedeni sarsıldı. "Çiftliği kaptık," dedi, bu kez gülen ben oldum. "Zaten annenden size kalacak bir maldı."

"Sana kurak tarlası var, seninki bonuslu."

"Ciddi düşünüyorsun demek," dedim elim saçlarında dolaşırken. "Keşke bunu ben de bilseydim."

"İçindeki kavga eden kadınları kovarsan gerçekten ne için çabaladığımı anlarsın Helen."

Anlıyordum, geleceği görememek bir yanımda beni sıkıştırıp duruyordu. "Çok erken söyledin, önümüzde uzun bir zaman var. Helen'in ortaya çıkması çok zor, bunu sen de biliyorsun."

"Boş ver," dedi, kıpırdayıp kollarından destek aldı. "Karınca hızında gidecektik ancak yetişiriz." Üzerime tırmanıp üstten baktı. "Cezanı keseceğim," dedi.

"Ne cezası?" dedim. "Kıskançlık yapmanın cezası," dedi dudaklarıma dokunduğunda bedenim gevşedi, kendimi koltuğa sere serpe bıraktım. Kollarımı boynuna dolayıp kendime çektim. Bir nefes mesafesi çekilip alnını alnıma yasladı. "Beni her kıskandığında seni böyle öpeceğim. Dünyada başka kadın yokmuş da ben sana muhtaçmışım gibi. Belki o zaman yanlış şeyler düşünmezsin."

"Az önce bir kez daha düşündüm, öp beni!"

CamScanner ile tarandı

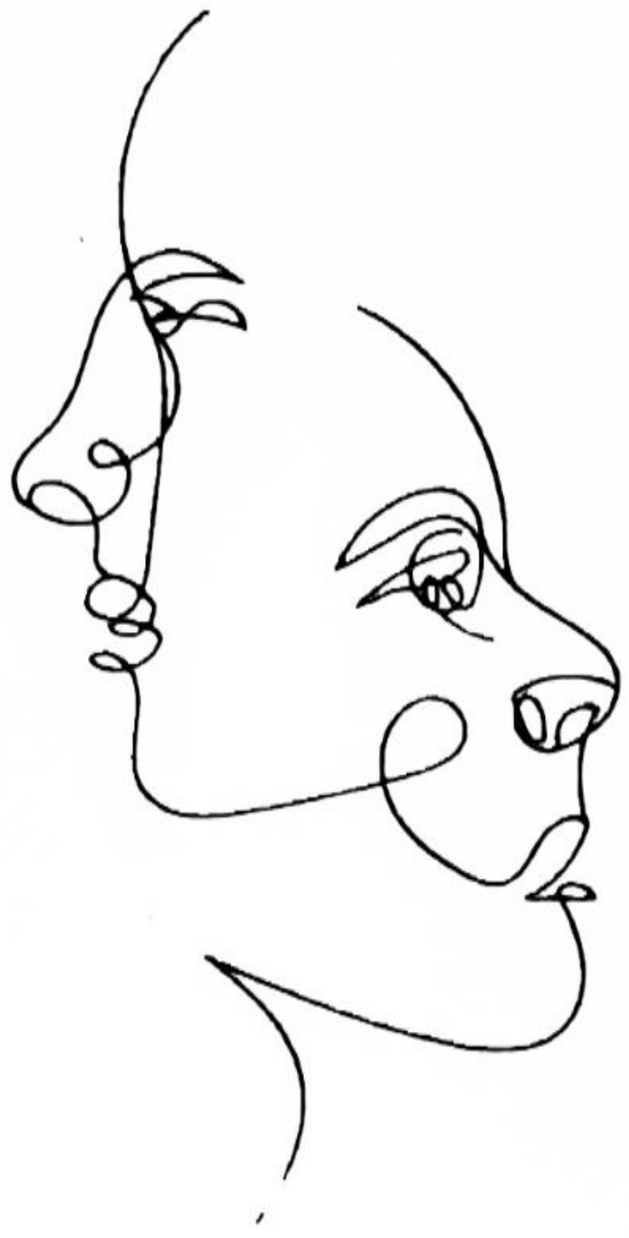

13. Öleyim mi Ben Helen?

Pusulan ben olacaksam, yönünü şaşırmayacaksın Gökyüzüm.[16]

Helen

Haftalar hızla geçerken Talya kötüye gidiyordu. İyi olmak için kötüyle savaşıyordu. Saçları dökülmeye başladığında kazıtmıştı, onu aradığımızda başında siyah boneyle görüyorduk. İlk gördüğümde ağlamamak için direnmiş, gülümserken gözlerim dolmuş, taşmıştı.

"Üzülme kardeşim," demişti. "Yeniden gelecek, bu kez daha uzun tutacağım."

Ekran kardıktan sonra Ezel'in kollarında bir süre ağlamıştım. Kendime gelmem saatler sürmüştü. Ona da alışmıştım. İnsan gerçekten alışıyordu hem de her şeye... Ezel üç gün önce Londra'ya bir günlüğüne gidip gelmişti. Farklı bir şey söylemedi, ekranda göründüğü gibi dedi. Doktorlar da aynı şeyi söylüyordu, savaşacak ve kazanacaktı.

Ezel, Talya için yeni daire kiralamış, iki hemşireyle onu o eve

16. Payelll – Güz Sarmalı Cüda.

CamScanner ile tarandı

yerleştirmişti. En azından artık evdeydi. Biraz olsun kendine ait bir alanı vardı. O bile iyi hissettiriyordu.

Evin müştemilatına yerleşen Halime Hanım ve eşi Şevket Bey'e bile alıştım. Yaşlarını sepete koyan iki mutlu çiftlerdi. Şevket Bey, uzun boylu, kel ve biraz göbekliydi. Tam bir dede gibi görünüyordu. Halime Hanım da kısa boylu, tıknaz bedeni ve tatlı diliyle eve neşe getirmişti. Sevgi Hanım'ın neden onu bu kadar sevip güvendiğini anlayabiliyordum. Birkaç kez de bana Ezel'in çocukluk anılarını anlatmıştı. Çok eğlenmiştim. Ezel'e gidip, "Ağaç diplerine işemeye utanmadın mı?" dediğimde bana üçe kadar sayıp kaçmamı söylemişti. Daha kaçmadan yakalayıp aşkla öpüşü ayaklarımı yerden kesmişti.

Şevket Bey bahçeyle ilgileniyor, bunu da seve seve yürekten yapıyordu. Benden arka bahçeye küçük bir sebze alanı yapmak için izin istediğinde ona, "O kadar küçük olmasın," dedim. Sebze filizlerini dün dikti. Artık bahar geliyordu ve hava uyanıyordu.

Halime Hanım her an evin içindeydi, Hera ile bana ciddi anlamda neşe olmuştu. Çocukları çok seviyordu, Hera ona bayılıyordu çünkü örgüsünü alıyor, yeğenimi dizinin dibine oturtuyor, ona uzun uzun masallar anlatıyordu. Evden çıktığımda da geciktiğimde de aklım kalmıyordu.

Şu meşhur gece gelip çatmıştı. Hazneci kardeşlerin sayesinde onun da hakkından gelmiştim. Otel salonu, yemek şirketi derken her şey geceye hazırdı. Tabii elbisem de. Sevgi Hanım'la kendimizi onun tasarımcısının güvenli kollarına bırakmıştık. İzel de bize katılmıştı. Eltim hanım hiç ortalarda görünmüyordu. Bir kez bile ziyaretime gelmediği gibi aramak sormak gibi bir girişimde de bulunmamıştı. Sosyal medyadan takip ediyordum, Talya'nın hesabından tabii. Her gece bir yerdeydi, bir yemek, bir davet ve parti, gideceği yerler asla bitmiyordu. Tekin bazen yanındaydı, bazen yoktu veya görünmüyordu. Eltim hanım hayatını yaşıyordu. Tekin ile birbirlerine yakışıyorlardı, güzel ve genç bir kadındı. Bu gece gelecekti, Selen Hanım'la tanışacaktım. Evden sabahın kör vakti çıkmıştım. Otel odasında İzel ve ben vardık. Etrafımızda da makyözler ve kuaförler dönüyordu. Zengin olmak çok havalıydı.

CamScanner ile tarandı

Saçlarımı toplamamalarını, aksine kabartıp şekil vermelerini istedim. Dudağımdaki beni açıkta bıraktırıp meşhur Türkan Şoray makyajı istedim ve tam anlamıyla yaptılar. İlk kez profesyonel makyaj yaptırmıştım, aynadaki kadın aklıma zarardı. Kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim. Ezel görünce ne düşünecekti, kalbim tekliyordu.

Bordo elbisemi giyip karşılarına çıktığımda İzel'in gözleri kocaman açılırken odada olan kadın ve erkekler dudaklarını öne uzatarak beğenilerini sırayla dile getirdiler.

"Şinasi Bey tasarımların efendisi," dedi makyözüm olan kadın. "Enfes bir parça."

"Sadece Şinasi Bey mi?" dedi kuaförüm. Erkekti, beğenisi bakışlarından okunuyordu. "Talya Hanım için tasarlanmış."

"Dehşet," dedi İzel. "Yanıyorsun Talya. Geceyi ortalığı yakmadan bitirsek iyi olacak."

Aynada kendime bakıyordum. Elbise bordo renkti, askısızdı ama kaymıyordu. Elbisenin dikiminde tene yapışan özel bir silikon vardı. Göğüs dekoltesi yok denecek kadar azdı. Sırtı da kapalı sayılırdı. Göğsümden kalçamın altına kadar sarmal bir kumaş mini elbiseyi andırıyordu ama dar alan bitiyor, eteklerim ipek kumaşla ayak ucuma kadar iniyordu. Sağ bacağımın önünde değil, yanında başlayan yırtmaç yürürken açılıyordu. Ayağımda Ezel'in aldığı ayakkabı vardı. İlk kez giyiyordum. İlk kez görecekti. Parmağımda Talya'nın alyansı duruyordu. Bileğime zarif pırlanta bilekliğimi taktım, kendime yeni almıştım. Kardeşimin alyansı dışında hiçbir şeyine dokunmuyordum. Minik taşlı küpe, zarif ince bir kolyeyle tamamladım. Ben güzeldim, aksesuarlar önüme geçmemeliydi.

İzel de çok güzeldi, tartışmasız duru bir gösterişi vardı. Bir şey yapmasına gerek yoktu, bir iki dokunuş ona yetmişti. Kendini tanıyordu, lacivert, bedenini saran, midi boy elbisesi duru güzelliğine zarafet katmıştı. Saçlarını bir omzunda farklı bir örgü şekliyle oturtmuştu. Ela gözleri mavi farla ortaya çıkmıştı.

İşlerini bitiren makyözler ve kuaförler birer ikişer odadan çıktığında baş başa kalmıştık. Gecenin başlamasına bir saat vardı. Ay-

CamScanner ile tarandı

nanın karşısında kendimize bakmaya doyamıyorduk. "Abim seni görünce ne yapacak, çok merak ediyorum."

"Ben de," dedim, elimi kalbime bırakıp. Küçük bir kahkaha attığında omuz silktim. "Ben Helen'im," dedim.

"Bunu en iyi biz biliyoruz," dedi. "İnanılmaz ama gerçek. Aynısından iki kadın var ama o seni seçti. Kalp sahibini tanıyormuş, Talya'yı da sevebilirdi ama olmadı. Ruh bağı böyle bir şey sanırım."

"Talya'nın gözü Selim'den başkasını görüyor muydu ki?" dedim, yatağa doğru yürüdüm, ucuna oturduğumda karşımdaki koltuğa kuruldu. "Görüyordu," dedi, ona inanmaz bakışlar attım. "Yok canım," dedim.

"Bana alınma, kızma ama her zaman gerçeği konuşurum. İçim dışım birdir. Onların evliliği kocaman bir hataydı."

Kaşlarımı çattım. "Neden öyle söyledin?"

"Allah aşkına Helen, bebeklikten ölünceye kadar birlikteydiler. Bunların ergenliği, ilk çağları böyle geçti. Ben bunun aşk olduğunu düşünmüyorum. Birbirlerine bağlıydılar, kendilerinden başka kimsede var olmadılar. Diyeceksin kalp mi gezmek lazım, bazen evet. İlk aşkların evlenmemesi gerekiyor, eğer olacaksa bile en azından başka insanları tanımaları, sonra ayrı olmuyorsa birleşmeleri. Selim, Talya'ya hiç fırsat vermedi. Onlarınki 30 yaşında ilk aşk değildi, çocukluk bağlılığı vardı."

Sonra onu aldattı. Burnumdan derin bir soluk aldım. Haklı yönleri vardı, Selim de başka kadın tanımamıştı ve sonunda yolundan saparak aldattı.

"Sana bir sır vereyim, Selim bilerek kardeşini hamile bıraktı."

Gözlerim kocaman oldu.

"Bence yani... Talya'nın onunla olmasını garantiledi. Evet, seviyordu. Aileler onlara zaten evlenecek gözüyle bakıyordu. Sonuç değişmedi. Bir kez büyük bir tartışmalarına şahit olmuştum. Hera üç dört yaşlarındaydı. Ne için tartıştıklarını bilemedik, söylemediler. Talya sakindir, ağzından kötü bir söz duyamazsın ta ki canını yakana kadar. Dünyayı başına yıkar, altında bırakır. Benim kızdı-

CamScanner ile tarandı

ğım da buydu, o hırçın kadını hiç göstermemesi, sürekli iyilik böceği gibi dolaşması bana yapmacık gelmiştir çünkü özünde acımasız bir kadın."

"Hiç eğreti durmuyor, bu huyları onunla bir bütün olmuş. Aksini düşünemiyorum," dedim ama aklım o canı yandığında canavara dönüşen Talya'da kalmıştı.

"O yüzden onu sevmeyen bir kişi bile bulamazsın. Umarım çabuk iyileşir ve kızının yanında yaşlanır. Hastalandığı için üzgünüm."

"Âmin," dedim iç çekip, odanın kapısı tıklanınca ayağa kalktım. Dürbünden baktım, alışkanlıktan başka bir şey değildi. Ezel... Saçlarıma dokunup gülümsedim.

"Aç artık, ağaç oldu," diyen İzel'in sesiyle kapı kolunu çevirip açtım. O bana ben ona bakarken kapının önünde kaldık. Siyah takımı bedenine tam oturmuştu. Saçları can yakan biçimde taranmış, şekil almıştı. Yarım saat önce tıraş olduğuna iddiaya girerdim. Ondan bana yayılan keskin, erkeksi ve çekici kokunun kölesi olabilirdim. Adamım bu gece parlıyordu.

Sağına soluna bakınıp içeri adımını attı. "Helen..." dedi fısıltı gibi bir sesle. "Ezel..." dedim. Gözlerinde beliren duygu aşk değilse biri beni alnımdan vurup dünyadan alıp götürmeliydi. Aşk değilse ne anlamı vardı yaşamanın...

"İzel dışarı çık!" dedi gözlerimin içine bakarak. "Annemlere Helen'in topuğunun kırıldığını söyle." Bakışları ayakkabıma inmişti.

İzel boğazını temizleyerek yanımıza geldi. "Ne diyeyim, abim 404 mü arıyor diyeyim?"

"Canın ne istiyorsa onu de. Çık." Sırtımı arkadaki duvara yasladım, kollarımı göğsümde bağlayıp ikisinin tatlılığına bakıp gülümsedim. İzel'in sakladığı gülüşü gördüm, odadan çıkarken ikimizin arasından geçti. Kapı kapanınca büyük bir adımda karşıma dikildi.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Ne yapmışım?"

"Bu nasıl elbise, öleyim mi ben Helen?" dedi kollarını uzatıp duvara ellerini verdiğinde bedeniyle duvar arasında kaldım ama hiç

CamScanner ile tarandı

kımıldamadım. "Sakın dokunma, makyajım bozulur." Bordo dudaklarıma bakarken gözleri kısıldı. "Bu zevkten mahrum kalamam," dedi. Sağ ayağımı büküp, topuğumu duvara verdiğimde bacağım bütünüyle ortaya çıktı. "Bunu görme o zaman, kalbine falan iner." başını eğdi, açık tenime bakarken dişlerini sıkıyor, çene kemikleri hareket ediyordu. "Yanımdan ayrılmayacaksın!"

"O nasıl olacak şekerim?" dedim Talya gibi.

"Ben bilmem yavrum, bu elbiseyi giyerken hesap edecektin."

"Yavrun?" dedim, başını ve bakışlarını bacağımdan kaldırdı ama onların yerini eli aldı. Bacağımı tutup acıtmayacak kadar sıktı, her hareketiyle gözleri kararıyordu. "Mehmet'e yaklaşacağım. Konuşturabildiğim kadarını ağzından alacağım."

"Yapma!" dedi, sesinde duvar sertliği vardı. "Çok kızarım Helen. Sana dokunursa ellerini kırmak zorunda kalırım."

"Bana dokunmasına izin vermem ama biraz cilve yapacağım Ezel. Görme, bakma, uzak dur."

"Yapma dedim Helen! Onunla erkek erkeğe de konuşabilirim, cilve yapman gerekmez."

"Sana canının istediğini söyler, bana benim istediğimi." Ellerimi göğsüne koyarken doğruldum, onu iterek iki ayağımın üzerinde durdum. "Bir cümleye bile muhtacız."

"O bir salak! Bir şey bilmiyor, niyeti sadece seni etkilemek Helen."

"Bunu anlarız," dedim ellerimi göğsüne yaslayıp dudaklarına masum bir buse kondurdum, ruj bulaşmıyordu ama parmaklarımla dudaklarına dokundum. İki kolu birden belimi sarıp bedenimi kendine yasladı. Bakışları dudaklarımdaydı. "Ben lekesi var ya," dedi sıcak dudakları dudağımın üzerinde, benimin üzerinde gezindi. "Onu kapatmamanı seviyorum."

Biz de seni seviyorduk. Ben, benim ve tenim. "Ben de onu seviyorum."

"Bu gece bu elbiseyi ben çıkarmazsam ölürüm gibi hissediyorum. O ayakkabıları canımı yakmak için mi giydin?"

CamScanner ile tarandı

"Yok canım, uyumluydu, ondan giydim." Dudakları iki yana ayrıldı, gülüşüyle beni mest ediyordu. "Ciddiyim Helen." Bedenimi sıkıca kendine çekti. "Bu gece!"

"Karınca olmaktan vazgeçtin sanırım."

"Şu hâlinle ejderha olup seni yakmak daha mantıklı geliyor."

"Düşüneceğim," diyerek odanın içine yürüdüm, küçük çantamı alıp döndüm. Elleri cebinde dağ gibi dikiliyordu. Yakışıklı ve çekici bir dağ. Kolunu uzattığında düşünmeden girdim.

"Gidip gecenin canına okuyalım," dedim. "Bana öyle bakma, yakalanırız." Başını uzattı, dudağımın üzerindeki beni öptükten sonra geriye çekildi. "Rayımdan çıkıyorum, umursamazsam Talya bana kızmayacaktır."

Okumuş adam, niyeti bozdum demiyordu da rayımdan çıkıyorum diyordu.

Salona kol kola geldiğimizde henüz kimselerin gelmediğini gördüm. Birazdan teker teker geleceklerdi. Kapıda Sevgi Hanım ile Hilmi Bey duracaktı. Karşılıklı durup konuşmaya başladık.

"Yavrum..." dedi Sevgi Hanım. "Şinasi Şinasi olalı böyle güzel giydirmedi. Akıllara zarar görünüyorsun."

"Teşekkür ederim, senin sayende," dedim sıkıca sarılarak.

"Şinasi kim?" dedi Ezel. "O giydirdi ne demek?"

"Tasarımcı oğlum, ne saçmalıyorsun?" dedi annesi. Kaşlarımı bile kaldıramıyordum, niyeti bu kadar bozmamalıydı.

"Pardon anne, öyle birden anlamadım," derken İzel'e bakıyordu. "Ben kardeşimin yanına geçiyorum."

"Salonun içinden ayrılmayın, tek tek karşılayın," dedi babası.

"Tamam baba," diyen Ezel kardeşine yürürken ben de izin istedim. Ezel'in arkasından ilerledim. Masaları kontrol eden İzel'in yanında durdu.

CamScanner ile tarandı

"Ezel," dedim. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yaptı?" dedi İzel.

"Ne bileyim, tanımıyorum. Öyle söyleyince giydirdi sandım."

"Dikkat et, üç güne ortaya çıkacağız."

"Ne oldu ya?" diyen İzel'e anlattığımda elini ağzına kapattı. "Bu gece patlamazsanız, daha da patlamazsınız."

Ezel'e ters bir bakış attım. "Rahat dur!"

"Onu böyle giyinmeden önce düşünecektin. İlk dansı benimle yapacaksın," dedi, aile geleneklerinde bu vardı. Holding hissedarları Hilmi Bey'in konuşmasından sonra değişerek ilk dansı yapıyorlardı. "Tekin'le yapacağım."

"Helen..." dedi dişlerinin arasından. "Sen rahat durmuyorsun." Bakışlarımı kapıya çevirdiğimde onların da gelmiş olduğunu görünce gülümsedim. "İşine bak kaptan, rotanı şaşırma." Yanından geçip gittim ve beni durduramadı. Eltim hanımla tanışma vaktiydi. Sevgi Hanım ve Hilmi Bey ile konuşuyorlardı. Selen beni fark edince gülüşü kibir kazandı. Yakından çok daha güzeldi. Tekin ile neden evlendiğini Talya sayesinde biliyordum. İki yıl önce evlenmişlerdi, zengin bir aileden gelmiyordu, bu da akla *para için mi* sorusunu getiriyordu. Birbirlerine görünüş olarak tam uyum sağlıyorlardı. Tekin de kardeşi gibiyse bu güzel kadını aldatıyordu. Salak mıydı bu erkekler? Evet, bir kısmı. İnanıyordum ki Ezel onlardan değildi.

"Selen..." dedim ellerimi uzattığımda kibirle gülümsedi. "Sevgili eltim, nerelerdesin?" Ellerimi tuttuğunda dostça sıktım. Buna şaşırdı, bakışlarına kuşku oturup ellerimize baktı. "İyi, günler güzel geçiyor," dedi, bakışlarını bana kaldırırken. Bir an Tekin'e baktım. Beni inceliyordu. Yengen ulan, yengen!

"Canlarım," dedi Sevgi Hanım. "Böyle bir olun, dost var, düşman var."

"Haklısın Sevgi teyzeciğim," dedim.

"Önümüzdeki hafta bir kahve içer miyiz? Özledim," dedim, ortasında çizgi çıkacak kadar kaşları çatıldı. "Olur..." dedi bence de-

CamScanner ile tarandı

diğine kendi de şaşırmıştı. Ellerini bırakıp Tekin'e döndüm. "Sen nasılsın Tekin?"

"Beni bilmem de sen yine iyisin," dedi arsızca.

"Yenilenme çabalarım devam ediyor. Bu arada," dedim Selen'e bakıp. "Müsaade edersen ilk dansı Tekin ile açmak istiyorum. Ezel kardeşiyle olacak."

"Benim için sorun değil, zaten benimle dans edemeyecek. Yengesiyle dans etmesinden daha doğal ne olabilir," dedi Selen, başını kaldırıp İzel ile Ezel'in olduğu tarafa bakıp yürüdü.

"Büyük bir zevkle," dedi Tekin. Zevzek. Gülümseyip koluna girdim. "Gel yanlarına gidelim," derken şaşkındı ama seve seve de yürüdü. "Sen bayağı değişiyorsun," dedi.

"Dünya bir gün Tekin, o da bugün. Selim gitti," dedim iç çekerek. "Hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Başarılı olduğunu bilmeni isterim."

Ezel'in kurşun sıkan bakışlarına aldırmadan yanlarına gidince Tekin'in kolundan çıktım. "Nasılsın abi?" dedi İzel, Tekin'e sarıldı.

"İyilik küçük kardeş, sen de çok şıksın. Gecenin hakkını vereceğiz," dedi Tekin.

"Senin neyin var Ezel?" dedi Selen. "Keyfin yok gibi."

Bakışlarımız Ezel'e döndüğünde gülümsedi. "Aklıma bir şey geldi, onu planlıyordum. Gayet iyiyim," dedi, Selen'e gülümsedi. Aksiyon filmlerinden fırlayıp bacağımda olması gereken bıçağı çekip boğazına dayamak istedim ama ne yaptım? Gülümsedim. İzel haklıydı, bu gece patlamazsak daha da patlamazdık.

"Konuklar geliyor," dedim. "Benimle gelir misin Selen?"

Başını çevirirken, "Neden?" diye sordu. "Sen de ev sahibisin, ilgilenelim." Şaşkın eltimin yanına geçip onu sürüklerken Tekin, "Bu yeni Talya çok daha iyi, değil mi?" diyordu. Soracağım ben sana iyi ve kötü neydi. Girişe yürürken başımı salona çevirdim, tekrar önüme döndüm. Bir adım attım, zihnim karıncalandı. Kendimi o yöne bakarken buldum.

Defne!

CamScanner ile tarandı

Bakışlarımı çekip döndüm ama adım atarken bacaklarım titredi. Korkuyla aklım dağıldı. Beni görmedi, ben onu gördüm. Beni görmüştür, görmediyse de görecekti. Sadece o da değil, diğerleri de burada olmalıydı. Göğsüm sıkıştı, dursam ilgi çekeceğim, yürüsem yürümekte zorlanıyorum. Ezel... Ben bittim.

Gözlerim kararıyordu, kalbim sertçe çarpıyordu. Odaklanmak için derin bir soluk aldım. Selen'e bakış attım, benimle ilgilenmiyordu. Konukların yanına geldiğimizde elimden geldiğince başarılı olmaya çalışıyordum. Zoraki gülüşlerimle aklım toparlanıyordu. Burada ne için bulunduğumu hatırlıyor, kendime geliyordum. Onları tanımazdan gelecektim ama onlar beni tanıyacaktı. İşler sarpa saracaktı. Burada neden bulunduklarını anımsayınca kanım çekildi.

Tek başıma bu gecenin hakkından gelemezdim. Uzakta konuklarla sohbet eden Ezel'e baktığımda başını kaldırıp o da bana baktı. Yüzümden bir gariplik olduğunu anladı. Önüme dönerek görevime odaklanmaya çalıştım. Olmuyordu. Selen'i falan filan holdingin prensesiyle baş başa bıraktım.

Ezel'e doğru yürümeye başladım, etrafıma gülücükler atmaya özen gösteriyordum. Ruhumda kocaman bir yıkım hissediyordum. Ördüğüm duvarlar çatırdıyor, sallanıyordu. Depremler başlıyordu. Bir adım daha attığımda önüme bir garson çıktı. Gözlerim gözlerini buldu.

"Bir içecek alır mıydınız?" dedi, hâlâ içler acısı kadar yakışıklı, genç ve tehlikeliydi. Atlas... Benim için çok şey yapan o adam, aynı zamanda da bana zarar veren. Üzerinde kar beyazı gömleği, garson yeleği vardı. Bakarken kim olduğumu biliyor, anlayamadığı için deliriyordu.

"Teşekkür ederim." Yanından içecek almadan geçtim. Ezel beni görmüştü, kaşları birleşmişti. Yanına varıp konukların arasına karıştım. "Beyler..." dedim kardeşim gibi tatlı tatlı.

"Talya bu gece çok güzelsin," dedi adının Arda olduğunu bildiğim genç adam. Veliahtlardan biriydi, ne çok zengin vardı Allah'ım... "Sen de çok şıksın Arda."

"Öyle değil," dedi yanındaki Pamir adlı genç adam. "Göz kamaş-

CamScanner ile tarandı

tıryorsun." Beğeniyle beni süzerken gülümsedim ama Ezel burnundan nefes aldı.

"Teşekkür ederim, müsaadenizle Ezel'i kısa bir süre sizden alacağım." Bir şey demelerine fırsat vermeden Ezel elini sırtıma bıraktı. "Birazdan dönerim," dedi arkadaşlarına, birlikte arkamızı döndük. Ben sakin bir köşe için adımlarımı salonun kuytu bir köşesine atarken, "Neler oluyor?" dedi.

"Ben bittim, sus ve yürü!"

"Ne demek bu?" dese de yürüyordu. "Telefonunu çıkar, dikkat çekmeyelim," dediğimde iç cebinden telefonunu çıkardı. "Ona bak, bana değil, benimle ilgilenme."

Kuytu bir köşe buldum, uzaktan bakan ikimizin konuşmaları duyamaz aksi bir şey de düşünemezdi. Karşıma geçtiğinde sırtımı kalabalığa çevirdim.

"Helen?" dedi güzel gözleri merakla bakıyordu. Anlat şimdi gelmişini geçmişini Helen, Ezel yüzüne bile bakmayacak artık. Bu işten kurtuluşum yoktu, gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım ve verdim. "Ezel geçmişimi çok merak ediyordun. Geçmişim burada hem de hiç iyi bir şey için değil."

Dudakları aralandı, bakışları dudaklarımda gözlerimde gezindi. Çok zeki adamdı, çok. "Açıkla," dedi.

Gözlerimi sıkıca yumdum, bu böyle olmamalıydı. Bana defalarca kez sormuştu, anlatmamak benim hatamdı. Bir solukla gözlerimi açtım. "Ben..." dedim, aklındaki Helen yıkılacaktı. Belki hayatında bile istemeyecekti. Çöküyordum, geçmişimden nefret ediyordum. "Ben hırsızdım."

Çatık kaşları gevşedi, anlarken yüzü aydınlandı ve yanlış görmüyorsam dudağında bir gülüş saklıydı. "Çok şükür..." dedi solu-ğunu bırakırken. Şaşkınlık sırası bana geçti, gerçi ona uğramamış gibiydi, şaşırmadı. "Hırsızdım diyorum Ezel."

"Aklımdan neler geçtiğini bilemezsin Helen. Katil dedim, birini birilerini öldürdü dedim. Eskort musun dedim, bana hayır dedin, ona bile inanmadım. Kadın ticaretine karıştın sandım, uyuşturucu

CamScanner ile tarandı

ticareti yaptığını bile düşündüm. Mafyalara karışıp metres olmanı bile aklımdan geçirdim, daha bir sürü şey. Sen kalkmış hırsızdım diyorsun. Hiç önemi kalmadı, inan."

Şaşkınlığım iki katına çıktı. Bunları beklemiyor, duymanın rahatlığını yaşayamıyordum. "Bak, sana sonra uzun uzun anlatırım. Bir hırsız grubuyla yedi sene çalıştım. Kendimi nasıl kurtardığımı da anlatırım ama o grup şimdi burada! Beni gördüler, işin kötü yanı beni tanıdılar."

Kaşlarını çattı, düzeltti, düşündü ve sonunda, "Tamam," dedi başını kaldırıp ellerini cebine attı, başımın üzerinden konuklara baktı. "Kimler?"

"Garsonlar."

"Kaç kişi?"

"Ben bıraktığımda altı kalmışlardı. Biri lider, o dışarıda bekliyordur. Yeni biri gelmediyse burada beş kişi var."

"Amaç?" dedi bana bakmıyor, etrafı izliyordu. "Amaç bu gece buradaki kadınlardan en az birini soymak. Hepsinin hesaplamasını yaptılar, bir kolye bile onlara yüz binler kazandırır."

"Basit oynuyorlar desene," dedi. "Bu gece burada milyarlar yatıyor."

"Ellerine ne düşerse onu alırlar, onlar için yüz binin ne olduğunu bilemezsin."

Başını indirip bana baktı. "Sen Talya'sın, Helen değilsin. Onları görmezden geleceksin. Onlar bu geceyi planlarken seni görmüşlerdir. Helen Londra'da, yarın en kötü ihtimalle Nilay'a gidip soracakladır."

Doğru.

"Şu dakikadan itibaren asla onlara bakmıyorsun, sana bakana, önüne çıkana Talya gibi davranacaksın. Ben de polis çağıracağım."

"Hayır!" dedim bir adım yaklaşıp, çok yakın olunca geriledim. "Yapma! Bırak, bir kolye onlara hiçbir şey kaybettirmez."

"Bize itibar kaybettirir. Arkadaşların mıydı, yani samimi?"

CamScanner ile tarandı

"Bazıları... Lütfen yapma!"

"Bana bırak Helen, halledeceğim. Bu gece burada hırsızlık olmayacak."

"Polis olmaz!" dedim ağlar yalvarır bir yüzle.

"Polis yok, tamam." Omzumdan tutup beni çevirdi. "Yüzünü düzelt, rahatla. Bana bırak!"

Onu nasıl yapacağımı biliyordum, yıllarca bu grubun içinde yaşamıştım. Rol yeteneğim hepsinden daha iyiydi ama kahretsin ki onlar da bunu biliyordu. Onlar Helen sanıyorlardı ama ben Talya'ydım. "Tamam," dedim. "Gülümse," dedi. Kolunu uzattığında girdim, gülümsedim. "Beni boş bırakma!" dedim.

"Sen ilk dansı Tekin'e verdin," dedi. Göz devirdim, terliyordum ve onun derdi neydi? "Kes!"

"Hesabını soracağım," dedi, "Sorarsın," dedim. Konukların arasına tekrar karıştığımızda etrafıma bakmayı kestim ve bir süre sonra normale dönmeye başladım. Ezel ya elini sırtıma bırakıyordu ya da omuzlarımız değecek kadar yakın duruyordu.

Tüm bu ezberlediğim insanlar bana yabancı gelmiyordu. Sohbet sohbeti kovalarken aklım ve bedenim tamamen normale döndü. İç savaşı ben kazanmıştım. Aklımdaydılar evet ama korkularımın arasında kalmışlardı. Bastırıldılar, zihnim bastırmaya bayılırdı.

Hilmi Bey yetmişinci yılımızın konuşmasını yapmak için kürsüye çıktı. Yirmi beş dakika boyunca insanları ağzına baktıracak kadar iyi bir hitabete sahipti. Çıt çıkarmayan konuklar onun esprilerini ve açıklamalarını keyifle izleyip dinlemişti. Patronlar olarak en önde bir masaya oturmuştuk, arada Ezel'e bakıyordum, o babasını dinlemiyor, telefonunda bir şeyler yazıyordu. Ne yaptığını bilmiyor ama polis olmadığı sürece de ilgilenmiyordum. Polis olmazdı. Hepsini olmasa da bazılarını seviyordum. Görüşmesem de onlara zarar gelmesini istemiyordum. Kahretsin. Ben bir hırsızdım. Utanıyordum ama şimdi... Geçmişte tıpkı onlar gibi ustalıkla hırsızlık yapıyordum. Kalbim acıyla kasıldı. Ezel başını telefondan kaldırıp cebine atarken gözlerimiz kesişti, gülümseyip göz kırparken tebessüm ettim. Hilmi Bey'e döndüğümde konuşmasını bitirdi.

CamScanner ile tarandı

"HBK Holding hissedarlarını yanıma davet ediyorum," dediğinde masada zengin kalkışı oldu, sadece Selen kaldı, Sevgi Hanım da yüzde beş hissesiyle ortaktı. Kocası ona sadakatini sunarcasına hediye etmişti. Ben Talya değildim, Helen'dim ama gelecek sene yüzde on yedi buçuk hissemle yine burada olacaktım. Bugün yasal olmasa da hakkımı yaşıyordum. İzel, Tekin, Ezel ve Sevgi Hanım yerden on beş santim yükseklikteki platforma çıktık. Ezel bir yanına beni, diğer yanına da İzel'i aldı. Tekin, İzel'in diğer yanına geçti, Hilmi Bey ve Sevgi Hanım da ortada yerini aldı. Fotoğraflar çekildi, düzen bozulmadı. Kardeşim ölümle savaşıyordu ama düzen bozulmamıştı.

Fotoğraf çekimi bitince Hilmi Bey eşine elini uzattı. "Hayatım," dedi. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Elbette," diyen Sevgi Hanım eşiyle aşağı inerken Tekin yanıma yaklaştı. Ona sinsice sırıttım. "Talya," dedi, reverans yaparak uzattığı eli tuttum. İnmeme yardım ederken İzel ile Ezel başlayan vals müziğiyle bir araya gelmişlerdi. Ezel'in keskin bakışları tenimi acıtırken, Tekin'in elini belimde hissettim. Bir elim diğer elinin içindeydi. Elimi omzuna bırakırken gülümsedim ve dans başladı. "Tekin," dedim, etrafa bakıp gülümserken.

"Talya," dedi yüzüme bakıyordu.

"Karın çok güzel, her erkeğin hayali türünden bir güzel. Çok şanslısın."

Tekin'in bakışları masada tek başına oturan ve kendilerini izleyen karısına kısa bir an döndü. Zorla gülümsemişti Selen, ben de ona gülümsedim. Onu konuştuğumuzu fark etmişti.

"Kimse Selim kadar şanslı değildi," dedi. "Seni nasıl sevdiğini bilmeyen yok."

"Ben aynı şeyi düşünmüyorum. İnsan elinin altındakilerini kıymetini bilmeli, karın neden sürekli yalnız, bana bunu açıklamak ister misin?"

"Özel mi konuşuyoruz?" dedi.

"Sen benim abim sayılırsın, söylemezsen alınırım."

CamScanner ile tarandı

"Çok değiştin," dedi. "İnanılmaz bir fark var. Dul kalmak sana yaradı," dedi acımasızca.

"Dul kaldığım için değişmedim. Sadakatsiz kardeşine olan aşkım bitti!" dediğimde gözleri açılıp bana bakarken bildiğini anladım. "Biliyordun," dedim. "Kimse benden Selim'in yasını tutmamı beklemesin."

"Ona söylemiştim, yapma demiştim," dedi başını çevirdi, morali bozulmuştu.

"Yalan söyleme!" dedim, bana döndü. "Sen de öylesin, karın gözlerinin içine bakıyor ama sen onu sevmiyorsun."

"Karımı seviyorum, o da beni seviyor. Bunları nereden çıkarıyorsun?"

"Bunu o bile göremiyor, belki sadece o seviyordur. Sen kendini mi kandırıyorsun?"

"Belki o beni sevmiyordur, sen yanılıyorsundur. Ben onun için çok zengin, istediği hayatı sunan bir adamımdır."

"Yanılabilirim, neden ona bunu sormuyorsun?"

Saçmalama dercesine gülümsedi. "Yapma! Bir kadın bunu itiraf etmez."

"Evlenirken aklınız neredeydi? Çok iyi bir çift gibiydiniz, ben bir şey mi kaçırdım?"

"Sen bize yaklaşmadın ki. Uzaktan baktın hep, Selen senin kibrin yüzünden sana yaklaşmayı reddetti."

"Bana da o kibirli geliyor, aramızda ciddi iletişim sıkıntısı var. Konuşabiliriz. Siz kızımın ailesisiniz. Bir gün çocuklarınız olacak. Elimizdekileri onlara bırakacağız. Dünyaya gözlerimizi kapadığımızda düşman çocuklar değil, iyi akrabalar kalmalı."

Bakışları karısına döndü. "Anne olmak istediğini sanmıyorum."

Sanmıyorum neydi? Bunlar evde konuşmuyor, birbirlerini bile görmüyor olabilirler miydi? "Madem başladık, siz neden evlendiniz?" diye sordum.

"Ben onu seviyorum," dedi, seviyordu. Sesi titredi, bakışları Selen'de kaldı.

CamScanner ile tarandı

"O zaman karına sahip çık Tekin. Bu kadar yalnız bırakırsan bir başkası senden daha iyi sever."

"Talya!" dedi sessizce, dişlerinin arasından.

"Müsaadenle," dedim ve bedenimi ondan kopardığımda Ezel'in yönlendirmesiyle İzel, Tekin'le dansa başladı. Ezel keyifle bana bakarken dişlerini sıkıyor, elmacık kemikleri hareket ediyordu. Elini uzattı, elimi eline bıraktım. Seri bir hızla beni kendine çekerken aklım çıktı. Eli belimi bulurken bedenlerimiz arasında iki santim bile yoktu. "Ezel..." diye fısıldadım. Elimi omzuna bırakırken. "Benim küçük hırsızım," dedi kulağıma. Yüzüme vurur gibi değil, sevip okşar gibiydi. "Yapma!" dedim, insanlar bize bakıyordu.

"Onlar bizi daha konuşacaklar," dedi bakışları yüzümü arşınlarken. "Niyeti bozdun, aklını mı kaçırdın?"

"Seni kollarına kim alsa aklını kaçırır."

Kadın olmanın bir şanı varsa o da beğendiğin adam tarafından onurlandırılmaktan geçiyordu. Bir erkek değil, bir adam ancak bir kadına, kadın olduğunu hissettirirdi. Ezel ağzından her çıkan sözle ayaklarımı yerden kesiyor, bana kadın olduğumu iliklerime kadar hissettiriyordu. "Gerçekten eskort olduğumu mu düşündün?" dedim.

"Daha neler neler..." dedi başını umutsuzca salladı. "Ama bunu hiç düşünmemiştim."

"Sana bir sır vereceğim," dediğimde meraklı bakışları parladı, dudaklarımı makul ölçüde kulağına yaklaştırdım. "Ben çok masum bir kadınım."

Başımı uzaklaştırıp yüzüne baktım. Adımları durmuştu, oysa müzik devam ediyordu. Bu kadar şaşırmasını beklemiyordum. Önce büyüyen bakışları, hissettiği ego savaşını ve bir kadının tek galibi olmasıyla parlayarak kısıldı. Sırtımdaki eli tenime baskı uyguladı, öpmek istiyordu ama nafile bir çabayla etrafına bakınıp soluk aldı. "Sen beni öldüreceksin!" dedi müzik durdu ve elinin altından kayarak çıktım. "Teşekkür ederim kaptan," dedim reverans yaparak. Başını salladı, genişçe gülümsedim. Masaya geçmek için döndüğümde Selen'le göz göze geldim. Tek kaşı havada bakıyordu, tek kaşımı kal-

CamScanner ile tarandı

dırıp karşılık verdiğimde dudaklarını bükerek gülümsedi. Masaya geçip yanına oturdum, İzel ve Tekin de gelmişti.

Selen bana doğru eğildi. "Yakıştınız," dedi. "Ben destekliyorum."

Dost mu düşman mı bilemedim. Hiç umurumda da değildi. "Ben de seni destekliyorum, kocan sana çok değer veriyor ama bu kadar aptal olduğu için onu boşa."

Geri çekilip bakışlarını yüzümde gezdirmesini seyrettim. Güldü, kibirli ama kendinden emindi. "Onu senin yapman gerekiyordu ama gerek kalmadı," dedi, harika, Selen bile biliyordu. "Haklısın, gerek kalmadı," dedim. Bardağımı alıp bardağına vurdum. "Erkeklere..."

Bardağını alıp bana kaldırdı. "Erkeklere..."

Tekin ikimize kısılmış, dikkat kesilen bakışlar atarken onu görmezden geldik. İkisinin arasında ne dönüyor, deli gibi merak ediyordum. Öğrenecektim ama önce şu geceyi bitirecektim.

Ünlü seslerin renk kattığı gecede konuklar hem eğlenip hem sohbetlerini ediyorlardı. Salonu ikiye ayıran küçük bir koridor vardı. Oradan geçildiğinde kokteyl salonuna açılıyordu. Daha sakin, sessiz ve sohbet için ayarlamıştım. Oraya yürüyordum, İzel'i bir süredir görmemiştim, tuvalete gitmem gerekiyordu ama tek başıma cesaret edemiyordum. Ezel de bir süredir görünmüyordu.

"Talya," dedi arkamdan bir ses. Sesi tanıdım, dönerken suratıma gülücükler kondurdum. "Mehmet," dedim, o bana, ben ona birkaç adım attığımızda ortada buluştuk. Üzerime çapkın bir bakış atıp yüzümde durdu.

"Neden biraz konuşmuyoruz?" dediğinde aradığım fırsatın ayağıma gelmesiyle, "Bence çok iyi fikir," dedim. "Gel, içerisi sakindir." Yanıma geldi, birlikte içeri girdik. "Geçen sefer için üzgünüm, birden senden duymak onurumu kırdı," dedim.

"Benim hatamdı, bir kadına öyle bir şey söylememem gerekiyordu." Hemen köşedeki masaya ilerlediğimizde Ezel'i gördüm. Beş masa ilerideydi, yanında iki kişi vardı ama konuk değil gibiydiler. Mehmet'e döndüm.

CamScanner ile tarandı

"Her kadın kocasının ona sadık kalmasını ister," dedim. "Benim açımdan üzücüydü." Bu adam benden beni istiyor, asla inkâr etmiyor, her bir bakışıyla anlatıyordu.

"Haklısın, seni aldatması onun hatasıydı. Sen aldatılmayı hak etmeyecek kadar asil bir kadınsın."

Hak eden kadın vardı yani? Zihniyetini... Beni onurlandırmak için sarf ettiği sözler damarımı attırdı. Aptal! "Teşekkür ederim Mehmet. Bir şey sormak istiyorum, bence bunu bana borçlusun."

"Tabii," dedi. "Beni aldatmasaydı yaşıyor olurdu dedin, onu anlamadım. Bana açıklar mısın?" Masaya bakıp başparmağıyla çenesini üç kez kaşıdı. "Talya bunu söyleyen ben mi olacağım?" dediğinde acı acı gülümsedim. "Sen başlattın, sen devam etmelisin. Merak etme, boğazını sıkacağım biri kalmadı. Bilmek iyi hissettirecek çünkü Selim'in yası içimde bitti. İster istemez kalbim kırık."

Masadaki elini elime yaklaştırdı, geçen sefer yaptığı gibi parmağıyla parmağımı usulca okşadı. "Bir yemek yeriz diye düşünüyorum."

"Yemek kolay, yeriz." Ona tıpkı onun bana baktığı gibi çapkın ve arsızca baktığımda teslim bayrağını çekti. "Sözümü aldım o zaman."

"Evet," dedim, şuh bir edayla saçımı elimle usulca geriye itekledim.

"Selim seni bir kez aldatmadı, defalarca kez yaptı. Sen bunu asla fark etmedin, ona o kadar bağlıydın ki..." Gerçekçi olması için yüzüme keder kondurdum. "Sevmek suçmuş," diyebildim.

"Bir kadına denk geldi, tehlikeliydi. Zengin avcısı ve çok güzel bir kadın. Erkekleri kendine âşık etmek onun bir saatini alır. Selim ona çok fazla şey verdi ama kadın doymadı. Senden boşanmasını istedi, boşanıp onunla evlenmesini. Kızıl saçlı bir afetti, uzun zamandır ortalarda görmüyorum."

Gözlerim büyürken elim istemsizce kalbimin üzerine yerleşti. "Olamaz!" dedim, bu gerçek bir yakarıştı. Masaya bir garson yaklaştı, garson formasını gördüğüm kimseye başımı kaldırmıyordum

CamScanner ile tarandı

ama sesi tanıdım. Beste'ydi. Elimi alnıma bırakırken gerçek bir stres yaşıyordum. "Başım döndü sanırım," diyerek mırıldandım.

"Bir şey istemiyorum," dedi Mehmet, garsona. Garson uzaklaşırken elimi çektim. "Kim o kadın?" dedim, ruhumu gerçek bir merak sarmıştı. "Onu da yemekte konuşuruz," dediğinde tırnaklarımla onu parçalamak istedim.

"Talya," dedi Ezel, sesinde endişe dolanıyordu. "Ezel, galiba iyi değilim."

"Ne yaptın?" dedi Mehmet'e.

"Gerçekler ağır geldi ama o istedi, bir şey yapmadım," dedi Mehmet lakayıt bir tavırla.

Haklıydı. "Talya," dedi, belimden tutup kendine yasladığında. "Ezel iyiyim, telaş yapma."

Ezel dişlerini sıkıp bakıyordu Mehmet'e. "Biraz hava alalım," diyerek beni çıkışa sürüklediğinde Mehmet geride kalmıştı. İyiydim, tepkilerim gerçekti ama kaçmak için yol olarak görmüştüm ve işe yaramıştı. Salonun dışına çıktığımızda her şey geride kalmıştı.

"Ne?" dedi suratıma bakıp. "Ezel bana doğruyu söyle, Selim'in ölümüne sebep olan o kadını tanıyor musun?"

"Tanımıyorum. Tanımam mı gerekiyor?" dedi, tek seferde, hiç tutulmadan. Bakışları da tanımadığını ortaya seriyordu. "Ne dedi?"

"O kadın benden boşanıp onunla evlenmesi için baskı yapmış. Kim olduğunu söylemedi çünkü beni yemeğe çıkaracak. Onu oraya sakladı. Kızıl saçlı bir kadınmış."

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun, seni elde etmek için uyduruyor olamaz mı?"

"Olabilir, o yüzden o kadını kendim bulacağım."

"Helen..." dedi fısıldayıp. "İçeri giriyoruz, bu konuyu kapat. Sonra!"

"Ne yaptın?" dedim. "Onlar için."

"İçeriye sivil güvenlik ekibi soktum. Onların dört katı fazlalıkta. Gözlemliyorlar, bir şey olmayacak, elleri boş çıkacaklar."

CamScanner ile tarandı

"Tamam, İzel nerede? Bir süredir görmedim," dedim. "Ben de görmedim, içeri girelim," dediğinde yan yana önce kokteyl salonuna daha sonra büyük alana girdik. Şarkıcı duygusal bir parça söylüyordu, dans eden insanlar vardı. İkimiz de İzel'e bakınıyorduk ama yoktu. Salonun iki tarafına ayrı ayrı yürüyüp bakınırken içimdeki korkuyu bastırmaya çalışıyordum. Salonun diğer kapısından dışarı çıktığımda İzel'i gördüm. Bir adamla konuşuyordu, sırtı dönüktü, İzel ona gülümseyerek bakıyor, adam ne söylüyorsa keyifle dinliyordu. Adamın sırtına ve ensesine bakındım, tanıdık bir his kalbimi sardı. Adam elini ensesine çıkarıp üç saniye kadar küçük bir noktayı kaşıdı. Elinin üzerindeki kum saati dövmesiyle orada can vermek istedim. Liderimiz içeri girmiş, İzel'in peşine düşmüştü. Birden kendimi inanılmaz yorgun hissettim. Önümde arkamda kim vardı, bilmiyorum ama toparlanıp, "İzel," diye seslenerek yanlarına giderken lider başını benden yana çevirdi.

"Talya, gelsene," dedi İzel. İkisinin yanında durduğumda yüzüme bir Talya gülüşü vardı ama o, yüzümün her bir karesini ezberinde değilmişim gibi dolanıyordu. "Seni arıyordum, abin de salonda sana bakıyor." Ona baktım. "Merhaba," dedim elimi uzatarak. "Merhaba," dedi.

"Bizi tanıştırmayacak mısın?" derken İzel şen bir sesle, "Karan Bey," dedi. "Talya, aile üyelerimizden."

"Memnun oldum," dedi Karan, elimi bıraktığında yavaşça çektim. "Ben de."

"Biz de yeni tanıştık. Otel misafirlerinden biriymiş, salonlar arasında kaybolmuş. Lafa daldık."

"Anladım..." derken sesim yumuşacıktı. "Gitmemiz gerekiyor, baban seni sordu."

"Ah," dedi. "Babam polise haber vermeden gidelim." Karan'a döndü. "Tanıştığıma çok memnun oldum Karan Bey," dedi İzel.

"Hoşça kalın İzel Hanım," dedi, karanlık yüzünde sinsi bir gülüş peyda oldu. Bir ben gördüm.

İzel ile yan yana yürürken ne diyeceğimi bilemiyordum. Ona şimdi burada şu an bir şey diyemezdim. "Talya," dedi, ona baktım. "Çok ama çok yakışıklı ve çekici, değil miydi?"

CamScanner ile tarandı

Sıçtık!

"Fark etmedim."

"Abimle birliktesin normal ama beni etkiledi. Bir daha görür müyüm, sanmam."

Görme! Allah aşkına görme.

Ezel bizi görünce rahatladı, dile getirmemiş olsak da ikimiz de İzel'in ortadan kaybolmasından korkmuştuk. "Lavaboya gitmem gerekiyor, bana eşlik eder misin?" dedim.

"Olur, ben de rujumu tazelerim."

Lavaboya girdiğimizde bizden hemen önce işini bitiren bir tanıdık çıkıyordu. Ayaküstü iki laf edip onu gönderince yalnız kalmıştık. İşimi bitirip ellerimi yıkamak için lavaboya yaklaştığımda aynada kendine alıcı gözle bakıyordu. Kendi güzelliğini tartıyordu. Saf bir güzelliği vardı, bunu göremiyor muydu?

"Çok güzelsin," dedim.

"Sen de öyle," dedi, kendine bakmaya devam ederek. "Abimin bu kadar şanslı olmasını beklemiyordum."

"Neden? Abin acı verici şekilde yakışıklı bir adam." Ellerimi peçeteyle kuruluyordum.

"Evet ama bunlar birini gerçekten sevmek ve sevilmek için yeterli değil."

Sonuna kadar haklıydı. "Doğru. Hadi çıkalım."

Rujunu çantasına atarken kapıyı açtım, önden ben çıktım, arkamdan İzel geliyordu ki korktuğumu yaşadım. Ceylin bir konuk gibi giyinmişti, zengin ve göz alıcıydı. Başımı İzel'e çevirdim. "Gece çok güzel oldu, değil mi?"

"Evet," dedi çantasının düğmesini kapatırken. "Bayağı eğlenceli geçiyor."

Ceylin'in yanından onu tanımıyormuşçasına süzülüp geçerken onun sert bakışlarını sırtımda ve ensemde hissediyordum. Onlar benim Talya olduğumu biliyordu ve ben onların kim olduğunu. Benzerlik hepsini alabora ederken *Helen mi o* sorusuyla can çekişiyorlardı.

CamScanner ile tarandı

Beste, Defne ve Ceylin... Üçü de benim eski arkadaşımdı. Ceylin ile anlaşamazdık ama Defne ve Beste yakın arkadaşımdı.

Ceylin, Atlas'a olan sevgisini asla gizlemedi. Atlas da bana olan duygularını ondan saklamadı. Bugün umuyorum ki birlikte olsunlar. Vukuatsız bir şekilde gecenin bitmesini istiyordum. Dua ediyordum ve Ezel'e nasıl bir hesap vereceğimi düşünüyordum.

Gece ikiye gelirken her şey bitmişti. Son bir kişi kalana kadar Hilmi Bey hepimizi salona kilitlemişti. Yemek ve müzik salonu boşalsa da kokteyl salonu ancak bir gibi bitmişti. Bir gecenin daha hakkından gelmiştim. Bu gece ömrümün en uzun gecesi gibiydi. Karmakarışık duygularla ve aklım yarı başımda bitirmiştim. Hırsızlık olmamıştı ya da bize gelen bir haber yoktu. Birinin bir şeyi gitmişse bile evine gitmeden anlamayacaktı. Otel odasına çıkarken İzel ve Ezel de yanımdaydı.

Yatağın ucuna oturduğumda İzel hiç vakit kaybetmeden eşyalarını ve çantasını toplamaya başladı. Ezel de yatağa yanıma yavaşça oturdu.

"Siz burada mı kalacaksınız?" diyen İzel, çantasının fermuarını kapatıyordu.

"Yok, eve geçerim. Hera sabah beni göremezse korkmasın," dedim. "Üzerimi değiştirmem gerekiyor."

"Peki o zaman..." dedi montunu koluna takıp. "Ben eve geçiyorum, detayların dedikodusunu yarın yapalım."

"Olur canım," dedim. Ezel de kardeşinin gidişini sessizlikle izledi. Kapı kapanınca birbirimize baktık. "Bu gece yaşlandım," dedim.

"Yüzünde elli yaş çizgisi var," dedi sırıtıp.

"Dalga geçme, yerimde olsan çatlardın. Korku, heyecan, merak, ne varsa hepsini aynı anda yaşadım."

"Bu gece için hayallerim değişti," dedi. *Hayallerine başlatma* diyecektim ama ağzımı açmaya üşendim. Bedenimi arkaya yatağa

CamScanner ile tarandı

devirdim. "Beni eve bırak Ezel. Sonra... Beynim dağılmış durumda."

O da kendini benim gibi yatağa bıraktı. Ellerini başının altına alıp tavanı izledi ben onu...

"O kadar çok sorum var ki..." dedi. "Hepsini bu geceye sığdırmam zor."

"Benim de anlatmaya gücüm yok."

Doğruldu, tepeden bakmaya başladı. "Makyajın taze duruyor, bu benim hakkım," dedi dudaklarıma kapanırken. İki saat sürmüştü o makyaj, taze kalacaktı tabii ki. Bir eli yırtmacın açıkta bıraktığı bacağımdaydı ve ok yaydan çıkıyordu. Bir anda durdu ve elini çekti. Alnını alnıma yasladı. "Sen özelsin, bir otel odasında sabahlamayacak kadar özel."

"Akşamüstü bunu umursamıyor gibiydin?" dedim.

"Akşamüstü evime gideriz diye düşünmüştüm ama sana evim az gelir. Bu beni adi biri yapar mı?"

"Ne planlıyorsun?" diye sordum, parmaklarım gömleğinin düğmelerindeydi. "Belki öğrendiklerinden sonra fikrin değişir. Belki o kadar da özel değilimdir." Üzerimden kalkıp beni de kaldırdı. Oturur pozisyona gelip yüzünü bende sevdiği yere, boyun çukuruma yasladı. "Sen bana ne yaptığını bilmiyorsun, anlamamak için direniyorsun Helen. Öğrenmek için deliriyorum ama sakince konuşacağız." Boynuma dudaklarını bastırıp öptükten sonra çekilip ayağa kalktı.

"Seni hiçbir konuda yargılayamam, sadece bunu düşün."

Dünden öylesine yorgundum ki yerimden kalkamıyordum. Hera ile anne kız günümüzdü ama ayağa kalkacak ne bir annesi ne de bir teyzesi vardı. O enerjikti, ben yorgun. Kahvaltı sonrasında kendimi koltuğa bırakmıştım, üzerime aldığım ince bir örtüyle o kadar mayışmış durumdaydım ki uyuyacaktım.

"Anne," dedi başıma gelip, kapalı gözlerimi araladım. "Bir saat uyusam sonra çıksak olur mu Hera?" dedim. "İnanılmaz yorgunum."

CamScanner ile tarandı

"Çıkmayalım o zaman, evde film izleriz."

Ya yerim ben bu kızı. Mutlulukla başımı salladım. "Olur bebeğim, kendime geleyim kutu oyunu falan oynarız."

"Amcamla halam da gelsin, dörtlü oynarız."

"Ararım, işleri yoksa gelirler."

"Tamam, ben odama ödevlerimi yapmaya gidiyorum, sen dinlen," dedi küçük sevimli dudaklarıyla öptükten sonra. İnsanın yeğeni olması mı çocuğu olması mı? İkisi de mevcuttu. Rahatlayarak yastığa gömülüp uykuya daldım.

Burnum kaşınıyordu ve yakından Hera'nın kıkırtısını duyuyordum. Burnuma o beni deli eden çarpıcı parfüm kokusunun dolmasıysa aklımı başıma getiriyordu ya da alıyordu, bilinmez. Burnuma bir şey değdiğinde hırsla elini kaldırıp kovdum. Elim eline çarpınca kahkaha attı.

Ezel'in gülüşüyle gözlerimi açtım. Tepemde İzel, Ezel ve Hera duruyordu. "Günaydın," dedim uykusunu almış birinin gevşekliğiyle.

"Ne günü?" dedi İzel. "Saat öğleden sonra dört."

"Ne?" dedim Hera'ya baktım. "Hera, o kadar uyudum mu?"

Elini savurdu, yüzünde de umursamaz bir tatlılık vardı. "Ohoo anne, beş saattir uyuyorsun. Ben amcamı aradım, sen kaldırma ben geliyorum dedi. Sen daha uyuyorsun."

Kemiklerim oyun hamuru gibiydi, doğrulurken inledim. "Yorulmuştum, iyi geldi." Saçlarımın ne hâlde olduklarını bilmiyordum, elimle onları yatıştırıp toparladım. Ezel yanıma İzel ve Hera karşıma oturdu. "Uyan da bir sosyal medyaya bak," dedi İzel.

"Ne olmuş? Ben uyurken battık mı?" dedim örtümü toparlarken. "Ne batması," dedi Ezel. "Talya Hancı esmesi yaşanıyor."

Kocaman açtığım gözlerimle ona döndüm. Talya beni vuracaktı. Ne demekti esiyor? "Ne olmuş ki?"

"Gecenin güzelliğini mi övüyorlar desek yoksa seni mi?" dedi İzel.

"Aman canım, her sene olmuyor mu zaten, büyütmeyelim," di-

CamScanner ile tarandı

yerek arkama yaslandım. Ruhum sanki hâlâ uyuyordu. Ezel başını *hayır* anlamında sallamıştı. Talya sıfır, Helen bir, ben demiştim camianın içinden geçerim diye ama bunu Helen olduğumda yapmayı tercih ediyordum. "Neyse..." dedim. "Biz bugün evde takılacağız, zaten akşam olmuş."

"Biliyoruz," dedi İzel. "Hera anlattı, gelirken kutu oyunları aldık. Sen elini yüzünü yıka yemek yeriz ondan sonra bakarız."

"Tamam," dedim kalkıp. "Ezel sen çalışma odasına geçer misin, bir konu var. Detaylı konuşalım, o arada yemek hazır olur." Alt kattaki banyoya geçmeden önce mutfağa uğrayıp yemeği hazırlamalarını istedim. Banyodan çıkarken çakralarım biraz daha açılmıştı. Çalışma odasına girdiğimde Ezel masanın başında oturuyordu. Yanına geçip dizine oturdum. Kolunu belimi sardı, tıraş olmamıştı, yeni çıkan sakallarının üzerinde elimi gezdirdim. "Talya'yı arayalım," dedim. "Olur," dediğinde dizinden indim, yanına bir koltuk daha çektim. Telefonunu karşımıza kalemliğe yasladı, uzun çalışlar sonunda telefon açıldı.

"Selam," dedim.

"Selam canım," dedi, başında bonesi, yüzü kireç gibiydi ama her zamanki gülüşü yüzündeydi. "Haberleri okudum, başarmışsınız."

"Onun için aradım Talya. Sen göz önünde biri değildin. Ben birden patladım gibi oldu." Telefonu elinde tutuyordu, koltuğa yavaşça oturdu. "Göz önünde olmamak benim seçimindi Helen. Kimse fark etmediği sürece istediğini yapabilirsin." İçim biraz olsun rahatlarken Talya'nın bakışları Ezel'e kaydı. "O dans neydi öyle?"

Ezel'in dudağının ucu kıvrılırken utandığımı hissettim. "Kardeşinin suçu," dedi.

"Haklısın, o elbise," dedi boştaki elini havada sallayıp dudağını ısırdı. "Alev ateşti. Canlı canlı izlemek isterdim, kısacık bir video gördüm, kim servis etti, Allah bilir."

"Önemli değil," dedi Ezel. Talya bana baktı. "Helen... Çok başarılı oldun. Tebrik ederim, çok güzel görünüyordun. Bu bana ilham verdi. Kardeşim sen hayatın tadını çıkarmayı biliyorsun. Bir gün kendime geldiğimde yapacaklar listesi hazırlıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Ya..." dedim ağzım kulaklarıma varırken. "Birlikte yaparız."

"Ezel bırakırsa neden olmasın." Talya'ya benden, bizden bahsetmişti, bunu sözlerinden anlıyordum. "Ben onu ekerim, sen iyileş yeter ki." İkimiz hatta üçümüz de gülümsedik.

"Hera nerede?"

"Salonda, İzel yanında," dedi Ezel.

"İzel beni sevmiyor ama kızıma bayılıyor," dedi bana bakarak. "İzel seni seviyor," dedim. "Aranızda biraz iletişim eksikliği var," diye ekledim.

"Bilemiyorum," dedi. "Dünya birini sevmemek için ne kadar kısa, ben de onu seviyorum. Dönünce yeniden başlarız."

"Bir de şey var," dedi Ezel, ekrana bakıyordu. "Dün gece dile gelmese de ikimiz arasındaki yakınlık fark edildi. Tamam, Helen aslında Helen ama bu Helen, Talya olanı. Dikkat etmeye çalışacağım."

"Ne için Ezel?" dedi. "Aşk ayıp mı? Ben senin kardeşin değilim, Helen de değil. Çıkıp alenen öpüşmeyin tabii," dedi gülüşleri arasında. "Korkmayın! Hiçbir şey olmaz. Hesap verecek kimsemiz yok."

"Kızın var," dedim. "Senin evlenmeni istemiyor. Laf arasında Sevgi teyzeye annem evlenmeyecek dedi."

"O şu an on yaşında, hayatında bir ben kaldım. Biraz daha büyüdüğünde anlayacaktır ki o zamana kadar dönmüş olurum. Çok acil bir yakalanma yaşarsanız Hera sizi anlar. Ezel'e amca dese de baba gibi bağlı. Ezel ile olacağını söylesen sana asla hayır demez."

"Böyle bir şey söylemeyeceğiz," dedim. "Dikkat ediyoruz, sorun çıkmayacak."

"Onu buraya getirin, uzaktan da olsa görmek istiyorum."

Ezel ile birbirimize baktıktan sonra sessizce anlaştık. "Haftaya cuma uçarız, pazar günü geri döneriz."

"Okulların kapanmasına iki ay kaldı, dayan kardeşim. İstediğin kadar kalacağız, istersen orada da okuyabilir."

"Hayır, yani bilmiyorum. Düzeni bozulmasın, dayanırım."

Kapı tıklanınca Ezel *sus* işareti yaptı Talya'ya. "Girin," dedim.

CamScanner ile tarandı

Sevim Hanım odaya girdi. "Yemek hazır efendim," dediğinde, "Tamam, geliyoruz," dedim, o çıkarken ekrana döndüm.

"Siz yemeğe ben de parka gideyim, biraz hava alacağım," dedi. "Kızımı benim yerime öpün."

"Üşütme," dedim. "Üşütmem, merak etme," dedi el sallayıp gülümseyerek ekranı kararttı. Alnımı masaya yasladım. "Dayanamıyorum Ezel."

"Dayanacağız," dedi omuzlarımdan kaldırıp. "Sonuna kadar direneceğiz."

Talya...

Bonenim üzerine süslü şapkamı taktım, yer yer azalan kaşlarımı kalemle toparladım. Yüzüme biraz renk verdim. Atkımı takıp yardımcım Mery'nin uzattığı kabanıma kollarımı geçirdim. Kemerimi sıkıca bağladım, ayağıma da kışlık yünlü botumu geçirdim. Çabuk yoruluyordum ama yine de tekerlekli sandalyeyi reddediyordum.

Londra'nın nemli ve serin havasını ciğerlerime çekerken kalbim umutla ve yaşama aşkıyla doluyordu. Arabamın arkasına geçtim, Mery şoför koltuğuna oturdu. Parka kadar caddelerden geçip giderken sadece kızımı düşünüyordum. Beni yıkan tek bir şey varsa o da kızıma olan hasretimdi. Uzaklarda iyi, güvende, mutlu olduğunu bilmek de ayrıca mutlu ediyordu. Bu hâlimi görse hayata küseceğini biliyordum. O küçük ve savunmasız bir kız çocuğuydu. Teyzesi onu kendisine benzetecekti, kendi kendime gülümsedim. Belki de bu çok iyi bir şeydi. Helen tek başına hayatta kalmanın diğer bir adıydı. Ben onun kadar güçlü müydüm, sanmıyordum. Geçen otuz senemin içinde kendimi arıyordum ama bulamıyordum. Sanki hep birilerinin avuçlarında yaşamıştım. Kozamı hiç parçalayamamıştım. Helen öyle değildi, o kendi kozasını kırıp un ufak etmişti.

Bize ne oldu sorusu onun kadar beni de meşgul ediyordu. Ba-

CamScanner ile tarandı

bam babamdı ama annemiz kimdi? Annemi baştan sonra hatırlıyorum, bir kez olsun üvey olduğunu bana yansıtacak bir şey yaşamamıştım. Bu oyunu kim kurmuştu, bilmiyordum, bulursam ne yapardım? Hayatımda ilk kez birini ellerimle parçalayabilirdim.

Ezel ile Helen... İlk konuşmalarında aralarında bir şey olacağını anlamıştım. Ezel daima Helen gibi bir kadını aramıştı. Ona parası için yaklaşamayacak, üç günde kollarına atılmayacak türden bir kadın... Bunların yanında âşık olmak istemişti, yana yakıla sevmek. Güzeldi güzel, hisseler içimizde kalacaktı, eh, ben de o ailede büyümüştüm, güç bizim her şeyimizdi. Çocuklarımızla bu döngü hep devam edecekti. Burukça gülümsedim. Ölümle yaşam arasındaydım ama hisselerimi düşünüyordum. Babamdan kalan bir düşünceydi. Selim ile evliliğimize ailelerimiz en çok buna sevinmişti. Sonuç onların istediği gibi olmuştu.

Mery arabayı durdurduktan sonra kapımı açtı. İnmeme yardım etti. "Biraz yalnız kalmak istiyorum," dediğimde ikiletmedi. Az konuşurdu, çok kötü bir sohbet arkadaşıydı. Ellerimi cebime attım, parkı üniversiteli öğrenciler dolduruyordu. Şansıma ufacık bir güneş arada parlayıp sönüyordu. Haftada iki kez buraya geliyordum. İnsanları izlemek zihnimi boşaltıyordu. Maskemin arkasından kolay nefes alamıyordum ama çıkarmak ölüme davetiye uzatmaktı, mecburen katlanıyordum. Londra... Islak ve yeşil bir yerdi. Mery yaklaşıp dizlerime küçük ama kalın bir örtü örttü. Kitabımı uzatıp gözden kayboldu. Bir yerden beni izlerdi, çağırmadıkça da gelmezdi.

Kitabımın sayfalarını çevirdim, Türkçe bir baskıydı. Dünyanın yüzde yüzü gibi ben de Tolstoy hayranıydım. İnsan Neyle Yaşar kitabını defalarca kez okumuştum. Baş ucu kitabımdı. Ne zaman bir şeye kızsam üzülsem kendimi frenlemek için okurdum. Rastgele bir sayfa açtım.

Kadının başkasının çocuklarına acıyıp ağladığını görünce içinde yaşayan Tanrı'yı gördüm ve insan neyle yaşar anladım.[17]

"Merhaba," dedi biri, Türkçe. Kitaptan başımı kaldırdığımda

17. İş Bankası Kültür Yayınları, XXXVII. Baskı, Çevirmen Koray Karasu, sayfa 26, 19. satır.

CamScanner ile tarandı

genç bir adamın mahcup bakışlarını gördüm. "Merhaba," dedim.

"Oturabilir miyim?"

"Elbette," dedim, bankta yanımdaki boşluğu biraz daha açarken. Mery'yi gördüm, elimde durmasını istediğimde başıyla kabul etti. Birkaç bank önümdeydi.

"Rahatsız ettim, üzgünüm," dedi. Şapkamın ucunu biraz kaldırdım. Yanık tenli bir esmerdi, açık ela gözleri büyüktü, kirpikleri uzundu. Kumral saçları uzundu ama kendine yakışır bir şekil verilmişti. "Rica ederim," dedim.

"Bu sizi üçüncü görüşüm, kitabınızı Türkçe görünce milletimden birini görmenin sevincini yaşadım."

"Ah..." dedim, gülümsedim ama maskeden ne kadar göründü bilemedim. "Türk'üm, hâliyle," derken kitabı kaldırdım.

"Ben de," dedi, güldü. Güzel bir gülüşe sahipti. "Hâliyle," diye eklediğinde ikimiz de gülümsedik. "Egeliyim, İzmir, nerelisiniz?"

"Akdeniz, Burdur. Atalarım uzun zamandır Marmaralı denebilir."

"Burada mı yaşıyorsunuz?"

"Sayılır, tedavi için geldim. Uzunca bir süre buralıyım ama önceden de çok severdim. Sık geldiğim bir şehir. Siz?" dedim, klasik Türk sohbetiydi. Giyimine göz attığımda öğrenci olmayacak kadar derli toplu ve şıktı. Kahverengi tarzı tenine uyum sağlıyordu.

"Oxford'da öğretim görevlisiyim," dedi gülümseyerek elini uzattı. "Profesör Eymen Samancı."

Elimi uzattım. "Helen... Helen Gündoğdu."

CamScanner ile tarandı

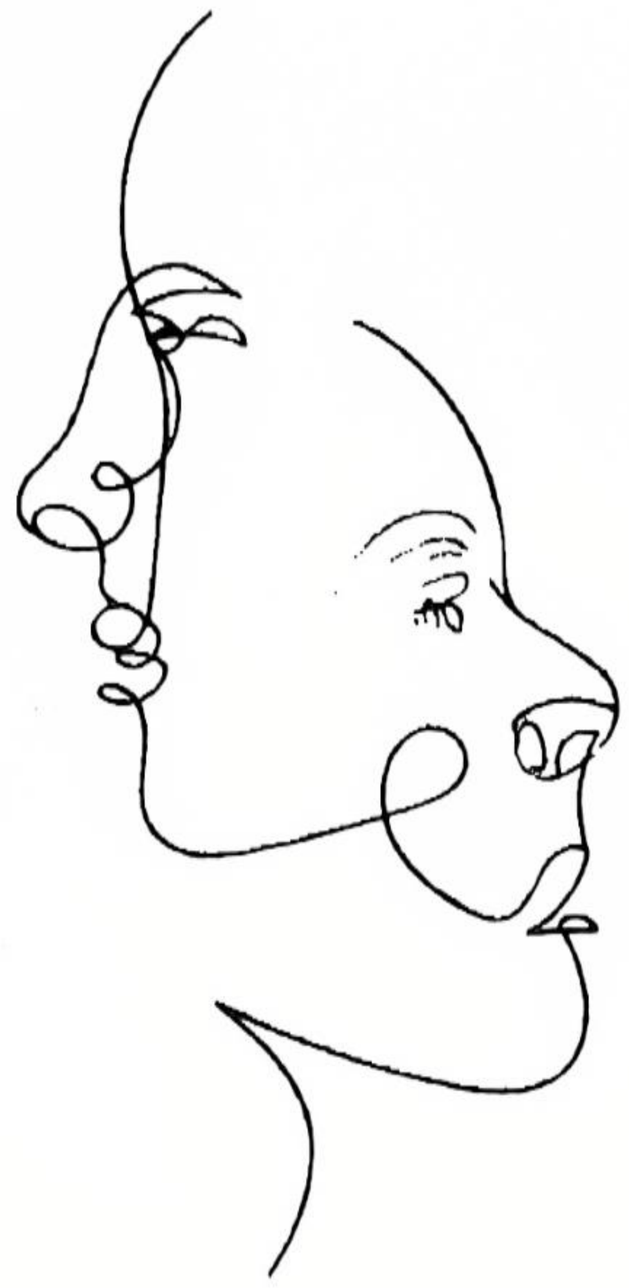

14. Özür Dilerim Helen.

Bana zalim diyen kız, hiç mi acıman yok?[18]

Ezel...

İzel, Hera ile salonda filme dalınca Helen'in elinden sessizce tutup çalışma odasına çektim. Biraz daha merakta kalırsam beynim çatlayacaktı. Helen bir hırsızdı. Hatırladıkça gülmek istiyordum. Aklımdan o kadar çok şey geçmişti ki... Bu asla geçmemişti. Nasıl bir hırsızdı? Kimlerle yapmıştı? Başına ne gelmişti? Nasıl kurtulmuştu? Nedenler ve nasıllar beynimi işgal altına alıyordu. Cevapsız sorularla bir gece daha yaşamak istemiyordum. En azından Helen'le ilgili sorular cevap bulmak zorundaydı. Birçok şey hâlâ muammaydı. Çalışma odasının perdelerini indirdim, jaluziler bize mahremlik kazandırdı. Bahçede korumalar nöbet tutuyordu. Masanın karşısındaki koltuğun ortasına oturdu. Ellerimi cebime atıp bedenimi çalışma masasına yasladım. "Seni dinliyorum."

Kaçamak bir bakış atıp ellerini kucağında birleştirdi. Geçmişinden utanıyordu, kötü şeyler yapmıştı ama kendini kurtarmayı bilecek kadar da akıllıydı.

---

18. Payelll – Limonlu Aşk.

CamScanner ile tarandı

"On sekiz yaşındaydım. Liseden sonra çalışmaya başladım, ne iş olursa yapıyordum. Garson olarak çalıştığım kafeye yakışıklı bir çocuk geliyordu."

Kalbime bıçak soksa canım daha az yanardı. Güvensizliğinin nedeni ortaya çıkıyordu. Konu ben olunca kendini kasıyor, engelliyor ve buz gibi oluyordu.

"On sekiz yaşındaydım ve yakışıklı biri beni kolayca etkisi altına aldı. Ondan hoşlanıyordum, boş zamanlarımda buluşuyorduk, bu böyle bir iki ay kadar gitti, tam hatırlamıyorum tarihi. Beni tanıştırmak istediği arkadaşları olduğunu söyledi, ona inandım. Tanıştık, Karan, lider dediğimiz kişiyi abisi olarak tanıştırdı. Anıl, Beste, Defne, Ceylin ve o... Atlas. Yeni tanıştığım bir grup arkadaş olarak çok iyiydik. Arkadaş edinmeyi hiçbir zaman çok beceremedim, öyle birden hayatıma girdiklerinde kendimi çok iyi hissettim."

Şu an deli gibi terlediğini biliyordum. Ellerini sürekli olarak birbirine sürtüyor, birleştiriyor, ayırıyordu ve asla yüzüme bakmıyordu.

"Buraya kadar her şey normaldi. Bir gün grupla bir maceraya katılacağız dedi Atlas. Cahillik mi dersin, aptallık mı bilmem ama kabul ettim. Ondan bana zarar gelmezdi, öyle düşünüyordum." Ensesini kaşıdı, yoğun stres altındaydı. Tekrar yaşıyordu, bu onu kahrediyordu.

"Bir evin önüne geldik, kimse yaşamıyordu. Ev zifirî karanlıktı, orada bir terslik olduğunu anladım ama çözemedim. Aklım karıştı, tam anlamıyla düşünemedim. Ev zengin birine aitti, çok belliydi. Kocamandı. İlk kez öyle bir yere gitmiştim. Öyle evlerin yanından bile geçemezdim. Karan kapının kilidini kırdı, hepimiz içeri sessizce girdik. Atlas yanımdaydı, kendimi hâlâ güvende hissediyordum. Bilemezdim beni çukura çektiğini, aklımın ucundan bile geçmiyordu. Karan ikinci kilidi de ustalıkla açtığında hepimiz içeri girdik. Bir anda ne olduğunu anlamadım, herkes bir yana dağıldı.

"Helen hadi," dedi Atlas. Bu neyin hadisiydi, o an fark ettim. Evi soymaya girmiştik. Orada öylece donup kalmıştım. Bir şey almak değil, oradan koşarak kaçmak istiyordum ama ayaklarım buna

CamScanner ile tarandı

izin vermiyordu. Ağzımı açamıyor, tek kelime edemiyordum. Karan kolumu kavradı, sertçe sarstı. "Soy şu evi," diye bağırdı. Kolumu çekip kurtardığımda kendime gelmiştim. "Hayır!" dedim.

"Bırak onu!" dedi Atlas. Karan beni bıraktı, ben o gece o evden hiçbir şey almadım. Kısa, çok kısa bir anda elleri kolları dolu evin girişinde toplanırlarken kendimi ölecek kadar kötü hissediyordum. Beynim durmuştu, geldiğimiz sessizlikle çıkıp gittik. Polis gelmedi, kimse görmedi. Arabayla oradan uzaklaşırken arabanın içinde ölüm sessizliği vardı. Kalbim öyle acıyordu ki Atlas'tan orada, o gece nefret ettim. Bir süre sonra ona olan nefretim bile bitti. Bir daha asla ona en ufak duygu kırıntısı hissetmedim."

Bana hata yapma demişti.

Yere bakıyor, başını kaldıramıyordu. Onu uzaktan izliyor, acı içinde dinliyordum. Bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı. Özünde yoktu, o asil bir aileden geliyordu.

"O gece mahalleme gelince beni bırakmalarını bağırarak söyledim. Karan, birine söylersem son nefesimi vereceğimi, yarın yanlarına uğramamı istedi. O geceyi sabah edemedim. On sekiz yaşındaydım, birinden etkilenmiştim ve o beni hırsızlığa sürüklemişti. Annem o gece evde yoktu, olmasını isterdim. Ona anlatmak, akıl almak, bana yardım etmesini isterdim ama yoktu. Yapayalnızdım. Sabah işime giderken ayakta sallanıyordum. İşime uyum sağlayamadım, tüm gün kırıp döktüm ve günün sonunda kovuldum. Alacağımdan kesip beni kapı dışarı ettiler. Çıkış saatiydi, Atlas kapıda beni bekliyordu. Benimle gel, dedi. Karan beni istiyormuş. İşimden kovulmuştum, bana akıl verecek bir annem de yoktu. Karan'ın tehdidi kulaklarımda çınlıyordu. Atlas'la gittim. Batışımın başlangıcıydı. O gece çaldıklarını çoktan paraya çevirmişlerdi. Masanın etrafında oturuyorduk, bana bir tomar para uzattı. Senin hakkın, dedi. O parayı altı ay çalışsam bile kazanamazdım. Borç içinde yüzüyordum, annem her yana borç yapıyor, kazandığımla azını bile kapatamıyordum. Yaşamak için elimde hiçbir şeyi yoktu, işim yoktu, gerçek bir anne olması gereken bir baba hiç yoktu ve ben o parayı aldım."

Gözlerimi kapatırken tüm bedenim katılaştı. Biz zenginlik için-

CamScanner ile tarandı

de yaşarken onun bu kadar acı bir hayat sürmesi kanıma dokundu. Kendimi hiç ilgim olmasa bile rezil biri gibi hissetmemi sağladı.

"Atlas beni gözüne kestirmiş, gruba çekmek için kanıma girmiş, başarmıştı. Pembe hayallerim o gün bitti. Birini sevmek ve ona inanmak içimde öldü, cenazesi kalktı ve gömüldü. Yıllarca bana pişman olduğunu, beni sevdiğini söyledi ama artık geçmişti. Kalbim böyle şeyleri reddediyordu, hâlâ da öyle. On sekiz yaşından sonra ne bir erkeğe baktım ne sevgili edindim ne de güvendim."

"Bahsettiğin o çok yakışıklı, seni seven o mu?" dedim, onu bulunca yüzünü dağıtacağım.

"O," dedi. "Dün gece de vardı, karşıma çıkıp içecek isteyip istemediğimi sordu."

"Sonra?" dedim.

"Sonra," dedi. "Grubun gözdesi oldum, ezber yeteneğim sayesinde hiçbir şeyi unutmuyordum. Rol yeteneğimi o dönem kazandım. Yüzlerce hırsızlığa karıştım ve bir kez bile yakalanmadım. Hiçbirimiz yakalanmadık. Karan o kadar ince eliyordu ki hataya yer yoktu. Daima ikinci ve üçüncü planı vardı. Beni eğitti, kasa, kapı, araba kilit adına ne varsa ustalıkla açıyordum. Paraya para demiyordum, borcum falan kalmamıştı. Mahalledekilere Anadolu Yakası'nda bir iş bulduğumu söylemiştim, annem bir kez bile ne işi diye sormamıştı. Gelen paraya bakıyordu. Yaşım yirmi olmuştu ve ben artık ustayım diyene parmak ısırtan bir hırsıza dönüşmüştüm. Dışarıda arkadaş grubuyduk, kızlar ve erkekler ayrı evlerde yaşıyordu. Karargâh adına bir yer yoktu, plan anlatılacağı zaman ya erkeklerin ya da kızların evine gidiliyordu ki mesafe yarım saat olarak tutuluyordu. Çalınan her şey ne olursa olsun, ertesi gün paraya çevriliyordu. Bunun için de ayrı tezgâh vardı. O kısma Karan bakıyordu. Paramızı alıp bir sonrakine kadar bekliyorduk. Yıllar böyle geçti, ağlayanın malı gülene fayda etmiyordu. Elimde kalan bir şey yoktu, haram para geldiği gibi gidiyordu. Günü kurtarıyordum ve kimseye muhtaç değildim. Zengin evleri ya da arabaları alıyorduk. Arabalara genelde erkekler bakıyordu. Gerekirse onlara katılıyordum. Bazıları bizim dün geceki geceler gibi oluyordu. Otele girdiğimiz de oluyordu ama kameralar işi bozuyordu, Karan da onları bozuyordu.

CamScanner ile tarandı

Kızlarla arkadaş olmuştum. Hepsinin ayrı hikâyesi vardı. Beste'nin babası onu satacakken Karan bulmuştu, satılmaktan kurtarmıştı ama hırsız olmasını sağlamıştı. Defne küçük yaşta evden kaçmıştı, üvey babasının tacizleriyle psikolojisi bozuktu. Karan onu sokakta bulmuştu, Defne'nin başına gelen gelmiş, öldürür belki diyerek peşine takılmıştı ama Karan ona bir nevi abilik yapmıştı. Tabii tartışılır. Ceylin... Atlas'a âşıktı, o yüzden benden hep uzak durdu ama onun hikâyesi çok daha acıydı, bir kadının başına gelmemesi gereken her şeyi yaşamıştı."

"Tamam onu geç..." dedim nefesimi salarken. Dayanılır gibi değildi.

"Karan'a göre Atlas beni sevdiği için aralarına sokmuştu. Karan'ın fikri de isteği de değildi ama yeteneklerimle iyi ki de katılmıştım, ona göre yani. Karan bize bariz bir kötülük yapmazdı. Açıkçası ben onu abi gibi seviyordum. Atlas hariç hepsine bir şekilde bağlanmıştım. Karan... Onun hikâyesini kimse bilmez, neden böyle bir çete kurdu, anlatmadı."

"Nasıl ayrıldın?" dedim.

"Annem öldü," dedi sesi titredi. "Bir gece eve geldiğimde onu koltukta cansız buldum. İçkisi elinden düşmüş, sigarası tabağında dokunulmadan bitmişti." Başını kaldırıp ıslak gözlerle baktı. "Üç gün eve gelmedim Ezel. Morarmıştı, şişmişti. Annem gibi değildi. O gün orada hayatın boş olmadığını, bu şekilde ölünmemesi gerektiğini öğrendim. Bırakmazsam sonum annem gibi olacaktı. Bir gün bir koltukta yalnız başıma ölecektim."

Güzel gözlerinden damlalar ardı sıra indi. Yarısı kucağına düştü yarısı kalbime damladı. Elleriyle yüzünü sildi. "Annemi defnedip karşılarına çıktım. Bitti dedim, ben artık yokum. Karan istemedi, çok dil döktü. Kabul etmedi. Atlas gruba girmemi sağladığı gibi çıkmamı da kolaylaştırdı. Karan'ı ikna etti. Hayatımın en büyük kötülüğünü ve iyiliğini yaparak hayatımdan çıktı. Hepsi çıktı, oradan çıktığımda telefonumu çöpe attım. Evde o paralarla aldığım her şeyi attım. Onlarla olan anılarımı attım, güzel sohbetlerimi, gülüşlerimi her şeyi... Yedi sene can cana yaşamıştım, bir kalemde sildim. An-

CamScanner ile tarandı

nemden kalan maaşla karnım bile doymuyordu, iş aradım, buldum, çıktım başka iş buldum ama yemin ettim bir daha bir sakız tanesi bile çalmadım. Zorlandım, aç kaldım, evin kirasını ödeyemedim ama çalmadım. Ucu ucuna yaşadım ama çalmadım. Bir süre sonra alıştım, hayatımı kabullendim. Kötü de olsa bir yuva kurmayı düşündüm, Murat'ı o yüzden seçtim. Aptaldı. İdare etmesi kolaydı."

Gözlerime bakıp medet umdu, ondan utanmamdan ölesiye korkuyordu. Onu istemeyeceğimi bile düşünüyordu. Onu aşağılayacağımı, değersiz biri gibi göreceğimi... Yaslandığım yerden kalkıp önünde diz çöktüm. Yarım saattir sıkıp bıraktığı terli ellerini tutup dudaklarıma götürdüm. Gözlerinin içine acıyarak değil, severek baktım. "Özür dilerim Helen. Baban adına, özür dilerim. Geç kaldım, özür dilerim." Islak gözlerinden öptüm. Kendime çekip sardım, kollarını boynuma doladığında hıçkıra hıçkıra ağladı, sus demedim. Son kez ağlıyordu. Bir daha izin vermeyecektim...

Bu kadın için deliriyordum. Kimsenin yapamadığını yapmış, kalbime girmenin basit yolunu bulmuştu. Bir bakışıyla bana diz çöktürebilirdi ama bunu umursamıyor, istemiyordu. Aklının ucuna bile gelmiyordu ben kimim, onun için Ezel'dim. Sadece Ezel ama Helen benim için her şeydi. Ben onu çok beklemiştim, bundan sonra ona dokunan dünyada cehennemi yaşayacaktı...

"Ezel..." dedi başını geriye çekip. Bir şey daha vardı, gözlerinden okunuyordu. "Karan dün gece İzel'in yanındaydı. İzel ondan etkilendi."

"O bir kere olur, kimse benim kızlarıma dokunamaz!"

"İzel'e anlatmamız gerekiyor, susmamız onlara yol açmak olacak. Bir daha anlatacak gücüm yok."

"Bana bırak, hepsini ve her şeyi."

"Dün gece bir olay oldu mu?" dedi gözlerini silerken, ona yardım ettim. Ellerimi yüzüne yaslayıp yaşları sildim. "Olmadı. Oraya hırsızlık için girmediler. Niyetleri başta oydu ama Talya'yı sana benzetip seni görmeye geldiler. Gerçekten iyi oynadıysan inandılar ama anlattığın insanlar buna pek yatkın değil. Peşine düşecekler, işte ben o zaman onları doğduklarına pişman edeceğim."

CamScanner ile tarandı

Özel buluşma alanında karşımdaki adamlara tek tek baktım. Az önce gizlilik sözleşmesi imzaladık, ağızlarından tek bir laf çıkarsa yüz sene çalışsalar canlarını kurtaramazlardı. Üç kişiydiler. Üçü de alanında uzmandı, suda yürüyecekler izlerine damla düşmeyecekti. Mahmut Bey, Sinan Bey ve Âdem Bey. Bu üçü özel dedektifti.

"Bir!" dedim, ellerimi masada birleştirdim. Önlerinde not defteri bile yoktu ama üçü de zekice bakıyordu. Ellerimi çözüp dosyadan bir belge çıkarıp ortaya serdim. "Burada doğum saatine kadar yazan iki kadın var. Okurken size iki faklı doğum gibi gelebilir ama bu iki kadın ikiz. Nasıl ayrıldıkları bilinmiyor, babaları gerçek, anneleri muamma. Anneyi bulacaksınız ama her iki anne de yaşamıyor. Anne ve bebekleri kim ayırdı ve neden?"

Üçü de başlarını eğdiler ama soru sormadılar. "İki!" dedim. "Rahmetli Selim Hancı'nın karısı dışında birlikte olduğu tüm kadınlar ve en önemlisi en son sevgilisi kimdi?" Yine aynı şekilde yanıt verdiler. "Bunu en acil olarak başa alıyorsunuz, bu ismi istiyorum en kısa sürede. Üç!" dedim. "Talya Hancı'nın bir süre önce evinde şoför dâhil dört kişi çalışıyordu, onlar işten Talya'nın isteği üzerine ayrıldı. Bu dört kişin sülalesine kadar ineceksiniz. İçlerinden biri veya birkaçı evde yemeğe zehir koydu. Para almış olmalı, bir anda zengin olan, paraya kavuşan, ev araba alan mutlaka olmuştur. Zehri kim koyduysa onu istiyorum. Son olarak..." dedim.

"Karan Atmaca." Dosyamdan bir kâğıt çıkarıp ortaya uzattım. "Bu adamın gelmişini, geçmişini istiyorum. En ufak bir şey bile atlamayacaksınız. Atlas Kundura, onu da istiyorum. Karan Atmaca ve Selim'in son sevgilisi önceliğiniz. En kısa sürede haber bekliyorum. Adresleri bana mesaj atın, özel görüşme isterseniz de arayın." Ayağa kalktım, onlar da kalktı.

"En kısa sürede arayacağız," dedi Mahmut Bey.

"Bekliyorum," dedikten sonra dışarıdan mimarlık ofisi gibi görünen villadan çıktım. Eninde sonunda bulacaktım, her şeyimi bu

yola sermem gerekiyorsa bile yapacaktım. Bu gizem canımı sıkıyordu. Helen gizleniyor olmasaydı her şey daha kolay olurdu. Babamla konuşurdum, gerekiyorsa sonuna kadar kavgasını ederdim ama şu an ikizleri ortaya çıkarmak en büyük hata olurdu. Bir soru bile beni, bizi hedefe çevirirdi. Tüm o zararları kim veriyorsa hızlandırabilir ve ben buna engel olamayabilirdim.

Aracımı anayola sokup Helen'i aradım. Birkaç çalıştan sonra cıvıl cıvıl sesi önce kalbimi, sonra arabamı doldurdu. "Ezel?" dedi.

"Neredesin?"

"Selen'le yemek yiyeceğiz, onu bekliyorum. Evlilikleri sallanıyor sanırım, el atıp kaldıracağım."

İkizler melekti, farklı yollardan ama öyleydi. "Tekin'in ne ayak olduğunu henüz bilmiyoruz Helen. Dikkat et."

"Korumalarım çok yakışıklı, sürekli yanımdalar." Sözlerinin sonuna tatlı gülüşünü kondurdu. "Helen!" dedim sertçe. "Üzülme kaptan, sen daha yakışıklısın."

"Yarın sana kadın koruma ayarlayacağım."

"Şaka! Kimsenin ekmeğiyle oynama. Kapat hadi, Selen geliyor." Telefonu yüzüme kapattığında bile gülebiliyorsam bu kadın doğru kadındı. İlk kez biri için farklı, başka türlü bir endişe hissediyordum. Annem, İzel, Talya ve hatta Hera... Helen onlar gibi değildi. Yeri bambaşkaydı hem hepsinden özel hem de onlar kadar değerli. En güzeli bana aitti, benimdi. Benimleydi. Sonsuza kadar da öyle kalacaktı.

Helen...

Şık bir restoranda Selen'le birlikteydim. *Buraya neden geldim* dercesine etrafına bakıyordu. Yemeklerimizi söylemiş, gelmesini bekliyorduk. "Rahatla, seni yemeyeceğim."

CamScanner ile tarandı

"Rahatım, saçmalama lütfen," derken suyuna uzanıp içti. Gergindi, bana güvenmiyordu. Ben olsam ben de güvenmezdim. Yirmi beş yaşındaydı, kocasıyla arasında on yaş vardı. Ezberlediklerim eksikti, bu ikisinde başka bir hikâye vardı. "Bana güvenmiyor, hoşlanmıyorsun."

Bakışlarını kaldırdı, gözlerinden okunuyordu. Göründüğü gibi kendini beğenmiş, burnu havada değildi. O sadece bir kılıftı, ben o kılıfı görüyordum ve o daha çok korkuyordu.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Talya?" dedi, omuz silktim. "Akrabayız, sen benim eltimsin. Kocan benim abim sayılır ve siz kızımın yakınlarısınız."

"Hazneciler sana yetmiyor anlaşılan. Bizi akraba gibi görmen çok enteresan."

"Ezel benim çocukluğum, kızım ona amca, ailesine dede baba-anne diyor. Onlar bunu başarmış, amcasının da başarmasını isterdim. Bu benim suçum mu?"

"Tabii ki senin suçun, en azından iki senedir bu ailedeyim. Görebiliyor, anlayabiliyorum. Sen Hera'yı görmemize bile izin vermiyorsun."

Ah Talya... Neden? "Hayat kısa Selen, değişiyorum." Kardeşim beni öldürecekti. "Kimsem kalmadı sayılır, bazı şeyleri anlamaya başladım."

"Ne istiyorsun?" dediğinde yemeklerimiz servis edilmeye başladı. Sustuk ve garsonların gitmelerini bekledik. Yalnız kaldığımızda yemekler ilgimizi çekmiyordu. "İyiliğinizi," dedim, burnundan güldü. "Sen evliliğime karşı çıktın, Tekin'e söylediklerini dün gibi hatırlıyorum. Bu kadın bizim paramızın peşinde göremiyor musun, dedin."

Talya diye bağırmak istedim. "Öyle olmadığını görüyorum. Bir bakış kaç para eder, bilir misin?" dediğimde anlamadı, kaşları birleşti. "Ne bakışı?" dedi.

Çatalımı alıp etime batırdım, ağır hareket ediyordum ve o kıvranıyordu. "Sen ona âşıksın, onun için ölecekmiş gibi bakıyorsun."

CamScanner ile tarandı

Boğazını temizlerken toparlandı, çatalını salatasına daldırdı. "Bu sır değil, neden evlendim sanıyordun, ah, pardon, para için."

"Hiçbir para aşkı satın alamaz. Anlayamadım, özür dilerim." Çatalı ucunda domatesle havada kaldı. Gözleri kocaman olurken çatalını bıraktı. "Sen beyaz ışığı falan mı gördün?"

Kahkaha attım. "O ne demek?"

"Ölecekken görülen şu ışık var ya, o."

Derin bir nefes aldım. "Aldatıldım," dedim, şok geçiren ifadesi bunu benden duymasındandı çünkü ardından gelen o hüzünlü bakışlar bildiğini anlatıyordu. "Biliyordun."

"Üzgünüm," dedi, başını sağa sola salladı. "Hiçbir kadın bunu hak etmiyor ama erkekler çok acımasız."

"Nasıl öğrendin?"

"Tekin ile bir tartışma anında ağzından kaçırdı. Pişman oldu ama anlatmak zorunda kaldı."

"Neden tartışıyordunuz? Anlaşamıyor musunuz?"

"Konu bana döndü," dedi.

"Benim konum Selim ile kapandı, sizi merak ediyorum. Tekin kardeşi gibi bir koca mı?"

Kollarını masaya yaslayıp eğildi. "Gerçekten burada iki elti gibi dertlerimizi mi konuşacağız?"

"Ben müsaidim. Güven bana, burada konuşulan burada kalacak. Amacım sizi ayırmak da evliliğinize çomak sokmak da değil. Hiç arkadaşım yok, neden sen olmuyorsun?"

"Ezel var ya, sen ondan başkasıyla arkadaşlık etmezsin."

"Ezel ile regl sancımı konuşamıyorum, jinekolojiden hiç anlamıyor, kaldı ki onunla seviyeli bir dostluğumuz var."

"Dün gece pek öyle görünmüyordu." Gülüşü güzeldi, çözülüyordu. "Önce ben başlıyorum o zaman," dediğimde eliyle işaret verdi. "Ezel mükemmel bir erkek, kızıma iyi bir baba olacak tek insan. Ona farklı bakıyorum ama aramızda bir ilişki yok. Bu sır tabii, Sevgi teyzem duymamalı."

CamScanner ile tarandı

"Peki o derdim ama seni sahiplenişi şimdi bile dile düştü. O geceden bu yana bir sürü mesaj aldım. Talya ile Ezel diye başlıyorlar. Siz delirmişsiniz, rezil ederler."

Omuz silktim. "Selim de beni rezil etti ama kimse ona rezil gözüyle bakmıyor. Ayrıca ben kocamı aldatmadım. O artık yaşamıyor."

"İnsanlar böyledir," dedi. "Sınıf farkı, statü önemli değil. Erkek her zaman egemen, kadın her zaman taşlanan taraf."

"Maalesef. Sıra sende. Neden tartıştınız?"

Başını umutsuzca salladı, salatasından bir lokma aldı. Yuttuktan sonra bana döndü. "Hangisini soruyorsun ki? Her gün ediyoruz."

"Neden? Seviyorsunuz birbirinizi. Yani tamam, sevenler de kavga eder ama her gün değildir."

"Bir yerde birinden duyarsam seni rezil ederim Talya, soyadının çöpünü toplarsın," dedi, beni tehdit ediyordu. Gülümsedim. "Tamam," dedim.

"Evlendiğimiz gün ona bir şey oldu, önce senden şüphe ettim ama değildin."

"Bir şey yapmadım," dedim, umarım kardeşimde yapmamıştır.

"Bir anda o âşık adam kayboldu, yerine buz gibi biri geldi. Ne dediysem anlatmadı. Bir gün bana benimle param için evlendin dedi ve bu tam altı ay sonraydı. Altı ay boyunca aynı evde iki düşman gibi yaşadık. Neden böyle düşündüğünü sordum ama söylemedi. Altı ay da ben ona düşman oldum. Boşanmak istedim, lafını bile ettirmedi. Şimdi bile boşanmak istiyorum ama paşazade istemiyor. Bir yılın sonunda yine bir kavga arasında bana eski sevgilimden bahsetti. Ben normal biriyim, babam bir memur, eski sevgilim de orada kaldı. Tekin'den aylar önce bitmişti. Düğün günü karşısına çıkıp aslında onu sevdiğimi, birlikte olduğumuzu ve hatta Tekin'le olabilmek için bebek aldırdığımı, paranın peşinde olduğumu söylemiş."

Dudaklarım şokla aralandı. Gözlerimden bahsetmiyordum bile kıskanç erkeklerden nefret ediyordum ama bu dümdüz şerefsizdi. "Bebek?" dedim.

"Yok bebek falan, kimseyle birlikte olmadım. Mahallede büyü-

CamScanner ile tarandı

düm ben, kendime ait değerlerim var, benim hayatımda yattı, kalktı gibi şeylere hiç yer olmadı. Bu camiadan gelmiyorum, kim kimin kucağında belli değil."

Bu kız bendendi. Ben de mahalle kültürüyle büyümüştüm, onu sevmemin altında bir şey vardı, tabii ya. "Anlıyorum. Sonra?"

"O salağa bakire olduğumu ama asla test edemeyeceğini söyledim."

Yuh! İki senedir evlilerdi. Oha be! "Bana hâlâ bakire olduğunu söylemeyeceksin, değil mi?" dedim sesim içime kaçarken. Omuz silkerek su içti. "Onun suçu. Bir yıldır gönlümü almaya çalışıyor ama kalbim kırık, atlatamıyorum. En güzel günümü, gecemi bir hiç uğruna heba etti. Çok ağladım, onu affetmek istedim ama edemiyorum."

O kadar haklıydı ki ona madalya vermek istiyordum. "Haklısın, sonuna kadar haklısın. Ben de olsam aynısını yapardım."

"Bir gece onu affetmediğim için tartışıyorduk, o gün söyledi. Selim'in ölümünden sonraydı. Erkek ya, onu ihmal ettiğimi söyleyip, Selim gibi mi yapayım, başka kadınlarla mı olayım, dedi."

Gözlerim kısıldı, acıyı kardeşimin yerine içimde yaşadım. Yüzüm gerçek anlamda solmuştu. Camların ardındaki denize döndüm. "Talya özür dilerim, sorduğun için söyledim," dedi.

"Selen..." dedim ona dönerken. "İki senedir seni aldatmadı mı?"

"Bir kadına, bir kez bile yaklaşmadığını söyledi."

"Bir erkek seni aldatacaksa bahaneye ihtiyacı olmaz. Seninle olsa da aldatır, olmasa da. Eğer dediği gibiyse onu affet. Doğru söylüyorsa bir daha sadakatinden şüphe etme."

Omuzları düştü. "İnanmak istiyorum."

"Bir şey duydun mu ya da gördün mü, ne bileyim, telefonunda, üzerinde. Kadınlar anlar."

"İşin acı tarafı da bu, görmedim. Telefonun kilidi biz sevgiliyken neyse o. Durumumuz bu olunca biraz paranoyaya bağladım, kıyafetlerinde iz aradım, telefonunu karıştırdım ama yok."

"Selen yazık, acıdım inan ki. Göz önünde yaşıyoruz, biri olsa mutlaka kulağına gelirdi. Bana geldi, düşün. Böyle şeyler sır kalmıyor."

CamScanner ile tarandı

"Çok yorgunum Talya. Yirmi beş yaşında değilim de elli falanım sanki. Anneme bile anlatmadım, kızının müthiş bir evliliği var sanıyor. Önce o benden şüphe etti, şimdi ben ondan."

"Yorgun olduğuna eminim. Basit bir şey değil, insanın dünyasını başına yıkacak kadar zor. Sana bir abla tavsiyesi vermek istiyorum," dedim, kabul edercesine başını salladı. "Yapacak veya yapmış olsaydı asla dile getirmezdi. Aslında her kavgada kendisini anlamanı, kabul etmeni bekliyor. Ne kadar daha dayanır, bunu kimse bilemez ama bana soracak olursan fazla zamanınız kalmadı. Bir erkek bir kadınla olmadan durabilir ama kendini sevmeyen bir kadınla olmaya dayanamaz. Sana tavsiyem ona bir şans ver."

Gözleri doldu, ikimiz de bir şey yiyememiştik, hayat bize sağlam kazıklar yedirmişti, belki de ondandı. Kalbi kırıktı, yirmi beş yaşındaydı ve sevdiği adama hem çok yakın hem de uzaktı.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ben her zaman tutuk biri oldum, ağlasam bağırıp çağıramam, neşelensem yüksek sesle gülemem, biri bana hakaret etse hakkımı savunamam. Sevdiğimi de göstermekte cimri biriyim, çekiniyorum. Beni iterse toparlanamam. Bir erkek nasıl baştan çıkar, bir kadın bir erkeğe nasıl yaklaşmalı ve seven bir kadın nasıl davranır, bilmiyorum. İki senedir de öğrenmek yerine daha geriye gittim. Birbirimizi çok kırdık, parçaladık. Un ufak ettik. Boşanmamız en iyisi aslında ama kabul etmiyor."

"Kadınlar bir yolunu bulur..." dedim, gülümseyerek. "Ama benim de bir fikrim var," dedim göz kırparak. "Bu hafta sonu Londra'ya gidiyorum, bir sonraki hafta sonuna kadar ona yumuşak davran, zemin hazırla."

"Fikrin nedir?" diye sorduğunda sinsice gülümsedim ve anlatmaya başladım. Çok eğleneceklerdi çok.

CamScanner ile tarandı

Londra...

Helen...

Kardeşimin evinin kapısından geçerken kalbim heyecanla kasılıyordu. Mery adında bir kadın karşıladı beni, önce banyoya aldı, ellerimi uzun süre yıkattı ve kıyafetlerimi değiştirmemi istedi. Bir maske taktım, salona girdiğimde onun da beni heyecanla beklemesi üzerine ayağa kalktı. Birbirimize sarılırken kollarımla onu sıktım. Aşırı zayıftı. Tükenmiş bir beden vardı ellerimin altında ama çok özlemiştim.

"Kemiklerim çok hassas, biliyorsun değil mi?" dedi gülerek. Panikle geriye çekildim. "Özür dilerim, acıdı mı?" derken iyice zayıflamış bedenini yokluyordum.

"Hayır tabii ki, otur hadi." Oturup birbirimize döndük. "İyisin," dedim.

"Oldukça, savaşıyorum. Kemoterapi günleri çok zor geçiyor ama boş ver. Hera?" dedi.

"Ezel ile, ikimiz aynı anda gelemiyoruz, biliyorsun. Akşama da Ezel gelecek. Yarın istediğin yere getireceğiz."

"Onu çok özledim, saramayacak olsam da görmek de yetecek." Ellerimi sıktı. "Çok iyi gidiyorsun. Neler oluyor, anlat?" dedi.

"Bana kızmak yok," dedim.

"Bir şeyler karıştırıyorsun sen," dedi, havadan sudan, İzel ve Sevgi teyzeden girip evdeki çalışanlardan çıktım. Detay üzerine detay verdim, bazı şeyleri elbette gizledim. Onu üzecek her şeyi şimdilik saklayacaktım.

"İşler yolunda demek," dedi.

"Selen'i neden sevmiyorsun?" dedim, dudaklarını büktü.

"Sevmiyorum demek acımasızca olur samimi bulamadım. Hep çok uzak ve soğuktu. Tekin ile evlenmesini paraya bağladım, bana onu seviyor gibi gelmiyordu."

"Yanılma payın olduğunu düşünüyor musun?"

CamScanner ile tarandı

"Bu pay her zaman vardır, bir girişim görmedim, tabii bana biraz düşman olmasında katkım oldu."

"Kadının yüzüne Tekin'i parası için istediğini söylemişsin."

"Evet, söyledim. Bir şeyler eksikti Helen, sanki sadece Tekin seviyor gibiydi."

Zeki kadındı, her zaman zeki.

Ona Selen'le aramızda geçen konuşmayı aktardığımda ağzı tıpkı benim gibi açık kalmıştı. Tabii *Selim gibi mi yapayım* kısmını atlamıştım. Bir süre ses çıkmadı Talya'dan. "Bunu beklemiyordum," dedi. "Üzüldüm."

"Sizin çevrenizden çok farklı biri, benim büyüdüğüm kültüre sahip. İçten ve içinde yaşayan biri. Ben onu sevdim."

"Sana güvenmesini nasıl sağladın?"

"Biz de bir şeyler biliyoruz," dediğimde kahkaha attı. "Helen... Çok tatlısın."

"Sen de," dedim incecik ellerini tutarken. "Tekin'den neden hoşlanmıyorsun? Ben onda beni iten bir şeye denk gelmedim."

"Paragöz biridir o, babası da öyleydi. Daha çok para, daha çok! İleride başkan olmak gibi hayalleri var, Ezel gibi değil. Hepimiz eşit hisseye sahiptik, o zaman sorun yoktu ama Selim ölünce hisseler bana kaldı. Buna bile öfkelendi ama belli edemedi."

"Bunlar sizin için normal şeyler Talya, Selim paracı değil miydi?"

"Parayı severdi, evet, abisine benziyordu. Ben de seviyorum hisselerimizi, bunun için büyütüldük. Babalarımız bizi bugün için hazırladı. İçimizde en çalışkan her zaman Ezel oldu. Ona yetişemedik, onun ticari zekâsı bizi her gün yukarı çekti. Selim arada bir de olsa takılırdı, gözün başkanlıkta değil mi, diye."

"Art niyet var mıydı sence? Ezel'e karşı nefretleri, öne geçme çabaları?"

"İş dünyasında akrabalığa yer yoktur, vardı. Art niyet diyemem ama belli belirsiz bir kıskançlık olmuştur. Yine de günün sonunda aynı masada yemek yiyebiliyorduk. Düşman olma ihtimalimiz yok-

CamScanner ile tarandı

tu. Başkanlık gelecekte Ezel'in olacak, bunu kimse onun elinden alamaz. Tekin derdine yansın."

Gülümsedim. "Tekin'in şu anki tek derdi karısıyla arayı bulmak, buna o kadar eminim ki."

"Aptal olmasın, paracı olacağına hanımcı olsun. Belki ileride düzelir."

Ona aklımdaki uygulayacağım plandan bahsettim, önce kabul etmeyecek gibi oldu ama ısrarıma dayanamayıp kabul etti. Kızının bir amcası vardı ve bence sandığı gibi düşman da değillerdi.

"Helen... Biriyle tanıştım," dediğinde gözlerimi kırpıştırarak baktım. "Nasıl bir tanışma?" dedim.

"Hoş bir tanışma," dedi boynunu bükerek. "Yakışıklı bir adam, bir profesör. Türk, İzmirli." İkinci şokumu keyifle yaşarken sırıttım. "Sonra?" dedim merakla kıpırdanıp.

"Bir şey yok canım, parka gittiğimde buluşuyoruz, kitaplar, tarih ve ülkeler üzerine sohbetler ediyoruz. Bana çok iyi geliyor ama bir yanım da suçlu hissediyor. Selim öleli bir yılı biraz geçti."

Toprağında ters dönesice.

"Talya kendini suçlu hissetme, Selim'e ihanet değil bu. Sen yaşıyorsun, bu dünyadaki hiçbir şey onun umurumda değil. O artık yok. Acımasızca belki sözlerim ama gerçek bu. Seni gerçekten seven bir adam mutlu olmanı ister. Selim de bunu isterdi."

"Ah... Henüz o kadar derin bir şey değil. Sadece sohbet arkadaşı ama keyifli biri."

"Adı ne?" dedim.

"Eymen, tabii beni Helen olarak tanıyor," dedi.

"Ah, önemsiz detaylar," diyerek elimi havada salladım, güldü. Gülmek için yaratılmıştı.

"Kalbimi kırarsa?" dedi. "Bence ben ona arkadaş gözüyle bakmalıyım, hasta bir kadını biraz keyiflendiriyor. Hepsi bu. Ben abartıyorum."

"Türk erkeği diyorsun, bunların ülkesi değişir, fıtratı değişmez. Alacaklı adamlar bunlar, alacağı olmayan yanaşmaz."

CamScanner ile tarandı

"Helen gibi konuştun," dedi gülümseyerek.

"Ama sen yine de temkinli ol," dedim.

"Olurum, sen, siz?" dedi.

"Biz iyiyiz, Ezel'i soruyorsan inanılmaz biri. Hayatım boyunca onun gibi birini beklemişim. Anlayışlı, korumacı, zeki ve ilgili... Daha pek çok şey. Sen dönene kadar onu tanımaya devam edeceğim."

"Bir an önce dönmek istiyorum. İki buçuk ayımız bitti bile, doktorlar çok umutlu, ben de. Arınma işlemi tamamlanınca döneceğim, saçlarımın uzamasını falan beklemeyeceğim. Hera'ya gerçeği anlatmak zorunda kalacağız ama olsun. Zoru geçmiş olacak. Nasılsa bir gün anlatmak zorunda kalacaktık, bir sene erken veya geç ne fark eder."

"Pedagog ayarlarız," dedim. "Ona da danışırız. Sen olmak kötü değil ama sıkıcı." Kahkaha attı. "Gülme," dedim. "Ne yapsam ama Talya öyle yapmaz ki..."

"Ezel beni çok iyi tanıyor."

"O da İzel de," dedim. Bir çırpıda onu da anlattım ve hiç şaşırmadı. "İzel her zaman fazla gerçekçiydi. Anlamasını beklemiyordum ama hallettik diyorsanız sorun yok."

"Sorun yok, sana selamı var. Seni arayamıyor çünkü numaranı vermiyoruz ne olur ne olmaz. Kimse konuşurken duymasın."

"Doğru olanı yapıyorsunuz."

Londra'ya bahar geliyordu, güneş yakmasa da üşütmüyordu. Hera'nın bir elinden ben diğerinden Ezel tutuyordu. Buraya neden geldiğini merak ediyorsa da sormuyordu Hera. Bir banka oturup onu ortamıza aldık. "Hava çok güzel," dedim.

"Şahane," dedi Ezel.

Hera ayaklarını ileri geri sallıyor, etrafına bakınıyordu. "Neden geldik buraya?" dedi en sonunda.

CamScanner ile tarandı

"Hava almaya," dedi Ezel.

"Park çok güzel, değil mi?" dedim, bakışlarım yirmi metre ötede bankta oturan annesine kaydı. Maskesi ve şapkası vardı, şapkasının altından kederle kızını izliyordu. Boğazıma oturan yumruyu yutmakta zorlandım. Bir anne çocuğu yıpranmasın diye yaşam savaşını ondan uzakta veriyordu. Sarılamıyor, öpemiyordu.

"Güzelmiş," dedi zorla. "Buradan sonra nereye gideceğiz?"

"Nereye gitmek istersin?" diye sordu Ezel.

"Dondurma yemeye," dedi keyifle.

"Ben varım," dedim. Neyli dondurma istediğini anlatırken kendinden geçti. Biz ona gülümserken Talya'nın yanına biri oturdu. Bu o bahsettiği adam mıydı? Ezel bana bakınca ben de ona döndüm. Tekrar o yöne baktık. Adam bir şeyler anlatıyor, Talya ona cevap veriyordu. Adam çantasından bir kitap çıkartıp uzattı. Profesör demişti, yaşlı başlı birini bekliyordum ama adam yıkılıyordu. Alt dudağımı ısırıp arsızca izlemeye devam ettim.

Kumral bir beydi, gözlerini görmem mümkün değildi ama yüz hatları biçimliydi. Uzun boyu, şık giyimiyle taş çatlasa otuz beşti. Konuşması, bir şeyler anlatırken gülümsemesi hiç de arkadaşça gelmiyordu bana.

Onları izlerken gülüşüm büyüdü, bir ara sesli bile güldüm. Ezel'in elini omzunda hissedince ona döndüm. Kız kardeşler sırrıydı ve ona söylememiştim, kaşlarını çatmış yapamayacağım açıklamayı bekliyordu.

"Hadi anne!" dedi Hera ayağa kalkıp elimi tuttu. Mecburen kalktım, Ezel de kalktı. Yeğenimizin elini tutup Talya'ya yakın bir mesafeden geçerken ona göz kırptım ve maskenin altından bana gülümsedi. Benden aldığı bakışları kızını bulduğunda hüzün bulutları dolandı güzel gözlerinde. Eymen bir şey deyince ona döndü ve bizim arkamızda kalmışlardı.

Yanımızda Hera olduğu için tek bir soru bile soramadı. Akşam olduğunda eve gelmiştik, o kendi evine geçmeden önce ona anlattım.

"Kimmiş ben bir araştırayım," diyerek çenesini sıvazladı.

CamScanner ile tarandı

"Bırak bu kıskanç abi ayaklarını, kimse kim, bir umut bizim için. Kardeşim yeniden, belki de ilk kez âşık olabilir."

"İlk kez derken?" dedi alay edercesine. Omuz silktim. "Selim sayılmaz. Gözünü onda açtı, gerçekten aşk mıydı Ezel? Bağlılık, alışkanlık olamaz mı?"

"Helen abartmıyor musun?"

Yerimde kim olsa aynı şeyi söylerdi ama ben abarttığımı düşünmüyordum. "Neyse ne, nasılsa göreceğiz."

Dönüşümüzün ertesi günü Hera okula, ben de Selen'le kahvaltıya gittim. Bu kez benden önce gelmişti, suratı sirke içmiş gibiydi. Evde işler ters gidiyordu, anlamak için zeki olmaya gerek yoktu. Çantamı bırakırken kahvaltı masaya çoktan bırakılmıştı. "Hayırdır eltim, yüzün ekşimiş."

Biraz daha buruşturdu. "Yapamıyorum Talya. Kalbim çok kırılmış. Ona gülümsemek bile acı veriyor."

"Kırık bir kalbin ne demek olduğunu biliyorum," dedim garsonu çağırırken. "Çay," dedim, genç kıza. Uzaklaşırken Selen'e baktım. "Sende ciddi anlamda sevgini gösterememe var. Kahvaltıdan sonra psikoloğa gidelim."

"Daha neler..." dedi kocaman olan ela bakışlarıyla. "Hayır."

"O zaman ablanı dinle. Şöyle yapıyoruz, holdinge gidiyoruz ve sen kocanı ziyaret edeceksin."

"Ne anlamı var, her akşam evde de görüyorum."

"Eve erken mi geliyor?"

"Hiç sekmez, en geç sekizde evde oluyor, eğer acil bir iş yemeği falan yoksa tabii. Onu haber verir, mesaj atar."

Ev babası Tekin. Bu adamın kardeşime zarar verme ihtimali her geçen gün azalıyordu. "Sen holdinge hiç gidiyor musun?"

"Hayır, ne işim var?"

CamScanner ile tarandı

"O zaman kocanın güzel asistanını da görmedin." Gözlerimi üzerine diktim, bakışları bir an karıştı ve aklı dağıldı. "Gördüm bir kere, güzel kadındı," diye mırıldandı. "Tamam gidelim."

"Önce alışveriş, sonra holding," dedim keyifle gülümserken. O pek emin değildi, aklında kocasının asistanı dönüyordu. "Hatta artırıyorum, Ezel ben ve siz akşam yemeği yiyeceğiz."

Saniyeler süren bakışlarının ardından, "Neden yapıyorsun?" diye sordu.

"Neyi?" dedim anlamıyormuş gibi.

"Bunu, bizi neden düşünüyorsun?"

"Beyaz ışığı gördüm Selen, hayatın çok kısa olduğunu ve bu saçmalıklara yer olmaması gerektiğini fark ettim. Biz bir aileyiz, bugün bana bir şey olsa kızımın ailesi siz olacaksınız."

Gözlerini kuşku kapladı. "İyi misin?" dedi, sanki ölüme yakındım da kızıma aile arıyor gibi görünmüştüm. "İyiyim, öylesine söyledim."

Kahvaltıdan sonra alışverişe çıkıp güzel gelen ne varsa alıp bagajlarımıza bıraktık. Korumalarımı görünce, "Sen koruma mı tuttun?" dedi.

"Evet, Ezel istedi." Dudaklarını büktü. "Çok düşünceli biri, annem, büyük başın derdi büyük olur, derdi. Geç bile kaldın."

"Annen ne kadar da haklı." O kendi arabasıyla ben zırhlı aracımla holdinge geçip yönetici katına çıktık.

"Ne diyeceğim?" dedi yanıma yaklaşıp. Gülmemek için direnip kazandım. Çocuktu bu kız, yolunu kaybetmiş masum bir kız. "İçeri girip çeneni havaya kaldır, bir kahveni içmeye uğradım de ama sakın beni bahane etme. Zorla geldiğini düşünmesine izin verme."

"Tamam," dedi ama hiç güven vermiyordu. Ezel'in asistanı bize yaklaşıyordu. "Hoş geldiniz efendim," dedi kibarca. "Merhaba, Ezel ve Tekin nerelerdeler?" dedim

"Toplantı az önce bitti, salondalar."

"Tamam," dedim, salona ilerlerken Selen'i de yanıma çektim. "Yürü, fırsat ayağımıza geldi." Biz salona girerken birkaç kişi çıkı-

CamScanner ile tarandı

yordu. Selam verip uzaklaşıyorlardı, içeri girdiğimizde bingo dedim. Tekin'in asistanı Burcu da içerideydi.

"Merhaba beyler," dedim masaya yaklaşırken Ezel başını çevirip gülümsedi. "Hoş geldiniz," dedi.

Tekin karısını görünce yüzü aydınlandı, gözlerine şefkat oturdu. "Hoş geldin," dedi uysal bir sesle.

"Hoş buldum. Uğrayalım dedik, bölmüyoruz ya?" Kocasının yanına geçince Tekin ayağa kalktı. "Bitti, çıkıyorduk." Elini karısının beline atınca Selen de ona sokuldu.

"Yemek yer miyiz?" dedim. "Dördümüz."

"Olur," dedi Ezel kalkarken.

"Olur," dedi Selen, karısının oluru üzerine mi yoksa kendi de istiyor muydu bilemedim ama kabul etti. Dördümüz de yemek salonuna, üst kata çıkıp masaya geçtik. Siparişlerimizi verip manzaraya döndüm. Restoranın iki yanındaki korumalarımı gören Tekin bana döndü.

"Korumalar senin mi?"

"Evet," dedim, dirseklerimi masaya bırakıp. "Bundan sonra korumalarım hep olacak." Bir Ezel'e bir bana baktıktan sonra bende durdu. "Bilmediğim bir şey mi var?" dedi.

"Var!" dedim.

"Yok!" dedi Ezel.

Tekin iyice meraklandı. "Neler oluyor?"

"Tehdit ediliyorum," dedim. "Ezel de bana ve kızıma koruma ayarladı."

"Ne?" dedi, tepkileri o kadar gerçekçiydi ki Tekin elenecek gibiydi. Gözleri kısılmış, dudakları aralanmıştı. "Siz neden bahsediyorsunuz?" Ezel'e bakıyordu.

"Birkaç telefon aldım," dedim, Ezel susmayı tercih ediyordu. "Öleceksin gibi şeyler."

"Ciddi olamazsın!" dedi Selen. "Bunu söylememiştin."

"Tek seferde söylüyorum," dedim.

CamScanner ile tarandı

"Polise gidelim," dedi Tekin, Ezel de yanağının içini ısırıp onu izliyordu. "Korumalarla olur mu?" diye ekledi Tekin.

"İdare ediyorum," dedim. "Önemli olan kızım, henüz niyetlerini bilmiyoruz."

"Çocuk oyunu mu Talya?" dedi sertçe. "İdare ediyorum ne demek? Hera'yı kaçırabilirler, zarar verebilirler."

"Ağzını hayra aç," dedim. "İyi korunuyoruz."

Aklı ermiyor gibi bakıyordu. Bir şey atladığını düşünüyordu, inanmadı. "Umarım dediğiniz gibi yeterli olur."

"Yeğenini ihmal ediyorsun," dedim. "O yüzden bu hafta sonu kızım sizde kalacak. Benim biraz işim var."

Daha bir şok oldu. "Sen, Hera'yı bize mi bırakacaksın?"

"Öyle yapacağım. Dizlerimde kireçlenme çıktı, yakın bir kaplıcaya gideceğim." Ezel burnundan nefes verdiğinde içinden güldüğünü anladım. "İstemiyorsan söyle, Sevgi teyzeme bırakırım."

"Ondan demedim," dedi kafası karışmıştı. "Benim evim onun evi, tabii ki gelebilir." Karısına döndü. "Biz ne anlarız çocuk bakmaktan?"

Selen de dudağını büktü. "Yani benim kardeşim küçükken bakıyordum ama ne bileyim, bakabilir miyiz?"

"Bebek mi bu?" dedi Ezel ağzını açtı en sonunda. "On yaşında çocuk, yemek su, başını bekleyin yeter."

"Bir gün çocuğunuz olacak, öyle değil mi?" dedim, ikisi de sessizce önlerine dönmüştü. "Alıştırma olur."

"Pazar günleri boş, onu dışarı çıkarmanız gerekiyor. Biz anne kız günü diyoruz, siz yeğen günü dersiniz," dedim. "Cumartesi günü iki kursu var, birinden çıkıp diğerine girecek. Akşam boş, evde vakit geçirirsiniz."

"Tamam," dedi Tekin, Selen'e döndü. "Plan yapma."

Selen bana bakınca ona göz kırptım. "Çok eğleneceksiniz."

CamScanner ile tarandı

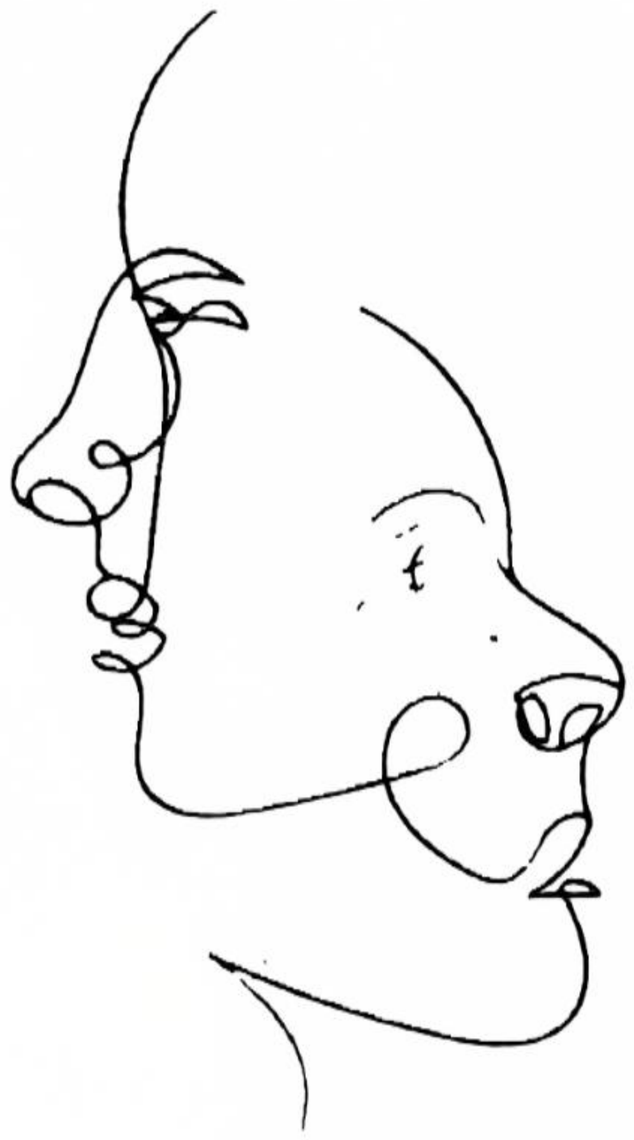

15. Masum Ela Gözler

Benim gönlüm kimi seveceğini bilir. Bugüne kadar beklediyse bir bildiği vardır.[19]

Ezel...

Yanımda İzel vardı, yan koltukta oturuyordu. Ona anlattığım hikâye içine oturmuştu ki bir süredir sesi çıkmıyordu. Bir elim direksiyonun üzerindeydi, diğeri bacağımın üzerine hareketsiz duruyordu. Bakışlarım uzaktaki evdeydi. İzel'e Helen'in geçmişini anlattım, soru sormadan yargılamadan dinledikten sonra içine kapandı. Kardeşim üzüldüğünde içine çekilirdi, normalde sesli ve hareketli biriydi ama üzülünce farklı biri oluyordu.

"Bir daha karşına çıktı mı?" diye sordum. Sessizliğine bakılırsa çıkmıştı. "İzel!"

"Çıktı," dedi yüksek sesle. Öfkesi bana değildi, Karan'a da olmadığını düşünüyordum, kendine kızıyordu. "Alışveriş merkezinde, öyle dan diye belirdi. Açık açıkta beni bulmak için çaba harcadığını söyledi. Yedim ben bunu abi! Ben kendimi zeki bilirdim, Talya'ya aptal derdim. Ben aptalın önde gideniymişim."

19. Payelll - Limonlu Aşk.

CamScanner ile tarandı

Bağırmasına ses etmedim, konuşması gerekiyordu. "Sen bir kadınsın o da çekici biri, nereden bileceksin? Kendine bağırıp durma İzel."

"Kime bağırayım?" derken de bağırdı, bana döndüğünde gözlerini gördüm. Hüsran bayraklarını asmıştı. Karan'dan sandığımdan fazla etkilenmişti.

"İzel o bir hırsız. Tüm hayatını buna adamış. Sen bir imparatorluğun asil üyesisin. Gözlerini göremiyorsun! Kahretsin İzel, ondan etkilendin."

"Bir hırsız!" diye mırıldanarak sırtını koltuğa yasladı. "Adi bir serseri ama ben ondan etkilendim abi." Ellerini kaldırıp sağa sola savurdu. "Her şeyiyle çekici geldi."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Etkilenmekten öteye geçmemeliydi ve onu unutmalıydı. Bakışlarımı onların evine çevirdim. "Çıkıyor," dedim. İzel başını kaldırdı. Yanında Atlas denen o it vardı. Kapının önündeki arabanın iki yanına yerleştiler. Atlas arabayı kullanmak için direksiyona oturdu, Karan da yanına geçti. Sokağın tersine sürüp gittiler. Helen haklıydı, Atlas genç kadınların aklını çelecek kadar iyi görünüyordu. Karan'da karanlık bir hava vardı. İkisini de ortadan kaldırabilirdim, bunu istemiyordum. Son çözüm yoluydu. Tüm işlerine çomak sokacak, onları bitirecektim. En sonunda ya mezara ya içeri gireceklerdi.

Arabayı çalıştırıp gittikleri yönden devam ettim. İzel koltuğa sinmişti, konuşmuyordu. Geçecekti. Geçmek zorundaydı. "Bir daha karşına çıkarsa bana haber ver."

"Kendim benzetmeyi tercih ederim," dedi.

"Konu benzetmek değil, haber ver İzel."

Oflayıp saçlarını geriye itti. "Tamam."

Neden kardeşime ilk kez güvenemiyordum? İçimden bir ses bu işin basitçe bitmeyeceğini söylüyordu.

İzel'i eve bırakıp Helen'i ve Hera'yı almaya geçtim. İkisi de beni bekliyordu, bahçede akşam güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Hera koşar adım gelip sarılırken onu kucağıma aldım. Bu küçük kıza bayılı-

CamScanner ile tarandı

yordum. Babasından yadigâr, annesinden emanetti ama bunlar onu sevmem için sebep değildi. Kucağıma aldığım ilk günden bugüne gerçek bir amca gibi sahiplenmiştim.

"Ezel amca, annem bana neler anlattı," dediğinde Helen'e baktım. "Neler anlattı?" diye sordum, Helen umursamaz bir gülüşle omuz silkti. Ona da ayrı hayrandım, Helen başkaydı, çok başka bir kadın. Gözlerim her yerde onu arıyor, ellerim onun için karıncalanıyordu.

"Annemle sırlarımız oldu," dedi Hera. "Amcamla yengem küsmüş ama değilmiş gibi davranıyorlarmış. Bu hafta sonu çok güzel şeyler olacak."

"Ne yapacaksın?" dedim, küçük burnunu parmaklarımla kıstırıp bıraktım. Çocuğu kendine benzetirken hiç zorluk yaşamıyordu Helen.

"Onları barıştıracağım," derken işaret parmağını havaya kaldırmıştı. Bir büyük gibi, çok şey bilir gibi. Kahkaha attım.

"Annem bana bunları onlara çaktırmamamı söyledi."

"Ah annen, o annen..." dedim Helen'e bakarak.

"Gecikiyoruz ekip," dedi Helen arabaya geçerken. Hera'nın kemerini takıp Tekin'in evine sürdüm.

Tekin'in evine kadar Hera'nın cıvıltısına kapıldık, sorular soruyor, cevaplar onu eğlendiriyordu. Arabadan inerken kapıdan çıkıyorlardı. El sıkışırken Selen de Helen'e sarılıyordu. Hera da küçük tekerlekli valizini çekiştiriyordu.

"Selam amca, selam yenge, ben geldim," dediğinde dördümüz de gülümsedik. Tekin eğilip küçük valizi elinden aldı, göz hizasındaydı. "Hoş geldin amcacığım," dedi, Hera boş durmadı, amcasına sarıldığında Tekin'in mutluluğu gözlerinden ve gülüşünden belliydi.

"Bana yok mu?" dedi Selen, Tekin gibi eğildiğinde Hera ona da sıkıca sarıldı. Selen onu bırakıp doğruldu, elini uzattı. "Sana bir oda hazırladım, umarım beğenirsin."

"Hiç sorun değil yenge," dedi bilmişçesine. Selen kıkırdayıp

CamScanner ile tarandı

dudak büktü. Amcası ve yengesinin elini tutmadan önce annesine sarıldı.

"Amcanla yengeni üzme," dedi Helen. "Akıllı bir kız ol ve beni özle."

"Tamam anne," dedi amcasıyla yengesinin elini tutarken. Bahçeden çıkarken Helen arkasına bakıp kahkaha attı. "Eve giriyorlar," dedi. "Gazaları mübarek olsun." Önüne dönerek kollarını öne doğru esnetti.

"Hera'yı kendine benzettin," dedim ama en az onun kadar eğleniyordum.

"Teyze yeğen arasına girme."

"Teyzesi iki gün benimle, hiç girer miyim?" Tek kaşını kaldırmış, bakarken ona göz kırptım.

"Aklında ne var kaptan?"

"Aklımda senden başka bir şey yok, sevgili rotam."

Karan akıp giden yolu boş gözlerle seyrederken Atlas arabayı kullanıyordu. Yeni işlerine yani soyacakları yeni eve bakmaya gidiyorlardı. Evde fotoğraflarına bakmışlardı ama gerçeği gibi olamazdı. Yakından ve çıplak gözle görmeleri gerekiyordu.

Aklında dolanan bir kadın olmasa keyfi daha yerinde olabilirdi. Kendine anlam veremiyordu, vermek istiyor, içine öteliyor ama bir çift ela gözün esiri olurken buluyordu aklını. Ne düşündüğünü fark ettikçe silkeleniyor, saçmalıyor olduğunu kendine söylüyor ve o an kendini daha iyi hissediyordu ama bu durum kısa süreliydi. O ela gözler bir süre sonra tekrar aklına düşüyordu.

Masum ela gözler...

Güzel kadının güzel ela gözleri...

İzel Hazneci...

O an aklı yine ona oyun oynamıştı ve farkına vardı. O kadını

CamScanner ile tarandı

düşünemezdi. O kadın kimdi, kendi kimdi? Adi bir hırsız! Eskilerini aklına bile getirmiyordu. İyi eğitim görmüş bir asilzade kadınla bir hırsız. Aklı reddediyordu ama kalbi için aynı şey geçerli değildi. Otuz beş sene bu kadını mı bekledin, kalbimi sikeyim, diyerek içten kendine küfürler ediyor ama çetin savaşında kazanan olamıyordu. Sadece iki kez gördün, iki kez konuştun. Bu kadar düşünecek ne var? O senin kim olduğunu bilse değil selam vermek, suratına tükürürdü diyor ama içten içe de kendi sözlerine kahroluyordu.

O kadınla başlamıştı. Her şeyin başı Talya denen kadındı. O gece o otelde büyük bir vurgun yapacaklardı. Araştırmaları sonucunda sahiplerin fotoğraflarını gördüklerinde altısı da şok geçirmişti. İsim başka, konum başka ama kadın Helen'di. Günlerce kafa yormuş, bulabildikleri tüm bilgileri incelemiş ama o kadının Helen olduğuna dair bir şeye rastlamamışlardı. O gece oteli soyma işinden vazgeçip sadece onu görmek için oraya sızmışlardı. Yakından da görme şansları olmuştu, kadın onları tanımıyordu. Helen iyi bir oyuncuydu, Talya gibi bir kadın bir asilzadenin yaşamını araştırmamış olsalar inanmazlardı. Yine de inandıkları söylenemezdi. Akıl alır gibi değildi.

"Atlas," dedi birden. "Helen'in evine sürsene." Yıllarca, tam yedi senedir onu görmemiş, peşine düşmemişlerdi. Helen kadar yetenekli birini kaybetmenin acısı zor geçmişti ama o kimseyi zorla tutmamıştı. Gönüllülük esastı, Atlas, Helen'i kendine istediği için kızı pis işlerine bulaştırmıştı. Karan'a kalsa yapmazdı.

"Neden?" dedi Atlas.

"Şu..." dedi hatırlamak istercesine. "Bir arkadaşı vardı, ona soralım, Helen nerede, ne yapıyor. Bu benzerlik olayı benim aklıma yatmıyor."

Atlas için de öyleydi ama Helen giderken ona söz vermişti. Yaptığı onca kötülüğe karşılık bir daha karşısına çıkmayacaktı. Çıkmamıştı. Hırsızlardı evet ama pek çok şey değillerdi. Onu hâlâ seviyor olmasıysa Yaradan'ın cezasıydı. Atlas o cezayı yıllardır yaşıyordu, bitecek gibi de değildi. Direksiyonu kırıp mahallesine gitmek için başka yola girdi.

CamScanner ile tarandı

"Nerede bulacağımı bilmiyorum, kızı hatırlamıyorum bile ama herhangi birine sorabilirim."

"Evlenmişse işler değişir, yapma öyle bir şey."

Evlenmişse mi? Olabilirdi. Mümkündü. Atlas canının yandığını hissetti. Kalbi sızlamıştı, onu aklından atabilmişti ama kalbi için aynı şey geçerli değildi. O, orada kalbinin en ücra köşesinde, en karanlık anlarda ortaya çıkan eski bir sızı gibi saklanırdı. Pişmandı. İlk günden sonra pişman olmuştu ama yaşanacaklar yaşanmış, Helen bir daha onu adam yerine bile koymamıştı. Ceylin yıllardır sevgilisiydi, biliyordu, kalbinde Helen var ama ona rağmen kendisini kabul ediyordu. Ceylin... Onu seviyor muydu? İnsan olarak evet, kadın olarak evet ama aşkla bağlı değildi. Ceylin de bilerek katlanıyordu. Aralarında bu tarz bir konuşma hiç geçmemişti, geçmeyeceğini de biliyorlardı. Biri söylemeye diğeri sormaya korkuyordu.

"Nilay..." dedi Atlas. "Adı Nilay'dı. Evini hatırlar gibiyim."

"Sür sen, gelir o aklına." Sürdü Atlas, bir saat trafikte kalsa da devam etti. Mahalleye geldiklerinde saat akşamüzeri altıya geliyordu. Helen'in evini buldular ama bir girişimde bulunmadılar. Kiracı olduğunu biliyordu Atlas, şu an oturuyor olmama ihtimali vardı. Hatırına getire götüre Nilay'ın evini buldular. Kapının önüne park edip etraflarına bakındılar. "Biraz bekleyelim," dedi Karan. "Belki görürüz. Olmadı dolanır, yine geliriz."

"Buralar küçük yerler, herkes birbirini tanır, dikkat çekeriz." Bakışları sokağın başındaydı. Çantasını omzuna atmış, düşünceli bir şekilde yürüyen kadını tanıdı. "Şanslı günümüzdeyiz. Nilay o." Arabayı çalıştırdı, Nilay'ın yanından geçerken durdu. "Bir dakika bakar mısınız?" dedi.

Nilay dalgınlığından sıyrılıp bakınca hemen tanıdı. "Sen..." dedi. "Ne arıyorsun burada?"

"Sessiz ol, dikkat çekme."

"Avazım çıktığı kadar bağırmadan defol git."

"Nilay lütfen, Helen'i sormak istiyorum. Kötü bir amacım yok."

"Senin oluşun kötü, Helen'miş... Helen burada değil, yurt dışına

CamScanner ile tarandı

gitti. Yerini bilmiyorum ama bilsem de söylemem. Hadi bas!" dedikten sonra hızlı adımlarla evine yürüdü. Soran olursa adres sordu derdi.

Karan ile Atlas birbirine baktı. "Yurt dışı?" dedi Atlas.

"O burada yok ama o kadın var. Ne boklar dönüyor anlamıyorum ki," dedi Karan.

"O kadının peşine düşeceğiz, başka yolumuz yok."

"Hayır!" dedi Karan. "Kimsenin peşine düşmeyeceğiz. O kadın Helen olsa bile bundan bize ne! O yolunu ayırdı, karşısına çıkıp selam Abaküs, biz geldik mi diyeceğiz?" Abaküs, Helen'in takma adıydı. Matematik zekâsından dolayı bu ismi almıştı.

Atlas önüne baktı, elleri direksiyondaydı. Karan haklıydı ama içinde onu dürten bir şey vardı. Bir parçası *git onu bul* diyordu. Talya'yı görmek Helen'e olan özlemini açığa çıkarmıştı. "Tek başıma bulurum."

"Yapma!" dedi Karan. "Adamlar karun kadar zengin, para demek güç demek. Bizi tek seferde yutarlar."

"Korkmuyorum."

"Tek değilsin aptal! Bizi de yakarsın."

"Yakmam. Rahatla."

Bir daha İzel'in karşısına çıkmayacaktı. Atlas da belasını kendi bulabilirdi. "Başımızı yakarsan seni gebertirim."

"Kendine gel," dedi Atlas sertçe. "Sınırlarımı aşma."

Karan onun sınırlarını da alır, bir güzel toprağın altına koyardı ama sustu. "Sür! Bir daha bu konuyla ilgili tek kelime etmeyeceğim. Sen bizim sınırlarımızı aşarsan o zaman sıra bana geçer."

Atlas gaza basarken onu umursamadı. Hata yapmaktan bıkmıyordu, pişman olsa da olmasa da...

CamScanner ile tarandı

Selen ile Tekin dev salonların uzun koltuğunda yan yana oturuyordu. Salonun ortasında dönüp duran ve sürekli konuşan küçük kızla akılları çorba olmuştu. Oyunun bu kısmından haberdar değildi Selen. Belki de bu küçük kız oyun yapmıyordu, oluşu buydu. Beş parmağını açmış, sayıyordu.

"Annem izin vermediği için bana hamburger söylemenizi istiyorum. Akşam yemeğim bu olacak. Sabah kahvaltıda pankek isterim, peynir asla yemem. Zeytin belki bir tane. Cuma akşamı olduğu için uyku saatim gece on iki, yarın da öyle olacak. Pazar günü kendim bayılıyorum zaten. Ezel amcam beni her pazar yatağıma taşımak zorunda kalıyor. Neyse ki sen taşımayacaksın amca, annem beni pazar akşamı alacağını söyledi."

Selen ve Tekin emme basma tulumba gibi başlarını indirip kalkıyor, sözleri akıllarında tutmaya çalışıyorlardı.

"Sonra..." dedi Hera. "Korku filmi severim."

"On yaşında!" dedi Selen kaşları havada. "Annen izin veriyor mu?"

"Vermiyor, siz vereceksiniz. Ben size emanetim ya. Kesmeyin sözümü," diyerek susturdu. "Canım sıkılırsa beni eğlendirmeniz gerekiyor. Kutu oyunu severim. Var mı evde?"

Tekin karısına döndü. "Kutu oyunu var mı?"

Selen başını iki yana salladı. "Biz oyun mu oynuyoruz Tekin?"

"Oynamıyoruz," dedi yeğenine döndü. "Yokmuş ama hemen gider, alırım."

"Tamam, film izlerken mısır şart! Annem kola da içirmez ama siz içirirsiniz. Kola istiyorum. Benimle izleyeceksiniz."

"Kolay canım," dedi Tekin, karısına döndü. "Biz nereye düştük Selen, bu kız bizi yer," fısıltısını bir tek karısı duydu. Selen kıkırdayınca Tekin onun gülüşünde asılı kaldı.

"Gece de sizinle uyuyacağım."

İkisi birden ona döndü. Onlar birlikte kalmıyordu ki o nasıl olacaktı? Bir çocuğa bunu anlatamazlardı. Bunu kimseye anlatamazlardı. Bir yerleriyle gülerdi insanlar. "Şey..." dedi Selen.

CamScanner ile tarandı

"Tamam amcam, kalırız."

Selen, Tekin'e döndü. Amcası dünden razıydı. Selen sinsice sırıttı ve içinden geçirdi. *Talya... Sen bir şeytansın...*

Tekin ayağa kalktı. "O zaman bu gece Hancı kadınlarını hamburger yemeye götürüyorum. Oradan sonra da kutu oyunu alır, döneriz."

"Oley!" diyerek kollarını havaya açan Hera, amcasının kucağına zıpladı. "Amca, beni daha sık alman lazım, sizinle çok eğleniriz."

Selen de kalkıp üzerine bakındı. "Ben giyineyim o zaman."

"Güzel giyin," dedi Hera. "Sen çok güzelsin, bütün erkekler sana bakar."

Selen'in gözleri büyürken Tekin'in nutku tutuldu. Talya bu kıza ne yediriyordu ne içiriyordu da bu kız bunları biliyordu. "Benim karıma neden baksınlar, başka kadınlara baksınlar," dedi küçücük yeğenine.

"Annem dedi amca, kadınlar güzel giyinir ve ilgi çeker. Erkekler de güzel kadınlara bakar, bu doğanın kanunuymuş amca, sen bakmıyor musun?"

"Bakıyor musun?" dedi Selen kocasına hem de gerçek bir kıskançlıkla.

Tekin'in paçaları tutuştu. "Ne alakası var Selen, bakmıyorum."

"Neden baksın ki?" dedi Hera az önce ortalığı karıştırmamış gibi. "Sana bakar yengeciğim, sen hepsinden güzelsin."

Küçük şeytan... diye içten inledi Selen.

"Yoksa sana bakıyorlar mı yenge?" dedi Hera.

"Bakıyorlar mı?" dedi Tekin, karısına kısık ve öfkeli gözlerle bakarken.

"Ne alakası var Tekin, kimse bana bakmıyor."

"Amcam da mı bakmıyor?" dedi Hera gerçek bir şaşkınlıkla. "Bakmıyor musun?" dedi amcasına bakıp.

"Bakıyorum, o benim karım."

Küçüktü ama büyük de olabilirdi. Dili pabuç kadardı, ikisini de

CamScanner ile tarandı

ayakta uyutuyordu. "Sen mi?" dedi Selen, kocasına. "Üç gün görmesen aramazsın beni."

"Üç gün görmesem mi?" dedi Tekin şaşkın gözlerle. "Ölürüm üç gün görmesem."

"Allah korusun amca, bak bak, yengem çok güzel."

"Çocuğu dinle," diyerek adamı itekledi. "Güzel giyinip geliyorum."

Hera'yı kucağından indirirken, "Kal orada!" dedi Tekin, net bir sesle. Selen durup dönerken gözleri büyümüştü. Bu ses de neydi böyle?

"Giyinmiyorsun, böyle geleceksin."

Hera dudaklarını sıkıp ellerini arkasında bağladı ve sağa sola sallandı. "Böyle de çok güzelsin yenge."

"Saçmalama, eşofman bunlar," dedi Selen.

"Ne olmuş? Defileye mi gidiyoruz? Alt tarafı hamburger yiyeceğiz. Üzerine bir şey al, yeter."

"Tekin!" dedi, hayır diyordu ama tartışma çıkmasını istemiyordu, hem de bir çocuğun önünde. "Delirme!"

Tekin öfkeliydi ama neye bilmiyordu. Hera onun aklını çorba etmişti. Öfkeyle sırıttı. Bir yıl sonra ilk kez evine gelen yeğeni korksun istemezdi. "Üzerine bir şey al karıcığım, çıkıyoruz."

Selen'in gözlerine inat oturdu, yapmazdı ama Hera elini kolunu bağlıyordu. Onun gibi sırıtıp başını salladı. "Tamam kocacığım."

Helen...

Hera'yı bırakıp dönerken diğer telefonuma düşen bildirim sesiyle çantamdan çıkardım. Nilay ile mesajlaştığım telefondu. "Nilay'dan..." dedim açıp okurken. *"Atlas denen o pislik geldi, seni sordu."*

Beklenen haberdi. "Ne demiş? Sor bakalım," dedi Ezel. Nilay'a yazdım ve anında görüldü oldu.

CamScanner ile tarandı

"Yurt dışına çıktığını ve yerini bilmediğimi söyledim. Neden geldiler Helen, biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Yine gelirlerse aynı şeyi söyle, canını sıkarlarsa bana mutlaka yaz Nilay."

"Yazarım, kendine iyi bak," dedi. Telefonu kapatıp çantama bıraktım.

"İzel'le konuştum, hatta bizzat evlerinin önüne götürdüm."

Ezel'in sözleriyle şoka girip başım çevirdim. "Evini nereden biliyorsun?"

"Tuttuğum özel ekip gönderdi. Merak etme, bizi görmediler, uzaktım."

Sakince arkama yaslandım. "İzel ne dedi, benim için?"

"Aklındaki son şey sen oldun. Onun üzüntüsü Karan oldu. Bir kez daha çıkmış karşısına, alışveriş merkezinde. Ben bunu nasıl yedim diye kendine kızıp durdu. Sen haklısın, ondan etkilenmiş."

Gözlerimi yumarken aklımdan İzel'in ne kadar üzgün olduğu geçiyordu. Oluru olmayan bir şey varsa, o da ikisiydi. Benim gibi değildi, o farklıydı. "Üzüldüm."

"Başı sonu olmayan bir şey, geçeceğini ummak çok mu çocukça olur?"

"Kim bilir..." dedim. "Umarım bir daha görüşmezler."

"Atlas..." dedi, arabayı evinin otoparkına soktu. Gözlerden uzak ikimiz için sığınak olan yere gelmiştik. "Ne olmuş ona?" dedim asansörü beklerken. Düşünceli görünüyordu, rahat değildi.

"İçimden bir ses bu işin peşini bırakmayacağını söylüyor," dedi dairenin numarasına basarken.

"Ne yapabilir ki?"

"Onu biraz anlatır mısın?"

Omuzumu asansörün metal duvarına yasladım, kollarımı göğsümde bağlayıp dudaklarımı büktüm. "Gözü kara olduğunu biliyorum. İnatçıdır, Karan'la nasıl anlaştıklarını hâlâ bilmiyorum. Aslında pek çok konu üzerinde uzlaşmaya varamazlardı. Kavga etseler de

CamScanner ile tarandı

kopmuyorlardı. Bana her zaman Atlas daha tehlikeli gelmişti. Kuralsız bir yapısı vardı." Kapılar açıldı, dairenin kapısına geldiğimizde ceplerine baktı. "Anahtar arabada kaldı sanırım," diyerek asansöre ilerliyordu ki durdurdum. "Dur," dedim, çantamın içindeki cüzdanımı ararken beni izledi. Kartı çıkarıp kapıya okuturken bana çapkın bir bakış attı. Kartı geri çantama bıraktım. "Lazım oluyor," dedim omuz silkerek.

Salona geçip kahve makinesine ilerledim. Ezel de koltuğa oturup ellerini saçlarına daldırdı. Yanına oturup kolunun altına girdim. "Hera ne yapıyor acaba?" dedim gülümserken. "Ona alıştım Ezel."

Kolunu omzuma sarıp dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Teyzesin ve ona sen bakıyorsun. Doğal olan da alışman. Bana sorarsan canlarına okuyordur."

"İki gün burada kalalım mı?" dedim. "Bu gece dışarı çıkmayalım, sıkılırsak çıkarız."

"Çıkarız," dedi güçlü kollarıyla belimden tutup kaldırdı. Kucağına çekip sardı. "Senden sıkılmam mümkün mü Helen?"

"Mümkün mü Ezel, öyle bir ihtimal var mı?" dedim, kollarımı boynuna sıkıca sararken. Gözleri parlıyor, dişlerini sıkıyordu. "Yok!" dedi. "Ebediyete kadar yanımda kalacaksın."

"Ezelden ebede mi diyorsun?"

"Ezelebet diyorum." Sözleri dudaklarımda kaybolurken kalbim kaburgalarıma çarptı.

Körkütük, deli divane! Amansız! Tekinsiz! Öyle, uçurumdan gözlerim kapalı atlar gibi. Ben bu adam âşıktım.

Arabasını sokağa, o evin karşısına park etti. Işıklarını kapatıp karanlıkta beklerken seyretti. Evin bir odasının ışığı yanıyordu. Evde olup olmadığını bilmiyordu. Gelmek istemişti, içinden çıkamadığı şeylerin içinden geçmeyi severdi. Böylesi ona daha kolay gelirdi. İzel kandırılmışlığının içinden geçmedikçe düze çıkamayacaktı. Abisi

CamScanner ile tarandı

duysa kıyamet kopardı ama o ne zaman söz dinleyen biri olmuştu ki? Yine de ilk kez abisinin sözünü çiğniyordu. Bunu düşünmeyecekti.

Belki basit bir şeydi. Öyle karşısına çıkıp bir merhabayla konuşmuşlardı. Adam ona aşkını ilan etmemişti ki. Bir şeye inanmasını da sağlamamıştı. Hayır, bir şey istemişti, kendisiyle ilgilendiğini ortaya sermişti. İkinci çıkışı bu değilse neydi? Kafasını karıştırmak içindi, karışmıştı. Otelde ilk gördüğünde de aurasıyla gözlerine perde çekmişti.

Tüm bunlar sadece Karan'ın hatası mıydı? Değildi. Görmek, beğenmek ve içselleştirmek de onun suçuydu. Elbette ona âşık falan değildi, hisleri bataklığın kıyısında durmuştu. Durmuş muydu gerçekten?

Hesap sormak istiyordu! Vura kıra hesap sormak. "Aptalım ben," diyerek direksiyona vurdu. "Dünyayı gezdim, her dilden, ırktan erkek gördüm ama gelip bir hırsıza kapıldım. Dümdüz aptalım." Burnundan solurken karşısındaki evin apartman ışıkları yandı. Bedenini yan çevirip tırnağını dişine takıp gözlerini kısarken kapı açıldı. Arkasından vuran ışığın etkisiyle çıkanın Karan olduğunu gördü. Sağına soluna bakınan adam ellerini cebine atıp sağa saptı. Ağır adımlarla yürüyordu. Yürüyüşe çıkmış gibi görünüyordu.

İzel arabayı çalıştırıp park alanından çıktı. Elli metre ancak uzaktaydı. Arabaya gaz verip hızlandı. Elli metre neydi ki üç saniye sonra frene bastığında lastiklerin sesiyle Karan ona dönmüştü. İzel elini uzatıp tepesindeki ışığa dokununca Karan far ışıkları arasından onu gördü.

İzel elleri direksiyonda, gözleri Karan'da saniyeler geçti. Karan'ın karanlık bakışları önce şaşkınlıkla büyüdü, ardından utançla kavrulurken başını eğdi. Neydi, nasıldı, düşünemedi bile, aklından çıkmayan ela gözlerin sahibinin kim olduğunu biliyordu. Bakışlarındaki öfke sevgisinden olamazdı ya.

İzel arabayı kenara çekip çalışır durumda bıraktı. Kapısını sertçe kapatırken Karan'a bakıyordu. "Karan Bey," dedi alayla, beş adımda önünde durdu. Karan başını kaldırmadan bakışlarını önüne dikti. "Bu sefer de ben sizi bulayım dedim."

CamScanner ile tarandı

Karan derin bir nefes aldı ama ağzını açmadı. Diyecek bir sözü mü vardı ki?

"Holding patronu olmanı beklemiyordum ama buralar biraz basit geldi."

Karan başını çevirip soluğunu saldı. "Herkesin babası holding patronu değil İzel Hanım."

"Haklısın ama herkesin babası hırsız da değil."

Karan dişlerini birbirine kenetlerken gözleri kapandı. Tüm dünya ona hırsız deseydi de İzel demeseydi. "Nasıl öğrendin?"

"Eksik araştırma yapmışsınız. Abimin kim olduğunu bilmiyorsun, kız kardeşinin peşindeki birinin kim olduğunu bilmeyecek mi sandın?" dedi Helen'i tehlikeye atmamak için. "Ne yapmayı planlıyordun?" dedi İzel. "Aklımı çelip içimize gireceğini mi? Parama konacağını falan mı?"

"Kes sesini!" dedi Karan sessiz bir öfkeyle. "Öyle bir niyetim yoktu!"

"Ben sana daha inanır mıyım? Utanmadın mı?" dedi İzel. "Bir kadının bu şekilde peşine düşmeye? Ama utanmak kim, sen kim? Hırsızlık da utanç verici bir şey ama sen onu meslek edinmişsin."

"İzel!" dedi dişlerinin arasından. "Sus!"

"Biliyor musun?" dedi İzel, bir adım daha yaklaştı. Karan gözlerine bakıyordu, silahı olsa çekip kendi kafasına sıkmak istiyordu.

"Seni gerçekten ilgi çekici bulmuştum. Karşıma bir beyefendi gibi çıktığında hoşuma gitmiştin. Kızgınlığım sadece sana değil, kendime daha çok kızdım. Zekiyim diye geçinirdim ama aptalmışım." Elinin tersiyle kendine parçalanarak bakan adamın omzuna vurdu. "Yolun yoluma düşmesin."

Hızlı adımlarla arabasına binip sokağa kırdı. Gaza basıp Karan'ın bakışları arasında hayatına giremeden basıp gitmişti. Karan'ın ömründe ikinci kez yüreği yanıyordu, ikisi de kadındı ve acıtarak gitmişlerdi. Bacaklarının gücünün çekildiğini hissedince kaldırım taşına oturdu. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına aldı. Gelmişine geçmişine küfrederken saatler geçip gitti...

CamScanner ile tarandı

Hamburgerini ısıran Hera pipetiyle kolasını içtiğinde Selen ve Tekin onu gülümseyerek izliyordu. "Annem yokken," dedi Hera.

"Belli, boğulacaksın, yavaş ye," dedi Selen. "Peki bunu annene söylemeyecek miyiz?"

"Söylerseniz bir daha beni size göndermez." Patatesini ketçaba batırıp ısırdı.

"Tamam, sır tutarız," dedi Tekin.

"Sır severim," dedi Hera. "Sizin de sırlarınız var mı?"

"Kimin olmaz ki?" dedi Selen bir ısırık almadan önce. "Herkesin sırrı vardır."

"Benim yok!" dedi Tekin. "Ne saklamam gerekiyor? Sır olması için yani?"

Selen kocasına manidar bir bakış attı. Aralarındaki şey sırdı, kimse tarafından bilinmiyordu. En azından Talya hariç. Tekin karısının restini görüp göz devirdi. "O sır değil, özel."

"Nedir o?" dedi Hera.

"Özel amcam, sır gibi değil. Sır yok yani," dedi Tekin.

"Ama yengem herkesin sırrı vardır dedi."

"Yengenin varsa artık," dedi Tekin, karısına yandan bir bakış attığında Selen'in ağzı şaşkınlıkla açıldı. Tam bağıracaktı ki Hera ile göz göze geldi. Dudaklarını kapatıp hırsla inledi. "Amcanın sırları boyuna kaftan diktirir Hera, inanma sen ona."

"Bak şimdi," dedi Tekin karısına bedeniyle döndü. Sen ne saçmalıyorsun diye kükreyecekti ki Hera'nın varlığını hatırladı. "Öyle demesene karıcığım, amcasına inanmamak olur mu?"

"Sizin en büyük sırrınız ne?" dedi Hera bir ısırık daha almadan önce. Karı koca başlarını ona çevirdi. Söyleyecek bir şey bulamayınca birbirlerine döndüler. En büyük sırları evlerinde, dört duvarın arasında olanlardı. Bunu bir çocuğu anlatamazlardı.

CamScanner ile tarandı

"Az sonra sana on kutu oyunu almayı planlıyorum ve artık bir sır değil," dedi Tekin.

"On mu?" dedi Hera gözleri büyüyerek. Sevimli hâlleri Tekin'i gülümsetti. "Yirmi de olur."

Hera son parçasını tabağına bıraktı. Ellerini silip kolasından uzun bir yudum daha alıp yengesiyle amcasına baktı. "Gidip alalım."

Alışveriş merkezinde bulunan oyuncakçıya girip kutu oyunlarının yanına vardılar. Tekin ile Hera oyunları seçerken, Selen işaret parmağı dudağında oyuncakları inceliyordu. Kocaman bir mutfak vardı, kız çocuklarının hayallerini süslediğine emindi. Başını yanına yatırıp hayal kurdu. Bir kızı olsa, ona alsa. Birlikte yemek yapsalar. Ne güzel olurdu. *Ayyy* dedi içinden, hayali bile güzel. Bakışlarını kocasına çevirdi, yeğeniyle oyun seçiyordu. Babası Tekin olmayacaksa doğurmazdı, olur, biterdi. Başka bir erkek neydi? Tüyleri ürperdi. Yeğeniyle nasıl da ilgileniyordu, iyi baba olurdu. Çok iyi baba olurdu. Gözlerini kapatıp başını sağa sola salladı. Bir de bu adamı boşayacaktı. Ey gidi kızım, derdi annesi. Boşanmak öyle kolay mı? Evlenirken bir kere düşünür, o imzayı atarsın da boşanırken yüz kere düşünür, imzalayamazsın.

Boşamayacaksa, çocuğu Tekin'den yapacaktı. Bir metre genişliğinde mutfağı raftan çekip aldı. Kucağına sığmayınca yere bıraktı. O anda kocasının ve Hera'nın ilgisi ona kaydı.

"Yenge ben onunla oynayacak yaşı geçtim," dedi kıkırdayıp. Tekin de kaşlarını çatıp oyuncakla karısı arasında mekik dokuyordu.

"Bu senin için değil," dedi Selen.

"Sen mi oynayacaksın?" dedi Hera şaşkınlıkla.

"Kimin için?" dedi Tekin.

"Dursun canım, hediye falan ederim. Hoşuma gitti," dedi Selen saçını savurup.

"Belki kızınız olur yenge, o oynar."

Şeytan... diye inledi Selen. Tekin'in tek kaşı havada yarım ağız gülüşüne *hıh* dercesine bir bakış atıp yanlarından geçti. "Şunu kasaya taşı Tekin."

CamScanner ile tarandı

"Emrin olur karıcığım."

Eve geldiklerinde saat dokuz olmuştu. Selen oyuncağı üst katlarda bir odaya bırakırken kutu oyunlarını salona dizdiler. Hera ile Selen odalarına geçip üstlerini değişirken, Tekin de kendi odasında değiştirdi ve Hera bunu fark etmedi sandılar. Hera odasından ilk çıkan ve onları bekleyendi. İkisi yan yana odaların kapısından çıkınca küçük kızla göz göze geldiler.

"Aaa!" dedi gözlerini kocaman açarak. "Sizin odalarınız ayrı mı?" İkisinin de paçaları tutuştu. "Ay, yok, olur mu?" dedi Selen. "Giyinme odam burası."

"Evet evet," dedi Tekin, hızlıca yeğeninin elini tuttu. "Hadi film seçmeye," dedi.

Selen göz devirdi. Talya'nın kızından beklenilen şeytanlıktı. O da ayrı bir şeydi zaten. Melek mi, şeytan mı, belli değildi.

Selen mısırları ve içecekleri orta sehpaya bırakırken, Tekin odanın ışığını kapatıyordu. "Sinema salonuna inelim dedim, istemedi."

"Koltuğa alışıksa..." dedi Selen, koltuğun kenarındaki örtüyü alıp. "Evet, annemle koltukta izliyoruz. Sonra ben uykuya dalıyorum," dedi Hera. "İkiniz de birer yanıma oturun, korkacağım."

"Neden izliyoruz o zaman?" dedi Selen örtünün altına girip mırı alırken. Tekin de öteki yanına, örtünün altına girdi. Tekin, "Böyle de güzelmiş," dedi çocuksu bir gülüşle. "Değişik, değil mi?"

"Neresi değişik?" dedi Selen. "Ama sen zengin çocuğusun, nereden bileceksin ki? Film böyle izlenir, herkesin evinde sinema salonu yok."

"Siz hiç böyle film izlemediniz mi?" dedi Hera, başını bir sağına bir soluna çevirirken. İzlememişlerdi. İki senelik evlilerdi ve bir kez bile koltukta örtünün altında film izlememişlerdi. Kendilerini kötü hissettikleri birkaç saniye gelip geçti.

"Bundan sonra izleyeceğiz," dedi Tekin.

"Filmi başlat amca," derken yerine kuruldu. Daha önce defalarca izlediği Canavar Ev[20] filmi ekranda belirdi."

20. 2006 yılında ABD yapımı animasyon filmi

CamScanner ile tarandı

Selen ve Tekin ilk kez izleyecekti. Merakla ekrana bakmaya başladılar. On yaşında bir çocuğun korku filmi bu kadar olurdu. Geçişler heyecanlıydı, kabul ettiler. Siccin izleyecek değildi ya, gerçi Selen bir ara şüphelenmedi değil ama neyse ki öyle olmadı. Bir ara Selen esnedi, hani film izlerken uyuyordu Hera? Gözleri fal taşı gibi açıktı. Omuzlarını esnetti, oyunbozanlık yapmak istemiyordu ama uykusu geliyordu. Uykulu gözlerle ekranda koşturan çocuklara bakmaya devam ediyordu ki ensesinde hissettiği elle ok gibi doğruldu. Başını kocasına çevirdiğinde *sus* işareti yapan dudaklarını görünce önüne döndü. Tekin'in parmakları ensesinde, saç diplerine masaj yaparken ruhunu teslim etmeye hazırlanıyordu. O kadar iyi gelmişti ki devam et diyemiyordu. Saç bitimindeki çukura iki parmağını bastırıp ovaladığında inleyecekti ki kendini tuttu. Tekin ile aralarındaki savaş başlamadan önce de mükemmel bir çift değillerdi ama beyaz gibiydi birbirlerini sevmeleri, açıktı, saydamdı. En azından bunu gösterirken cömerttiler. Evlilikleri çok hızlı olmuştu, Selen HBK'ya ait üniversiteyi yeni bitirmiş, holdingde staj yapmaya başladığında Tekin'in markajına girmişti. Selen onların hayatına bir parmak kadar bile yakın değildi, Tekin'e bunu açık bir dille anlatmıştı. Onun ne oyuncağı ne sevgilisi ne de metresi olmayacağını söylediğinde Tekin kendinden emin bir tavırla, "O zaman evleniriz," diyerek her şeyi hızlandırmıştı. Selen evleninceye kadar bir kez bile pişman olmamıştı, Tekin onun hayallerinin ötesinde bir adamdı. Her şeyi ölçülüydü, taşkın bir huyuna bile denk gelmemişti. Ailesi tarafından istenmemişti Selen ama Tekin bunu umursamamıştı. Kocasını seviyordu ama işte aptaldı. Tam başını çekiyordu ki kocasının parmakları saçlarının arasına girdiğinde zihni karıncalandı ve her şeyi unuttu. Zaten bu unutmak olmasa kadınlar erkeklere zerre kadar katlanmazdı. Bu ya büyük bir hikmetti ya da lanet...

Filmin bitişi ekranda akarken Selen ayağa kalkıp bedenini esnetti. "Yatalım artık," dediğinde Hera koltukta ayağa kalktı. "Bana kim masal anlatacak?" dedi amcasıyla yengesine bakıp.

"Ne masalı? Kocamansın Hera," dedi Selen.

"Ben küçük bir kızım yenge," dedi dudak bükerek.

CamScanner ile tarandı

"Atla sırtıma amcam, ben anlatırım." Tekin sırtını dönünce Hera amcasının sırtına zıpladı. Selen ortalığı toparlayıp on dakika sonra yukarı çıkmıştı. Tekin'in odasında olmalılardı ama yanıldı, kendi odasının kapısı aralıktı. Göz devirip odasına girdiğinde abajurlardan sızan ışıklarla yatağında fısıldaşan amca yeğene baktı. Banyoya girip giyinme odasına geçti. Alt üst bir pijama seçip geri döndü.

"Amcam masal için seni bekledi yenge, hadi gel."

Selen örtüyü kaldırıp altına girip başını yastığa bıraktı. Açısı ikisini de görecek şekildeydi. Tekin sırtını yatak başlığına vermiş, Hera da ona dönmüştü.

"Başlıyorum," dedi yeğeninin saçlarını okşayıp. Gözleri karısıyla kesişti. "Bir varmış bir yokmuş. Develer tellal, pireler berber iken, ben dedemin beşiğini tıngır mıngır sallar iken, hop dedim, masal benim, pireler beklesin. Prens ve prenses iş çıkışı birbirlerini görmüş, prenses bir kez bakıp prense yol vermiş. Prenses o kadar güzelmiş ki prens adım atamamış. Prenses prensi büyülemiş, gözleri bir büyücü gibi sihirliymiş."

Selen'in kaşları havalandı. Kendilerini anlatıyordu.

"Gel zaman git zaman, prens yemeden içmeden kesilmiş. Tek düşündüğü prensesmiş. Bir gün karşısına çıkıp, 'Benim prensesim olman gerekiyor,' demiş. Prenses o kadar masum ki, 'Ben sizin şatonuzun prensesi olamam ki,' demiş. Neden demiş prens, 'Farklı ülkelerin insanlarıyız,' demiş ama prensi durduramamışlar. Ülkeleri birleştirmiş, prensesi kendi şatosuna almış. Prenses şatoya geleceği gün kötü adam ortaya çıkmış. 'Senin prensesin, aslında benim prensesim,' demiş. Prensin öfkesi bir ejderha gibi ortalığı ateşe vermiş ve ikisini içine almış. Prenses gitmek istemiş, prens buna izin verir mi? Vermemiş. Öfkesi de geçmemiş. Kandırıldığını hissediyormuş, kalbi kırılmış, ağır gelmiş. Prensesin de kalbini kırmış, onu ateşinde yakmış. Ağzını her açtığında ateş püskürtmüş ama sonra prensesin suçsuz olduğunu öğrenmiş." Tekin karısının acıyla bükülen dudaklarına bakıp devam etti. "Prens hataliydı, hem de çok. Kıskançlığına ve kötü adama yenilmişti bir kere, nasıl toparlayacağını bilememiş. Prenses onu hiç affetmemiş, sevgisi de bitmiş, aşkı da. Prens de, ya-

CamScanner ile tarandı

nımda olsun, varsın sevmesin, demiş. Bencillik bu ya, onu hep kendine saklamayı aklına koymuş. Prens bir gün prensesin onu affetmesini bekliyormuş." Tekin susunca Hera çenesindeki eli çekti. "Bitti mi amca?"

"Şimdilik bitti, devamı bir sonraki gelişine. Prenses o zaman affeder belki."

"Of, tamam ama bir şey soracağım," dedi Hera.

"Sor bakalım."

"Kötü adama ne oldu? Prens ona yumruk çaktı mı?"

"Çaktı, çenesi kırılmış. Estetik oldu, bir ay hastanede yattı. Şimdilerde topal geziyor." Selen'in bakışları büyüdü, ağzı aralandı. Başını yastıktan kaldırdı, nefesini tutmuştu. Kocası da gözünün içine bakıyordu. "Bir daha prensesin bir metre yakınına gelirse canıyla ödeyeceğini öğrenmiş. Kimsenin mutluluğuyla oynanmayacağını çok iyi bilmiş."

Selen başını yastığa bıraktı. "Prensin hiç mi suçu yokmuş?" dedi küskünce.

"Var, olmaz mı?" dedi Tekin. "Prensin suçu çok sevmekmiş, çok sevince her şeyi birbirine katmış, sonra da altında kalmış."

"Beter olsun!" diyerek arkasını döndü Selen ama buna anında pişman oldu. Talya onun için planlar yaparken o işlenmiş oyuna tekme atmıştı. Pişmanlıkla gözlerini kapatırken ortamı yumuşatan bir söz gelmesini bekledi ama gelmedi. Dakikalar sonra Hera uykuya daldığında Tekin odadan çıktı.

CamScanner ile tarandı

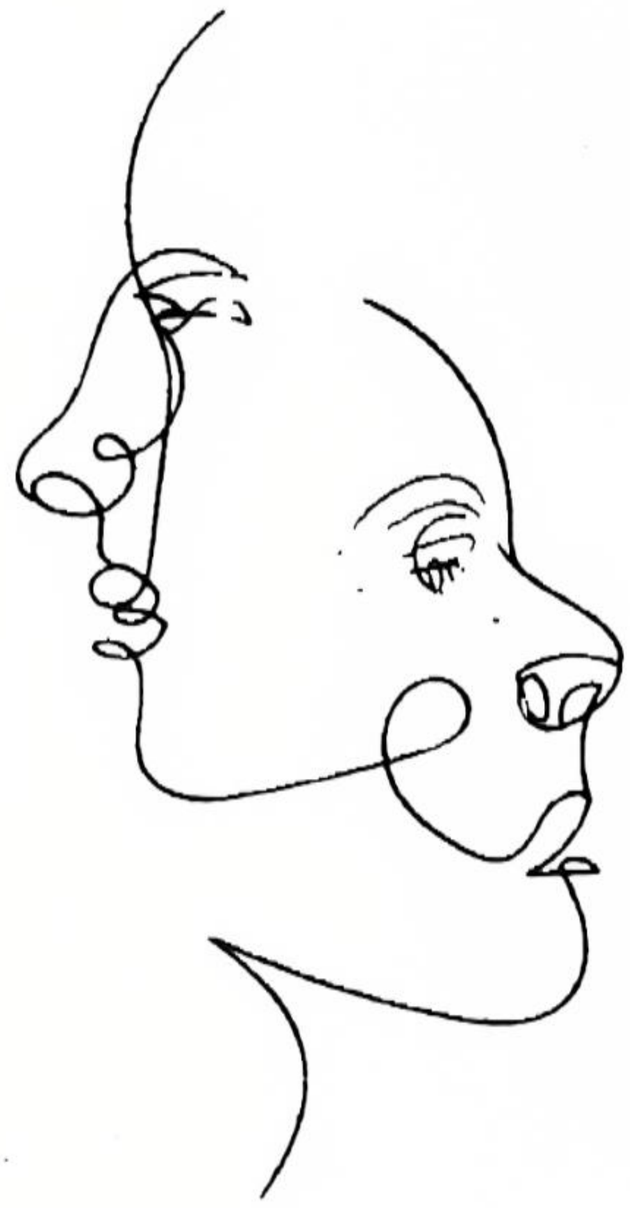

16. Fazla Güzel

Gülme! Kimsenin yanında böyle gülme. Gören sevdalanır, seni elimden alır.[21]

Helen...

Pazar akşamı Hera'yı aldığımda işlerin iyiye gitmediğini anlamam bir dakikamı aldı. Selen'le sonraki konuşmamızda bana anlattıklarına kızsam mı gülsem mi bilemedim ama yeğenim tahminimden çok daha iyi iş çıkarmıştı. Bu hafta sonu ikinci raunt gelecekti. O haftanın üzerinden iki hafta geçmişti.

Selen'in kanadını kırmak için bir şeyler düşünüyordum çünkü Tekin karısının kendini affetmesi için elinden geleni yapıyordu. Haklı da olsa sorun Selen'indeydi. Diyardan gitmek istemeyenin deveyi gütmek bile istememesi benim açımdan bile yorucuydu. Tekin için tahmin bile edemiyordum. Deveyi gütmemek ve diyarda kalma arzusuyla Selen bir yerde kocasını kaybedecekti. Şayet bunu istiyorsa sorun yoktu, tercih onundu.

Talya her geçen gün daha iyiye gidiyordu. Doktorların açısın-

21. Payelll – Duman İzi.

CamScanner ile tarandı

dan bu mucizeydi. Önünde uzun bir süreç olsa da umutlarımız büyüktü. Profesör Eymen'in bunda payı olduğunu düşünüyordum. Bu arada Ezel onu araştırmıştı, söylediği her şey doğruydu. Bunu Talya ile de paylaşmıştı, kardeşim onu kınar bakışlarla izleyip gülmüştü. Bu zaman zarfında Talya bir kez ateşlenerek hastaneye yatmıştı ama çabuk toparlamıştı. Onun bu kadar çabuk toparlıyor olmasını bedeninden arınan zehrin etkisizliği olarak düşünüyorduk. Kardeşim zehirlendiğini hâlâ bilmiyordu. Bir gün tamamen iyi olacaktı ve bir daha tekrar hastalanmayacaktı.

On beş gün sonra okullar kapanıyordu. Londra'ya gidişimizi ayarlıyordum. Ezel burada kalacaktı, en üzücü kısmı buydu. Arada sırada gelecekti. Hera heyecanlıydı, ben de o okuldayken tüm günü kardeşimle geçirecek olmanın sevincini yaşıyordum. Yaz okulu için kayıt yaptırmıştım, o çok istediği leydilerle aynı okula gidecekti.

Yaz artık kendini hissettiriyordu, kavurucu sıcaklar gelmese de tatlı, güneşli günleri yaşıyordu gökyüzü ve yeryüzü. Ezel ile Talya dostluğu insanların gözünde devam ederken biz yalnız kaldığımızda Ezel ile Helen olmaya devam ediyorduk. Bu hiç yaşamadığım, yaşayacağım ihtimalini bile düşünmediğim türde bir hayaldi. Sanki onunla büyüyen Talya değildi de bendim, yıllar bizi ayırmamış gibi tanışıyorduk. Onunla aramızda senkronize bir ilişki vardı. Taşıdığımız sırlar mıydı bunu böyle yapan, birbirimize olan özverimiz miydi, kimin umurundaydı ki? Karınca hızındaki ilişkimiz yol alıyordu. Güzel bir dünyaya doğru Ezel beni çekiyordu.

Bu zaman akışında kabuğuna çekilen tek kişi İzel'di. Eskisi gibi değildi, eskisi de yakın bir zamandı ama değildi. Çok düşünüyor, yaşadığı hayal kırıklığını aşamıyordu. Bana hiç soru sormuyor, gerekmedikçe konuşmuyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu çünkü artık Ezel de rahatsız olmaya başlamıştı. Tam da onun için holdingdeki odasının önündeydim. Yönetici katında çalışmıyordu İzel, babasının tekliflerini reddedip alt kısımdan işe girmişti. Reklam bölümünde staj gibi bir şey yapıyordu. Elbette başkan kızı olduğunu kimse unutmuyordu ama yine de yetişmek için çekirdeğe inmişti.

"Selam," dedim odasına girerken, tebessüm ederken ayağa

CamScanner ile tarandı

kalktı. "Hoş geldin," dedi, sarılıp ayrıldık. "Seni yemeğe çıkarmaya geldim. Uzağa değil, yukarı çıkarız."

"Olur," dedi çantasını alırken. "Acıkmıştım." Yalan söylüyordu, kilo vermişti. Annesi ve babası da farkındaydı.

En üst kattaki restorana çıkıp manzaraya yakın bir masa seçtik. Ezel ve Tekin de bir süre sonra gelseler de onları masaya kabul etmedim. Uzakta bir masa seçen Ezel neden burada olduğumu biliyordu. Yemeklerimiz geldiğinde ve yalnız kaldığımızda söze girdim.

"İzel," dedim, bakışlarını bana kaldırdı. "Buraya senin için geldim, bu içine kapanık hâlin bizi üzüyor. Senin için bir şey yapmak istiyorum."

Yemeğine hiç dokunmamıştı, ellerini birleştirip kucağına bıraktı. "Aşamıyorum, kandırıldığımı atlatamıyorum."

"Yalan söylüyorsun," dedim, yakalanmanın telaşıyla manzaraya döndü. "Senin aşamadığın o değil, Karan'a karşı ilgi duyman."

"Bu kadar açık olma!" dedi, dirseklerini masaya yasladı, başını elleri arasındaydı. "Alışık değilim, aklına geleni geldiği an söylüyorsun."

"Konumuz bu değil, beni atlatmaya çalışma. Konuş benimle."

"Ne konuşacağım? Evet, onu çok beğenmiştim, onda farklı bir ışık vardı. Onu yakaladım, çok saçma değil mi? Hepi topu üç kez gördüm."

"Üçüncü ne zaman oldu?" dedim bakışlarımı kısıp yüzüne diktim. Yakalandı ve bunu ben konuşunca fark etti. "İzel. Abinin sana evini gösterdiğini saymıyoruz." Sayabilirdim de ama ağzından alacağım her söze ihtiyacım vardı.

"Evine gittim." Gözlerim kocaman oldu. "İçeri girmedim," dedi. "Dışarı çıkınca karşısına çıktım. Ona içimden geçenleri söyledim. Hırsız olduğunu bildiğimi biliyor ama merak etme, abimin bulduğunu söyledim."

"Ne dedi?" dedim.

"İnanmayacaksın ama kahroldu. Sokak lambalarının altındaydık, bir şey diyemedi. Bana zarar vermeliydi, kızmalı, bağırıp çağırmalıydı ama yapmadı. Serseri bir tavır takınmadı, vakur durdu."

CamScanner ile tarandı

"Bu da aklından çıkmadı," dedim. Onda başka kusurlar aradı ama bulamadı, o yüzden de aklından kazıyamıyordu. "Onu çok iyi tanıyorum, tamam, çok usta bir hırsız, bu başlı başına bir kusur ama kötülüğünü görmedim, abim gibiydi. Bir görüşte ona âşık olmuş olamazsın, değil mi?"

"İlk görüşte aşka inanıyor musun?" diye sordu. Aşka inanan ona da inanırdı. Ruhlar birbirini tanıyordu, ilk görüşte anlayamıyordu insan, aşk zamanla kabullenilen bir duyguydu. Tükenmişlikle omuzlarımı indirdim. "Bir şeyler yaşamak gibi olmaz belki sancısı ama inanıyorum."

"Anılar anlam katıyor, diyorsun. O kadar anlamsızız ki bu nasıl aşk?"

"İzel, bu durum Talya ve ben gibi değil. O dünyanın en iyi adamı bile olsa..."

"Evet, imkânsız." Acı acı gülümsedi. "Böyle bir şey asla olamaz. Biraz daha sürünürüm, kimse aşk acısından ölmüyor. Düzeleceğim." Sağına soluna bakındı. "Benim hiç iştahım yok, izin verirsen işime dönmek istiyorum," dedi.

"Hadi git," dediğimde yerinden ok gibi fırladı, çantasını kaptığı gibi kaçarcasına restorandan ayrıldı. Yerimden kalkıp Ezel ile Tekin'in masasına yürürken servisimi oraya getirmelerini istedim. Ben Ezel'in yanına otururken tabağım önüme bırakıldı.

"İzel'in nesi var?" dedi Tekin.

"Canı sıkkın biraz," dedim. "Kadınlar arasında mevzular." Ezel yandan bir bakış atıp yemeğine döndü.

"Gönül meselesi gibi," dedi Tekin.

"Bak sen..." dedim gülümseyerek. "Yaşayan bilir mi diyorsun?"

Göz devirdi. "Sana ne oldu bilmiyorum ama açık sözlülüğün can sıkıcı derecede."

Ezel küçük bir kahkaha attı. "Ama yakışıyor," dedi.

"Ne alaka şimdi ben?" dedi Tekin.

"Nasrettin Hoca misali," dedim. "Eşekten düşen anlar."

CamScanner ile tarandı

"Benlik bir durum yok," dedi. "Karımı seviyorum ve mutluyum."

"O da mutlu mu?" dedim. "Bana pek öyle gelmedi. Sürekli yalnız dolaşıyor, birlikte çok az görünüyorsunuz."

"Benden on yaş genç," dedi. "Onu sıkmıyorum."

"Bu kadar da gevşek tutma, kuş uçar sonra." Lokması boğazında kaldı, ayağa kalkıp sırtına vurdum. "Helal biraderim, helal. Ölüp de genç karını dul mu bırakacaksın?"

Rengi atarken toparlandı. Bir yudum su içip kendine gelirken bakışları üzerimdeydi. "Talya, sen yaşayan bir cadısın." Ayağa kalktı. "Size afiyet olsun."

Restorandan ayrılırken gülümseyerek izledim. "Abarttın, eve gidip kadına zincir vurmaya kalkarsa senin suçun olacak."

"Vursun, bir şey yapsın. Tartışma varsa çözüm yakındır."

"Bilge Hatun?" dedi bana dönerken. "Efendim?" dedim ona dönerek. "Biz neden hiç tartışmıyoruz, bu bir kusur gibi göründü."

"Çok haklısın, hadi kavga edelim."

Güldü, yüzüne yayılan gülüşüne hayran oluyordum. "Konu ne olsun?" dedi.

"Mehmet'le yemek yiyeceğim." Gülüşü soldu, yerle yeksan oldu. Gözlerine hırs ve kıskançlık oturdu. "Hayır!" dedi. "Evet," dedim.

"Asla!" dedi. "Zinciri sana vurmamı istemiyorsan aklından bile geçirme bunu."

"Senin adamlardan hiç haber yok, bekle bekle nereye kadar?"

"Bugün yarın raporlarını tamamlayacaklarmış."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Onu da açıklayacaklarmış."

Kalbim ağzımda atıyordu, aylar sonra Nilay'ı görecektim. Başımda yüzümü gizleyen siyah şapkamla holdinge ait bir şirketin

CamScanner ile tarandı

içinde Ezel ile yürüyorduk. Ezel'in eli belimdeydi. Ezel bundan on gün önce Hakan'ı aratmış, şirkete çağırtmıştı. Hakan kendisiyle alay edildiğini düşünmüş, gelmemişti.

Nilay mesajlarında bana bunu anlatmıştı. Ona gitmesini söylemesini istediğimdeyse o kadar umutsuzdu ki birinin onlara oyun oynadığı düşüncesini o bile derinden düşünmüştü. Hakan'ı tekrar arayıp çağırmışlardı. Bu kez oyunsa oyun diyen Hakan gelmişti. Yapılan teklife ağzı açık kalmış, evine dönünce Nilay ile konuşmuştu. Yine ikna olmamışlardı, hayatlarında bir anda iyi şeyler olmayan insanlar mucizelere inanmazdı. Onlar da bunu yaşamıştı, teklifin altında kötü bir durum olduğuna kendilerini ikna bile etmişlerdi. Kim bilir neler yaptıracaklardı, tuzağa düşmek istemiyorlardı. Teklif şu an aldığı maaşın beş katıydı, araba da üzerine tuz biber ekmişti. Olay şu ki şirketin kendi prosedürüydü. Ezel ek bir şey yapmamıştı. Artık ikna edemeyeceğimize kanaat edip Nilay'ı aramıştım. Şirkete Hakan ile gelmesini söylediğimde beni anlamadı.

"Ne diyorsun kızım sen? Helen... Bak, bir boka mı karıştın? Neredesin?" demişti. Ona hiçbir şeye karışmadığımı, birlikte gitmelerini defalarca kez söylediğimde zorla ikna olmuştu. Ezel beni bir ofise sokunca şapkamın ucunu kaldırdım. "Böyle şey gibi, değil mi?" dedim. "Türk filmlerinde şok yaşatmak için şapkasının ucunu kaldıran Türkan Şoray gibi."

Gülüşüyle beni büyüleyip yanağımdan öptü. "Ediz Hun kadar yakışıklı değilim ama idare et."

"Büyük ustaya saygısızlık etmek istemem ama sen daha iyisin." Çapkın bir bakış atarken kapımız açıldı. Tanımadığım bir adam selam verip içeri girerken masanın önündeki koltuğa oturdum, Ezel de masanın arkasındaki yerine geçti. "Beklediğimiz kişiler geldi Ezel Bey," dedi genç adam. Gözlüğümü takıp kendimi gizledim, bu onun için değildi.

"İçeri gelsinler," dediğinde adam eğilip selam verdi, çıktıktan bir dakika sonra kapı tekrar aralandı ve içeri ilk Hakan girdi. Ürkek, sinmiş duruşu kalbimi cız ettirdi. Arkasından gelen Nilay ondan daha şaşkın ve korkak duruyordu.

CamScanner ile tarandı

Ezel ayağa kalktı, masanın üzerinden elini uzattı. "Hoş geldin Hakan," dedi, Hakan onu tanımıyordu ama Ezel onu tanıdığını belli ediyordu. Elini uzatıp sıkarken bile tedirgindi. "Sen de Nilay," dedi Ezel elini uzatıp. "Hoş geldin." Nilay bunu hiç beklemiyordu, bana, Hakan'a ve Ezel'e bakıp çekinerek elini sıktı ama korkarcasına çabuk çekti. "Oturun," dedi Ezel. Ben kibirli bir zengin gibi hiçbir girişimde bulunmadım. Nasıl özlemiştim, nasıl. Bir sarılsam yaralarım geçecek gibiydi.

Duvara yaslı ikili koltuğa yan yana hatta dip dibe oturdular. Bir anlam veremiyorlardı. Ezel de yerine oturup ellerini masanın üzerinde bağladı. "Ben Ezel Hazneci," dedi, bu isim onlara bir şey çağrıştırmadı. Nereden bilsin gariban falanca holdingin bilmem kaç hisseli patron çocuğunu.

"Sizi buraya getirene kadar akla karayı seçtik," dedi Ezel, yüzünde sevimli gülüşüyle. "Ne kadar da inatçı çıktınız."

"Ondan değil efendim," dedi Hakan. "Biz, bize oyun oynuyorlar ya da başımız belaya girecek diye çekindik."

"Şu an bile emin değilsiniz," dedi Ezel. "Korkmayın, kötü bir şey yok. Size bazı hediyelerimiz olacak, bir ev, bir araba ve iyi maaşlı bir iş."

"Yok efendim," dedi Hakan, Nilay ürkek gözlerle beni süzüyor ama asla tanıyamıyordu. Dudağımdaki beni de kapatmıştım. "Durduk yere öyle şey olmaz, kabul etmemeye karar verdik, yani nişanlım ve ben."

Sevgilim diyemedi, nişanlım dedi. Adam gibi adamdı. "Kabul edeceksin!" dedim, Nilay gözlerini bana çevirirken suratında şok ifadesi vardı. Önce gözlüğümü sonra şapkamı çıkardığımda donup kaldı. "Merhaba Nilay."

"Helen!" dedi Hakan. Gözlerinde gerçek bir şaşkınlık ve korku kol gezerken Nilay'ın çığlığı bakışmamızı böldü. "Helen!" diye bağırdı ayağa fırlarken. Ayağa kalktım. "Gel buraya," dedim kollarımı onun için açtım. Beni bir adım geriletecek kadar şiddetli sarıldığında kahkaha attım.

"Nasıl olur?" diyerek aynı hızla bıraktı beni. Şaşkınlığı geçmiyor büyüyordu. "Aylar oldu, çok özledim," dedi ve bir daha sarıldı. Sır-

CamScanner ile tarandı

tını okşadım. "Anlatacağım." Dakikalar sonra sakinleşti. Hakan'ın yanına tekrar oturdu ve merakla bir açıklama beklemeye başladı.

"Gerçek ailemi buldum, daha doğrusu onlar beni buldu," dedim ağzını açıyordu ki, "Evet, annem gerçek değilmiş ya da öyleymiş, henüz belli değil. Bir ikizim var, eşi geçen sene vefat etmiş, şu an ikizimin yerine refakat ediyorum. Kardeşime ilik verdim, Londra'da tedavi görüyor. Ben de burada kızına annelik yapıyorum. On yaşında bir yeğenim var, henüz annesi olmadığımı fark etmedi. Etmeden de annesi iyileşmiş olacak. Çok fazla detay var, aklınız karışabilir ama şimdilik bu kadarını bilmeniz yeterli."

"Gerçek ailen kim?" dedi Nilay. "İnanamıyorum Helen..." dedi başını sağa sola sallarken bakışları Ezel'e takıldı. Ezel masanın arkasında eli çenesinde duruyordu. Sessizce izliyor ve dinliyordu ki Nilay'la göz göze geldi. "Abisi misin?" dedi Ezel'e. Ezel'in küçük gülüşü büyüyerek ahenk kazandı.

"Abim değil," dedim. "Sevgilim. Gerçek ailemin aile dostu denebilir. İkizimle birlikte büyümüş."

"Sevgilin mi?" dedi yeni şok dalgasıyla.

"Beni enişte olarak beğenmedin mi Nilay?" dedi Ezel.

"Yok, ondan demedim, şaşırdım sadece. Kafam karışık Ezel Bey."

"Beni gördüğünüzü unutacaksınız, aranızda bile konuşmayacaksınız," dedim. "En azından bu yıl içerisinde tekrar Helen olma ihtimalim yok. Önce kardeşim iyileşecek."

"Teklifimizi değerlendirirsiniz artık," dedi Ezel. "Helen bunu özellikle istiyor."

Nilay ve Hakan birbirine baktı, ikisi de kararsızdı. "Bizim için böyle bir şey yapmanız onurlandırdı ama kabul etmeyelim," dedi Hakan. "Kusura bakmayın ama hakkım olmayan bir mala el sürmem."

"Ne demek hakkın değil, çalışacaksın Hakan," dedim. "Çalışarak ödersin."

"Helen bacım bu kadar parayı nasıl çalışıp ödeyeyim? Ömrümün sonuna kadar çalışsam zor. Kabul edemem."

CamScanner ile tarandı

"Hakan haklı," dedi Nilay. "Sen iyi ol arkadaşım, bizim için gerisi önemli değil."

Ezel ile birbirimize bakıp inatlarını kıramayacağımızı anladık. "O zaman sadece işi kabul et, gerisini zamana bırakalım. Hem zaman geçerse düğününüze de katılırım. Şimdi yapacak olursanız gelemem."

"Şirket aracı kendi veriyor, prosedür böyle. Sen işi al, araba otomatik senin. Helen'in de dediği gibi gerisi zamanla..." dedi Ezel.

"O olabilir," dedi Hakan. "Ne iş yapacağım?"

"Önceden ne iş yapıyorsan aynısını, sadece mekânın değişecek. Şirketlerimizin teknik servisleri konumuna yerleşirsin, her gün onlarca sorun çıkabiliyor. İşini yapacaksın anlayacağın." Ezel ayağa kalktı. "Gel seninle şirketi gezelim, hanımlar da biraz baş başa kalsın."

Ezel'e âşık ve anlayışlı bakışlar atarken Hakan ayağa kalkmış, Ezel ile odadan çıkıyordu. Kapı kapanınca, "Sen âşıksın," diye cırladı Nilay. Yerimden kalkıp yanına oturdum, ellerini tuttum. "Olunmayacak gibi değil Nilay."

"İnanamıyorum Helen, olanlar çok roman gibi bir şey."

"Bir dönem bunu yaşadım, uyanacağım ve bitecek sandım ama değil. Test yaptırdık ikizimle. Kardeşiz diyorduk ama ikiz olmamız şaşırttı. Tamam, çok benziyoruz falan, bunlar olan şeyler."

"Baban yaşıyor mu?"

"Hayır, kardeşimin annesi de yaşamıyor. Geçmiş çok karanlık bir sır, aralanmıyor."

"Bana Ezel Bey'den bahset," dedi dizini kırıp koltuğa aldı, beni de karşısına. "Nasıl biri?"

Nasıl biri...

"Fazla güzel, farklı biri ya da bana öyle geliyor, bilmiyorum. Onun yanında kendimi iyi hissediyorum falan değil mevzu, onun yanında kendimi kendim gibi hissediyorum. Bir şey saklamama ya da sözlerime dikkat etmeme gerek yok. Nasıl biri biliyor musun?" dedim gülümseyerek, gözlerinin içi parlıyordu, benim için benim kadar mutluydu. "Nilay o hayatıma katılmış bir artı."

CamScanner ile tarandı

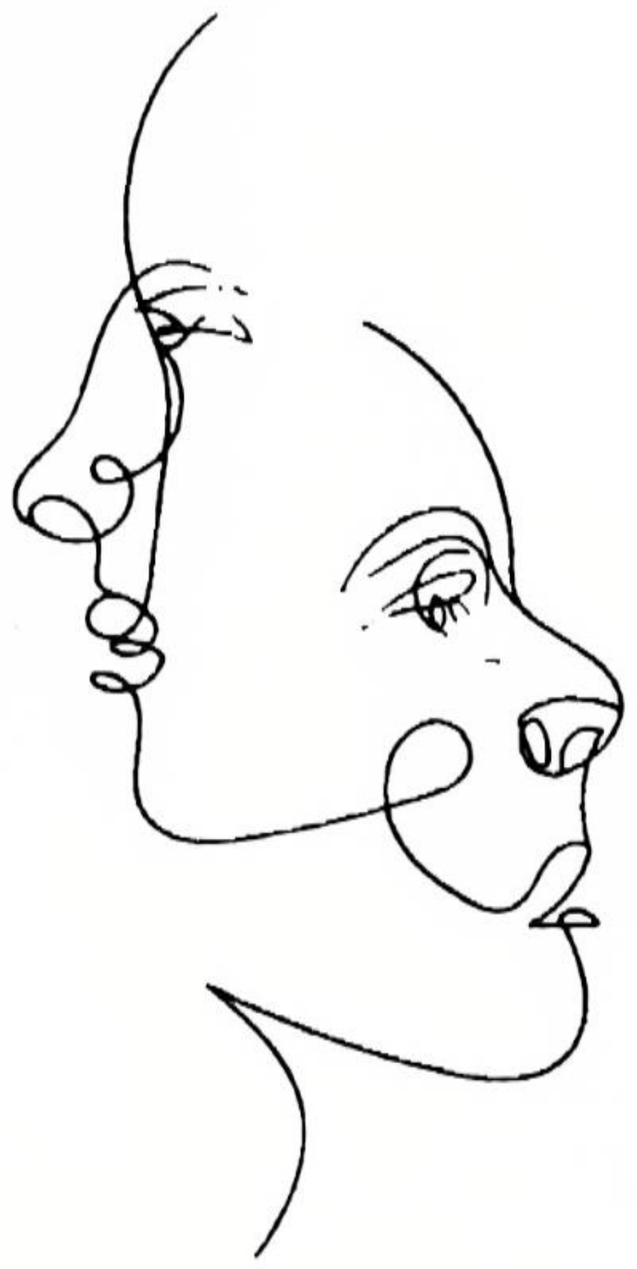

17. Kızımı Özledim

Cezamı çekerim o zaman, müebbedine talibim.[22]

Beste, Ceylin, Defne, Anıl, Atlas ve Karan masanın etrafını sarmışlardı. Bir gerginlik olduğu haftalardır anlaşılıyordu ama ne olduğunu bilmiyorlardı çünkü uzun zamandır işe çıkmamışlardı.

Karan'ın alanıydı hırsızlığa girilecek evler ama ses seda yoktu. Bu kadar uzun zaman geçtiği nadir olurdu, o da büyük vurgun yaptıkları zamanlardan sonraya denk gelirdi.

Karan uzun yıllardır çalıştığı arkadaşlarına birer bakış atıp gözlerini masanın üzerindeki kül tablasına dikti. "Bitti," dedi, kimse anlamadı.

"Ne bitti abi?" dedi Anıl.

"Bu iş burada bitti," dedi Karan, başını kaldırıp hâlâ anlamayan gözlere bakıp. "Herkes kendine bir iş bulsun, bundan sonra işe çıkmayacağız. Ben yoruldum, sıkıldım."

"Ne?" dedi Atlas. "Ulan biz ne anlarız çalışmaktan? Kim bizi işe alır?"

---

22. Payelll – Kartal Pençesi Kurşuni.

CamScanner ile tarandı

"Anahtarcı olursun," dedi Karan alay eder bir tavırla. "Benim sorunum değil."

"Abi," dedi Defne. "Ne oldu, neden?"

Hayatında kimsenin yapamadığını bir ela gözlü yapıp gitti. Onu aşağılarken adam etti. "Bir şey olduğundan değil, yeter. Yapacağımız kadar yaptık, çalacağımız kadar çaldık. Ben soruyorum size, nereye kadar? Bir gün yakalanıp içeri girersek sicilinizden asla silinmez. Asıl o zaman kimse sizi işe almaz. En azından Atlas ve ben hariç, siciliniz temiz."

"Seninle ben taş mı yiyeceğiz?" dedi Atlas. Burnundan kırmızı dumanlar çıkıyor, öfkesini ortaya bırakacağı bir an kolluyordu.

"Taş gibi adamlarız neden taş yiyelim?" dedi Karan.

"Abi," dedi Ceylin. "Yapma, biz başka iş bilmiyoruz."

"Bulursunuz Ceylin, Helen başardı, siz de yaparsınız."

"Olmaz!" dedi Atlas. "Sen istemiyorsan ayrıl, bizim başka bir hayatımız yok, olamaz da."

"Neden olmasın?" dedi Anıl, o da memnun değildi bir süredir ama yüreği yetmemişti söylemeye. Başlar ona dönünce sözlerini sakınmadı. "Geceleri rahat uyuruz, polis kapımızı kırıp girecek diye düşünmeyiz. Bir gün suçüstü yapılırız korkusu yaşamayız. O kadar da zor değildir."

Kızlar başlarını öne eğip sustular. Bu korkular hepsine aitti, bire bir yaşıyorlardı. İnsanı tüketen bir duyguydu.

"Hamallık yapar, yine kazanırız. Limon satanın dünyası bizimkinden rahat," dedi Anıl. "Bugüne kadar elimizden milyonlarca lira geçti, neyimiz var? Evimiz? Arabamız? Altınımız? Bankada paramız? Hiçbiri yok! Günü gün ettik, yedik, içtik, bitti."

Karan, Anıl'ı dinlerken bir kez daha kalbinden vuruldu. Haklıydı ve bunu anlaması için bir çift ela göz gerekiyordu. Hırsız olmak ilk kez ağrına gitmişti. Öyle böyle bir sancı değildi. İzel'in cümleleri rüyalarına giriyor, kâbusu oluyordu. Bir gün bunun başına geleceğini asla tahmin etmemişti.

Kızlar başlarını önlerine eğdi, bu korkular birine değil hepsine

CamScanner ile tarandı

aitti. İçten içe yılladır Helen'e imrendikleri olmuştu ama hiçbiri onun kadar cesur davranamamıştı. "Olabilir," dedi Beste. "Ben varım."

Arkadaşına bakan Defne tutunacak bir dal bulmuş gibi atıldı. "Temizliğe falan gideriz, yapacak bir iş mutlaka vardır."

"Ne saçmalıyorsunuz siz?" diye bağırdı Atlas. "Üç kuruşla neyi denk getireceksiniz? Hanımlar siz marka giyiniyorsunuz. Birinizin kuaför parası bile asgari ücretin yarısı, nasıl geçineceksiniz?"

Haklıydı, kızlar marka giyiniyor, bazen bir çantaya binlerce lira veriyorlardı. Her şeyin en iyisini kullanıyor, hayatları bir yıldız kadar parlak geçiyordu. "Çalarak!" dedi Anıl. "Garibanın parasını almadık diye başlama Atlas. Bize ne kim parayı nereden kazanmış? Az kazanır, az harcarlar, olur, biter."

Atlas bakışlarını kızların üzerinde gezdirdi. Beste ve Defne neyseydi de ya Ceylin? Ceylin onun sevgilisiydi. "Ceylin, sen?"

Ceylin hayatında bir ilk yaparak Atlas'a çenesini kaldırdı. Sevilmediğini biliyordu, ne yapsa sevilmeyecekti. "Ben de kızlar gibi düşünüyorum." Tırnaklarını incelemeye başladı. "Üzgünüm."

"Ulan!" dedi Atlas ayağa fırladı, tepeden baktı. "Sen benim sevgilimsin, şu masada kimse yapmasa bile senin desteklemen gerekiyor. Ne yapıyorsun sen?"

"Ben senin sevgilinim, sevdiğin değilim. Helen'e benzeyen o kadını gördüğünde bir kez daha anladım. Sen onu unutmadın, benimle eğleniyorsun ama onu seviyorsun. Sana verecek desteğim yok." Ayağa kalktı. "Hatta sen ve ben burada bitiyoruz Atlas. Finiş!"

"Saçmalamaya devam ediyorsun Ceylin. Helen ne alaka? Kendin uydurup kendin inanıyorsun."

Karan, Atlas'a keskin bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı. Kadının peşine düştüğünü biliyordu, düşmüştü ama bin metre yaklaşamamıştı. O kadın ister Talya ister Helen olsun, Atlas'ın gözünde bir değeri vardı ve kalkmış Ceylin'i elinde tutmaya çalışıyordu.

"Çocuk yok karşında!" dedi Ceylin. "Ben seni sevdim, sen beni sevmedin. Mevzu bu kadar basit. Helen seni sevmedi, hiç sevmeye-

CamScanner ile tarandı

cek ama sen onu sevmeye devam ettin, ha bu arada da beni kaybettin. Hoş, bu senin umurunda olmayacak, Helen değilse hiçbir kadının önemi yok."

Atlas haksızdı ve bunu biliyordu ama arsızca üste çıkma çabasıyla atıldı. "Sen bensiz yapamazsın!" dedi, hırsla ve kendinden emin bir tavırla.

Ceylin sırıttı. "Bana bunu söyledin ya..." dedi. "Artık ölsem bile dönmem." Kalktığı yere geri oturup Karan'a döndü. "Ben de varım abi."

"Yokum ben!" diyerek sandalyesini itti Atlas. "Kendime yeni bir ekip kurarım." Koltuğun üzerindeki ceketini alıp geriye döndü. "Ne hâliniz varsa görün! Aç kalıp kapıma geleceksiniz."

Masanın başındakiler önlerine bakıyor, çıt çıkmıyordu. Karan dördüne de bir bakış atıp arkasına yaslandı. "Bana bir hafta verin, bir yere gidip geleceğim. Döndüğümde çok paramız olacak." Dostlarının gözlerindeki şüphe ışıklarına başını salladı. "Helalinden, benim de bir hikâyem var, her ne kadar siz bilmiyor olsanız da..."

"Sonra ne olacak?" dedi Anıl.

"Sonra bir iş kuracağım, benimle çalışmak isteyenlere kapım açık."

"Beklerim abi," dedi Defne.

"Ben de," dedi Beste.

"Beklerim," dedi Ceylin. "Senden başka kimsem yok abi, sen kovsan da gitmem."

"Ben de seninle geleceğim," dedi Anıl.

Ezel...

İşimin başına geçmek için evden ayrıldıktan sonra siteden çıkmam için güvenlik kapısının açılmasını bekliyordum. Demir kapı

CamScanner ile tarandı

sağ tarafa kayarken parmağımla direksiyonda ritim tutuyordum. Kapı tamamıyla açılınca gaza basıp geçtim, yüz metre gidemedim ki önüme çıkan biriyle ani fren yaptım. Korku ve şaşkınlıkla önüme baktım. Henüz çok hızlı değildim ama birini ezebilirdim. Karşımdaki adamın koyu gözleri, kendinden emin duruşuyla sakin bir soluk alıp arkama yaslandım. Aklıma bir tehlike içinde olduğum gelmiyordu, ilginçti ama öyleydi. Arabamın kapısını açıp çıktığımda o da iki adımla karşıma geçti.

"Derdin ne?" dedim Karan'a. "Evimi nasıl buldun diye bile sormuyorum. Sizin için adresler çok önemli bir detay değil." Karşımda kırılıp dökülmüyor, ezilmiyordu, gözlerinde dehşet bir kararlılık vardı.

"Beni tanımıyorsun, ben de seni tanımıyorum," dedi, ben onu tanıyordum, o beni tanımıyordu. Helen için kıymetli biriydi, ne yaşarsa yaşasın. "Doğru," dedim.

"Doğru," dedi. "Ben adi bir hırsızım, yıllardır bu işi yapıyorum. Karanlık bir geçmişim var ama bunun yanında sizin kadar olmasa da zengin bir aileye mensubum. Onları reddetmek benim kararımdı. Çocuk yaşta çıktım evimden, nasıl çıktığımı konuşmaya gücüm bile yok, hiç olmadı. Beddua falan almış olmalıyım, ondan sonra iyi biri olamadım."

Bu adamın geçmişini şimdi daha çok merak ediyordum. Kolay şeyler olmadığı açıktı, *yargılama Ezel, dinle*, dedim kendime.

"Bırakıyorum," dedi, kaşlarım birleşti. "Ekibi dağıttım, evime dönüp hakkımı alacağım. Geri dönüp kendime bir iş kuracağım ve bir daha harama el sürmeyeceğim."

Ne anlatıyordu? Şaşırıyor, anlam vermeye çalışıyordum. "Senin adına sevindim. Benden ne istiyorsun? Bir diyeceğin var ki karşıma geçtin?" dedim, dudaklarını sımsıkı kapattı, sağına soluna bakınıp sözlerini toparladı.

"O gün geldiğinde bir şansım olur mu?" dedi, direnci kırıldı, başını öne eğip bakışlarını kaçırdı. "Kardeşin için."

Şaşkınlığım tuz gibi dağılırken sözleri idrak ediyordum. İzin istiyordu, bu çok onurlu bir hareketti ama olması da bir o kadar zordu.

CamScanner ile tarandı

Beni geçseler ki büyük bir tehlike olmadığı sürece önlerinde durmazdım ama babamı geçemezlerdi. Babamın biricik kızı, gözünün nuru Karan'a yâr olursa babam kahrından ölürdü.

Helen olmasa ve ben Karan'ı gerçekte tanımasam arabayı üzerine sürer ezer geçerdim de kimse bana hesap soramazdı. Helen vardı, girdiği yere ışık saçan o kadın bu adama değer veriyordu. O genç kızları toplayıp kötü de olsa bir yuva verdiğini bilmesem farklı davranırdım. Karşıma geçip dürüstçe kendini anlatmasa el kemiklerim kırılana kadar döverdim ama yapmayacaktım. Helen kendisiyle birlikte etrafındaki herkese umut oluyordu. Talya için melek diyorlardı ama asıl melek Helen'di. Şeytani yanıyla tam bir melek...

"Bunu bana değil, kardeşime sor. O ne isterse ben arkasında dururum."

Bakışlarında siyah parlak ışıklar yandı, söndü. Gülümsemek istedi, yapmadı. Başını salladı. "Eyvallah," dedi, baş hareketimle kabul ettim. Arkasını dönerek uzaklaşırken onu izledim. Arabaya geçip Helen'i aradım. Öğlen holdinge gelmesini isteyip kapattım.

Öğlen yanıma geldiğinde kapıdan başını uzattı. "Müsait misin kaptan?" dedi ve cevabı beklemeden içeri girdi. Bin tane Talya'nın içinden seçerdim onu, ben değil, kalbim onu tanırdı. Koltuğumdan kalkamadan kollarını açarak kucağıma oturduğunda en sevdiğim şeyi yaptım, öptüm. Teni, kokusu, gülüşü bir bütün olarak beni mahvediyordu. Kendini koparıp kucağımdan kalktı. Ellerim onu istese de ısrar etmedim. Birinin bizi görmesi çok umurumda olmasa da konumuz açısından gereksiz bir olay olurdu. O benim arkadaşımın karısı değildi, o Helen'di ama bunu anlatana kadar ortalık birbirine girerdi.

Masaya yaslanıp kollarını göğsünde bağladı. "Ne oldu? Bir gelişme mi var?"

"Bir konuda evet, diğer konularda hayır," dedim.

"Bilmece gibi konuşacağına anlat," dedi, bu sabah olanları harfi harfine anlattığımda şok geçirdi. O güzel dudakları bir süre birleşemedi.

"Ona gerçekten kardeşinle konuşmasını mı söyledin?" dedi tek şaşkınlığı buymuş gibi. Bir tek buna takılmış gibi.

CamScanner ile tarandı

"Sen onu bana anlatmasan demezdim, belki de başarabilir. İzel'in hâli ortada, neden olmasın dedim. Böyle insanlara şans verilmezse heba olurlar. Ben de bir şans vermek istedim." Bedenini bana doğru eğdi, dudağımın kenarına tatlı bir buse kondurup çekildi. Elini yanağıma bırakıp öptüğü yeri sildi. Gözleri gözlerime aşkla bakıyordu. İkimiz arasında konuşulmamış tek şeyin varlığı gerekli değil gibiydi. O bana ben ona âşıktık. "Sen iyi bir adamsın kaptan," dedi, elini çekip dudaklarını bükerek arkamdaki camlardan İstanbul'u izlemeye koyuldu.

"Kızlarla konuşmak için deliriyorum, neler oldu, çok merak ediyorum ama yapmayacağım. Nasılsa bir gün öğrenirim."

"Bir şey daha var," dedim, eksik anlattığımı hatırladım, bakışları bana döndü. "Bizim kadar olmasa da zengin bir aileye mensupmuş, gidip hakkımı alacağım dedi," dediğimde gözleri ikinci bir şokla açıldı. "Şaka mı?"

"Şaka yapar gibi bir hâli yoktu. Ben de çok merak ettim."

"Karan abi ve zengin bir aile? Bunu bilerek o hayatı yaşaması için ne yaşadı, kim bilir?" dedi, bunu ben de düşünüyordum ama bulamıyordum. "Yakında öğreniriz," dedim.

Talya...

Sıcak yeşil çayımı yudumlarken işlek caddeyi seyrediyordum. Yaşamak çok güzeldi, elbette bir gün ebediyete intikal edecektim ama şimdi olmamalıydı. Küçük bir kızım, yeni bulduğum kız kardeşim ve tanıştığım yeni duygular vardı. Tüm bunların fırtına öncesi sessiz huzur olmaması için adım attığım nefes aldığım her an dua ediyordum. Dışarıda bir hayat vardı, bunu en iyi ölümle yüzleşen insanlar anlardı. Aldığın nefesin ne kadar kıymetli olduğu, yürümenin ne olduğu ve yağmur sonrası ortaya çıkan güneşin huzur veren tadı...

CamScanner ile tarandı

Kızımı özlemediğim bir an bile yoktu. Onun iyi olduğunu bilmek yetmiyordu, aylar olmuştu, gözlerine bakıp kollarıma sarmayalı. Özlem beni tüketen tek şeydi. Eymen bu açığı az da olsa kapatıyordu. Onun yanında daha huzurlu oluyordum. Aramızdaki şey her neyse adı artık çok güzeldi. Dost gibi de değildik, sevgili gibi de.

Selim'i daha az düşünüyor, acılarımı yavaşça unutuyordum. Bunun ona haksızlık olduğunu biliyordum ama doğanın kanunu buydu, onu da çözüyordum. İlk çağlarımın dolu dizgin aşkıydı. Selim hiç inkâr etmedim. Sonra anne baba olduk ama bu o kadar ezber olmuştu ki kaybolmuştum. Bazı duygular bir süre sonra hissettiğiniz bile size yapışıp bir bütün olabiliyordu. Selim de benim ruhuma işlemiş bir duyguydu. Onu sevdim, çok güzel zamanlar yaşadım. Birçok kadının yaşayamayacağı her şeyi yaşadım. Ona teşekkür ediyor. olduğu yerde huzur bulmasını diliyordum.

"Helen..." dedi Eymen'in tatlı sesi. Karşıma oturunca elindeki kitabını masaya bırakmıştı. "Dalmışsın yine."

"Yalnız kalınca elimde olmadan dalıyorum," dedim gülümseyerek. Ona kim olduğumu, bir kızım olduğunu anlatamamıştım. Acı tır mıydım? Bunu zaman gösterecekti. Helen buraya geldiğinde biraz karışabilirdi, bunu o zaman düşünecektim.

"Ben de bir kahve alayım," diyerek garsonu çağırdı. Böyle bir adamın varlığına inanmak o kadar zor geliyordu ki. Eymen çok dingin bir ruha sahipti. Romantik biri olduğunu tahmin edebiliyordum. Mikrop kaparım diye o kadar dikkatli davranıyordu ki bunu hiç diye yapmıyordu, gerçekten düşünceli biri olduğu için yapıyordu. Sinirlendiğini hiç sanmıyordum, tane tane konuşuyor, ağır bir soru alırsa dudak hareketiyle gülümsüyor ve açıklamaya başlıyordu. Bu adam bana benziyordu.

Selim... O her zaman hırpani bir ruha sahipti. Dur durak bilmeden koşmayı, yüksek sesle gülmeyi, insanların ağzına bakmamayı çok severdi. Çok eğlenceliydi, evet, onunla zıttık ama anlaşıyorduk. Belki de sadece ben anlaşıyordum, bilmiyorum. Düşünmenin artık bir anlamı yoktu.

"Okul nasıldı?" dedim.

CamScanner ile tarandı

"Her zamanki gibi, bazı öğrenciler mezun oluyor, tez vakitleri olduğundan daha sıkı çalışıyoruz. Onlara yardımcı olmaya çalışıyorum. Sen nasılsın?"

Ben nasıldım... Saçlarım, kaşlarım ve kirpiklerim yoktu ama iyiydim. En azından ayaktaydım. Savaşıyordum. "Her zamanki gibi iyi," dedim. "Doktorum altı aya kadar çok daha iyi olacağımı söylüyor, hastalık geriliyormuş."

"Muhtemelen bir seneye eski hayatına döneceksin."

"Eski hayatıma dönmek istemiyorum. Artık kendime yeni bir hayat kurmak istiyorum."

Kahvesini bırakıp giden garsonunun ardından kollarını minik masaya yaslayıp gözlerime baktı. "Mesela?" dedi.

Dudak büktüm. "Mesela... Çalışıyordum ama sanırım artık çalışmak istemiyorum. Benim yerime çalışacak çok insan var. Daha çok kendime dönük planlar yapacağım." Kızımla diyemiyordum, bu bir nevi ona yalan söylemekti. "Burada da yaşayabilirim, henüz bilmiyorum. Ben her zaman sakin biri oldum, yine öyle olmaya devam ederim ama kurallarımı baştan yazarım. Artık istemediğim insanlarla aynı ortama girmem, onlara selam vermeye bile gerek duymam. Çok fazla öyle insan yok ama önceki hayatım biraz karışık ve kalabalıktı."

"Anlıyorum... Bu geçen ay gelen arkadaşın..." dedi. "Yakının mı?"

"Çok, o benim çocukluk arkadaşım ve ailelerimiz çok yakındı. O, ben ve rahmetli eşim, üçümüz bir bütün gibiydik."

"Eşin mi?" dedi, bunu ilk kez söylüyordum. Tepkilerini ölçmek için yüzüne bakıyordum. "Evet, bir yılı geçti, trafik kazasında kaybettim."

"Başın sağ olsun," dedi, hüzünlü bir ses ve bakışla.

"Başka soru sorma lütfen," dedim. "Yani bu konuyla ilgili, bir gün olur anlatırım."

"Tabii," dedi gülümseyip. "Bir gün mutlaka dinlemek istiyorum."

"Sen ne yapmayı planlıyorsun?" dedim. "Gelecekte?"

CamScanner ile tarandı

"Ben buradayım, burayı seviyorum ve iyi bir işim var. Türkiye'ye tatillerde gidiyorum, yaz ortasında gideceğim, annem çok ısrar ediyor. Ona gelmesini söylüyorum ama romatizmalarım azıyor oraya gelince diyor."

Küçük bir kahkaha attım. "Nemden olmalı."

"Evet," dedi, bir şey diyecekti, bir süre düşündü. "Sen gidecek misin, evine bu yaz?" dedi cümleyi karman çorman ederek.

"Bu yazı burada geçireceğim, sonrasında elbette giderim. Evim ve az da olsa bir ailem var. Dedim ya, zaman ne gösterecek bakalım."

Dudaklarını büküp kabul etti. "Haklısın," dedi. "Ben de çok kalmam, hemen dönerim."

"Ben buradayım, beklerim."

"Bekler misin?" dedi kısık bir sesle. "Beklerim," dedim tebessümle.

"Şey diyorum Helen..." dedi çekinerek. "Belki bir gün bizim için de bir plan yaparsın."

Şaşkın değildim, hissediyordum ama bu kadar çabuk beklemiyordum. "Nasıl bir plan?"

"Bilmem," dedi yerinden kalkıp yanımdaki demir sandalyeye otururken onu izledim, kalbim varlığını hissettirir gibi çarptı. Kucağımda duran elimi tuttu. Elime bakıyordu, ben de onun yüzüne. "İçinde sen ben olan bir dünya mesela..." dedi bakışlarını kaldırıp. İlk kez elimi tutuyordu, sıcacıktı. Sakin bir liman huzuru vardı dokunuşunda. Kalbim tekrar titredi, ben bu duyguları ya yaşamadım ya da hatırlamıyordum.

"Gerçekten bunu istiyor musun?" dedim. "Ben hasta bir kadınım, bunu kaldırabilir misin?"

"Öncelikle sen hasta ama iyileşen bir kadınsın. Çok daha iyi olacaksın, sana bakınca hayatta geç kalmamalı insan diyorum. Vaktimiz kısıtlıymış gibi geliyor. Dünya farklı bir yer Helen... Bugün buradayız ama yarın nerede olacağız, kimse bilemiyor. Şanslarımızı iyi değerlendirmek lazım."

CamScanner ile tarandı

"Neden?" dedim. "Neden ben? Burada dünyanın her yerinden binlerce kadın varken?"

"Binlerce kadın olabilir ama hiçbiri sende gördüklerimle aynı değil. Sanki ruhlarımız daha önceden tanışıyor gibi hissediyorum."

"Bana bir şey olursa üzülürsün profesör, senin kalbini yakmak istemem." Çok güzel bir gülüş kapladı yüzünü, ellerimi sıktı. "Sen bir gün bile yaşamaya değersin ama bana sorarsan uzun bir hayatımız olacak."

Elimi tutan elini tuttum. "Umarım öyle olur..."

CamScanner ile tarandı

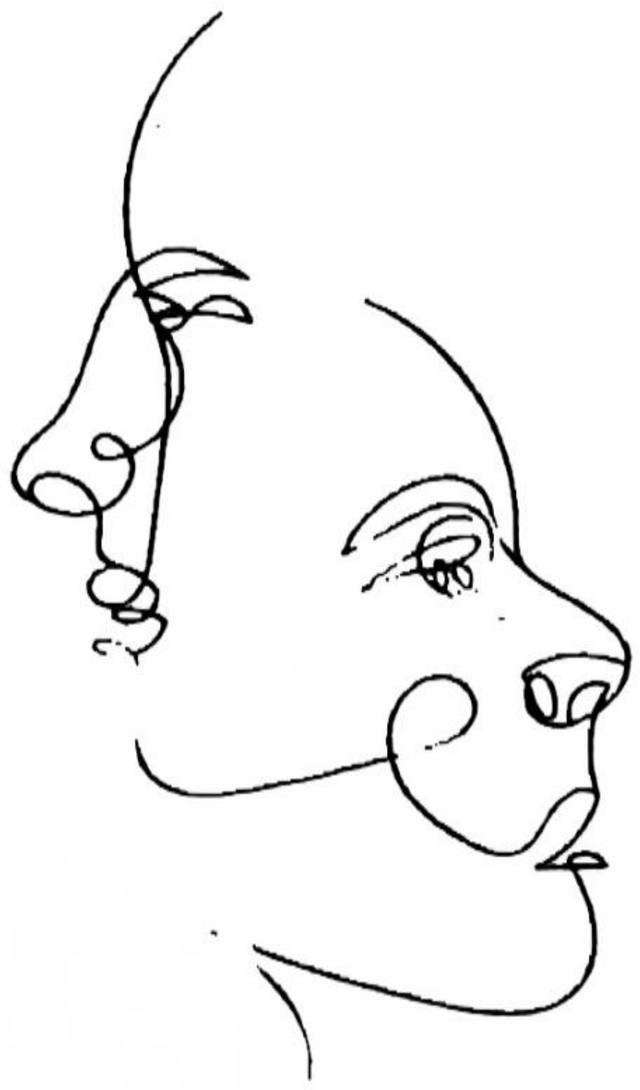

18. Affettin mi Kocanı?

Sen bana gelmenin hayalini kur, ben senin yollarına serilirim. Bir adım gel, bin adım gelirim.[23]

Helen...

Hera'yı son kez amcasına bırakıyordum, Londra'ya gitmeden hemen önce. Hera bahçede amcası ve Ezel'in yanında sekip duruyordu. Selen'i karşıma aldım, bahçenin diğer ucundaydık.

"Bana bak," dedim, ürkerek bakışlarını kaldırdı. "Sen yoluna koymazsan ben Tekin'e yeni bir gelin ararım." Dudakları şokla açıldı. "Sus! Adamın bir kadına ihtiyacı var, bir çocuğa değil. Büyü Selen, büyümek istemiyorsan da söyle, boşuna uğraşmayalım. Soyumuzun sürmesi gerekiyor, öyle değil mi? Hancı soyadı geberip gitsin mi? Kızım bir yere kadar taşır, sonra kocasının adının altına girer, biter mevzu. Çocuk doğur Selen ve bunun için de gerekli girişimleri yap. Bu adam sana körkütük âşık, karım da karım diye geziyor ama sen? Hanımefendinin kalbi kırıkmış, boşanırken belgeyi imzaladığında daha çok kırılır o kalbin, Talya demişti dersin."

23. Payelll – Gül Sarmalı.

CamScanner ile tarandı

Ellerini beline atıp yüzünü astı ama gözlerine hırs oturdu. "Ne biçim konuşuyorsun Talya? Yavaş gel biraz," dedi.

"Bu benim yavaş hâlim, hızlanırsam Tekin elinden uçar. Yap şu işi! Londra'ya gideceğim, arkamda boşanmaya hazırlanan bir çift bırakmak istemiyorum."

"Ben boşanmayacağım!" dedi hırsla.

"İyi bari, orayı aşmışız. Ne yapacaksın peki? Adam kurudu, kurudu! Kalbine sünger mi çekersin yoksa bant mı yapıştırırsın, sen seç!"

"Of," dedi yüzünü buruşturarak. "Tamam."

Haince gülümsedim. "Affettin mi kocanı?"

"Çok önce ettim ama girişim sıfır."

"Unut Selen, hepsini, her şeyi unut. Kocana odaklan. Erkekler bizim gibi değil, onların akılları düz çalışır." Bakışlarımı bedeninde gezdirdim. "Fazla bir şey yapmana da gerek yok, güzel kadınsın."

"Sağ ol ya," dedi yüzünü buruşturup. "Yürü," dedim. Birlikte beylerin yanına gidince yeğenimin göz hizasına eğildim. Ona yeni fikirler vermiştim. Bana göz kırptı, ben de ona gülümsedim. "Seni yarın akşam alacağım, pazar günü işimiz var."

"Tamam anne," dedi yanağıma öpücük bıraktı. Doğrulup Tekin'e baktım. "Kızım size emanet," dedim.

"Biz ona emanetiz, parmağında oynatıyor bizi," dedi.

Ezel ile evden ayrılıp evine geçtikten sonra hazırlanıp gecelere akma kararı aldık. Onlar eğlensin, biz de yolumuzu bulalım.

Karan ve Anıl kızların kapısını çaldığında tam bir hafta dolmuştu. Anıl geliyor olduklarını mesaj atmıştı. Kızlar merakla bekliyordu ki kapı ikinci çalışa kalmadan açılmıştı. Karan ve Anıl içeri girerken, kızlar beylerin yüzünde bir şeyler arıyorlardı. Salonun ortasına gelip durdular. Kimse ne oturuyor ne konuşuyordu.

CamScanner ile tarandı

"Artık çok zenginiz," dedi Karan, karanlık ve yakışıklı suratında rahatlamış bir gülüş vardı.

"Valla öyleyiz," dedi Anıl. "İnanamadım ama oldu."

"Nasıl?" dedi Beste. "Anlatın, çatladık zaten."

Karan telefonundan banka hesabını açıp kızlara tek tek gösterdi. Kızlar sıfırları sayamadı. "Yarın şirketimizi kurmaya başlıyoruz," dedi Karan telefonu cebine atarken.

"Abi bize anlatamayacak mısın?" dedi Ceylin.

"Anlatacak bir şey yok, mirasımdan payımı aldım. Bunu bilin, yeter, tabii anamı da gördüm."

Anıl başını salladı. "Kadının ağıtları kulaklarımdan silinmiyor. Sormayın, anlatmayacağım. Abim isterse kendi anlatır."

Kızlar mecburen kabullendiler, alıştıkları bir durumdu. Devam ederdi o kadar. Defne öne çıktı. "Peki ne iş yapacağız?" diye sordu.

"İki iş yapacağız," dedi Karan. "Birincisi yapı malzemeleri ve hırdavat. İkincisi de," dedi gülümseyerek. "Ev güvenlik sistemleri."

Ceylin kıkırdadı. "Gerçekten mi?" dedi kahkaha atmadan hemen önce.

Karan başını salladı. "Bizden daha iyi kim bu işi yapabilir? Açılmayan kilitler, susmayan güvenlik sistemleri üreteceğiz."

"Vay be..." dedi Beste koltuğa otururken. "Değişik hissettiriyor."

"Güzel günler göreceğiz," dedi Karan. "Bir numara olana kadar çalışacağız ve hiç kimsenin tek kuruşuna bile dokunmayacağız. Bir kuruş para üstü kalsa, yine vereceksiniz." Omuzlarını kaldırdı. "Yarın ilk işim bir bina satın almak ve işlemleri başlatmak." Kapıya yürüdü. "Bu gece rahatça uyuyun, yarın yeni hayatımızın ilk günü."

Sokağa adım atınca başını gökyüzüne kaldırıp gülümsedi. Canı bir çift ela göz istiyordu ama onu nerede bulacağını bilmiyordu. Ona ulaşmanın tek bir yolu vardı. Sosyal medya hesabına girdi. E-posta kısmına tıkladı. Kaldırıma oturup yazmaya başladı.

"Seni görmek istiyorum. Yolum yoluna düşmeli... Karan Atmaca."

CamScanner ile tarandı

Mesajını gönderip yüklü olan fotoğraflarına tekrar ve tekrar bakmaya başladı. Doyamıyordu ki bakmaya, gülen gözleri, asil duruşu... "Bu kadar güzel olmamalıydın," diye mırıldandı. Ekranın üzerinden düşen e-posta bildirimiyle kalbinin ritmi değişti.

"Yeni yeni yalanların mı var? Sağ ol, ben tokum."

"Abinden izin aldım, İzel ile konuş dedi. Acı bu adi adama."

Uzun bir süre bildirim gelmedi. Gelmeyeceğini anlayınca telefonu kaldırıma yanına bıraktı. Elleriyle yüzünü sıvazlayıp düşünmeye başladı. Sadece onu, ela gözleri... İlk karşılaşmalarını, sonrakini hepsini düşündü. Karan çarpılmıştı, bir bakış onu alaşağı etmişti. Kalbinden vurulmuştu, oysa varlığından bile haberi yoktu o organın.

Kalkacağı anda telefona bildirim düştü. Hemen açıp okudu. Bir adres vardı, neresi olduğunu bilmiyordu ama bulurdu. Bir saat sonra demişti. O kaldırım taşında İzel onu ilk bıraktığındaki bitmişlik, aynı taşın üzerinde yeniden doğuşunu yaşatıyordu. Kalktı, arabaya binip adrese doğru sürdü. Yarın ilk işi o arabayı araba çöplüğüne terk edip, kendine helalinden bir araba almaktı.

Bir saat bile sürmemişti, akşam trafiği çekildiğinden hızlı gelmişti. Gelinceye kadar kalbi kanat açmışçasına havadaydı. Uçuyordu. Evlenmiyor, ona kavuşmuyordu ama ona giden her yol bir başkaydı. Kafeye girdiğinde etrafına bakındı ama göremedi. Cam kenarında küçük ahşap bir masa seçti. Başına gelen garsona arkadaşını beklediğini söyleyip gönderdi. On dakika sonra İzel kapıdan tüm zarafetiyle girdi. Şık giyimi değildi onu zarif yapan, onda Karan'ı çeken başka bir ışık vardı. Saçlarını arkasına atkuyruğu şeklinde sıkıca bağlamıştı. Kendisini gören İzel masaya doğru gelirken önüne bakıyordu. Çantasını masanın kenarına bırakıp oturdu. "Seni dinliyorum, işim var, uzatma." Bir kez yüzüne baktıktan sonra başını dışarıya çevirmişti.

Karan onun güzel gözlerini tam görememişti ama olsundu. "İzel..." dedi içli bir sesle. İzel içinin titrediğini hissedip elleriyle çıplak kollarını sıvazladı ama dönüp bakmadı. "Özür dilerim," dedi Karan. "Bilemedim ben, anlayamadım. Anladığımda da sen karşıma geçip öyle konuşunca ağır geldi. İlk kez yanlış yolda olduğumu

CamScanner ile tarandı

hissettim. Evet, kızacaksın...” dediğinde başlarında biten garson konuşmayı kesti.

“İki çay,” dedi Karan başından atmak istercesine. Garson gidince bir süre sustu, İzel ona bakmıyordu. “Evet, o güne kadar bir kez bile düşünmedim. O hayatı yaşıyordum, zor veya yanlış gelmiyordu. O gün... Ama o gün sen beni parçaladın.”

İzel ilk kez ona döndü. “Ne anlatmaya çalışıyorsun? Hem ne diye abime gidiyorsun? Ne hakla?”

“Abine gittim çünkü sana giden yol ondan geçiyordu. Beni dinledi ve enteresan bir şekilde anladı.”

“Neyi anladı?”

Çaylar gelince tekrar sustular. Otuz saniye sonra Karan masaya doğru eğildi. “Bıraktım, artık öyle biri olmayacağım.”

“Ben de buna inanayım mı?” dedi İzel küstah bir gülüşle.

“İzel...” dedi kırık bir tonda. “Senin için yirmi iki senedir görmediğim ailemin kapısını çaldım. On üç yaşında çıktım evimden, beni bulamasınlar diye adımı değiştirdim. Reddettim, isyan ettim. Annemi o günden sonra geçen hafta gördüm. Mirasımı aldım ve geldim. Holding patronu değilim ama bizim de bir geçmişimiz var. Nefret ettiğim insanların yüzüne senin için baktım. Asla sana yakışır biri olmayacağım, asla senin eğitimini ve asilliğini alamayacağım.” Karan’ın sesi ve sözleri İzel’de deprem etkisi yaparken Karan durmadı, son vuruşuyla sustu. “Ama seni istiyorum.”

İzel sözleri sindirmek için dirseklerini masaya verip yüzünü ellerinin arasına aldı. Saniyeler öylece akıp geçti. Karan ona dokunmadı, başka bir söz söylemedi. İzel usulca ellerini yüzünden çekip Karan’a baktı. “Öyle istiyorum demekle olmaz.”

“Nasıl olursa öyle yapacağım. Senden tek bir şey istiyorum.”

İzel adamın yüzüne baktı, *ne* demedi ama anlatmasını bekledi.

“Bir ihtimalim var mı? Ben sende neredeyim?”

Bilemezdi ki çok derinlerde, susmayan bir yerlerde çığlık atıyordu Karan. Yaralı bir canavar gibi inleyip duruyordu. Şimdi iki dudağından çıkacak sözler bir şeyleri belirleyecekti. Geleceği ya aydınla-

CamScanner ile tarandı

tacak ya da tamamıyla karanlığa bırakacaktı. İzel yerinden kalktı, çantasına elini attı. Karan kalbinde inanılmaz bir ağrı hissetti. Hiçbir şekilde istenmiyordu, haklıydı. Kim olsa istemezdi. Yıkılmış bir suratla İzel'in yüzüne baktı.

"Bende nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan kanıtla." Sözlerini bitirip arkasına bile bakmadan çıkıp giderken Karan onun yollarını ezberliyordu. Yüzünde bir gülüş, gelecekten hiç olmadığı kadar umutluydu çünkü İzel'de bir yeri vardı.

Hancıların evinde işler tersine dönmüştü. Azarı hak ettiğini bilen Selen, Talya'nın sözlerini unuttukça kendini çimdikliyordu. Duruyor ama *çok ağır konuştu* diyor, sonra *hak ettin kızım sen bunu* diyerek silkeleniyordu. Kocasının kendisini sevdiğini biliyordu. Sevmekle bitmiyordu ki kırık kalbi inat damarlarıyla çakışıyor ona aman vermiyordu.

Hanımefendinin kalbi kırıkmış...

Talya'nın sözleri bir kez daha çınladı zihninde. Başını salon kapısından uzattı. Hera ve Tekin internetten film seçiyordu. Tablete gömülmüş, sessizce konuşuyorlardı. Mutfağa mısır patlatmaya geri döndü. Tencerenin içinde çatırdayan mısır taneleri hipnotize ediciydi. Dudaklarını sağa sola kıvırıyor, neler yapabileceğini düşünüyordu. Cebinden telefonunu çıkarıp arama motorunu açtı.

Erkeklerin gönlü nasıl alınır yazıp çıkan sonuçlara baktı. En üstte çıkan sekmeye tıkladı. Başlık: Sevgilimin kalbini kırdım, gönlünü nasıl alabilirim. Ağlak emoji. Açıklama kısmına girdi. "Sevgilimin kalbini çok fena kırdım, bana soğuk davranıyor. Yaklaşmaya çalışıyorum ama buz dağı mübarek. Canım çok sıkkın, bana yardım edin."

Alttaki cevaplara doğru kaydırdı.

Şipidik26: "Kim bilir adama ne yaptın da kırdın. Erkekler bizim gibi kırılmaz, bir kırıldı mı geçmiş olsun. Dünyaya tersten bakarsın."

CamScanner ile tarandı

"Of," dedi Selen. "Yardım edeceğin yerde, bir de küfretseydin." Alttaki cevaba geçti.

Zehirzemberek11: "Evine git, hediye al ve gülümse. Onu ilk gördüğünde üzerine atla, yanlış anlama, sarılma manasında yani. Yumuşar."

Bir alttakine geçti.

Boşkonuşmao: "Onu görünce cıvıma, yılışma cilve yapma, seviyeli davran. Seni kaybettiğini sansın, alttan alır."

Bir sonrakine geçti.

Herşeyaşklagüzel77: "Onu sevdiğini hissettir, nazik ol, ilgilen. Erkekler annesi gibi davranan kadınları asla görmezden gelmez. Gülümse, ona yakın ol, elini tutma ama tenin tenine değsin. Direnci kırılır, o senin elini tutar. Bir de mümkünse sevdiği bir kokuyu sık, koku önemli şimdi arkadaşlar. İnsanda ilk çarpan şey kokudur. Çarpıcı bir parfüm olabilir. Bol şans."

"Bu iyiymiş," dedi Selen. Arkasındaki tencereden duman çıkıyordu. Yangın alarmı devreye girmiş, ötmeye başlamıştı. Arkasını dönerken çığlık attı. Ocağın altını kapatıp uzaklaştı. Mutfak duman altı olmuştu. "Kahretsin!" dedi kapıdan çıkarken. Elinde yangın söndürme tüpüyle koşan kocasıyla kapıda çarpıştı. Tüpü midesine yedi Selen. "Tekin," dedi eli midesine giderken.

Tekin ona bakamadı, ilgilenemedi ki. Yana kayıp mutfağa girdiğinde alev falan göremedi. Duman çıkan tencereyi gördüğünde rahatladı. "Yangın çıktı sandım," dedi kapıya dönerken. Karısı iki büklüm kapının önüne çökmüştü. "Selen!" dedi tüpü atıp karısının yanına koştu.

"Ne oldu?" derken elleri saçlarında omuzlarında gezindi. Karnındaki ilk sancı geçiyordu ama sağlam yemişti. Hamile olsa kesin bebeği kaybederdi. "Mideme tüple vurdun, daha ne olsun," dedi nefes alırken.

"Ne?" dedi Tekin kocaman olmuş gözlerle. "Ben mi?"

"Yok, yakışıklı itfaiyeci. Tabii ki sen." Elini uzattı. "Kaldır beni, mısırı yaktım."

CamScanner ile tarandı

Hera da korkuyla başını koridorun girişinden uzatmıştı. "İyi misiniz?" diye bağırdı.

"İyi amcam, mısır yanmış, önemli değil. Gelme sen."

"Tamam," diyen Hera salona geri dönerken Tekin alarmı susturdu, Selen de camları ve kapıları açtı. Beş dakika içinde evde duman kalmamıştı. Tencere çöp olmuştu, Selen yerine yenisini bırakıp bu kez yakmadan kaselere yerleştirdi. Midesinde çarpmaya dayalı minik bir ağrı kalmıştı. İnsanların tavsiyelerini dinlerken evi yakacaktı. Tepsiye yerleştirdiği kola ve mısırlarla salona geçti.

"Bugün ne izliyoruz?" dedi Selen.

"Ölü Gelin[24]," dedi Hera.

Selen göz devirdi. "Aman Şirinler'i falan izleme."

"Onları izledim yenge," dedi Hera.

Yerine oturmadan önce kocasına mısırını uzattı. "Al aşkım, bu senin," dedi, Tekin elini uzatmıştı ki aşkım sözüyle havada asılı kaldı. Karısı ona en son ne zaman aşkım demişti? Evlendikleri gün, ondan sonra hiç duymamıştı. "Alsana," dedi Selen, kocasının şaşırdığını görse de anlamazdan geldi. Tekin kâseyi alırken Selen'in yüzüne bakıyordu. Selen kolasını da uzattı. Hera'nın pipetli bardağını ve mısırını uzattıktan sonra kendininkileri alıp yerine yani Hera'nın diğer yanına oturdu.

Artık film için hazırlardı. Başlat düğmesine basıp arkalarına yaslandılar. Hera filmi daha önce izlemişti, sevdiği söylenemezdi. Bakışları ekrana kilitli amcası ve yengesinin üzerindeydi. Annesinin sözünü hatırladı. "Tam içeceklerini içtikleri anda, yutamadan sor."

Tetikte bekledi, kendisi izlemiyordu ama amcasıyla yengesi pürdikkatti. Kolalarını alıp yudumlayan çiftle sırasının geldiğini bildi.

"Of," dedi. "Çok sıkıcı, siz ne zaman çocuk yapacaksınız?"

Tekin ve Selen öne doğru eğilirken ağızlarından çektikleri bardaklar ellerinde, yutamadıkları üzerlerine ve püskürttükleri kola ortalığa saçılmıştı. Ellerindeki bardakları bırakırken öksürüyorlardı. Hera da boş boş onlara bakıyordu. Karısının sırtına vuran Tekin

24.2005 ABD yapımı 3D animasyon filmi

CamScanner ile tarandı

boğazını temizliyordu. Selen nefes alınca kocasına baktı, Tekin de ona.

"Çocuklar böyle sorular sormaz Hera," dedi Selen.

"Ama yenge ben kuzen istiyorum." Dudak büküp kollarını göğsünde küskünce bağladığında Tekin karısına kaş göz işareti yaptı. "Olur amcacığım, olur, zamanı var. Sen bunları düşünme şimdi." Yanına tekrar oturdu. Selen de eski yerine geçti. Film oynamaya devam etse de çoktan dağılmıştı. Selen, Hera'ya kaçak bir bakış atıp ağzında homurdandı.

"Şeytanın kızı..."

Ezel...

Gece kulübünün localar olan bölümünde iş arkadaşlarımız da dâhil oturuyor, gecenin tadını çıkarıyorduk. Ben, Helen, iki erkek arkadaşım ve bir kadın arkadaşımız vardı. Planımızda onlar yoktu ama iki sevgili olmadığımız için onlara katılmaktan başka çaremiz kalmamıştı. Helen insanlarla kaynaşma konusunda kardeşinden daha başarılıydı, yanımızdaki insanları da tanıyordu. Daha önceki gecelerde görmüştü. Gülüyor, konuşuyor ve masadaki beylerin ilgisini üzerine istemeden topluyordu. Bu onun aurasıydı, bilmiyorlardı ki sadece bana ait. Oradan bakınca sadece arkadaşımdı, dostum ve can yoldaşım gibi şeyler. Ama gerçek çok başkaydı, çok farklıydı ve ben onu delicesine kıskanıyordum.

"Hiç olmadığı kadar iyi görünüyor," dedi arkadaşım Ali, kulağıma doğru. Kimden bahsettiğini anlamak için zeki olmaya gerek yoktu. "Öyle," dedim. "Olması gereken oluyor."

"Selim için üzgünüm ama karısı tek başına kaldı. Hayatında da senden başka kimseyi almıyor. Ee, sen de arkadaşısın."

Bakışlarımı sabit tutmaya çalıştım ama mümkün müydü? Kısılan gözlerime bakıp kaşlarını kaldırdı Ali. "Kızma abisi, ne var yani?

CamScanner ile tarandı

Talya yaşıyor, hayata dönüşü enfes oldu. Herkesi ağzına baktırıyor, baksana, bunu bir ben düşünmüyorum."

Talya'nın abisiydim de Helen'in değildim. Sakince gülümsedim. "O istediği zaman hayatına birini alır. Sen canını sıkma," dedim.

"Beni almasını sağlarsan..." dedi. "Sana çok değer veriyor, sözünü dinler."

Kahkaha atmak istedim, dudaklarımı sıkarak sağa sola oynattım. Talya bunlara dönüp bakmazdı. Helen de benimdi, avucunu yalayacaklardı ama bu demek değildi ki benim kadınıma göz dikmelerinin hoşuma gittiği. Sinilerim bozulurken bir şey yapamamanın kesif kıskançlığı kanımı kaynatıyordu. "Önüne dön! Arkadaşlığımız bozulmasın."

"Of Ezel, erkek erkeğe konuşuyoruz, kendi işimi kendim görürüm," dedikten sonra Helen'e bakmaya devam etti. Ben seni bir görecektim Ali, ah Ali. Talya'ya duacı olman gerekiyor, bir gün anlarsın.

Helen yerinden kalktı, zarif bedeni gözlerime bayram çekerken saçlarını geriye attı. Elini göğüslerine kapatıp eğildi. Kulağıma, "Lavaboya gidiyorum," dedi. Başımı salladığımda adım adım uzaklaştı.

Dakikalar geçti ama geri dönmedi. On dakikanın sonunda sabrım bittiğinde yerimden kalktım. Locadan çıkıyordum ki karşımda belirdi. O bana ben ona baktığımızda bir tuhaflık olduğunu anladım. "Neredeydin?" dedim.

Elini yorgunlukla başına attı. "Başım ağrıyor Ezel, sanırım eve gitmeliyim," dedi.

"Talya iyi misin?" dedi masadaki kız arkadaşımız Emel.

"İyiyim, başım tuttu. Eve geçiyorum," dedi, masada duran çantasını aradı. Küçük gümüş rengi çantayı aldı. Bana bakmadan, "Görüşürüz Ezel," dedi.

"Görüşürüz, korumalar seni bırakır," dedim. Çıkışa gidişini izledim. Masadan telefonumu alıp arkadaşlarıma veda ettim. Korumaları arayıp gece kulübünden çıktım.

CamScanner ile tarandı

Ertesi gün aramadı, Hera'yı amcasından aldı ama beni yine aramadı. Tekin'le konuştuğumda, "Evet, biraz üzgün ve gergin gibiydi. Biz de anlamadık," dedi. Lavaboya gittiğinde bir şey olduğunu anladım. Anlam veremedim, aklıma mantıklı bir açıklama gelmiyordu. Hislerimde asla yanılmazdım. Konu Helen olunca asla olmayan bir şeyi düşünmezdim. Düşünemezdim.

Aradan bir gün daha geçti, gece on bir gibi evden çıktım. Telefonuma gelen numaraya hemen tıkladım. Üçüncü çalışında açıldı. "Ezel Hazneci... Sana ihtiyacım var?" dedim. Neden bile demedi, ne için demedi, "Geliyorum," dedi. Telefonu kapatıp bir arama daha yaptım. "Vaktin geldi," dedim, o da hazırdı.

"Geliyorum," dedi. Onu da kapatıp ailemi aradım. "Anne yarın akşam," dedim.

"Hazırız," dedi.

Ben de hazırdım. Hiç olmadığım kadar...

CamScanner ile tarandı

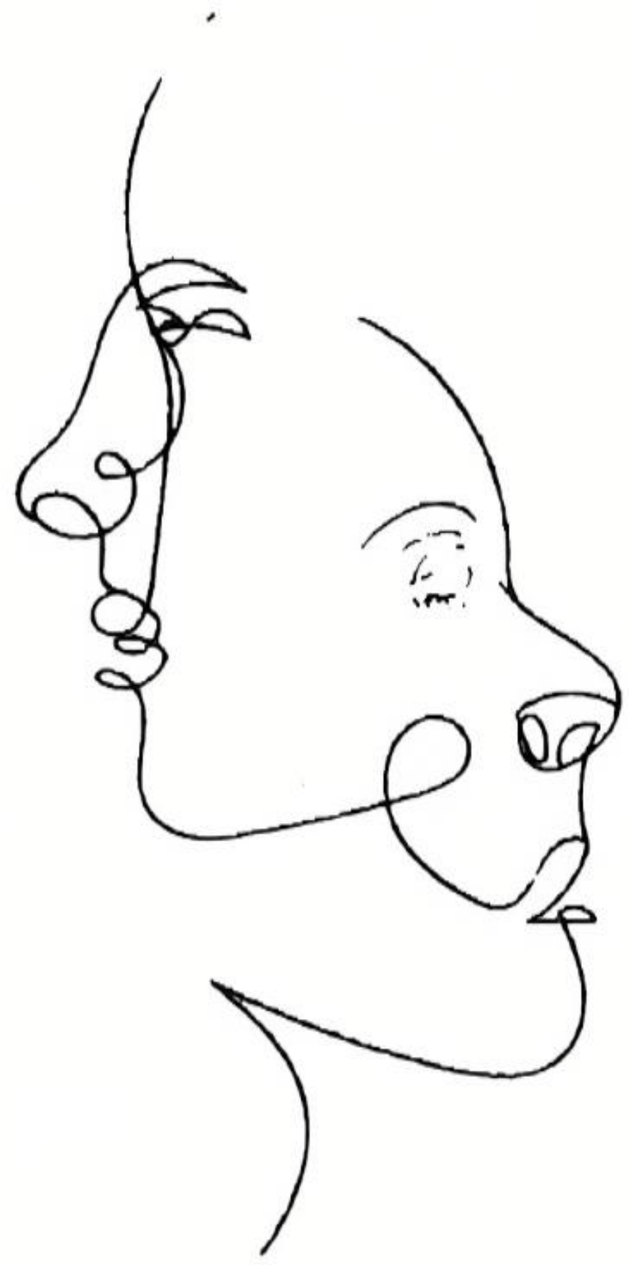

19. Onu Öldürecektim

Vazgeçen aşkı kaybeder. Seni kaybedecek kadar cesur değilim. Hiçbir zaman beni kaybedecek kadar cesur olma. Gereksiz cesaret cahillerin işidir.[25]

Ezel...

Torpidodan silahımı alıp arkama taktım, bir gün bunu kullanmam gerekeceğini asla düşünmemiştim. Kullanmak zorunda kalmamak için elimden geleni yapacaktım ama elime alıp belime takmam bile kendimi kötü hissetmeme yeterdi. Arabamdan çıktım. Bahçeye göz attım. Etrafı korumalar sarmıştı. Başlarındaki koruma yanıma geldi.

"İçeriden küçük bir kız göndereceğim. Onu alıp arabaya koyun, sessiz olacaktır. Onu koruyacaksınız."

"Tamam efendim," dedikten sonra derin bir nefes alıp hayatımın aşkını vurmak için içeri girdim. Onu öldürecektim ya da ölmekten beter edecek, süründürecektim. Yemek salonuna girdiğimde ailemi masa başında buldum. Selen hiç olmadığı kadar sessiz, Tekin beni öldürecek kadar kötü bakıyordu.

25. Payelll – Gül Sarmalı.

CamScanner ile tarandı

"Nerede kaldın oğlum?" dedi babam.

"Ezel amca, nerelerdesin sen?" dedi Hera oturduğu yerden gülümsedi. "Çalışıyorum amcacığım," dedim Helen'e bakarken. "Nasılsın Talya?"

Aynı gülüşle karşılık verdi. Çok güzeldi, göz alıcıydı. Saçlarını salmıştı, salmayı severdi. "İyi Ezel, hiç aramadın, ben de merak ettim. Sevgi teyzem yemek var deyince hemen koştum," dedi, Talya kadar güzel gülüyordu. Yumuşacık ses tonu, şeker gibi bakışlarıyla gülümsüyordu.

"Otursan mı artık?" dedi İzel. "Yemekler soğudu paşam."

"Abinle konuşuyorsun İzel, saygılı ol," dedi babam, hayatımda bir ilki yaşıyordum. Babam beni savunuyor, laf söyletmiyordu hem de kızına karşı. Buna İzel bile şaşırdı. "Tamam baba, bir şey demedim," dediğinde Talya gülümsedi.

"Hera'ya bir hediyem var," dedim.

"Ya!" dedi Hera, ayağa kalktı. "Nerede?" derken sağıma ve solu-ma bakınıyordu. Yanıma gelince elini tuttum. "Gel, göstereceğim." Arkama döndüm. "Siz başlayın, geliyoruz." Hera'yı kapının önüne kadar getirdiğimde koruma kapıda belirdi.

"Hediyem nerede?" dedi masum gözleriyle. "Hera beni iyi dinle, bu abiyle beni arabada bekle. Sakın ses çıkarma, uslu ol ve ben gelene kadar inme." Korktu, gözlerine nem birikti. "Soru sorma. Söz ver."

"Tamam," dedi korumanın elini tutup çıkarken. Ayağa kalkıp salona yürüdüm. Talya'nın yanındaki boş sandalyeye doğru yürüdüm. "Korumalar yardımcı oluyor, biraz büyük," dediğimde Helen, "Ben de merak ettim, bakacağım," diyerek ayağa kalkıyordu.

Silahımı başında hissedince olduğu şekilde, bedeninin yarısı havada kaldı. Annem, babam, İzel, Tekin ve Selen ona bakıyordu. "Sen burada kalıyorsun!" dediğimde usulca yerine oturdu.

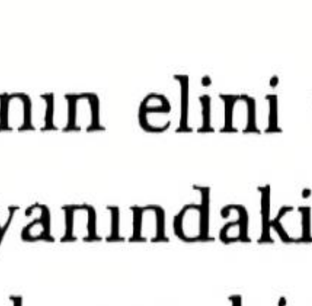

CamScanner ile tarandı

İki Gün Önce...

Ezel...

Aklımı kaçırmaya ramak kalmıştı ama pazartesi sabahı dedektiflerden telefon aldım. Erken saatteki toplantılarımı iptal ettirdim. İçimde korkunç bir duygu baş gösterdi. Yanılmayı isterdim, hislerimin bu kadar kuvvetli olmamasını...

Mahmut, Sinan ve Âdem Bey'in masasında oturuyordum. Önlerinde birer dosya duruyordu. "Dinliyorum," dedim, Mahmut Bey söze girdi.

"Ezel Bey istediğiniz gibi önceliklere yer verdik. Elimize geçenleri aktaracağız," dedi. Kes ve konuş demek istedim ama başını salladım.

Sinan Bey dâhil oldu. "Karan Atmaca ve Atlas Kundura'yı araştırdık, elimize geçenler yazılı olarak da vereceğiz. Karan Atmaca Siirt doğumlu, büyük ve zengin, sekiz çocuklu aşiretin yedinci çocuğu, dördüncü erkeği. Töreler mevzubahis, ablası toplu tecavüze uğramış, kimin yaptığı ortaya hiç çıkmamış. Ölüm emri verilmiş. Karan Atmaca o dönem on üç yaşındaymış. Ablasını öldürüp silahı eline vermişler. Yaşı küçük olduğu için ceza akdi uzun sürmemiş. Salındığında bir daha evine dönmemiş, devletten yardım almış. Adını ve soyadını değiştirmiş. İlk adı Solhan Samir. Gizlice çıkıp sırra kadem basmış. Bir daha da evine dönmemiş, ailesi onu aramayı uzun yıllar önce bırakmış. Yurt dışına kaçak çıkmış, orada neler olduğu bilgisine de ulaştık."

Âdem devam etti, o kısma o bakmış olmalıydı. "On sene önce sınır dışı edilmiş, uyuşturucu işine karışmış. Yunan mafyasıyla kısa bir ilişiği olmuş. Mal taşıma işlerine bakmış ki bir gün yakalanmış ve polis tarafından ülkemize iade edilmiş. Ağzını açmamış, kimseyi ele vermemiş ama kaçak olduğu ortaya çıkmış. Bir daha da yurt dışına çıkmamış."

Sinan söze girdi. "Burada bir tezgâh kurmuş, hırsızlık çetesi var

CamScanner ile tarandı

ama kimse farkında değil. Çok iyi kamufle ediyor, erkek kardeşlerim dediği iki adamla aynı evi paylaşıyor. Atlas Kundura da yanında yaşayanlar arasında. Atlas Kundura'ya gelirsek..." dedi, Mahmut Bey devam etti.

"Yetim ve öksüz, yetimhanede büyürken defalarca kez kaçmış. Anne babası o bir yaşındayken ölmüş, kimse sahip çıkmamış. Sokaklarda yaşamış, ufaktan hırsızlık yapıyormuş. Karan Atmaca ile yolları nasıl kesişti, onu bulamadık. Aralarında bir sır sanıyoruz."

Kötü, kötüden daha kötüydü. Hayatta kalmak için kötü bir yol seçmişlerdi. Onları yargılamak hakkım değildi ama yine de düşünmeden edilmiyordu. Kötü bir hayatın olduğunda onu iyiye çevirmek kötü olmaktan daha mı zordu?

"Anladım," dedim. "Diğer mesele?"

Mahmut Bey, "Otuz yıl önceye dönmek çok zor oldu. Kayıtlar farklıydı, biz de iki hastaneye dağılıp incelemek istedik ama izin verilmedi. Yasal olmayan yola başvurup hackerimiz sayesinde ulaştık."

"Ulaşamadık demek daha doğru olur," dedi Sinan Bey. "Hastanenin arşivinde bir gece saklanmak zorunda kaldım."

Kaşlarım havaya kalktı ama sustum. Devam etmesini bekliyordum.

Sinan Bey, "İki hastanede de o gün doğan tüm bebekleri bulup izini takip ettik. Hastanelerden birinde beş bebek, diğerinde üç bebek doğmuş. Birinde bebeklerden biri ölmüş. Yedi bebek kaldı, ikisini biz eledik, kaldı beş bebek. Beş kişinin izini sürdük."

"Bir dakika, bunu neden yaptınız?" dedim. Bize gerekli olan bunlar değildi.

Âdem Bey, "Bir bebek kayıpsa o sekiz aile de bu işin bir parçasıdır. Kimin kime gittiği bilinemez."

Mantıklıydı. "Sonra?" dedim.

Sinan Bey, "Diğer bebeklerin yıllar içinde şehir değiştirdiğini, hatta ikisinin ülkede bile olmadığını gördük. Elimizde iki bebek var, değil mi?" dediğinde, "Evet," dedim.

"O bebekler kız," dedi Sinan Bey.

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedim.

"Aslında bebekler doğal olarak aynı hastanede doğuyor ama dağılmışlar," dedi Sinan Bey.

"Evet," dedim.

"Ezel Bey," dedi Sinan Bey. "O gece iki lüks hastanede dünyaya gelen bebekler başkalarının kucağına verilmiş. Hastane kayıtlarında yoklar. Anne sezaryenle doğum yapmış, bebekler başka ailelere verilmiş."

"Bu nasıl olabilir?" dedim yaslandığım yerden doğrulup. "Melek Hanım ikizleri olacağını bilmiyor muydu?"

"O sezaryeni olan Melek Hanım değil ama o da aynı şekilde doğum yapmış," dedi Sinan Bey.

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Nefes almak istiyordum, kravatımı gevşettim. "Anne kim? Melek Hanım'ın bebeği nerede?"

"Ölmüş," dedi Sinan Bey. "Ölen bebek ona ait. Aynı gece sezaryen olan başka bir kadının bebeğini Melek Hanım'a vermişler. Bilgisi var mıydı, bilemeyiz."

Helen'in annesinin adı Ayşe'ydi. "Ayşe Hanım mı? Anne?"

"Hayır efendim," dedi Sinan Bey. "Ayşe Hanım orada sadece bir hemşireymiş. Hiç doğum yapmamış."

Kravatımı söküp attım. "Kim?" dedim.

"Zerrin Tokgöz."

O kimdi? İlk kez duyuyordum bu ismi. Ya da hayır, uzak bir ses yankılanıyordu zihnimde, nereden tanıyordum bu kadını?

"Bebekleri Zerrin Hanım dünyaya getirmiş, biri Melek Hanım'a, biri Ayşe Hanım'a verilmiş."

Şimdi çözülmüştü. Arkama yaslanırken birkaç yaş daha almıştım. İşittiklerim ağır gelirken yüzümü sıvazladım.

"Ezel Bey," dedi Sinan Bey, ona bakıp başımı salladım.

"On üç ocak günü iki değil, üç kız bebek doğmuş. Üçüz. Bebeklerden birini de Zerrin Hanım kendisi almış."

Duydum ama oturtamadım. Adamın suratına öylece bakıyor-

CamScanner ile tarandı

dum, anlam vermeye çalışıyordum. Helen'i bulmak gibi değildi bu, içimde bir yere oturmuyordu. Aklım reddedercesine isyan ediyordu. Nasıl üç kız bebek! Şevki amca sen ne yaptın? Nasıl yaptın!?

Helen... Kalbim korkuyla kasıldı.

"Renginiz attı Ezel Bey," dedi Mahmut Bey, yerinden kalktı, su getiriyordu, ben de onu boş gözlerle izliyordum. Bardağı almak istedim, elim titriyordu. Yumruk yapıp birkaç saniye bekledim. Açıp aldım ve geçmişin üzerine o soğuk suyu ben içtim. Kendime geldiğimde dakikalar mı geçmişti, saatler mi, bilmiyorum. Dağılmış bir hâlde masaya dirseklerimi verip yüzümü ellerimin arasına aldım. Burnuma kadar indirip Sinan Bey'e baktım.

"Anne yaşıyor mu ve bebek?"

"İkisi de hayatta," dediğinde iyice gevşedim. Durmadı, devam etti. "İlginç değil ama üç kadın da birbirine benziyor. Zerrin Hanım doğumdan sonra Amerika'ya yerleşmiş, Şevki Bey ile bir daha görüşmemişler. Çok para vermiş olmalı ki şu an bile çok zengin bir kadın, üç yıldır Türkiye'de ikamet ediyor hatta İstanbul'da."

"Kız?" dedim.

"O da annesinin yanında, adı Gaia."

Mitolojik isimler buradan geliyordu. Bebekleri verirken isimlerini takmıştı. Dehşet bir durumdu.

"Otuz yaşında, on üç ocak doğumlu. Amerika'da büyümüş, Kimyager, biokimya dalında yüksek lisans yapmış, İstanbul'da yaşıyor ve çalışmıyor."

Talya'yı kardeşi zehirlemişti. Öz kardeşi... Gözlerimi yumarken maraton koşmuşçasına yorgundum. Mahmut Bey, "Ezel Bey..." dedi, göz kapaklarımı ağır çekimde açtım.

"Zehirleyen kişi aslında Gaia. Buna eminiz."

Ne tesadüf, ben de...

"Kime yaptırmış?" dedim.

"Kimseye," dedi Âdem Bey. "Kendileri yapmış, fikrimiz o yönde."

CamScanner ile tarandı

Sinirle güldüm. "Nasıl olabilir öyle bir şey?"

"Zerrin Hanım, bir buçuk yıl boyunca Talya Hanım'ın evinde aşçı olarak çalışmış. Onu siz de tanıyorsunuz."

Beynime tek kurşun yesem acısız ölümü tadardım. Aynı duyguyu yaşıyordum. Hissiz bir yok oluş. Sonra o kurşunun girmediğini anlıyor ve canım acımaya başlıyordu. Annesi kızını öldürüyordu. Amaç? Talya ölünce Gaia onun yerine geçecekti. Bundan başka bir şey aklıma gelmiyordu. Helen hesaplarında yoktu. Helen... Helen bize verilmiş bir hediyeydi. Neredesin Helen? Gaia, Talya'nın yerine geçtiğini sanıyordu. Helen'in yerine geçmişti. Onun varlığından haberleri yoktu.

"Ve..." dedi Âdem Bey. "Selim Bey'in son birlikte olduğu kadın Gaia Tokgöz."

Ayağa kalktım. Bu benim umurumda bile değildi. Uçkursuz olan Selim'di. Ölmesine ilk kez sevindim. Yattığın yer incitsin arkadaşım.

"Gaia, Talya'nın yerine geçti. On iki saatiniz var. Helen'in nerede olduğunu bulun."

Yaşıyor olsun diyemedim. Yaşıyordu. Yaşamalıydı.

Önceki Gece...

Ezel buluşma noktasında birkaç dakika beklemişti. Karanlıklar içinden çıkıp gelen adam karşısında durdu. "Karan..." dedi.

"İzel'e bir şey yapmadım," dedi Karan. Buraya neden çağrıldığını bilmiyordu.

"Konu İzel değil," dediğinde Karan kaşlarını çattı. Ezel Haznedi'nin konusu İzel değilse burada ne işleri vardı? "Konu Helen. O gördüğünüz kadın aslında Helen."

Karan küçük bir şok yaşarken Ezel devam etti ve ona kısa yoldan anlatacağı her şeyi açıkladı. Karan tek bir soru bile sormadı.

CamScanner ile tarandı

"Helen bir evde saklanıyor. Onu oradan polise haber vermeden sadece siz çıkartabilirsiniz. Polise gidemem, bu büyük bir skandala yol açar. Kapısını çalıp Helen'i verin de diyemem. Bir haber uçar, işler tamamen kötüye gider. Talya'nın kızı o evde ve yanındaki kadın ona acımaz. Bana yardım et."

"Ev nerede?" dedi Karan.

Hemen ekibini toparladı, haberi alan ekip arkadaşları hâlâ zulalarında olan transit aracı çekip şehir merkezine getirdiler. Kızlardan Ceylin onlarla birlikte içeri girecekti. Beste ve Defne bilgisayarlarının başına geçmişlerdi. Aracın içinde ayakta dikilen Karan, Anıl, Ezel ve Ceylin'di.

Karan eldivenlerini taktı. "Bu gece son işimize, eski dostumuzu kurtarmaya çıkıyoruz," dedi Karan.

Ceylin de eldivenlerini taktı. "Aklıma gelmezdi Helen'i kurtaracağım."

Beste, "Şimdiye kadar kendisinin kaçması gerekiyordu ama demek ki bir çatalı bile yok," dedi.

Ya da yaşamıyordu. Ezel nefes alamadığını hissetti. Dedektifler ona bu evde olduğunu söylemişti. Yanılıyor olamazlardı.

"Hadi," dedi Anıl.

"Ben ne yapacağım?" dedi Ezel.

Karan, "Sen arabanı bu aracın arkasına çek, Helen'i alır, gidersin. Biz kadını güvenli bir yere taşırız," dedi.

"Çıkarken haber verin, elektiriği keseceğim," dedi Defne. "Sokak lambaları sönerse işimiz kolay olur."

"Bu evlerde jeneratör olmalı. On saniye sonra devreye girer, kamera varsa yakalar. On saniye içinde buraya dönmeniz gerekiyor," dedi Beste.

İlk insan kaçırma işleri olacaktı, yapacaklarına yüzde yüz emindiler. Üçü arabadan inince elektirik kesildi ve sokak zifirî karanlığa büründü. Ezel çıkmak yerine kızların bilgisayarının ekranındaki görüntüleri izlemeye koyuldu. Çıkan üç kişinin üzerinde kamera vardı. Beste yanına yaklaşan Ezel'e çarpık bir gülüşle baktı.

CamScanner ile tarandı

"Helen sevgilin demek?"

Ezel hiç istifini bozmadı. "Sevgilim demek az gelir."

"Onu özlemiştim," dedi Defne. "Umarım iyidir."

Evin ana kapısında zilin yanında şifre aradılar, alarm olması olasıydı ama yoktu. Karan, Ceylin ve Anıl evin arka tarafına dolandı, ana kapıyı es geçip bahçenin sürgülü kapısının yanında durdular. Karan elindeki tornovidayı basit bir şekilde içeriden çevrilen kilidi açtı. Binlerce kez yaptığı şeydi, zor neydi ki? Usulca sürgüyü kenara çekerken evde alarm olma ihtimalini test etmek için içeriye cebinden çıkarıp buruşturuduğu kâğıdı fırlattı. Bazı alarmlar kapılara bazıları içeri hareket sensörü olarak yerleştirilirdi. Herhangi bir ses gelmeyince içeri girdiler. Kapıyı tekrar kapattılar, üç ayrı kola dağılmadan önce bir evde birini nereye saklayacaklarını önceden düşündüklerinden önlerinde iki seçenecek vardı. Ya en alt katta, ya en üst. En alttan başlamayı uygun gördüler. Aşağıya inen merdivenelerden ikisi indi, Anıl merdivenin başında beklemeye başladı.

Alt kata indiklerinde geniş bir alanla karşılaştılar. Parke zemin ayaklarının altında çıtırdadı. Parmak uçlarında hereket etmenin faydası vardı, onlar da öyle yaptı. Kar maskelerinin altından birbirlerine baktılar. Beş tane kapı vardı, Ceylin sağa, Karan sola döndü. Tüm kapılar kapalıydı. Camsız, tamamı ahşap kapılar Helen için çocuk oyuncağı olmalıydı. Akıllarına kötü bir şey getirmek istemiyorlardı. İlk kapıların ardı boşa çıktı. Biri spor salonu, diğeri ardiye olarak kullanılıyordu ve kilitli değildi. Bir sonrakilere geçtiklerinde Ceylin'in elinin altındaki kapı kolu indi ama açılmadı. Karan'a döndü. "Burada," diye fısıldadı. Karan üç büyük adımda yanına ulaşıp kapıyı kontrol etti. Oda kilidi gibi değildi, bayağı çelik kapı kilidine benziyordu. Arka cebinden küçük bir kit çıkardı. Fermuarı açıp farklı uçları olan tığ şeklindeki aletlerden birini çekip aldı. Elindeki kiti Ceylin'e uzattı. Ceylin kapatıp iç cebine bırakırken Karan aleti kilide soktu. Sağa bir, sola üç, bir tık ileri, iki tık geri ve kapı açıldı.

Bir soluk alıp aleti arka cebine soktuktan sonra doğrulup kapıyı yavaşça açtı. Odaya girip feneri direkt önlerine açtı Karan. Ceylin kapıda kaldı. Odanın bir ucunda küçük bir yatağın üzerinde elleri

CamScanner ile tarandı

ve ağzı bağlı ama gözleri alaca açık Helen onlara bakıyordu. Bir an gözleri parladı Helen'in.

Karan koşar ve sessiz adımlarla yanına varıp cebindeki çakıyı çıkardı. "Benim Karan, seni almaya geldik," derken ağzını açtı. Dişlerinin arasındaki bez parçası çıkan Helen sertçe yutkundu.

"Eskisi gibi uslu bir kız ol, yani sessiz. Bunu sana söylememe bile gerek yok, değil mi Helen?"

"Abi..." dedi inlercesine. "Bana bir şey verdiler, iyi değilim. Bedenim kaskatı, hareket edemiyorum."

"Sorun yok," dedi Karan, ellerindeki ve ayaklarındaki ipleri kesti. Kollarını Helen'in bedeninin altından geçirip kaldırdı. Helen bir bez bebek gibiydi. "Sen... Beni nasıl buldun?" dedi Helen. Karan onu sıkıca tutup kapıya yürüdü. "Sonra.." dedi Karan. "Şimdi sus."

Helen ağzını kapattı. Kapıdan çıktığında gördüğü kişinin kim olduğunu anlamadı ama kızlardan biri olduğunu fark etti. Karan onu üst kata çıkardı, evde biri var mıydı, bilmiyorlardı. Varsa da uykusuna kuvvetti.

Helen birini daha gördü ama sustu. Karan kucağında Helen, yanında Ceylin ile geldikleri kapıya yürüdüler. Ceylin kapıyı çekip açtı. "Çıkıyorum, elektiriği kes," dediğinde Beste işini yaptı. Üç dedikle-rinde araca koştular.

Kanı donan Ezel arabadan çıkıp kendi arabasına geçerken beyni zonkluyordu. Karan karanlık sokakta kucağında Helen ile gelirken arka kapıyı açtı.

"Ezel..." dedi Helen. Aracın içine sokulmuştu. Karan çıkınca Ezel içeri girdi. Helen'in başını tuttu. "Helen... Yaran var mı?" dedi telaşla.

"Bir şey vermişler, hareket edemiyor. Onu hastaneye götür. Ben içeri giriyorum," dedi Karan, sözlerini bitirince koşar adım uzaklaştı. Ezel içi yanarak sevdiği kadına baktı. Gözlerinden yaşlar iniyordu Helen'in. "Dayan yavrum," dedi, yanından çıkıp şoför koltuğuna oturdu. Sessizce evin yanından ayrıldı.

Karan tekrar içiri girdi. Şimdi daha sakindi, Anıl bıraktığı yer-

CamScanner ile tarandı

de duruyordu. Sakin adımlarla evin üçüncü katına çıktılar. Bir oda, iki oda derken yatakta sereserpe yatan kadını gördüler. İki yandan usulca yaklaştılar. Karan elini kadının açık ağzına bastırdığında kadın hızla gözlerini açıp boğuk bir çığlık attı. Gözleri sağında ve solunda olan adamların üzerinde gezindi. Karan üzerine eğildi.

"Selam annecik, Azrail geldi."

Günümüz...

Ezel...

"Aileye hoş geldin Gaia?" dedim. "Selam, ben Ezel."

Aile üyelerinin üzerinde göz gezdirdi. Hepsinin gözlerinde gerçeği gördüğünde direnmeden pes etti. "Hiç hoş bulmadım," dedi, arkasına yaslandı. "Çek şunu, beni öldüremezsin!" Sesi şimdi ortaya çıkmıştı. Konuşmasındaki kibir, bencillik...

Silahı çevirmeli, kabzayı beynine indirmeliydim. Bir kadına asla el kaldırmamıştım, bunu onun için bile yapmayacaktım. Namluyu başına bastırdım. "Sevdiklerim için neler yapacağımı asla tahmin edemezsin."

"Sen ve senin saplantılı sevgin. Her şeyi berbat ettin. Talya sana âşık olmayacaktı, sen yıllarını harcadın Ezel," dedi kollarını göğsünde bağladı.

"Talya'ya hiç âşık olmadı salak," dedi İzel.

"Ah..." dedi yüzünü buruşturup. "Sen onları bir de benim gibi görseydin. Dudak dudağa..."

Selen kıkırdadı. "Bir an ben de öyle sanmıştım."

Selen'e ters bir bakış attı. "Hepinizi kandırmışlar," dedi sinsi gülüşüyle.

"Bu kadına iyi bak Tekin!" dedim, Tekin ne anlatacağımı bilmi-

CamScanner ile tarandı

yordu ama öğrenmeden bile öfkeliydi. "Annenin ve babanın katili. Tabii Selim'in de."

Tekin yerinden kalkarken hırsla bağırdı. "Seni geberteceğim. Sen artık yaşamıyorsun!" Babam kalkıp Tekin'i yerine zorla oturttu.

"Kimse bana hiçbir şey yapamaz!" dedi Gaia. "Elinizde delil yok. Bunlar sizin suçlamalarınız."

"Neden Selim'i öldürdün?" dedim.

"O aptala boşanmasını söyledim, beni dinlemedi. Karısından çok beni seviyordu ama yine de yapmadı. Avucuma düşmüş olsa da ben bir Hancı değildim. Kazada ölmesi kendi suçu, aptalın tekiydi."

O kadar haklıydı ki...

Kulağına doğru eğildim. "Gaia," dedim suratımda bir gülüşle. Başını bana çevirdi. Gözleri kardeşlerinden farklı bakıyordu. Bunu, onu gördüğüm ilk anda anlamıştım. "Kardeşlerine merhaba de." Kaşımla salonun girişini işaret ettiğimde kaşlarını çatarak başını çevirdi.

Helen asil güzelliğiyle salona girdi, benim sevgilim... Benim her şeyim... Her zamanki güzelliğiyle Gaia'ya baktı. Arkasından gelen Talya, üzerine gece mavisi uzun dar bir elbise giymişti ve başında yüzünü gizleyen geniş bir şapka vardı. Helen'in yanında durup şapkasının ucunu kaldırıp Gaia'ya baktı. İki parmağıyla yüzündeki maskeyi indirdi.

"Merhaba Gaia," dedi Talya. "Ben Talya.

"Merhaba Gaia," dedi Helen. "Ben Helen. Üçüzün."

Annemin iç çekişini duydum. "Aman Allah'ım," dedi. "Talya..."

"Kızım..." dedi babam. Babamı ilk kez ağlarken görüyordum. Başları önünde ağlıyorlardı. Talya bir deri bir kemik ama dimdik ayaktaydı.

Gaia'nın ağzı açıldı. Şaşkınlığını üzerinden atarken Helen'e bakıyordu. "Sen..." dedi. "Sen ölmüştün. Nasıl olur?" dedi.

"Gördüğün gibi hayattayım. Öldüğümü nereden çıkardın?" dedi Helen sakindi.

CamScanner ile tarandı

"Annem seni aradı, seni alan kadını buldu. Bebekken öldüğünü söyledi. Ölüm belgelerin bile vardı."

Ayşe Hanım'a minnet borçluydum, hepimiz aslında. Helen'i korumak için müthiş bir yol seçmişti.

"Sen," dedi Helen, hızlı bir adım attı. "Annemi siz mi öldürdünüz?"

"Hayır," dedi Gaia. "Öldüğünü senden duyuyorum."

Helen dudaklarını büktüğünde Talya'nın eli omzuna yerleşti. "Sıranı bekle kardeşim," dedi masanın ucundaki sandalyeye oturdu. "Fazla ayakta kalamıyorum. Beni sen zehirlemişsin," dedi Gaia'ya. "Sayende yataklara düştüm."

Gaia sinsice gülümsedi ama ağzını açmadı.

"Helen bana iliğini verdi. Doktorlar çok umutlu, uzun yıllar yaşacağımı söylüyorlar." Bu kez de Talya gülümsedi, Gaia'nın gülüşü söndü.

"Yerime geçecektin, kayınpederimi ve kayınvalidemi de siz öldürdünüz. Hisseler kızıma kalacaktı, sen de yüzde kırk beş hisseyle tek başına Talya olacaktın, değil mi?" Talya başını yana yatırdı. "Annemle babamı öldürdünüz! Onları gemiden attınız, bir mezarları bile yok."

Gaia kaşlarını havaya kaldırıp ağzını açmadı. Konuşmayacak, elimize bir delil vermeyecekti ama bilmiyordu ki bu onu kurtaracak.

"Ne için?" dedi Helen.

"Tabii ki para için," dedi Talya. "Ama sana kötü bir haberim var Gaia," dedi o meşhur gülüşüyle. "Her şeyimizi ikiye böldüm, yarısını da Helen'e verdim çünkü benim tek kardeşim o!"

"Lanet olasıcalar!" diyerek ayağa kalktı, Talya'nın üzerine atlayacağını biliyordum. Kolundan tutup kalktığı yere sertçe bıraktım. Kolunu çekip aldı elimden, ben de tutmaya meraklı değildim.

"Benim hakkımı da vereceksiniz. Sizi bu âleme rezil ederim! Her şeyin üçte biri benim. Anlıyor musunuz? Benim. Benim."

"Sana bundan sonra yağmurlu havada su yok!" dedi Helen. "Nefes aldığın her güne şükredeceksin."

CamScanner ile tarandı

"Aynı kadından doğmamız seni kardeşimiz yapmayacak!" dedi Talya. "Sen bizim kara lekemiz olacaksın. Sen benden sağlığımı çaldın, kardeşimdin, değil mi? Helen bana sağlığımı geri verdi, o benim kardeşim. Yıllar önce kapıma gelip anlatsaydın, seni de Helen'in yerine koyardım ama sen benden çok şey aldın. En önemlisi kızımı babasız bıraktın!"

Gaia sinsice sırıttı. "Beni seviyordu," dediğinde Talya da gülümsedi. "Biliyordum," dedi, sözleri hepimiz üzerinde şok etkisi yaptı.

"Seni değil," dedi Talya. "Bir ya da bir sürü kadını, biliyordum. Bizler güçlü aileleriz, aldattı diye kimse kimseyi boşamaz. Selim de beni boşamayacaktı. Burada aldatılan bir kişi var, o da sensin. Nasıl kandırdı seni, boşanacağım, seninle evleneceğim falan mı dedi? Selim hep çok zeki bir adamdı. Sen salaktın!"

Helen ellerini kardeşinin omuzlarına bırakıp ince kemikleri sıktı. "Utanmadın mı?" dedi Helen Gaia'ya. "Kardeşinin kocasıydı, midesiz misin?"

Tıpkı Helen gibi omuz silkti. "Bunlar saçmalık, bana ahlaktan bahsetmeyin."

"Olur," dedim sıram gelmiş gibi. "Annenden bahsedelim," dediğimde başını kaldırıp bakarken ilk kez gözlerinde korku gördüm. "Annesi nerede?" dediğimde Karan ellerini arkadan bağladığı kadını odaya getirdi. Arkasından bağlı bileğinden tutuyordu.

İzel'in gözleri kocaman olurken dudakları aralandı ama bir şey diyemedi. Karan'la aralarında kısa bir bakışma yaşandı. Karan kadını Talya'nın çaprazına oturttu. "Burada!" dedi.

"Anne!" diyerek bir kez daha kalkma girişiminde bulundu Gaia ama oturttum. "Anne iyi misin?"

Zerrin Hanım masaya bir bakış atıp dişlerini sıktı. "İyiyim kızım, hiçbir şey söyleme!" dedi.

"Zerrin abla," dedi Talya, Zerrin Hanım Talya'ya ters bir bakış attı. "Kayınvelidem ve kayınpederim öldüğünde işsiz kaldım diye ne çok ağladın. Sana evimi açtım, sana kalbimi açtım. Beni zehirledin, oldu mu şimdi?"

CamScanner ile tarandı

Zerrin Hanım'ın bakışları Helen'e kalkınca gözleri fal taşı gibi oldu. Kızı Gaia'ya döndü, ardından da Helen'e. "Sen..."

"Öldü sandığın Helen," dedi Helen. "Merhaba anne." Kadının algıları açılırken Helen devam etti. "Laf olsun diye söyledim, senden anne olmaz ama iyi ki beni Ayşe anneme verip," dedi Gaia'yı işaret etti. "Bu yılanı almışsın."

Zerrin karşılarında yıkılıyordu; şaşkınlık, pişmanlık onu dağıtıyordu. Delirmiş gibi bakıyordu.

"Helen bana ilik verdi," dedi Talya, Zerrin Hanım'a doğru eğildi. "Anne!" dedi iğneleyerek. "İyi ki doğurmuşsun."

Zerrin Hanım yıkılmış gibi arkasına yaslandı. İçinden neler geçiyordu, kim bilirdi. Geç kaldığına yanıyor olmalıydı, bu kadından pişmanlık doğmazdı. Düşünmesi bile hataydı.

"Annemle babamı hanginiz attın gemiden?" dedi Talya.

İkisinden de ses çıkmadı. Bunun bir önemi yoktu. Giden gitmiş, çok şey kaybetmiştik. Acılar, kederler yanımıza kalmıştı. Her şey ortaya çıkmış, saklanan bir şey varsa bile işimize yaramayacaktı.

"Ne zaman gidebiliriz?" dedi Gaia, umursamaz bir tavırla. "Daha sonra avukatlarımızla konuşursunuz."

"Sizi bırakacağımı kim söyledi?" dedim.

"Bizi zorla alıkoyamazsınız," dedi Gaia.

"Öyle bir yaparım ki," dedim. "Buradan ve bu ülkeden gidiyorsunuz." Silahımı belime takıp kolundan tutup kaldırdım. Karan da Zerrin Hanım'ı kaldırdı.

"Bir dakika," dedi Talya, Gaia'ya baktı. "Selim benzerliğini fark etmemiş olamaz, o biliyor muydu?"

Gaia zafer kazanmış gibi bir gülüşle Talya'ya baktı. "Kocan gerçek bir salaktı ama sana çok âşıktı. Ölümüyle ilgili hiçbir bağlantım yok, o kadar içmemeliydi ve hız seviyordu."

"Sana bir soru sordum ve cevapları bunlar değil," dedi Talya.

Gaia göz devirdi. "Saçlarım kızıldı, onunla olduğum zamanlarda mavi lens kullanıyordum ama ara sıra yüzüme çok dikkatli bakıyor-

CamScanner ile tarandı

du. Benzerliğimiz elbette dikkatini çekmiş olmalı ki bir gün karıma çok benziyorsun dedi. Ben de ona beni o yüzden seçtin dedim. Bir daha üzerine düşünmedi."

"Öl Gaia," dedi Talya. "Öl."

"Hiç niyetim yok kardeşim, başınıza bela olacağım," dediğinde, Talya ona hayatım boyunca görmediğim bir gülüşle baktı ve bu gülüşü Helen görmedi. "Adios Gaia," dedi Talya elini havaya kaldırıp salladı. Onları doğuran kadına döndü. "Hoşça kal anne, Helen'i ve beni doğurduğun için teşekkür ederim. Ama bir şeyi merak ediyorum, bizden bu kadarını esirgemezsin diye düşünüyorum."

Zerrin Hanım başını salladı, sormasını bekliyordu.

"Bizi neden ayırdın?" dedi Talya.

"Baban ayırdı, ben değil. Bir tanesine yeri vardı. Melek gebelik zehirlenmesi yaşamıştı, bebeği öldü ve o bunu bilemedi. İki gün uyutuldu, bir şeyler uydurdular. Benim doğumuma daha vardı, bebeğe ihtiyacı olduğu için erken doğuma girdim ve bunların hepsini şeytan baban istedi. Belki üçünüz de bir hafta ya da iki hafta sonra doğacaktınız. Her şeyi o ayarladı. Sizi aldırmamı bile istedi ama ben istemedim. Üç tane olduğunuz ortaya çıktığında şok yaşadı. Baştan belliydi, üçünüz de evlatlık gidecektiniz. Allah'ın işi işte, Melek'in bebeği öldü ve size mecbur kaldı. Seni aldı, öylesine gelişigüzel seçti. Helen'i de o hastanedeki bebeğe muhtaç kadına verdi. O kadın bana gelip binlerce kez teşekkür etti. Bebeği olmadığını, eşinin ona bu yüzden şiddet uyguladığını söyledi. Bebek onun geleceği olacaktı, öyle söylemişti."

Helen'in gözlerinden inci gibi yaşlar indi, onu doğuran kadına bakarken acı çekiyordu. Bir babası olmamıştı, annesi de kıymetini bilememişti. İşler bambaşka ilerlemişti. Hesaplar eve uymamıştı.

"Gaia'yı da yalvar yakar, ayaklarına kapanarak aldım. Şevki çok güçlü bir adamdı. Beni yok edecek kadar güçlü ve tehlikeliydi. Çok gençtim, ne dediyse yaptım. Çuvalla para ve bebeği verip beni ülkeden gönderdi. O öldükten sonra geri dönebildim. Ona olan nefretim asla bitmedi, her geçen gün büyüdü ve en sonunda hak ettiğini yaşadı."

CamScanner ile tarandı

"Onu öldürdünüz!" dedi Talya.

"Ölüm ona haktı!" dedi Gaia.

Belki de haklıydı. Gaia'da babasının kötü genleri vardı, ona emindim. Çok kötü genler.

Ağlayarak, "Talya," dedi Zerrin Hanım, Talya başını çevirdi, konu kapanmıştı. Helen de çenesini havaya dikip yanından geçen Gaia'ya baktı.

İkisini de odadan çıkarıp bahçede duran transite bindirdik. Beste, Defne ve Anıl ellerini bağlamadan önce ağızlarını kapattı. İkisinin de gözlerinde korku vardı ama pişmanlık yoktu. Çırpınmaları bir işe yaramayacaktı. Sürgülü kapıyı çekip Karan'la bakıştık. "Onlara iyi bak, yarın geleceğim." Elimi uzattığımda anında tuttu. "Sağ ol," dedim.

"Sen de," dedi. Elimi bırakıp aracı kullanmaya geçti. Araç bahçeden çıkarken bir dost kazandığımı hissediyordum. Sağlam bir dost. Eve girip buz kesen masanın olduğu salona geçtim. Annem bir yanına babam diğer yanına geçmiş Talya ile konuşuyorlardı. Mikrop kapmaması için yaklaşamıyorlardı. Talya maskesini kaldırmıştı.

Helen kendini bir sandalyeye bırakmış, elini alnına vermişti. Şimdi başka hesapların zamanıydı. Gülümsemeden edemedim. Benim kızım...

"Anlamalıydım," dedi Selen. "Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Helen başını biraz daha sakladığında İzel güldü. "Ben anladım, ilk gördüğümde. Nasıl anlamazsınız, siyah oje sürmüştü."

Talya maskesini indirip gülümsedi. "Kardeşimi rahat bırakın!" dedi tatlı sesiyle. "Ben istedim, kızımı korumak için yaptım."

"Ama o da usta gibiydi," dedi Tekin. "Çok farklıydı, tamam ama sen gibiydi."

Helen iki elini birden yüzüne kapattı.

"Aşk olsun çocuğum," dedi annem bana bakıp. "Zengin bir ailenin iki kızından biri demek?"

Helen oturduğu yerde eriyordu ve bu benim hoşuma gidiyordu. Utandığını hiç görmemiştim.

CamScanner ile tarandı

"Eltim olmayacak kadar arkadaşım olmasından bile anlamadım," dedi Selen. "Çocuk doğur Selen, Hancı soyadı kurusun mu Selen. Seni hain!" dedi peçeteyi Helen'e doğru attı.

"Öyle mi dedi?" dedi Tekin. "Doğru demiş." Keyifle arkasına yaslandı.

"Şevki'nin kızı demek?" dedi babam, *evet baba hisseler seninle* demek istedim.

Helen ellerini yüzünden çekip ayağa kalktı. "Dedim, hepsini ben yaptım. Hepiniz buz gibiydiniz, aranıza renk geldi işte, ne istiyorsunuz?" Selen'e baktı. "Konuşmayı bilmiyordunuz, neyi var kardeşimin, mis gibi elti. Konuşsaydınız anlaşırdınız."

"Hiç," dedim, yanına geçip kalktığı yere oturttum. Yanına oturup elini tuttum.

"Haklı," dedi Talya. Selen'e baktı. "Üzgünüm Selen, seni aileden göremedim. Sen de hiç sıcak davranmadın, bir kahve içsek anlaşırdık. Hera'yı sizden uzak tuttuğum için pişmanım, Tekin hep soğuk bir amca gibi geliyordu ve buna izin vermeyen bendim. Özür dilerim. Helen sizinle yaptığı her görüşmeyi bana aktardı. Hera sizinle çok mutlu, daima böyle olmasını isterim."

"Soğuk olan sendin," dedi Tekin. "Herkese pamuk, bize bıçaktın."

"Kardeşinin suçu, ona olan öfkem sana sirayet ediyordu. Hancı soyadı bana batıyordu," dedi Talya. "Selim bana evliliğimiz boyunca ihanet etti. Boşanmadım çünkü kızım vardı. Kötü bir koca, mükemmel bir babaydı. Bir süre sonra aşktan eser kalmıyor, sevgi bile kaçıp gidiyor ve tepkisizlik kalıyor. Onu görmezden geliyordum. Tabii bir de düzenim vardı, bozulmasını göze alamadım. Adımı o kirletti, ben açıklamayı, Talya Hancı aldatılan kadın dedirtmeyi göze alamadım. Nereye kadar giderdi bu durum, asla bilemeyeceğim."

"Sana bayılmıyordum ama severdim," dedi İzel üzgün bakışlarla. "Hasta olduğunu duyunca çok üzüldüm."

Talya bakışlarını Helen'e çevirip gülümsedi. "Helen bizi birbirimize sevdirdi. Artık daha güçlü bir aile olacağız."

CamScanner ile tarandı

"Ona ne şüphe," dedi babam. "Şu veliahtlar konusunda haklı, umarım kendi adına da düşünüyorsundur Helen."

Helen yüzünü eliyle gizledi. "Böyle şeyler söyleme Hilmi amca."

"Sen söylerken iyiydi," dedi Selen.

"Sen sus!" dedi Helen. "Seninle işim bitmedi."

"Ne işi?" dedi Tekin.

"Yok bir şey..." dedi Selen gözlerini büyütürken.

Talya kahkaha attı. "Beni boş verin, siz çok iyi dost olacaksınız."

"Hera?" dedi Helen. "O dışarıda, ne yapacağız?"

"Hiç," dedi Talya. "Geldiğim gibi döneceğim. Siz devam edeceksiniz."

CamScanner ile tarandı

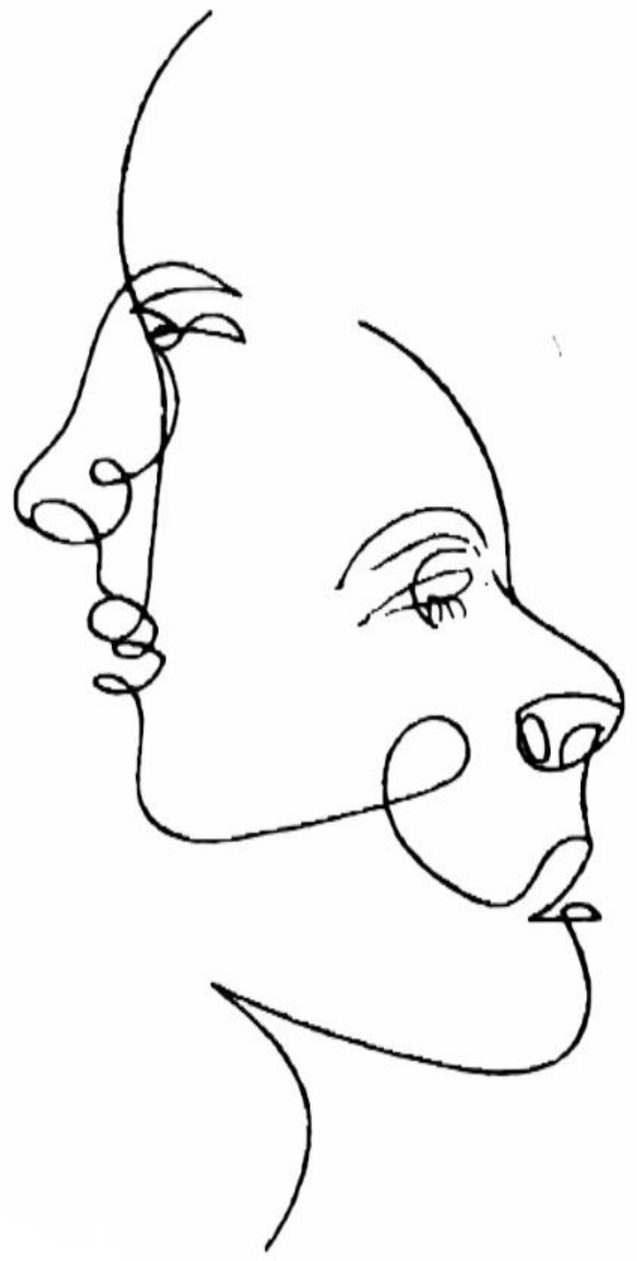

20. Sen Değildin

Ucu açık bir düşünce insanı öldürmeye yeter. Bazen kaoslar iyi şeyleri arkasında sürükler.[26]

Helen...

Hera arabanın içinde uyuyakalmıştı. Kim bilir ne kadar korkmuş, aklından neler geçirmişti. Annesiyle onu öyle masum uyurken görünce ikimiz de ağladık. Talya aracın içine girip uyuyan kızını okşadı, öptü, üzerine kapanıp başını yasladı. Bu görüntü sadece beni değil, orada olan herkesi ağlattı.

Talya kendini toplayıp arabadan indi, onu başka bir araçla Ezel havalimanına götürdü. Uçağa bindirip Londra'ya uğurladı. Bu gece Hera'yı taşıma işini Tekin halletti. Sevim Hanım beni görünce yadırgamadı ama gözlerinden bir şüphe gelip geçti. Halime Hanım kendi evine geçmiş olduğundan onu sabah görecektim.

Tekin ile Selen'i uğurlayıp salona geçtim. Korkunç anlar yaşamıştım, ne olduğunu bile anlamadan kendimi o evde, o yatakta bulmuştum. Kıyafetlerim değişikti. Düşüncelerimin arasında tele-

26. Payelll – Mor Salkımlı Sokak.

CamScanner ile tarandı

fonum çaldı. Ezel arıyordu. "Kapıdayım," dedikten sonra telefonu koltuğa atıp kapıya koştum. Bahçe kapısını korumalar açmıştı. Evin kapısını da ben açtım ve onu içeri aldım. Kendime geldiğimde yanımdaydı ama tek kelime konuşamamıştık. O planı ve üçüncü kardeşimizi anlattığında aklımdakiler uçup gitmiş, yaşadığım anları bile unutmuştum. Evin kapısını kapatınca kollarına atladım. Belimden tutup kendine sıkıca sardı. Yüzünü saçlarıma, boynuna gömdü. Kokladı, öptü. Her an kolları daha sıkı sarmaladı. Beni bırakmadı, kollarının arasında salona geçip oturduk.

"Ben olmadığımı anladın mı?" dedim.

"İlk gördüğüm anda," dedi.

"Ne fark vardı?"

"Sen değildin, bu bir fark. Detaylandırırsak," dedi, dudağımın üzerindeki bene dokundu. "Bunu gizlemişti ve parfümü farklıydı. Talya'nın parfümünü sıkmıştı. Sen onun kokusunu hiç kullanmadın. Sen olmadığını anladım ama anlam veremedim. O gece kulübünden çıkarken ilk işim Talya'yı aramak oldu, ona seni aramamasını, mesaj atmamasını söyledim. Sonra senden beni aramanı bekledim, her dakika eziyet gibiydi. Tam deliriyordum ki dedektifler devreye girdi. Her şeyi onlar buldu, seni gizledikleri yeri de. Zor olmadı, evin adresi vardı, sokak kameralarına bakmaları yetti. Sen yarı baygındın. Bakarken o kadının sen olduğunu biliyordum."

"Telefonumu da almış, şifreyi bilemezdi ama yüz tanımayla açmış olmalı. Eski alışkanlık, hiç mesaj tutmam. Talya ile konuşmalarımız yoktu, seninle de. Yoksa bir şeylere uyanırdı."

"O gece ne oldu?" dedi.

"Lavaboya girdim, arkamdan biri yanaştı, sonra belimde bir acı hissettim. Gerisini hatırlamıyorum. Uyandığımda o evdeydim ama kıyafetlerim değişikti. Benim üzerimdekini giymiş olmalı.

"Evet, senin elbiseni giyiyordu. Evin çalışanları anladı mı acaba?" dedi.

"Sevim Hanım biraz tuhaf baktı ama anlam veremezler. Sanmıyorum."

CamScanner ile tarandı

"Ayşe annen bize büyük bir iyilik yapmış," dedi.

"Beni ne zaman aramaya geldi acaba?" dedim dudak bükerek. "Annem beni aramaya geleceğini tahmin etmiş olmalı. Neden neden... O kadar çok neden var ki. Sırlarıyla gittiler. Peki..." dedim. "Onlara ne olacak?"

"Karan bir yere kapattı." dediğinde unuttuğum şeyi hatırladım. "Aklına nereden geldi? Karan ve ekibi?" dedim.

"Polise haber veremezdim, büyük haber olurduk. Bu iş rayından çıkmıştı, ben de en kısa yoldan ondan yardım istedim. İkiletmedi bile, ona borçluyum. Kendim girsem dümdüz kapıdan geçerdim, yine olay olurduk ve sana ulaşamayabilirdim. Zerrin'i de onlar aldı, yarın halledeceğim onları."

"Halletmek derken?" dedim. "Ne yapacaksın?"

"Onların varlığı hepimiz için tehlike, Talya'yı zehirleyip beş kişiyi öldürdüler ve elimizde tek bir delil bile yok. Selim'i öldürmedim diyor ama inanmıyorum. Delil yok ama ortak bir mirasçı, ona tek kuruş bile vermeyeceğiz. Helen... O kadınlar senin kardeşin ve annen değil. Bunu aklından çıkarma."

Elbette değildi, onlara karşı bir sevgim ya da merhametim yoktu ve olamazdı. Bizden uzak yaşadıklarını bilmek yeterdi. "Biliyorum," dedim, konuyu değiştirmek istedim. "Ezel biz ifşa olduk." Güldü, öleceğimi düşündüğüm anlarda aklımdaki tek insandı.

"Şükür," dedi. "Saklanmamız gereken sadece Hera."

"Ve dışarıdakiler," dedim. "Talya dönene kadar devam edeceğiz ama daha rahat oluruz. Ben yokken kızıma nasıl davrandı, kim bilir, Hera çok zeki bir kız, bazen onu kandırdığımız için vicdan azabı yaşıyorum."

"Sen ona yardım ediyorsun, o kadarı da annesinin sorunu olsun." Burnunu burnuma dokundurdu. Fısıltılı sesiyle kalbimi tekletti. "Babam torun istiyor, fark ettin mi?" dediğinde kahkaham içimde patladı. "İstenen gelin oldum," dedim. "Şevki'nin kızı, hım."

"Sen benim kızımsın," dedi öpmeden hemen önce.

CamScanner ile tarandı

Helen...

Sabah Hera'nın sesiyle uyandım. Onun yanında uyumuştum, Sevim Hanım ve Hera gözlerimi araladığımda bana bakıyordu. "Annem yanımda yatmış," diyordu Hera.

"Kıyafetleriniz hazır küçük hanım, okul için giyinin. Kahvaltınız hazırlanıyor," diyen Sevim Hanım odadan çıkarken Hera bana bakıyordu. Evet, bir şeyleri aklında oturtmaya çalışıyordu.

"Neden öyle bakıyorsun?" dedim, doğrulup oturdum.

"Hiç," dedi omuz silkerek. "Birkaç gündür çok sinirliydin, geçmiş sanırım," dediğinde elimi yüzüne bıraktım. "Arada olur öyle Hera, yetişkinlerin dünyası karışık." Tombul yanağını öptüm. "Hadi kalkalım."

Banyoya gidip elini yüzünü yıkarken kendi odama geçtim. Buraya hiç girmemişti, anlaşılıyordu. Tarağım bile bıraktığım yerde duruyordu. Talya ile Selim'in odasında kalmış olmalıydı. Unutmaya çalışıp hızlıca bir şeyler giyip Hera'nın odasına geçtiğimde giyinmiş olduğunu gördüm. Teyze yeğen güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra onu okula uğurladım.

Ezel beni almaya geldi, birlikte Karan'ın yanına doğru yola koyulduk. İstanbul dışında terk edilmiş, orman içinde bir kulübeye geldiğimizde içim titredi.

Kapıyı bize Karan abi açtı, o gece onu hayal meyal hatırlıyordum. Şefkat dolu kara gözleriyle gülümsediğinde ona sarıldım. O da kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne hacet," dedi, ayrılıp birbirimize baktık. "Sen iyisin ya."

"Sayenizde... Kızlar da burada mı?"

"Hayır, onlar iş başında koşturuyor ama seni görmek için deliriyorlar. Bir ara yeni iş yerime gelmen gerekiyor."

CamScanner ile tarandı

"Geleceğim."

"Nasılsın?" dedi Ezel elini uzattığında Karan tuttu ve sıktı. "Sıkıldım. Onun dışında iyilik. Paketleriniz içeride."

"Biraz daha sıkılırsan sorun olur mu?" dedi Ezel.

"Olmaz, hallederiz."

"Gece bir tekneyle ülkeyi terk edecekler."

"Nereye?" dedim, Ezel bana bakmadan, "Yunanistan, oradan sonra adamlarım ilgilenecek," diye cevap verdi.

Kaçak gönderecekti, kim bilir kimlere para yedirmişti. Bilmiyorum ama içimden bir ses hiç hoşlanmayacağım şeyleri yapacağını söylüyordu.

"Hava kararınca evdeki pasaportlarını alacaklar," dedi Ezel. "Gittikleri belli olsun. Akşam tekrar geleceğim."

Londra'ya gitmeme son iki gün kalmıştı. Önce Selen, sonra da kızları ziyaret etme vaktiydi. Selen'in evine geldiğimde onu bahçede keyif yaparken buldum.

"Hanım hanım," dedim başını bile kaldırmadı.

"Seni artık ciddiye alamıyorum," dedi.

Baş ucuna gelip başının altındaki yastığı çektim. "Ben seni ayağının altına alacağım, göreceksin," dedim. Selen'le bu şekilde anlaşmak bile hoşuma gidiyordu.

Küçük bir kız çocuğu gibi bahçe koltuğunda doğrulurken dudak büktü. "Ne?"

Yanına oturdum. "Neler oldu, anlat," dedim, o hafta olanlardan haberim yoktu.

"Hiç," dedi omuz silkerek. "Aynı tas, aynı hamam."

"Yok," dedim abartarak. "Kocanda bir sorun olmalı Selen, sülün gibi de kadınsın."

CamScanner ile tarandı

"Ne sorunu ya?" dedi bana dönerek. "Taş gibi kocam."

"Taş olduğuna emin misin?" dedim sinsice gülümseyip göz kırparak.

"Terbiyesiz," dedi somurtarak. "O kadar süre uzak kaldım ki yaklaşmanın yolunu bulamıyoruz Helen."

"Talya! Ama yalnızken olur. Haklısın, bu büyük bir gerçek. Romantik bir tatile çıksanız?"

"Ben onu da batırırım. Girişim sıfır."

"Neyin var Selen?" dediğimde bana döndü. "Bildiklerimin dışında."

İki eliyle saçlarını geriye atıp yaslandı. "Galiba beni sevmiyor, seven insan bu kadar uzak durup anlayışlı olmamalı."

Bir miktar haklıydı.

"Ezel ve sen nasılsınız?" dedi.

"Normal, merak ettiğin birlikte olduğumuzsa hayır olmadık. Zorunda mıyım?"

"Aynen öyle, zorunda mıyız? Neyse ben evliyim, zorundayım. Onu sormuyorum, ilişki yani aşk, romantizm."

"Çiçek böcek insanı değilim. Hediyeler, özel günler sevmem. Ezel de meraklısı değil, romantizm kişiye göre değişir. Bana sarılması romantik geliyor, öpmesi, sahiplenici dokunması. Onun için özel olduğumu hissediyorum. Ona karşı da ne alıyorsam onu veriyorum. Sahiplenici bir adamın varsa çok da bir şey yapmana gerek yokmuş, onun yanında otursan, konuşsan bile yetiyor. Benim de ilk tecrübem Ezel. Senden biraz büyüğüm ve çok insan tanıdım. Annem başlı başına bir öğretmendi. Her konuda..."

"İlk mi?" dedi şaşırarak. "Ezel'den önce kimse olmadı mı?"

"Çok eskilerde bir olacak gibi oldu ama sağlam viraj aldı. Allah rahmet eylesin deyip, kapattım defteri. Ezel sayfalarımı baştan doldurdu."

"Anladım..." dedi umutsuz bir tavırla. "Tekin sever çiçek böcek, ben de severim. Hediye almak bir zamanlar en büyük keyfiydi. Dü-

CamScanner ile tarandı

günden sonra almadı. Alamadı. Gelecek hafta üçüncü yılımıza gireceğiz."

"Bu kez sen al," dedim.

"Ne mesela? Son model spor araba olur mu ya da sevdiği markanın yeni çıkan saati?"

"Ah... Ne çabuk zengin oldun Selen? Biraz fakir düşün."

"Vallahi insan alışıyor," dedi aptal bir sırıtmayla. "Memur kızıydım ben, buldumcuk oldum sanırım."

"Benim annem de memurdu ama aç geziyorduk. Her neyse..." dedim, aklımdakileri silkeledim. "Ona sevdiği takımın imzalı formasını almayı dene. Playstation'ın son çıkan serisi mesela? Bak en düşük ihtimalle eski günlerden bir fotoğrafınızı çerçevelet ve ona hediye et. *Eskiye dönelim* dercesine."

"Çok mantıklı," dedi Selen. Ayağa kalkıp elimi savurdum. "Kalk gidiyoruz, yapalım şu işi."

"Yaparım ben," dedi Selen kaçırdığı bakışlarıyla. Başımı sağa sola salladım. "Sana güvenmiyorum, kalk!"

"Of," diyerek kucağındaki yastığı koltuğa fırlattı. "Baş belasısın." Eve yürürken koltuğa oturdum. "Çabuk gel, ağaç etme beni," dedim. Bana dönmeden elini havaya doğru salladı. Arkasından bakıp sırıttım. Onun kalktığı yere uzandım. Ezel günlerdir benden kaçıyordu, hayır olsun demekten başka elimden bir şey gelmiyordu.

Gaia ve Zerrin'den ses seda çıkmasını beklemiyordum ama akibetlerini de merak ediyordum. Ezel soru soracağım için kaçıyordu. Nereye kadar kaçacaktı, onu hesap etmiyordu. Telefonumu almak için oturur vaziyete geçtim. Çantamın içinden çıkarıp ekranı açtım. Ezel'in numarasına dokunup açılmasını bekledim.

Açılmadı. Derin bir soluk alıp telefonu çantama bıraktım. Selen de gelmişti, şu garibanların işini bir göreyim de sıra ona da gelecekti. Fotoğrafı çıkartıp şık bir çerçeveye yerleştirdikten sonra Selen evine geri döndü. Hediyemi alıp telefonumdaki konuma sürdüm. Heyecan beni alt etmeden önce büyük, altı katlı cam kaplamalı bir binanın önünde durdum. Binanın tabelası takılıyordu. Karan abi önünde el-

CamScanner ile tarandı

leri cebinde çalışanları izliyordu. Tabela iple yukarı çekiliyordu. Siyah zemin üzerinde beyaz puntolarla ATMACA yazıyordu.

Arabama yaslanıp kollarımı göğsümde bağlayıp başımı yana yatırdım. Vay be... Gerçekten vay be dedim. Telefonumu çıkarıp arkası dönük de olsa Karan abiyi de alan bir fotoğraf çekip İzel'e gönderdim. Telefonu çantama atıp, "Hayırlı olsun," diye seslendim. Beni görüp yanıma gelirken arabadan torbalarımı aldım. "Hoş geldin," dedi.

"Hoş buldum abi, sizi ziyarete geldim."

"Kızlar da seni bekliyor, pasta falan aldılar."

"Ceylin de mi bekliyor? Atlas nerede?"

"Atlas bizden ayrıldı, kendine yeni bir ekip kurmuş duyduğum kadarıyla. Yolu artık bizimle değil."

"Buna nasıl sevindim anlatamam. Ceylin?"

"Ceylin ondan ayrıldı, terk etti. O gece seni bulan Ceylin'di. Yıllar hepimizi değiştirdi," dedi durgun ve kederli gözleriyle.

"Senin sebebin nedir?" dedim bilmezmişim gibi. Gözleri parladı, yüzüne bir gülüş oturdu. "Bir çift ela göz," dediğinde küçük bir kahkaha attım. "Hey gidi Kara Karan, sen de mi aşka düşecektin?"

Kahkaha attı. "Seni düşüren hayat bize neler yapmaz," dedi.

"Bunda çok haklısın," dedim, iç çekerek. "Hadi girelim." Birlikte tadilatı süren binaya girdiğimizde kısaca anlatmaya başladı. "Burada şimdilik Defne duracak, daha sonra çalışanlar alacağız. Bir önümüzü görelim..." diye devam etti.

"Çok güzel, aydınlık bir alan," dedim, asansör açılmadığı için merdivenlere yönelip üçüncü kata geldik. Cam kapıyı iterken kalbim duracaktı. Öyle bir özlem değildi. Kızların üçü de masalarında bilgisayarları önünde çalışıyordu. Beste kulağındaki kulaklığa bir şeyler söylüyordu. "Hayır beyefendi, üçüncü kalite değil, birinci kalite istiyorum. Elbette onlar da satılıyor ama ben satmak istemiyorum. Depolarımız hazırlanıyor, siz ürünleri bir haftaya kadar çıkarın. Ürün yola çıkar, paranızı alırsınız. Yarısını da ürünü görünce ödeyeceğiz."

Ceylin önündeki deftere not alıyor, ekrana bakıp tekrar defte-

CamScanner ile tarandı

rine dönüyordu. Defne'nin bilgisayar içinde girmeyeceği bir delik yoktu. Kafasını biraz daha eğerse ekrana vuracaktı. Değişmişlerdi, çocuksuluk dağılmış, birer kadın olmuşlardı.

"Bana da bir kilit," dediğimde, üçü de başını kaldırdı. "Kimse kıramasın."

Beste kulaklığını masaya bırakırken ayağa fırladı. "Sana özel yaparız sevgili Avnigil," diyerek ilk koşan oldu. Çantamı ve torbalarımı yere bırakıp ona sarıldım. "Ya..." dedim gözlerime dolan nemi geri iterek. "Çok özledim."

"Bize de bırak," diyen Defne, Beste'yi kollarımdan kopardı. "Gel buraya," derken ağlıyordu. Burnumu çektim. "Biz de seni özledik," dedi Defne. Ayrılıp ellerimizi tuttuğumuzda Ceylin'i fark ettim. Gülümsüyordu. Bir erkek için düşman olmaya değmezdi. O da bunu anlamaya başlamıştı. "Hoş geldin," dedi yaklaşırken, kollarımı bu kez onun için açtım. Sıkıca sarılıp geriye çekildi. "Beni sen bulmuşsun, teşekkür ederim."

"Son işim bayağı zevkliydi, önemli değil."

"Hey..." diyerek cam kapıdan geçen Anıl'a döndüm. "Kız..." dedi tatlı suratında şen bir gülüşle. "Anıl..." dedim, ona da sıkıca sarıldım. "Çok iyi görünüyorsun Sayın Avnigil."

"Ah..." dedim koluna vurup. "Daha alışamadım. Şimdilik Hancı'yla idare ediyorum. Kardeşim dönünce bakacağız."

"Hadi otur, neler oldu, anlat," dedi Karan abi. Ortaya çektikleri masanın üzerindeki böğürtlenli pastayı kızlar pay ederken Anıl çaylarımızı doldurdu. Yerlerine oturup yüzüme bakmaya başladılar.

"Markette çalışıyordum, Ezel bir su almaya geldi..." dedim ve yarım saat hiç susmadım. O günlere tekrar gittim geldim.

"Kadere bakın..." dedi Ceylin. "İnanmakta zorluk yaşıyorum."

"Mucizeler gerçekmiş," dedi Defne.

"Doğru," dedi Karan. "Seni görünce merak edip gelmesek bugün hâlâ hırsız olacak, kendimize bir yol çizemeyecektik."

"Helen..." dedi Beste. "Sen içimizde en cesur olandın. Bize o gün demiştin, bu yol yol değil durun. Eninde sonunda senin dediğine geldik."

CamScanner ile tarandı

"Yaşımız ilk çağlarını bırakırken artık tatsız ve yanlış gelmeye başlamıştı ama sen bunu yirmi beşinde anladın," dedi Anıl.

"Aslında annemin ölümü gözlerimi açtı." Tabağımdaki en sevdiğim pastaya bakıyordum. "İnsan bir şekilde yaşıyor, yıllar geçiyor, anlamıyor. Güzel ölmek istedim, güzel yaşa güzel öl. Annem kötü bir hayat yaşadı, kendi tercihiydi, evet ama üç gün sonra bulduğum bedenini gözlerimin önünden silemedim. Böyle bitmemeliydi, annem geç kalmıştı, ben geç kalmak istemedim."

Yorum yapamadılar. İçlerinde kendi düşünceleriyle savaşıyor, kazanıyorlardı. "Anneme çok şey borçluyum, anne gibi olmadı, belki beni sevemedi; kendi sevgi anlayışı belki buydu. En azından bir çatım vardı, günün sonunda yanına gideceğim biri. Aklımın köşesinde anne ve bir ev. Bana hiç şiddet uygulamadı, itmedi kakmadı. Uzak kaldı, yanımda kilometrelerce uzaktaydı. Belki de bugün onun sayesinde yaşıyorum. Sırlarıyla gitti. Açık çok ama anlatacak kimse yok."

"Olsun," dedi Beste, kasveti dağıtarcasına gülümsedi. "Şimdi hak ettiğin yerdesin. Bize Ezel'den bahset."

Yüzümde güller açtığında Anıl, "Şuna bak..." diyerek güldü. "Senin bir erkekten bahsederken bile yüzün buruşurdu ama şimdi gözlerin parlıyor."

Omuz silktim. "Ezel işte..." dedim. "Ne yaptı etti, beni kendine bağladı." Dostlarımın yüzlerine mutluluk otururken pastamdan bir parça aldım. "Siz anlatın, neler olacak?"

"Üç vakte kadar zengin olacağız," dedi Karan, işinin detaylarını anlatırken onu can kulağıyla dinledim. Heyecanı diğerlerine bulaşıyordu.

Kalkma vaktim gelince ayaklandım. Tekrar buluşmayı planlarken kızlara, "Sizi jet sosyeteye sokmamı ister misiniz?" dedim.

"Ah..." dedi Defne. "Neden olmasın."

"Olur..." dedi Beste saçlarını geriye atarak.

"Bana da uyar," dedi Ceylin. "Bence biz onlardan daha güzeliz. Her yerimiz orijinal."

CamScanner ile tarandı

"Başımızı derde sokmayın," dedi Anıl, kızlara birer abi tavrıyla bakıyordu. "Sana da bir güzel buluruz Anıl," dedim. "İşiniz için de iş insanlarıyla tanışmanız faydalı olur."

"Uslu olun," dedi Karan abi.

"Sen merak etme abi," dedim sinsice gülümseyerek. "Reklam lansmanınız benden. Londra'da olacağım ama bir gün bile olsa gelirim. Yeğenim orada yaz okuluna gidecek, Talya da orada tedavi görüyor, biliyorsunuz. En az iki ay burada olmayacağım. İki gün sonra gidiyorum ama önce kızlarla bir piyasa araştırması yaparız." Kızlara göz kırptım. "Yarından sonraki gece."

Koştur koştur Sevgi teyzeye geldim, hava kararmış akşam olmuştu ve Ezel hâlâ beni aramamıştı. Salonda Hilmi amcayla Sevgi teyzeyi görünce önce yanlarına uğradım.

"Aman da aman kimler gelmiş..." dedi Sevgi teyze. Kim gelmiş? Talya işte. Yanına oturup gülümsedim. "Nasılsın?" dedim.

"Sevgili gelinimi görünce daha mutu oldum," dedi hınzır bir gülüşle. Böyle söyleyince utanıyordum. "Oğlum sana evlenme teklifi etti mi?" dedi, gözleri merakla parlıyordu.

Yok be nerede...

"Çok erken değil mi?" dedim çekinik bir tebessümle.

"Rahat bırak kızı," dedi Hilmi amca, akşam kahvesini yudumluyordu. "Ezel işini bilir, Helen de kaçmıyor. Seneye falan yaparız düğünü."

Rahat bırak kızı demişti, gülmemek için dudaklarımı sıktım. "Ya... Hilmi amcam haklı. Biraz zaman lazım, önce Talya tam anlamıyla iyi olsun da."

"Haklısın kızım," dedi Sevgi teyze.

"İzel'i görmeye geldim aslında, odasında değil mi?"

"Odasında," dedi Hilmi amca. Gözlüğünü çıkarıp dikkatle bana

CamScanner ile tarandı

bakmaya başladı. "Onda bir hâl var Helen, nedir anlatmıyor. Sen biliyorsundur."

Âşık oldu de, de de adam kalp krizi geçirsin. "Bence yıllarca okudu, yalnız kaldı, yalnız yaşadı falan derken adapte sorunu yaşıyor. Geçici bir dönem olduğunu düşünüyorum."

"Çok mantıklı Hilmi," dedi Sevgi teyze.

"Ben bir göreyim, çıkarken yanınıza gelirim."

"Çık kızım," dedi Hilmi amca. Yanlarından usulca ayrılıp ışık hızıyla üst kata çıktım. Bildiğim odaya doğru ilerledim. Kapısını çalıp kolu indirdim. Yatağının üzerinde uzun uzadıya yatıyordu. Kıyafetleri üzerinde, telefonu elindeydi. Beni görünce doğruldu. "Gelsene," dedi.

Girip çantamı kapının yanına yere bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa zıpladım. "Yatak güzelmiş, sen daha güzel. Ne yapıyorsun tek başına?"

"Can sıkıntısı, dışarı mı çıksam diye düşünüyordum ama nereye kiminle gideceğimi düşünürken vazgeçtim. Sen?" dedi.

"Ben bütün günü dışarıda geçirdim, eve Hera'nın yanına gideceğim. Seni görmeden geçemedim. Bugün Karan abinin iş yerine gittim."

"Atmışsın, gördüm." İlgilenmiyormuş gibi davranıyordu ama yemiyordum. Biraz kayarak yanına yaklaştım. "Büyük bir bina almış, işleri yolunda gidecek gibi."

Omuz silkti. "Bana ne Helen," dediğinde omzumu omzuna vurdum. "Hemen olmaz ama bir gün olacak. Kafaya koymuş."

"Onun adına sevindim."

"Abin bana Karan'ın geçmişini anlattı, belki bir gün dinlemek istersin."

"Hırsız olmasını affettirecek bir şey değilse hiç söyleme."

"Tartışılır tabii," dedim, tırnaklarımı incelerken yan gözle bana bakıyordu. "Bugün ona bu değişimin sebebini sordum. Ne dese beğenirsin?"

CamScanner ile tarandı

"Ne dedi?" dedi heyecanla, başımı ona çevirdim. "Bir çift ela göz dedi."

"Ya..." dedi sesi içine kaçarken. "Ya," dedim yataktan atlayıp ayakkabılarımı giydim. "Yarından sonraki gece dışarı çıkacağız, sen de gel."

"Olur," dedi aklı başka bir yerde. "Görüşürüz," diyerek odasından çıktım. Sabahtan bu yana ortam düzenlemeye çalışıyordum ama Ezel ortada yoktu. Eve telefon açıp Hera'ya geç kalacağımı söyledim. Halime Hanım yanındaydı. Ben de istikametime sürdüm.

CamScanner ile tarandı

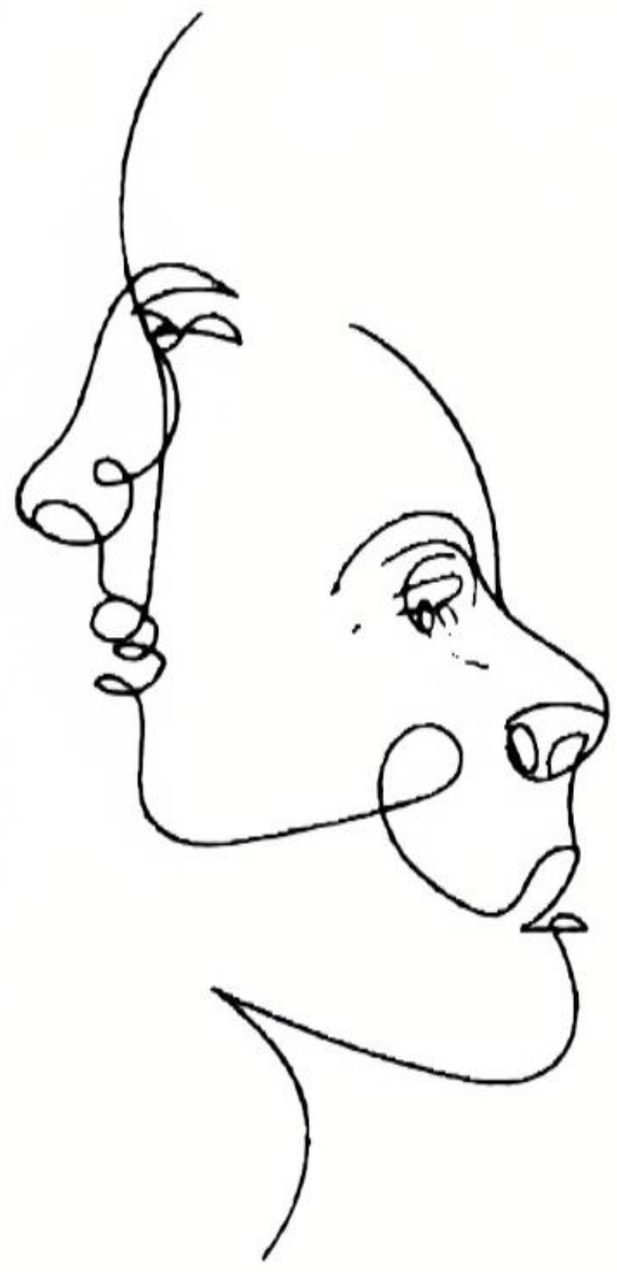

21. Bitti Helen

Zamanla ölenin acısı yer kazanıyor, alışıyor biliyor ki insan o gelmeyecek.[27]

Helen...

Kartı kapıya okuttum, klik sesiyle kapı kendini geriye attı. Arabası aşağıdaydı, evde olduğunu biliyordum. Kartımı cüzdanıma, çantamı da girişe bıraktım. Ayakkabılarımı çıkarıp sessizce salona yürüdüm.

Sevgilim olacak sevgili, tekli koltukta ayak bileğini bacağına bırakmış, ışıklı İstanbul'u izliyordu. "Ezel?" dedim, koltuğunun kolçağına otururken. "Ne oluyor?"

"Bitti Helen," dedi, neyin bittiğini öğrenmeden önce kalbim acıyla kasıldı. Kolçaktan kalkıp önüne geçtim. "Anlamadım?" Bakışlarında dolananları anlayamıyordum.

"Zerrin ve Gaia..." dedi. Kaşlarımı çattım, bakışlarım yüzünde ve gözlerinde gezinirken anlam vermeye çalıştım. "Bitti derken, gittiler mi?"

---

27. Payelll – Güz Sarmalı Vecd.

CamScanner ile tarandı

"Gittiler ama sonsuza..."

Suratına bakarken aklımdan binlerce şey geçiyor ve tek bir yere oturuyordu. "Onları öldürdün mü?" diyebildim. "Ezel..."

Gözlerini yumdu, evet demedi, hayır da demedi. Ezel beni dünyaya getiren kadınla aynı karnı paylaştığım üçüzümü öldürmüştü. Ezel gerçek babamı, Talya'nın anne bildiği kadını, Selim'i ve ailesini öldüren iki kadını öldürmüştü. "Öldürdün!" dedim. Neden diyemiyordum ama bu demek değildi ki öldürmenin doğru olduğu.

"Onlar senin ailen değildi, senin bir parçan da değildi."

Değildi. İnkâr edecek de değildim.

"Bu mu önemli olan?" diye bağırdım. Ona arkamı dönerken ellerimi saçlarıma geçirdim. "Onlar insandı ve sen de bir insansın. Nasıl yaparsın Ezel?" Sesim evin içini sarıyor, öfkem katlanıyordu. Bedenimi ona çevirdim. "Beni, bizi böyle mi koruyacaksın? Zarar vereni kes, at mı? Ne yaptın? Kafalarına mı sıktın?"

Ayağa fırladı, ben sakin değildim ama o da değildi. "Nasıl korumamı arzu ederdin? Dönüp dolaşıp bir gün yeniden denemelerini bekleyerek mi?"

"Sen de yapmasınlar diye kökünden mi kazıdın? Sen bir insanı öldürmeyi bayıltmak mı sanıyorsun Ezel? Dün nefes alan kadınların bugün ölmüş olmalarını sen ne sanıyorsun?"

"Ölümün ne olduğunu biliyorum, en iyi ben biliyorum. Artık yoklar, rahatça yaşabilirsiniz."

"Sen Ezel, sen!" dedim iki elimle göğsüne vurup ittim ama kımıldamadı. "Sen ne olacaksın? Katil oldun, bir gün ortaya çıkmaz mı sanıyorsun? Sen can aldın, bunu yaşamasan da olurdu."

"Söyleyecek başka sözüm yok," dedi dişlerinin arasından.

"Sen adalet misin? Senin onlardan ne farkın kaldı?"

"Beni onlarla mı kıyaslıyorsun? Sizi korumak için canımı ortaya koydum, onlarla bir miyim?" Sesi kısılmış, keder doluydu. Yemeyecektim, hiçbir şey olmamış gibi yanına oturup elini tutmayacaktım. Olmuş bir kere mi diyecektim? Öyle bir dünya mı vardı?

"Sebepler sonuçları değiştirmiyor, onlar katildi, şimdi de sen!

CamScanner ile tarandı

Annem demiyorum, kardeşim hiç demiyorum Ezel, onlar bu sıfatla umrumda bile değiller. Ben senin bunu yaptığına inanamıyorum. Sırtımı yasladığım adam gözünü kırpmadan birilerini öldürebiliyor."

"İstediğin kadar bağır, çağır, onlar geri gelmeyecek." Kalktığı yere sertçe oturdu. "Kimse bilemez, beni bu kadar düşünme."

"Sen..." dedim gözlerim dolarken. "Canilik sana yakışmadı." Başını kaldırıp oturduğu yerden gözlerime baktı. "Sevdiğim insanlar için her şey olabilirim. Bunu anlayamadın mı?" dedi. Anlayamamışım. Bu kadarı bana bile fazlaydı. İçim almazdı, yanında kendimi huzurlu hissedemezdim. Güvenli bir liman olamazdı.

Ellerimi havadan alıp iki yanıma saldım. Omuzlarımı kaldırdım, çenem gibi. Üstten baktım, gözyaşlarım birer birer düştü. O ise bana acımasız gözlerle bakıyordu. "Teşekkür mü etmeliyim?"

"Helen!" dedi sertçe.

"Değmezdi Ezel, elini kana bulamaya. Hayatımın geri kalanında senin iki can aldığını bilerek gülümseyecek miyim?"

"Bir gün pişman olmamak için yaptım. Keşke zamanında yapsaydım dememek için yaptım. Adına ne dersen de, ben yaptım! Nasıl bakmak istiyorsan öyle olsun."

Ne istersen onu yapabilirsin diyordu. Gidersin, gülmezsin, sevmezsin, yanımda olmazsın. Söylemesine gerek bile yoktu. Aklımdan onun bir katil oluşunu çıkaramazdım. Adi bir hırsız olmakla eli kanlı katil olmak arasında fark vardı. O beni hırsız olarak kabul etmişti ama ben onu katil olarak kabul edemezdim. Ölümden çok korkuyordum, ölüden ölümden... İnsana yakıştıramadığım tek şey ölümdü. Kanun bu olsa da... Belki bir gün bana da yakışmayacaktı ama ölecektim, bunun basit bir ölüm olmasını dilerdim.

Onunla konuşmak ilk kez anlamını kaybetti. Sözlerimiz tükenmişti sanki. Hiçbir kelime gerçeği değiştirmeyecekti. Dudaklarımı mühürledim. Bu gece aramızda geçenler ikimiz için mezara kadar gidecekti. Önünden çekildim, çantamı alıp çıkarken cüzdanımdaki kart anahtarını konsolun üzerine bıraktım. Kapıyı çekip çıktım, hayatından da evinden de.

CamScanner ile tarandı

Kendimi bırakırsam ağlardım, hiç susmadan bağıra çağıra. Evimin kapısından geçerken bitmiştim, biri nasılsın dese günlerce anlatır ağlardım. Halime Hanım'ın açtığı kapından geçerken yüzüme baktı ama ona bakamadım. Ayaklarım yürümüyor havada süzülüyordu. Üst kata çıkarken dünya üzerime yıkılmışçasına yorgundum. Odama gitmedim, yalnız kalmak istemiyordum. Kendimi salmayacak, yalnız kalıp ağladıktan sonra onu özlemeyecektim. Hera'nın odasına girip yanına sokuldum.

Göğsüme sokulan küçük bedeni kollarımla sardım. Çenemi başına yaslayıp gözyaşlarımı yuttum. Onların öldüğünü, Ezel'in öldürdüğünü düşünmek bedenimi titrediyordu. Buz kesiyor, andan kopuyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve altında kaldığım düşüncelerimle uykuya daldım.

Sabah Hera'nın cıvıldayan sesi bile gülümsetmedi, yeğenim bir gariplik olduğunu anladı ama soru sormadı. Birlikte kahvaltı yaptıktan sonra bahçede güneşin altında saatlerce oturdum. Aklımda hep aynı cümle dünüyordu. Ezel onları öldürüp, katil oldu.

Sevdiğim adam iki kişiyi öldürdü. Aşamıyordum, kalbim de aklım da reddediyordu. Bir hayatı birlikte geçirmeyi düşündüğüm adamla bildiklerim zıttı. Orada, o koltukta geçirdiğim saatlerin sonunda yerimden kalktım. İlk kez yanılmıyordum. Akıllanmazdım ama bu kez iflah da olmazdım. Yarın burada son günümdü.

Susup içimde yaşayacak, zamana bırakacaktım. Neyi ne kadar düşünürseniz düşünün, düzeltemiyorsanız kahrolmanın anlamı yoktu. Çıkış yoluna gitmek en akıllıca olanıydı. Yıllar önce kendimi böyle kurtarmıştım, şimdi de yapardım.

Canım acırdı ama yapardım. Eve doğru adımladım. Ben de içimde onu öldürürdüm ama katili ben değil, Ezel olurdu. İpi o geçirmiş, sehpaya o vurmuş ama asılan kalbim olmuştu. Acı basit insanlar içindi, ben acının ta kendisiydim. Ezel en büyük yaram ola-

CamScanner ile tarandı

caktı ve her gün kanayacaktı belki ama babasız büyüyen bir kadına hiçbir erkek zarar veremezdi. Aşktan canı yanmak dışında...

İki adam tanıdım.

Biri hırsızdı

Diğeri katil.

Biriyle hırsız oldum.

Diğeriyle suç ortağı.

Birinden nefret ettim.

Diğerinden edemiyordum.

Biri nefretimi kazandı.

Diğeri aşkımı...

Hera'yı öperek karşısına geçtim. "Güzelce uyuyorsun ve sabah ilk uçakla gidiyoruz."

"Sen uyumayacak mısın?"

"Biraz geç gelirim ama tabii ki uyuyacağım. Arkadaşlarla eğlenceğiz, biliyorsun, en az iki ay dönmeyeceğiz."

Londra için can atıyordu. Leydilere çok meraklıydı, onların her şeyi ilgisini çekiyordu. Karşımda gözleri parlayarak zıpladı. "Evet. Tamam, sen eğlenmene bak. Ben birazdan uyurum."

"Halime teyzen sana masal anlatır belki," dedim paytak adımlarla yanımıza gelen yaşlı kadına bakarak.

"Anlatmam mı kuzuma," dedi Hera'nın saçlarını okşadı. Keşke onu da götürebilirseydim ama biz gelene kadar evin çalışanları eve bakacaktı.

"Leydili masal biliyor musun Halime teyze?" dedi Hera. Halime Hanım'ın bakışları bana döndü. "O ne ki?" dedi. Kıkırdadım. "Hera," dedim. "Bence bu gece sen Halime teyzeye içinde leydiler olan bir masal anlat."

CamScanner ile tarandı

"Olur," dedi, elini Halime teyzeye uzattı. "Tut elimi Halime teyze, bu gece masal benden."

"Ah, deli kız," diye söylenerek üst kata çıkıyorlardı, ben de çantamı alıp evden çıktım. Korumalara evde kalmalarını söyleyip yine arabamı kendim kullandım.

Bana zarar verecek kimse kalmamıştı, değil mi? Çok değil birkaç vakte kadar Hera da bir şeyleri fark edecekti. Ezel amcam nerede demeye başlamıştı. Zaman aralığı açıldıkça merak edip soracaktı.

Selen'i aramak için direksiyondaki düğmeyi çevirdim, ekranda yazınca tuşa bastım.

"Evet," dedi araba kullanıyordu.

"Çıktın mı diye soracaktım."

"Çıktım. Kocamı evde bıraktım, kızlarla olacağım dedim, hiçbir şey demedi."

"Ne kadar anlayışlı bir koca," dedim göz devirip ama Selen bunu göremezdi. "Yaşlı adam tabii, sütünü de baş ucuna bıraktın mı?"

"Tekin yaşlı değil ama bu kadar anlayış fazla," dedi, ha şunu bileydin. Kadınlar özgür olmak isterken bile sahiplenilmek ister. Doğamızda vardı bu, gidiyorum ama bir sor mesela, nereye, kiminle? Bilelim ki adam bize değer veriyor, ilgileniyor.

"Neyse, boş ver," dedim. "Bize hava hoş."

"Ay evet, ne zamandır çıkmadım evden. İyi gelecek. Yaklaşıyorum ben, locaya geçerim."

"Ben de yaklaştım." Selen'in telefonunu kapatıp kızları aradım. Beste'nin telefonu açması üç saniye sürdü.

"Neredesiniz?" dedim. "On beş dakika gösteriyor. Karan abim ve Anıl da geliyor."

"Büyük eğlence var desene, İzel de geliyor."

"Bunu söylersem bir yere çarpabilir, sustum." Kahkaham aracımın içinden kulaklarıma çarptı. Kalbimde bir yer kanıyordu ama ben ağlarken gülmeyi biliyordum. "Sizi bekleyeceğim, içeri birlikte gireceğiz."

CamScanner ile tarandı

Kulübün önüne gelince arabamı valeye verdim. Selen ve İzel de benden sonra arkamda durmuştu, ayaküstü iki laf edelim dedik. İzel de aracını valeye verip inerken cüratkâr giyimine dudak büktüm. Bu kısma magazin giremiyordu. Bir kapı vardı, oradan geçip kulübe öyle giriliyordu.

"Bu ne biçim elbise İzel," dedi Selen. "Giyinmeyi unutmuşsun."

İzel mini, göğüs dekoltesi göbeğine kadar açılan siyah elbisesiyle parlıyordu. Teni kar gibiydi, saçlarına vahşi bir hava vermişti. Kabartıp, sırtına salmıştı. Saçlarını geriye atar gibi bir tavırla, "Canım öyle istedi, kimden çekineceğim?" dedi.

Siyah deri taytım o an bana fazla geldi. O kadar haklıydı ki... Neyse bluzum dar, kısa ve parlıyordu.

O an yaklaşan arabayı gördüm. Dudaklarımı sıkıca kapattım. Evet, kimseden çekinecek değildi ama birinin gözüne fena batacaktı. O kesindi. Kızlar arabadan birer birer inip beni görünce gülümsedi. "Beklediğimiz arkadaşlar bunlar mı?" dedi Selen onları baştan ayağa süzerken. "Evet, on numara kızlardır. Çabuk kaynaşırsınız."

"Kim bunlar?" dedi İzel. "Birini beklediğimizi bilmiyordum."

"Bu kızlar ve bu beyler..." dediğimde Karan aracı valeye vermiş, ceketini giyiyordu. Of, çok şıktı.

"Helen!" dedi İzel.

"Sözlerimi bitirmedim, bu arkadaşlar benim eski dostlarım."

"Ay o kim, ne yakışıklı?" dedi Selen. "İkisi de çok iyi, arkadaşa bak."

Beste, Defne ve Ceylin sosyeteye girmeye hazırdı. Üçü de efsane güzel ve doğuştan zengin gibi görünüyorlardı. Bu gece birçoğunun aklı uçacaktı. Eh... Benim de amacım buydu.

"Abi," dedim. "Sen sürpriz oldun."

"Sen neden geldin?" dedi İzel, Karan ona kısık bakışlar attı, kıyafetini ölçüp biçerken kendini tutuyordu.

"Abinin davetlisiyim, başka sorun var mı?" dedi tersçe.

Kahretsin. Ezel de içerideydi.

CamScanner ile tarandı

"Yok! İyi eğlenceler."

Gerilim hattında kalır gibi donup kalmıştık ki Selen, eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu muydu uğruna yas tuttuğu?"

"Sus! Evet," dediğimde boğazını temizleyip doğruldu. "Merhaba," dedi elini kızlara uzattı. "Ben Selen, Selen Hancı, bu hanımefendinin eltisi oluyorum."

Kızlarla tek tek tanıştıktan sonra sıra İzel'e geldi. İzel onlara karşı Karan'a yapmadığı nezaketi yerine getirdi. Anıl da tanışınca tanışma durumu bitti.

Birlikte ana kapıya yürürken Karan ve Anıl arkamızda kalmıştı. "Anıl," dedim, *babyface* bir suratı vardı. "Seninle gireceğim," dediğimde öne eğilip kolun açtı. "Buyurun Talya Hanım," dedi. Saçlarımı geriye atıp koluna girdim. Karan da kızların arkasındaydı.

Magazine bol bol poz verip geçtik. Yarın birbirlerine yeni yüzlerin kim olduğu sorulacak araştırmalar yapacaklardı. Reklam reklamdı.

Işıklı koridordan geçerken müzik sesi kulaklarımıza dolmaya başlamıştı. Anıl'ın kolunda içeri girdiğimde etrafıma bakındım, burası camianın en çok uğradığı yerdi. Şimdiden birçok tanıdık yüz görmüştüm. Karan abi yanımdan sıyrılır gibi geçip giderken tek laf etmedi. Yanımızdaki yukarı çıkan merdivenlerden elleri cebine aheste adımlarla çıkmaya başladığında İzel arkasından bakıyordu. "Görevin tamam, sen de git," dediğimde Anıl kolumu bıraktı. "Uslu durun," dedi kızlara bakıp.

"Sanki her gün ayrı bir olay çıkarıyoruz," dedi Beste. "Havaya bak."

"Boş ver," dedim. "Hadi bakalım," diyerek beylerin en ön tarafta bar kısmında olmasıyla o yöne yürüdüm. Hepsi Talya'nın arkadaşlarıydı, dolasıyla benim.

"Beyler..." dedim kalplerini çalan gülüşümle. Ali koltuğunu çevirirken çapkınca sırıttı. "Ooo... Talya! Gözlerim seni arıyordu," dedi yavşak. Elini açınca elinin içine vurdum. "Ancak gelebildim," derken yanındaki beylerle selamlaştım. Selen göz devirip locaya iler-

ledi. Evli barklı kadın, maşallah ona. İzel, Ali'yi yakından tanıyordu. "Ali," dedi yanına sokulup. "Yengeme mi yürüyorsun?" derken elindeki bardağı aldı. Ali'ye her yer Paris'ti. "Olur mu bebeğim, sana yürümeyi tercih ederim."

İzel kahkaha atıp elini Ali'nin çenesine bıraktı. "Avucunu yalarsın."

Ali kırılır gibi dudaklarını büzdü, İzel'in açıkta kalan tenini içi giderek izliyordu. "Avuçların güzelse," dediğinde gözlerim kocaman oldu.

"Aliciğim," dedim, gözlerimi büyütürken. İzel lafı çaktı. "Dilin kısa Ali." Ali kindar bakışlarını İzel'e dikerken araya girdiğimde İzel de endamını adamların gözüne sokarak locaya yürüdü.

"İzel bu ara gergin, kusura bakma. Seni yeni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum. Beyler sizler de tanışın," diyerek arkadaki güzelleri görsünler diye kenara çekildim.

"Bu hanımları yıldızlar mı düşürdü?" dedi Emre. "Emre," diyerek Ceylin'e elini uzattı.

"Merhaba," dedi Ceylin karşılık verip, içlerinde en çekici olanı oydu. "Ben Ceylin."

"Beste ve Defne," dedim, ayaküstü kızları tanıştırıp kısa ama tatlı bir sohbete koyulmuşlardı. "Karan abim yukarıda, onunla da tanışmak isterseniz Ezel'in yanına uğrayın. Kızların abisi, benim de çok eskilerden dostumdur," dedim. "Yeni bir şirket açıyor, buralarda da yeni sayılır."

"Öyle mi?" dedi Ali yukarı, localara bakıyordu.

"Evet Aliciğim, bundan sonra daha çok karşılaşırsınız. Şimdilik bize müsaade, locamıza geçiyoruz."

"Talya," dedi Ali. "Bir ara bir yemek yiyelim, ne dersin?"

Süzme yavşak.

"Olurdu ama sabah Londra'ya gidiyorum. İki üç ay yokum, kızım yaz okuluna gidecek."

"Senin anne olduğunu unutuyorum," dedi Ali, bedenimi süzerken. "Hiç anne olmamış gibisin."

CamScanner ile tarandı

"Bunu iltifat olarak alıyorum," dedim şen bir gülüşle. "Görüşürüz." Önüme dönünce yüzümü buruşturdum. "Bu ne?" dedi Beste. "Kurt gibiler."

"Sorma," dedi Ceylin. "Elini versen sabah odasında uyanırsın."

"Burada koca bulunmaz!" dedi Defne.

Kahkaha attım. "Aynen öyle. Burada bulduğunu burada kaybedersin."

Ezel...

Camlarla kapalı locada müzik neredeyse hiç duyulmuyordu. Anıl ve Karan'la aşağıya bakıyorduk. Helen o güzel gülüşüyle erkekleri kendine bağlıyordu. Hiçbir şey yapmadan, sadece bakıp gülümseyerek yapıyordu bunu. Acınası derecede kıskanıyordum. Hepsinin gözlerini oymak, suratlarını dağıtmak istiyordum.

Kuş ellerimden uçup gidiyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Kafesin kapısı kırılmıştı, bağlasam bile durmazdı artık. Canım sıkılıyor, kalbim sıkışıyordu. Varlığı ne kadar ruhumu dolduruyorsa yokluğu o kadar boş hissettiriyordu.

Anıl merakla insanları seyrederken Karan bakışlarını İzel'den ayırmıyordu. Bok vardı birini sevecek, sonu böyle uzaktan bakmaktı. Kendime olan öfkemi herkese kusmak istiyordum. Hem kendime hem de Helen'e öfkeliydim.

İzel, Ali ile yakın temasa girince Karan dişlerini sıktı ve bakışlarını ayak ucuna indirdi. İşi zordu ama benim kadar değildi. Bir oyun seçmişti ve dürüstçe oynuyordu. Sonunda kazanacağını kendisi de biliyordu.

"İzlendiğini biliyor, ondan yapıyor," dedim. "Kadınlar böyledir, acı çektirmek istediklerinde kural tanımazlar. İzel, Ali'den nefret eder."

CamScanner ile tarandı

"Bir kadınla sarmaş dolaş görse asla affetmezler, bu çok acımasızca."

"Affetmezler. Bir de kıskandırdın diye üste çıkarlar. Garip varlıklar."

"Ama güzeller," dedi Anıl, ikimiz de ona dönünce ellerini havaya açtı. "Ben yalnız bir adamım, bana hepsi şu an aynı geliyor."

"Helen yanından hiç ayrılmazdı, neden ayrı oturuyoruz?" dedi Karan.

"Helen'le ayrılıyoruz... Yani sanırım. O öyle düşünüyor." İç cebimden Helen'in çıkarken bıraktığı kartı uzattım. "Bunu kızlara verir misin, çantasına bıraksınlar ama görmesin." Kartı iki parmağıyla alıp cebine attı. "Ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarımı açık locaya çevirdim, kızlarla gülüyor eğleniyordu. Helen bu... Ondan oturup hüngür hüngür ağlamasını kimse bekleyemezdi. İçinde yaşıyordu, taşıyordu ve bitiriyordu.

"Bana hata yapma demişti," dedim güzelliğini süzerken.

"Helen'e hata yapacağına kafasına sık abi," dedi Anıl, öyle ya benden daha iyi tanıyorlardı. Çok şey paylaşmışlardı, en doğal ve en küçük hâlini biliyorlardı. "Atlas yaptı bir kez, bir daha kendini aklayamadı," diye devam etti Anıl.

"Atlas'la sen bir değilsin," dedi Karan. "O zaman daha çocuktu."

"Çocuktu ama yolundan dönmedi," dedi Anıl.

"Dönmedi çünkü onu sevmiyordu," dedi Karan. "Kadınlar sevmedikleri adama acımaz. O da acımadı."

Ben Atlas'la bir değildim ya da birdim. Birimiz hırsız birimiz gözünde katil. "Çok farklı sayılmayız, ikimiz de onu kandırıp kalbini kırdık."

"Seni seviyor," dedi Karan. "Atlas'la arandaki fark bu. Senin adın geçince gözleri parlıyor, sana bağlı. Her iki lafından biri sen. Ne oldu bilmiyorum ama o kadar kolay olmayacağına eminim."

"Yarın sabah gidiyor, aylarca dönmeyecek," dedim.

"Yanına gidersin," dedi Karan.

CamScanner ile tarandı

"Gitmek bir şey değil, bana eskisi gibi bakmayacak, işte o zaman gözlerindeki o hayal kırıklığını görmeyi kaldıramam."

"Yine de gidersin. Özlemek çok ağır bir duygu, yüzünü görsem yeter dersin."

"Size çok romantik gelebilirim," dedi Anıl. "Bilmiyorum belki de romantik bir adamım ama o da seni özleyecek. Görmek isteyecek, sesini duymak, dokunmak... Bu aşkı tek başına mı yaşıyorsun abi?"

Bir kalemde silmesi bana bunu düşündürtmedi değildi. Dur durak bilmeden kapıyı çarpıp çıkması. Ben onda hiç varolmadım mı duygusu her şeyden daha acıydı. Hayal kırıklığı aşkının önüne geçer miydi? Bir gün belki birkaç ay sonra düşünceleri değişir miydi?

Anıl başını cama doğru uzattı. "Lavuğun biri kızlara yanaşmış, ben gidip bir bakayım."

"Olay çıkarma!" dedi Karan, sertçe.

"Yok abi, merak etme."

Anıl odadan çıkınca Karan ayağa kalkıp aşağıya baktı. İzel bu gece çığrından çıkmış gibi eğleniyordu. Benim bir dur demem gerekiyordu ama kendi içimdeki kaos bana yetiyordu. Sırtını cama dönerken bana baktı Karan. "Öldürdün, değil mi?" dedi.

Bakışlarımı ondan alıp Helen'e baktım. Ne fark ederdi, ölmüşlerdi işte. Avnigil kardeşler huzur içinde yaşabilirdi.

"Helen ölümden çok korkar," dediğinde ona döndüm. "Annesini ölü bulmadan önce de korkardı ama ondan sonra travmatik bir şeyler kaldı onda. Bir kez yanlışlıkla birinin olduğu bir eve girmişiz, evin boş olması gerekiyordu ama adamın geleceği tutmuş. O bizi biz onu fark edince Atlas adamın ensesine sert bir şeyle vurdu. Kaçtık ama Helen sakin bir alana gelene kadar ağladı. Bağır çağır ağladı. Onu öldürdün dedi, başka söz etmedi. Hepimiz korkmuştuk ve adama gerçekten bir şey olacağı düşüncesini yaşadık ama o farklı yaşadı. Bize de yaşattı. Atlas'a tekme tokat daldı, insan öldürülmez diye bağırıp durdu. Adama bir şey olmamıştı, sonra sakinleşti ama biz onu öyle bir kez gördük. Annesini bulduğunda şok geçirmişti. Şoku atlatınca kendini bir saldı, şişmiş annem, mordu annem, o annem

CamScanner ile tarandı

değildi. Annem de annem diyerek nefesi kesilince bayılmıştı. Zaten ondan sonra bir daha eski Helen olmadı. Tabii iyi ki de olmamış ama dediğim gibi ölümle arasında keskin bir köprü var. Annesini ya da kardeşini yok ettiğin için değildir, Helen'in sevgi anlayışı farklıdır. O çok az insan sever, öyle ota böceğe sevgi beslemez. Uçlarda yaşar, anı kollar. Severse de çok sever. Nefret etmişse vay hâline, bir daha dönüp bakmaz. Anlar o insandan, bir ışık görürse peşine düşer."

Başımı eğdim, nefretini kazanmamayı diliyordum. "Ne yapayım, benden nefret etmesin diye ayaklarına mı kapanayım?"

"O kadarını bilemem ama zamana bırakmakta fayda var."

"Senin olan sana döner mi diyeceksin?" dedim yüzümde küstah bir gülüşle.

"Hayır, seni seven sana döner. Hatalar da aşka dâhilse..." dedi İzel'i göz hapsine alırken. "Hatalarıyla sevmeli."

"Ya sevmiyorsa?" dedim onun baktığı yöne bakıyor, Helen'i izliyordum. Onu istiyordum, ellerim kollarım dudaklarım... Ellerini, incecik belini ve tatlı dudaklarını. Evimde istiyordum, kapıyı açıp girsin, Ezel diye seslensin. Kollarımın arasına koşsun, benim olduğunu hissedeyim istiyordum ama aşağıda bensizdi. Ben de onsuz.

"İşte o zaman geçmiş olsun. Aslında hiç senin olmamıştır."

Öleyim ben o zaman.

"Baksana, o sizden değil mi? Adı neydi?" dediğinde ayağa kalktım. "Tekin, ne yapıyor o?"

"Kavga çıkacak," diyerek locanın kapısına adımlayan Karan'ın peşinden çıktım.

Tekin karısının ardından evden çıkmıştı. Ne diye onu bekleyecekti ki? Helen'in karını yalnız bırakma sözleri bir anda dank etmişti. Keyifle kulübe girmişti, karısıyla biraz eğlenir, alır, giderdi. Ama o da ne? Selen'in etrafında dolanan adamla nevri döndü. Gözlerini kıstı, o ne lan, dedi ve uçar adımlarla pist alanına girdi.

CamScanner ile tarandı

Selen'in etrafında dönen adamla arasına girdiğinde karısının sırtı dönüktü. Yapışıp kalmıştı zaten adam, Selen de huzursuz olmuştu. Tekin'e onu yalnız gönderdiği için de neler neler söylüyordu içinden. Sırtı bir bedene değince artık sabrının sonuna gelmesiyle, "Yeter, uzaklaş," diye bağırmıştı ama kocasının elini adamın yakasında görünce çığlık attı. "Tekin!"

Beste ve Defne de onun yanındaydı ama Ceylin, İzel ve Helen locada kalmıştı. Anıl da Selen'i çok tanımadığı için karışmamıştı ama durumu görünce ayaklanıp koştular.

"Ne işin var lan karımın gölgesinde?" diyen Tekin kendinden en az on yaş küçük genç adamı tek el darbesiye itti. Çakırkeyif olan genç adam itilmenin verdiği öfkeyle gerilediği yolu kapattı. "Ne itiyorsun?" derken eli cabbarca havaya kalkmıştı.

"Tekin dur!" dedi Selen. Selen'le evde hesaplaşacaktı, ters bir bakış attı ama bir şey demedi.

"Aaa!" dedi Helen. "Tekin bir dur, aksi bir durum yok." Adamla arasına girmişti, Anıl da başında belirdi. "Sen ne diye araya giriyorsun, çık!" dedi Anıl ama Helen, "Ya Anıl bir dur," diyerek Tekin'e döndü. "Sevgili kayınbiraderim, baksana adam sarhoş. Lütfen sakin ol."

"Ne yapayım?" diye bağırdı Tekin. "O zaman gelsin tüm sarhoşlar karıma sulansın." Helen'in başının üzerinden adama dişlerini sıkarak baktı ve yumruğunu kaldırdı. "Kırarım lan ellerini!"

"Ya git!" dedi adını bile bilmedikleri sarhoş genç adam. "Havaya bak! Karısıymış..."

"Çıksana kızım aradan," diyordu Anıl ama kime, Helen, Tekin'in önüne setti. "Selen alsana kocanı," diye seslendi. Selen yüzünü asmış, kollarını da bağlamış, bana ne diyerek omuz silkiyordu.

"Ne oluyor?" dedi başka bir yabancının sesi. Al buyur buradan yak, genç adamın arkadaşları da gelmişti. "Durduk yere olay çıkarıyor, sanki karısını yedik."

"Oğlum sen bittin lan!" Tekin hızlı bir kalkışla adamın üzerine atlıyordu ki Anıl araya girerken Helen genç adama doğru geriledi.

CamScanner ile tarandı

"Abiciğim ben bizim kızlara rahat durun diyordum ama senin yaptığın oldu mu şimdi? Bir dakika nefes al, bak geçecek," dedi Anıl.

"Tam dayaklık," dedi İzel. "Tiplere bak!"

"Sen mi döveceksin?" dedi genç adamın arkadaşı gevşekçe.

Beste, Defne ve Ceylin'de korku ne gezer, onlar için macera sayılırdı böyle şeyler. Birbirlerine bakıp izliyor, gülüşlerini saklıyorlardı. "Helen dayak yiyecek gibi duruyor," dedi Beste ama sadece Defne ve Ceylin duydu.

"Ben döverim aslanım, gel sen bir dışarı," diyen Karan elini adamın omzuna atıp geriye çekti ama kendi ileri adımlamıştı. Adam yere iki seksen yapışırken Karan sırıtıyordu.

"Birazdan burası Red Kit'in barına dönecek," dedi Ceylin.

"Tamam," dedi Selen'e sulanan genç adam. Helen'e bakıp göz kırptı. "Sen daha ateşli gibisin, bekâr mısın güzelim?"

Nereden çıktığını anlamadığı Ezel'in yumruğu adamın ensesinde patlarken Helen yana kaydı. Sonrası mı? Berbattı.

Sağlı sollu kavga ayırma ekipleri devreye girerken hanımlar pes etmişti. Konuşsan anlayacak bir tek adam yoktu. Ne anlamı vardı ki? Helen hepsini toparlayıp dışarı çıkarırken erkekler henüz ayrılıyordu. Güvenlik devreye girmiş, kimi dışarı atsak diye adam seçiyorlardı. Yerdi Ezel Hazneci ve Tekin Hancı'yı kapıya koymak. Ee, yanlarındaki de onlardan. En iyisi sarhoşları atmaktı, aynen de öyle yaptılar.

Helen arabasının kapısını açıp çantasını içeri fırlattı, öfkeden gözünün önünü bile göremiyordu. "Kendi arabanla gitmiyorsun Selen!" dedi Helen. "Yüzün kireç gibi, kaza yaparsın."

"Selen!" diye bağıran Tekin arkasında bir grup magandayla yaklaşıyordu. Otoparkta grupça kavga etmeleri eksikti. Hepsinin yakası dağılmıştı.

"Ne var?" dedi Selen. "Allah'ın serserisi, şu hâline bak."

"Ben delireyim Selen, sen onu istiyorsun?" diye bağıran Tekin'i Helen susturdu. "Tekin! Buralara saklanmış bir gazeteci varsa ve bizi çekiyorsa yakarım çıranı."

CamScanner ile tarandı

Tekin aniden etrafına bakınırken sakinleşmeye başladı. Bir dillere düşmedikleri kalmıştı, içerideki görüntüler bir sene yeterdi de artardı bile. "Eve karıcığım."

Helen arkasını dönüp itiraz etmeye girişecek olan Selen'e gözlerini kocaman açtı. "Salak olma, karısı ol," dedi dişlerinin arasından. "Fırsat ayağına geldi."

Açılan ağzı geri kapanırken duruldu Selen. Dudaklarını büzüp arabaya bakındı. "Araba nerede kocacığım?"

"Gel hayatım, gel," dedi Tekin dişlerinin arasından. Helen'in yanından hızla geçerken Selen'in elinden tutup götürdü.

"Vay be!" dedi Ceylin. "Ne aşklar varmış. Biz de bizimkini duygu sanmışız."

"Adam karısı için ortalığı yıktı," dedi Beste.

"Düşmez ki şöyle seven biri, peh," dedi Defne. "Böyle kıskanılmayacaksam yaşamanın ne anlamı var?"

"Abartmayın!" dedi İzel. "Bugün hoşunuza, yarın zorunuza gidebilir."

"Selen'in hiç zoruna gidiyor gibi görünmedi ama neyse," dedi Beste. "Zaten bizde şans olsa..."

Anıl göz devirdi.

Karan ve Ezel hızlı adımlarla yaklaşıyordu. Karan, Beste'yi kenara çekerken, Ezel, Helen'in karşısında durdu. "Ne diye ortaya atlıyorsun sen?" dedi.

"Sana ne be! Canım nereye isterse oraya atlarım. Hesap mı vereceğim?"

"Her şeyi yaparsın, her işe sen koşarsın zaten," dedi Ezel. "Mecbursun çünkü! Adam sarhoş, bir tane vursa burnun kırılır. Cesaret de bir yere kadar. Kendine gel!"

"Abi," dedi İzel. "Biri bizi çeker, bak, rezil oluruz. Eve gidip tartışın."

"Evine falan gitmiyorum. Biz ayrıldık, bitti." Ezel'in gözlerinin içine baka baka sokak lambalarının altında sarf ettiği sözler arka-

CamScanner ile tarandı

daşlarının kulaklarına sertçe çarpmıştı. Ezel yıkılmış, bitmiş gibi bakıyordu ama Helen'in öfkesi ortamı ateşe vermeye yeterdi.

"Hera'ya sevgilerini iletirim. Sana ihtiyacım kalmadı, yaptıkların için minnettarım. Bundan sonra kardeşime de yeğenime de kendim bakarım."

"Ne oluyor ya?" diyen İzel ellerini saçına geçirmişti. "Neden?"

"Bir nedeni yok!" dedi Helen, Ezel'in dağılmış yüzüne bakarken. Yüreği cız etti ama ağızdan çıkan bir daha zor toparlanırdı. "Denedik, olmadı."

Arkasını dönüp arabasına yürüdü. "Sizi Londra'dan ararım, görüşürüz," derken arkasındaki kapısı açık duran arabasına bindi. Ezel de yanlarından öfkeli adımlarıyla uzaklaşınca içlerinde bir tek İzel kaldı.

"Sen baksana bir," dedi Karan, İzel'e. İzel patlamaya hazır pimi çekilmiş el bombası gibi döndü. "Baktım, ne oldu?"

"Ne o elin heriflerine yanaşmalar, yaklaşmalar? Çenesine dokunmalar, süzülmeler. Kendine gel İzel. Oradan bakınca genişe mi benziyorum?"

İzel hem gözleri hem ağzı bir karış açılırken nutku tutuldu. "Sen kimsin, ne diye bana karışıyorsun?"

"Siz benim kim olduğumu çok iyi biliyorsunuz İzel Hanım."

"Bilmiyorum," dedi öne bir adım atıp. "Kendi işine bak Karan, benim kiminle flört edeceğim senin sorunun değil."

"Kimin sorunu kızım? Ben ne diye uğraşıyorum, kimin için?"

"Kendin için uğraş! Benim sana verilmiş sözüm mü var?"

Karan derin bir nefes alırken sakinleşmeye çalıştı ama nafile bir çabaydı, gözlerine karanlık oturmuştu. "Senin bana vereceğin söze ihtiyacım yok İzel, benimsin! Dikkat et," dedi sert ve kısık sesle.

"Şuna bakın!" dedi geriye çıkarken Karan'a öfkeyle bakarken. "Onunmuşum, duydunuz mu? Kendini ne sanıyorsun sen? Benim hiçbir şeyim değilsin. Dikkat etmiyorum, hah, ne olacak?"

"Ne mi olacak? Kafama sıkacağım İzel, kafama."

CamScanner ile tarandı

"Geber!" dedi sertçe. "Al," dedi İzel, Beste'ye. "Bu muydu bizi bulmayan şans? Çok haklısın canım, sonsuz kez haklısın." Karan'la göz göze gelmemek için kızlara el salladı. "Ben buralardayım, ararım sizi. Görüşürüz," dedikten sonra arabasına binip otoparktan ayrıldı.

Karan uzun ve derin bir nefes aldı. Sözlerinin hiçbirine değer vermedi, hepsi kızgınlığından ve kırgınlığındandı. İzel onundu ve bunu İzel de biliyordu. Gecenin sonunda hepsi birbirine girmişti. İçinde kalmamıştı, oh, rahattı. "Sakinim, evlere."

"Ne geceydi be!" dedi Ceylin. "Para çok ama huzur yok."

"Anahtarı ne yaptın?" dedi Karan, Beste'ye.

"Arabadaydı çantası, hemen cüzdanın içine bırakıverdim."

"Abi seninki de çok fena," dedi Defne, eli yanmış gibi salladı. "O nasıl laf sokmaktı, o adam boğazına yapışacak sandım."

"Ne lafı?" dedi Karan, yeniden öfkelenmeye başlıyordu.

"Hayatta edebim yetmez söylemeye," dedi Defne.

"Hadi gidelim, bize bu kadar aksiyon yeter," dedi Anıl.

Tekin evin kapısını açıp sonuna kadar itip karısını içeri buyur etti. "Önden gir karıcığım."

Selen ona ters bir bakış atıp saçlarını savurdu. İçeri girip ayakkabılarını köşeye çıkarıp fırlattı. "Pis maganda!" diyerek salona geçti. "Oxford mezunu sersesi, Avrupa görmüş kıro."

"Yavaş gel, yavaş!" dedi ceketini çıkarıp koltuğa fırlattı. "Adam sana yapışıyordu, karımı korudum diye mi serseri oluyorum?"

"Ben kendimi korurum, tamam mı?" diyerek bağırdı Selen. "Gecenin içinden geçtin Tekin! İnsanlara rezil oldum. Yarın her yerde bizi konuşacaklar."

"Ne diyecekler? Tekin karısını kıskandı mı? Demezlerse şerefsizler."

CamScanner ile tarandı

"Sana ne oldu be adam? İlk kez mi tek başıma çıkıyorum? Ne bu havalar?"

"Ne olacakmış bana? Hata bende Selen, seni tek başına göndermenin suçu bunlar. Yok! Bir daha asla tek başına bir yere gidemezsin!"

Selen'in ağzı açıldı. "Bir de zincir vur, tam olsun. Sen bana baksana," diyerek kocasına yaklaştı. "Sen bana güvenmiyor musun?"

"Ne alakası var Selen? Tek başına gitmeyeceksin çünkü sen evli bir kadınsın, o adamla o dansını gören biri asıl seni dillere düşürürdü. Açıklayamazsın kızım! Anlatamazsın!"

"Kime? Sana mı el âleme mi?"

"Allah'ım sen sabır ver!" dedi Tekin ellerini havaya açıp. "Ben ne anlatıyorum Selen, sen ne anlıyorsun?"

"Sen ne diye geldin? Güvenmiyorsun işte, kendini savunma Tekin."

Tekin ellerini yüzüne atıp sertçe sıvazladıktan sonra ellerini beline bıraktı. Karısına bakarken derin bir nefes aldı. Bağırmayı kesip sesini kıstı. "Helen bana karını çok yalnız bırakıyorsun dediğinde ona senden on yaş büyük olduğumu söyledim. Hayatını yaşamaya hakkın var diye düşünüyordum. Hata etmişim, senin hayatın benim. Benim yanımda yaşayacaksın Selen. Bunun nesi garip? Güvenmediğimden değil, Helen gözlerimi açtı diyelim."

Kocasının açıklamasıyla bir adım geriye çıkarken saçını kulağının arkasında itekledi. Kaçamak bakışlar atıyor, ne dese bilemiyor ama Helen'in *yap şunu Selen* sesi çınlıyordu. "Doğru demiş," dedi. "Beni hep yalnız bıraktın."

"Ne bileyim, ben her şeyi birbirine karıştırdım Selen. Neresinden tutsam elimde kaldı. Ne yapacağımı bilmiyorum. Nasıl ikna olacaksın? Ne desem yeterli olacak bilmiyorum."

Selen omuzlarını indirdi. Koltuğa otururken Tekin de biraz mesafe açarak yanına oturdu. Dakikalar öylece önlerine bakarken aktı, geçti. Biri boşanalım derse, diğeri kabul edecekti. Biri adım atsa, gel yeniden deneyelim dese, yeni bir başlangıç yaşanacaktı.

CamScanner ile tarandı

Birbirlerinin aklından ne geçtiğini bilmiyor ama ikisi de korkuyordu.

Korkan korktuğu şeyi hemen yere bıraksın. Dünyada korkulara yer yok! Korkan kaybeder.

Tekin uğraşlarının sonuna gelirken Selen kafasında bağırıp duran Helen'in sesiyle gözlerini yumdu. "Tekin," dedi gözlerini açmadan. Tekin başını ona çevirdi. Boşanalım derse bu iş burada biterdi. Zorla da güzellik olmazdı ki. Yazıktı, ziyandı.

Selen gözlerini açıp bedenini usulca kocasına doğru kaydırdığında Tekin'in korkuları atlara binip uzaklaştı. "Ben çok yoruldum," dedi Selen. "Gel barışalım, bu kez sahici olsun."

Tekin kaşlarını çattı, Selen'i yan profilden izliyordu. "Gerçekten mi?" diyebildi.

Selen parlayarak kocasına döndü. "Yok şaka yapıyorum, şimdi senin beni öpmen gerekiyordu."

Tekin sözleri idrak ederken suratını geniş bir gülüş kapladı. "Sonra ne yapmam gerekiyor?"

"Helen'i ara, bir sor," dedi Selen. "Aptal mısın Tekin!"

"Aptalım," derken karısını kollarının arasına çekti. İnce ve zarif bedeni kollarıyla sarmaladı. "Seni seviyorum Selen."

Olduğu yeri seven Selen'i sıcak basıyor, kemiklerinin bile eriyeceğini düşünüyordu. Ellerini kocasının yüzüne yerleştirdi. "Ben de seni seviyorum, pis serseri." Kocasının dudaklarına yapıştığında Tekin onu arzuyla karşıladı.

CamScanner ile tarandı

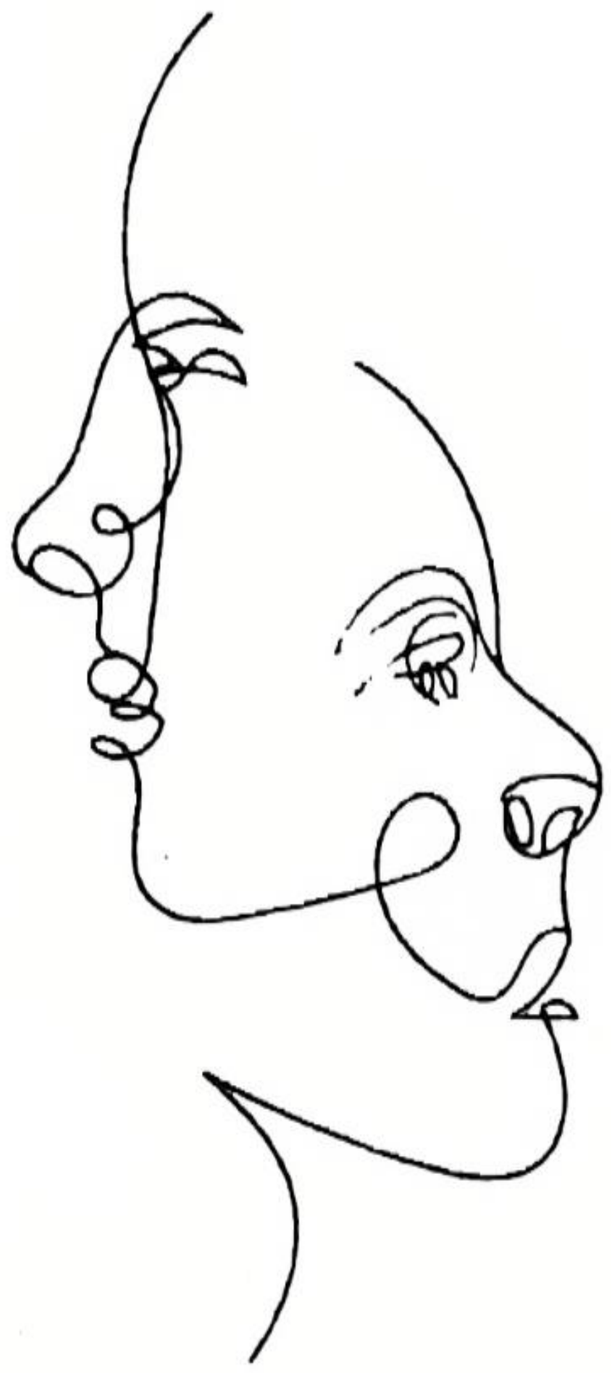

22. Yine Geçerdi

Hayat devam eder, gidenlere inat.[28]

Helen...

Sabahı koltukta karşıladım. Üzerimi giyinip, kol çantamı hazırladım. Hera'yı birazdan uyandıracaktım. Saat yedide uçağımız vardı. Saat dörttü. Gözüme bir damla uyku girmediği gibi Ezel'in bakışları gözlerimin önünden bir saniye bile çekilmemişti. Denedik, olmadı, dediğimde yıkılmıştı.

Yıkılan yalnızca o değildi ama dili sivri olan bendim. Yaralanan da yaralayan da bendim. Yaralayan da yaralanan da oydu. Bu oyunda kazanan olmamıştı. Bizim oyunumuz bitmişti, perde neden kapanmıyordu? İnatçı bir el perdeleri sıkıca tutmuş, bırakmıyordu. Bitti deyince btmiyordu, içimde nefes alıyordu.

Geçecekti.

Daha önce geçmişti.

Yine geçerdi.

Yerimden kalkıp Hera'yı kaldırdım. Ayakta uyurken arabaya

28. Payelll – Güz Sarmalı Vecd.

CamScanner ile tarandı

bindirdim. Sevim Hanım'a gerekli konuları tekrar edip Sami Bey ile havaalanına yola çıktık. İki büyük valizim vardı, idare edebilirdim, ona gitmesini söyledim. Uçağın anonsuna yarım saat vardı. Hera ile söken şafağın son izlerini izliyordum. Dünyanın yarısı yeni bir güne başlıyordu, bazıları için yeni umutlar bazıları içinse zor sabahların gelmek bilmeyen güneşi doğuyordu. Bazılarına bazen sabah olmaz, annemi kaybettiğimde anlamıştım. Gece hiç bitmiyordu, sabah olmuyor, yeniden umut etmek için elime yeni bir şeyler vermiyordu. Ayşe annem değildi, o annemdi. Kusurlarıyla sevaplarıyla onu sevmiştim.

Hera başını omzuma yasladı, gözleri kapalıydı. "Anne, Ezel amcam nerede, bizimle gelmeyecek mi?"

Ezel amcan kalbimde, nereye gidersem gideyim, benimle gelecek... "İşi varmış bebeğim, merak etme, yakında Londra'ya gelir. O seni bırakmaz."

İçimde bir yer bağırıyordu, seni de bırakmaz. Ne zamandır romantik bir kadındım, bilmiyorum. Ezel'i farklı yaşadım, o bende bambaşka bir yere oturmuştu.

"Hera..." dedi o ses. Gözlerimi kapattım, gelmişti. Hera ayağa fırlarken olduğum şekilde kaldım. "Ezel amca," diye bağırıp koştu. Ezel'in onu kollarına aldığını görüyor gibiydim. Mecburen gözlerimi açıp bedenimi çevirdim. Yüzüme bile bakmıyordu, o da hak ediyordu, ben de.

"Annem işinin olduğunu söyledi, üzülmüştüm." Hera'yı indirip elini tuttu, yanıma gelip ortamıza yeğenimi oturtup yanına usulca yerleşti. "İşim asla senden önemli değil. Yakında Londra'ya da geleceğim."

"Yaşasın," diyerek bedenini Ezel'e yasladı. Göz ucuyla onlara bakıyordum, Hera'nın yanında bir yanlış yapmamak için ağzımı sıkıca kapatım.

"Ne zaman geleceksin?" dedi Hera. Ezel başına buse kondurdu. "Çok yakında," dedi bakışlarını kaldırdığında göz göze geldik. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Birkaç saniye öylece bakıp başımı salladım, konuşacak bir şey

CamScanner ile tarandı

kalmasa da Hera'nın yanında aksi konuşmak istemiyordum. "Anneciğim, hemen ileride olacağım," dediğimde akıllı bir kız gibi gülümseyip başını salladı. Kalkıp beş altı metre ileriye yürüdüğümde Ezel ardımdan gelip karşımda durdu. Hera'yı görüş açıma alıp yüzüne baktım.

"Konuşacak bir şey yok, Hera yanımda olduğu için geldim." Hem öfkeli hem de acı çekiyordu. Yaralı bir aslan gibi bakıyordu, kalbim ikimiz için kırılıyordu.

"Bu kadar olmamalı Helen," dedi.

"Bu kadar dediğin şey canımı nasıl yakıyor, biliyor musun? Bu kadar değiliz de ne kadarız? Keşke bana söylemeseydin, ömrümün sonuna kadar sormazdım. Keşke bilmeseydim."

"Bir gün öğrenirdin, o gün de bana yalan söyledin derdin. Senden hiçbir zaman bir şey saklamadım, yanlış olsa bile. Beni bununla suçlayamazsın."

"Haklısın, o zaman da öyle suçlardım demek ki her şekilde kızacağım bir şey yapmışsın." Onları öldürdüğü bir sürü senaryo aklımda dönüyordu. Dolan gözlerimi saklamak için başımı yana çevirdim.

"Yaşadığımız onca şeyi yok sayamazsın," dedi, yok saymıyordum, içimde tekrar tekrar o anları yaşıyordum. İşte o zaman daha çok canım yanıyordu. "Yok saymıyorum Ezel. Hepsi senin ve benim birer anımız."

"Ne istiyorsun?" dediğinde yüzüne baktım. "Senden uzaklaşmak istiyorum," dedim. "Canımı yakıyorsun."

"Benden uzaklaşınca canın yanmayacak mı?" dedi canı yanarken.

"Bilmiyorum, bir kez başardım, yine başarabilirim."

"Sen beni silmek istiyorsun," dedi bana doğru bir adım attı, geri çekilemedim. "Kolay mı öyle?"

Hiç sanmıyordum. Ezelebet kalıcıydı.

"Zorlama. Zamana bırak, bir gün fikrim değişirse gelirim."

"Ve ben..." dedi dişlerinin arasından. "O güne kadar Helen bana gelecek diye bekleyeyim öyle mi? Bu nasıl bir kibir?"

CamScanner ile tarandı

"Kibir değil Ezel, içimde tüm bu olanları unuttuğumda daha sağlıklı duygularımla geleceğim. Şimdi değil, seni gördükçe olanlar aklıma geliyor. Seni gördüğümde onları hatırlamak istemiyorum."

"Öyle bir gün gelmeyecek, öyle değil mi?" dedi bir adım geriye çıktı. Ben de ondan korkuyordum. Başımı çevirdim sessiz kaldım, sustum, o da sustu. Bazı suskunluklar büyük çığlıklar, feryatlarla doluydu. İkimizin içinde yankılanıyordu.

"Gelme Helen!" dedi. "Ben senin kendinden emin olunca çalacağın kapı değilim. Kusursuz bir adam arıyorsun, kusurlarıyla sevmeyi bilmiyorsun. Sevmek sandığın gibi bir şey değil. Kızgınım demiyorsun, kırgınım demiyorsun. İçimde yaşarım, olmazsa geri dönerim diyorsun. Sevmek buysa, sen beni zaten sevme. Bir değil, birden fazla hata yapabilirim, hatalarımı göreceksen hiç dönme! Her hatamda acaba gidecek mi, bana olsan sevgisi bitecek mi diye düşüneceksem kendime yazık ederim. Gelme! Artık bir bekleyenin yok!"

Tüm kapıları kırıp atmıştı, açılacak bir kapı olmadığı gibi boşlukta kalmıştım. Sözleri onurlu bir adamın düşünceleriydi. İlk kez hata yapıyorum düşüncesi ağır basarken, o kesif sancı kalbime yerleşti. Gözyaşlarım artık tutamayacağım ağırlığa gelince akıp yanaklarımdan süzüldü. Ezel, Hera'nın yanına gitti, onu öperek sarıldı ve kaçar adımlarla arkasına bakmadan uzaklaşırken izledim.

Ben kusurlarıyla sevmeyi bilmiyor muydum? Annemi seviyordum, başka?

Londra...

Helen...

Birkaç gün Hera'yı tek başına bırakamadığım için Talya ile görüşemedim. Okul işlemleri, alışverişi derken eve yorgun geliyor, yemek uyku derken zaman geçiyordu. Düşünmeye zamanım kaldı-

CamScanner ile tarandı

ğında Hera bir şekilde aklımı dağıtıyordu ama gece çökünce düşünceler ve kederimle baş başa kalıyordum. Ezel ile el ele dolaştığımız sokaklar yüreğimi sızlatıyordu. Anılar sahibiyle güzeldi. Sahibi yoksa bir acıdan ibaretti. Daha şimdiden özlemeye başlamıştım, tüm o acı sözlerine rağmen onu düşünmekten vazgeçemiyordum. Sözleri aklımdan ve kalbimden çıkmadığı için aklımı toparlayamıyordum. Kardeşimle konuşmaya ihtiyacım vardı ve bu eve bir an önce yardımcı. Sevim Hanım'ı arayıp yanıma çağırdım, şirketiyle konuşup kısa zamanda döneceğini söyledi.

Gece mavisi yaldızlı yazılarla E.H armalı kart nasıl bendeydi? Cüzdanımdaki Ezel'in dairesinin anahtar kartının oraya nasıl girdiğini de ayrıca düşündüm ama hiçbir olasılık aklıma gelmiyordu. Bir an bırakıp bırakmadığım şüphesine bile düştüm. Şaşkınlıkla çıkartığım kartı yerine bıraktım. Oraya ait gibi yuvasına yerleşti.

Hera'yı bu sabah ilk kez okuluna bıraktım. Araba kullanamıyordum, direksiyon sağdaydı, alışmak için bir girişimde bile bulunmadım. Talya ile konuşup bu konuya çözüm bulmamız gerekiyordu. Taksiden inip kardeşimin dairesinin olduğu üç katlı Viktorya tarzı binanın kapısına vurdum. Beni hemşiresi ve yardımcısı olan Mery karşıladı. İlk işim dezenfekte olmaktı, Mery başka türlü yanına almıyordu. Salona girdiğimde beni bekliyordu, ayağa kalkarken çok daha iyi görünüyordu.

"Kardeşim," dedi kollarını açarken. Günlerdir o kadar yalnız ve duygusaldım ki kollarına girince kendimi gevşemiş hissettim. "Nasılsın," dedim kendimi ondan ayırırken. "Çok iyi," dedi, ne kadar doğru bilemiyordum. Hâlâ çok zayıftı, kaşları görünmüyordu. Zamanla olacaktı.

"Otur," dedi, çaprazındaki berjeri gösterirken. İki yana uzayan camlarından ağaçlık geniş bir alan görünüyordu. "Manzaran harika," dedim.

"Öyle, Ezel'in zevkleri..." dedi, bir an unuttuğum adam anında aklıma üşüştü. Yüzüm düşerken arkama yaslandım. "Öyledir," dedim.

"Ezel'le konuştum Helen, yüzüne bakınca da anlaşılıyor. Ne oldu?"

CamScanner ile tarandı

"Önce kızını sorman gerekiyordu," dedim burukça gülümsedim.

"Onun iyi olduğunu biliyorum, sen ona beden daha iyi bakıyorsun. Aslında onunla çok şey kaçırdım, bunu size bakınca anlıyorum. Sen o açığı kızım için kapatırken, bana da ışık oldun. İyileştiğimde daha özenli bir anne olacağım. Hera bir kenara, anlat Helen," dedi tatlı gülüşüyle. Başında süslü şapkalarının yerine siyah puantiyeli bone vardı.

"Anlatmıştır," dedim, bakışlarımı uzayıp giden yeşil alana çevirdim.

"Anlattı, sen ne yaptın Helen?"

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. Ne yapmıştım ben, bu soruyu bana sormaması gerekiyordu. Ölenler sadece beni mi ilgilendiriyordu? "Ne anlattı?" dedim.

"Salonun kapısını kapatır mısın?" dediğinde kalkıp söylediğini yaptım. Yerime otururken solgun yüzüne bakıyordum.

"Helen..." dedi, o konuşurken kendini dinleten tatlı ses tonuyla.

"Talya... Kabahat bana kalacak gibi hissediyorum."

Gülümsedi. "Hayır tabii ki ama evet tabii ki."

"Bilmece gibi konuşmasana," dedim kalbim korkuyla kasıldı.

"Onların öldüğünü biliyorum," dedi, doğaldı, bana diyen ona da derdi. "Helen... Onları ortadan kaldırmak ortak kararımızdı. Ezel'e özel bir fikir değildi ama sen onu astın."

Gözlerim dehşetle açılırken sırtım yay gibi gerildi. Aklımdaki her şey birbirine giriyordu. İpin ucunu bulmak isterken yumağı karıştırmışım gibi hissettim.

"Onların yaşaması hepimiz için bir tehditti. Kocam, annem, babam, kayınvalidem, kayınpederim ve ben. Bize acımayana biz acımıyız sandın Helen? Eğer aklında en ufak bir acıma hissi varsa söküp atmanı istiyorum."

"Ben onlara acımadım, onlar benim umurumda bile değildi Talya. Anlatamıyorum."

"Hayır, anlıyorum, henüz bitirmedim. Öyle bir hissin varsa de

CamScanner ile tarandı

dim, sen sevmeye açık birisin, çabuk vazgeçiyorsun ama önce sevmek istiyorsun. Kimse vazgeçilmek için sevilmek istemez. İnsan seni severken korkar, ürker Helen."

Ne kadar da Ezel gibi konuşuyordu, ortak bir sohbetin konusu olduğumu anladım. Acı olan doğru söylüyor olmalarıydı. Bazen dünyanın en sevgi dolu insanı olurken bazen de sevgi vicdanımda bile barınmıyordu. Arkama yaslanırken bakışlarımı önümdeki manzaraya çevirdim.

"Bunu önce ben istedim, sanıldığı kadar melek değilim. Çok keskin çizgilerim vardır, canım yanarsa can yakarım. Ezel yapmadı veya yaptı diyemem, bunu yapmanın birçok yolu var," dediğinde beynimde bomba sesleri yükseldi. Gözlerimi pişmanlıkla kapatırken ezildim. Tüm suçu ona yıkmıştım. Tek suçlu o değildi ama benim suçlumdu.

"Üçümüz de elimizi sürmedik," dedi. "Tekin... Onun ailesinden geriye kimse kalmadı, affeder mi sandın? Babası olsa affetmezdi. Babam olsa affetmezdim. Çok üzgünüm, babamızı tanıyamadın ama o çok güzel bir babaydı, evet, bizi ayırdı ama bu demek değil ki ondan nefret ediyorum. Hayır Helen... Ona her gün teşekkür ediyorum, ikiz üçüz fark etmez, senin dünyaya gelme sebebin o. Annem belki de kızı olmadığımı bilmiyordu, pamuklara sardım seni derdi, minicik-tin. Onları çok özlüyorum. Kocam bir pislikti ama onu da sevmiştim. Sana onu hiç seviyorum demedim, sevmiştim dedim. Ama o da mükemmel bir babaydı. Bizden neler götürdüler bir daha düşün, belki o zaman Ezel'in bile ne kadar haklı olduğunu anlarsın. Seni bizden alıyorlardı, bu bile onun için yeterliydi."

Birini öldürmenin haklı bir yanı bende barınamazdı ama onlar benim hiç kimsemi elimden almamıştı. Onlardan nefret edememiştim. Canlarını yakmak istememiştim. Ölenler benim ailem olsaydı veya annemi öldürmüş olsalardı ne hissederdim asla bilemeyeceğim.

"Helen..." dedi tane tane içime işler gibi sesleniyordu. "Her şeyi bir yana alarak soruyorum, varsayalım ki Ezel öldürdü, onu sevmeyi bırakacak mısın?"

Ezel'i sevmeyi bırakmak gibi bir ihtimal var mı? Varsa önce ihti-

CamScanner ile tarandı

mali öldürmeliydim ki Ezel içimde yaşasın. Atlas gibi değildi o, nefret edemiyor, görmeden yaşamıyordum. Uykuya dalmadan önce ve uyandıktan sonra aklıma ilk o geliyordu. "Ben..." dedim. "Sevdiğim insanları hiç bırakmadım. Belki görmem, konuşmam ama severim. Kalbimde öylece durur o, zaman geçse bile gitmez."

"Bunu kendine neden yapasın ki? Hayat çok kısa Helen. Şimdi belki de benden uzaklaşırsın, Tekin'i seviyordun, ona olan bakış açın değişecek. Evet, çok büyük bir yanlış yaptık, insan insanın canını almamalı, canı biz mi verdik ki biz alalım? Ama işte kocaman bir gerçek var, bir gün dönüp dolaşıp geleceklerdi ve yarım bıraktıklarını tamamlayacaklardı. En ufak bir pişmanlık ibaresi göstermediler, öyle bir düşünceleri olsaydı daha doğru bir yol seçerlerdi. Bir gün gelip kızımı öldürmelerini mi bekleyecektim? Bir gün seni, kardeşimi elimden almalarını mı izleyecektim? Tekin karısını veya ileride olacak çocuklarını mı kaybedecekti? Hırsları o kadar büyüktü ki belki de Ezel'i öldüreceklerdi. Burası dünya gibi görünüyor ama değil, burası vahşi bir diyar. Yaşamak için bazen öldürmek gerekiyor. Savunmuyorum, yanlış yanlışımız ama intikam alındı, suç işlendi ve hesabımız ahirete kaldı. Bırak kardeşim, günah da bizim sevap da. Benim açımdan bakabilir misin? Ölümden dönenler artık kendini kimsenin üzmesine izin vermez. Bir tane yaşam olduğunu en iyi ölümden dönen anlar."

Sözlerinde insani hatalar, vicdani hesaplar ve ruhunda çok fazla kayıp vardı. Hiç intikam duygusu tatmamıştım, birilerine kızmak gibi değildi o duygu. İntikam farklıydı, çok yakıcı olmalıydı ki Ezel, Tekin ve Talya onu yaşıyordu. Galiba bende olmayan tek duyguydu. Ben birine hesap bile soramıyordum, Ezel'e sormamıştım.

Ben ne yapmıştım. Her şey bir yana onu dinlemedim, aklımdakilerle yargıladım çünkü içten içe onun bunu yapacağını biliyor, ihtimal veriyordum ki öyle bir anda yakıştırmıştım. İçimdeki olursa olur, olmazsa boş ver duygusu bu kez Ezel'i almıştı.

Gelme! Artık bir bekleyenin yok!

Son sözleri kulaklarımda çınladığında başımı ellerimin arasına aldım. Sevmek buysa sen beni zaten sevme demişti. "Ben çam devir-

CamScanner ile tarandı

medim Talya," dedim, kardeşime bakarken. "Ben bir çınarı yıktım."

"O da senin kusurun olsun," dedi gülümseyerek. "Kusursuz insan yok, kusurlarınla sevmeli."

Derin bir soluk alıp ayağa kalktım, insanın gönlünü ferahlatan manzaraya yürüdüm. "O beni kusurlarımla kabul etti. Ona geçmişte hırsız olduğumu söylediğimde benden utanmasını beklerken daha kötüsü olmadığı için şükretti. Kusurlu olan bendim ama ilk hatasında üzerini çizdim."

"Gerçekten ayıp ettin ama telafi edersin."

Ona dönüp bedenimi beyaz pencere önü mermerine yasladım. Ellerimle sıkıca mermeri kavrayıp kardeşime baktım. Yüzündeki gülüşü seviyordum, ona bir şey olması korkusunu hâlâ yaşıyordum. Ben bu korkuyu yaşarken o sevdiği beş kişiyi kaybetmişti. Kimseyi eleştirecek yerde olmadığımı anladım. Onun yerinde olup o kayıpları yaşamadıkça da eleştirme hakkım olmayacaktı.

"Ben..." dedim, bakışlarımı yerdeki halıya indirdim. "Onun tarafından değer görmek bana kendimi kibirli hissettirdi. Sanki hiçbir şey yapmasam da Ezel hep yanımda olur gibi bir fikre kapıldım. Sanki ona bir şey vermek zorunda değilmişim gibiydi. O duruyor, bakıyor ve işler yolunda gidiyordu. O niyetini çok önce belli etti ama ben kabullenmekte zorlandım. Biri tarafından o şekilde, dünyanın en özel kadını gibi değer görmek beni şımarttı. Ben şımarık bir kadın gibi davrandım," dedim ellerimi yüzüme kapatıp. "Ben!" dedim ellerimi indirip parmağımı kendi göğsüme bastırdım. "Ben hiç şımartılmadım ki. Bunu nasıl yapabildim?"

"Bunun için üzgünüm, şımartılmak her kız çocuğunun hakkıdır. Bunu nasıl yaptığın sorusunun cevabı çok açık, sen ilk kez gerçekten seviliyorsun."

Yüreğim değişik bir sancıyla kuşatılmıştı. İçinden çıkmam imkânsız gibi görünüyordu. Debelenir kalırdım, elimden tutan olmazdı. Başımı pervaza yaslayıp tavana açtım gözlerimi. "Hiç söylemedi," dedim. "Sevdiğini."

"Olabilir, göstermiş olmalı. Bir hareket birçok söze bedeldir. Belli ki sen de söylememişsin."

CamScanner ile tarandı

"Söylemedim. Hiç aklıma gelmedi ki. Gerek duymadım sanırım."

Yerinden yavaşça kalktı, ne kadar hâlsiz ve zayıf olursa olsun, onda farklı bir aura vardı. Adım atarken havada süzülüyor, bir deri bir kemik bedeninden asalet akıyordu. Yanıma gelip benim gibi bedenini mermere yasladı.

Omzuyla omzumu dürttü. "Kardeşim..." dedi bir elini omzuma bıraktı ve sıktı. Başımı ona çevirdim. Onu seviyordum. Çok seviyordum. Yüreğim ona bakarken merhametle doluyordu.

"Sende bir şey beni çok üzüyor Helen," dedi, *ne* dercesine başımı sallayınca devam etti. "Sen sevmeyi, sevilmeyi bilmiyorsun, ondan bu kolay vazgeçişin."

"Aslında biliyorum," derken önüme döndüm. Talya'nın kalktığı koltuğa bakıyordum.

"Daha önce herhangi birine onu sevdiğini söyledin mi?" diye sorunca bakışlarım koltuğa saplandı. Daha önce herhangi birine onu sevdiğimi söyledim mi? Annem? Hayır! Nilay? Hayır! Atlas? Hayır! Defne, Beste hatta Ceylin? Hayır! Hera? Hayır! Talya? Kocaman bir hayır! Hayatıma girip çıkan tanıdıklar, komşular, komşu çocukları... Hiçbirine söylemedim.

Annemle ilişkimiz daha çok tanıdık biri gibiydi. Nilay bana en yakın olan insandı ama ben ona bile söylememiştim. Bir anda kalbim kırıldı, birine onu sevdiğimi hiç söylememiştim ve bu kalbimi incitmişti. Seni seviyorum sözü karşıdakini mutlu edebilirdi ama en çok sahibini doldururdu. Ben kocaman bir boşluktum. Hiç denecek bir sevgi anlayışım vardı. Dudaklarım titredi, kalbi kırılmış küçük bir çocuk gibi hissettim. Gözlerim dolarken kardeşime döndüm.

"Hiç söylemedim, kimseye. Hiç kimseye." Sesim bana ihanet edercesine çatırdadı. Boğazıma takıldı, yırtıldı, sözler canımı acıttı. Dolan gözlerim serbest kaldı.

"Helen..." dedi Talya. Kemikli parmaklarıyla yanaklarımı sildi. O da ağlıyordu ama benden daha güçlüydü. "Seni seviyorum kardeşim," dedi. "İyi ki varsın ve iyi ki benim ikizimsin."

Ağlarken gülümsedim. Dilim hiç dönmezdi böyle şeylere, yu-

CamScanner ile tarandı

muşacık sevgi dolu bir kadın değildim ama olabilirdim. Hocam çok kuvvetliydi. Talya'nın yüzümdeki ellerini tuttum. "Ben de seni seviyorum kardeşim."

Gözyaşları arasında gülümsedi ve kollarını bedenime sardı, öylece saniyeler geçti. Benden koparken, "Ama hasta bir kardeşim, ayakta fazla kalamıyorum," diyerek koltuğuna ilerlediğinde kalbimin kırık parçaları toparlanıyordu. Tek eksiğim Ezel'di.

CamScanner ile tarandı

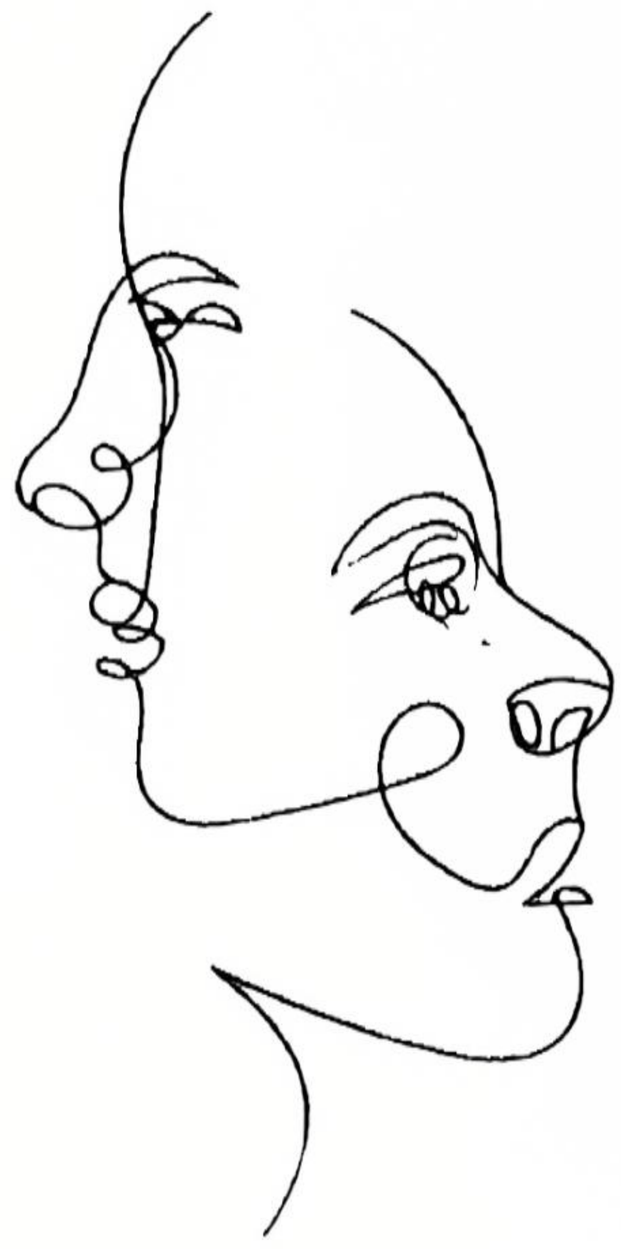

23. Türk Filmi Klasiği

Aşk yapıştığı kalbi bırakmaz.[29]

Talya...

Hava o kadar güzeldi ki başımı kaldırıp güneşi tenime çektim. Şapkamın ucunu iki parmağımla kaldırmam gerekmişti, gözlerimi kapatıp burnumdan derin bir nefes aldım. Yaşamak çok güzeldi. Kızımı hâlâ görmemiştim ama yanımda sayılırdı, yakında bir zaman ona gerçeği anlatacaktık, mevsim sonuna kadar bekleme kararı almıştık Helen'le. O okuluna devam ederken biz gündüzleri birlikte geçiriyorduk. İnsanın kardeşinin olması güzeldi, çok güzeldi. O gün o sokakta bir kardeşim olmalıydı, duamın gerçek olacağını bilemezdim.

Bir şey saklaman gerekmiyordu, tam bir güven ve teslimiyet yaşıyordum. İçimden geldiği gibi konuşuyor, davranıyordum ve o beni seviyordu. Etrafınızdaki insanlar gibi değilmiş kardeşlik. O senden, sen ondan kopamıyormuşsun. Yeni hayatımda Helen çok fazla şeydi ve en önemlisi bana bir şey olsa bile kızım kimsesiz kalmayacaktı.

"Yine dalmışız," diyen Eymen şapkama dudaklarını bastırdı. Bir

29. Payelll – Duman İzi.

CamScanner ile tarandı

gün beni öpmesini sabırla bekliyordum. "Düşünüyordum," dedim gülümserken. Yanıma, banka oturup elimi tuttu. "Mutlu görünüyorsun, neler oluyor? Bilmediğim bir şey mi var?"

"Var aslında ama nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum." Kaşlarını birleştirirken yüzümde bir şeyler arıyordu.

"Korkmalı mıyım?"

"Bilmiyorum, buna sen karar vereceksin." Yerinde kıpırdayıp etrafına bakındı. "İstersen yakında bir yere gidelim?"

"Gideceğiz ama önce beni dinlemelisin."

"İyice korktum, anlat dinliyorum." Bakışlarım bir bütün olan ellerimize kaydı. "Eymen..." dedim, kahverengi gözlerine bakıp. "Benim bir kızım var." Kaşları şaşkınlıkla havalanırken gerçek bir şok yaşadı. Bunca zaman sormamıştı, sorsa ona doğruyu söyler miydim, bilemiyordum. "Ne?" dedi gülümserken. "Bir kızın mı var?"

"Evet, on yaşında küçük bir kız."

"Nerede? Neden daha önce söylemedin?"

"Hiç sormadın, ben de açıklamadım ama sebeplerim vardı. Ne kadar geçerli olduğuna sen karar ver..." diyerek baştan sonra anlattım, her sözümde ayrı bir şok yaşadı. Onun gibi dümdüz bir hayatı olan biri için bu anlattıklarım çok uçuk şeylerdi ve elbette öldüklerini söylemedim. Bir Ezel Helen vakası daha kaldıramazdım. O sır aileme aitti, sonsuza gitmeliydi. Kızım bile bilmeyecekti.

"Talya..." dedi tatlı sesiyle. "İnanamıyorum, bunca zaman Helen diye seslendim."

"Helen'e de Talya diyorlar. Kolay bir karar değildi ama bir şekilde başardık. Burada Helen olarak tedavi oluyorum. Ailem bilmiyordu ama yakın zamanda öğrendiler. Artık sadece kızım bilmiyor. O da mevsim sonunda öğrenecek, şimdi burada, Londra'da yaz okulunda. Her şeyi onun için yaptım, babasını kaybetmişti, annesini de kaybedecek korkusunu yaşasın istemedim. Beni böyle bir deri bir kemik görmesin, o hasta yataklardaki hâlimi görmek isteyecekti. Bir daha da unutmazdı, psikolojisini korumak için yaptım."

Sözlerimi tebessümle dinleyip elimi sıktı. "Seninle gurur du-

CamScanner ile tarandı

yuyorum, gelecekte çocuklarımız olacak ve sen harika bir anne olacaksın."

Ah... Bu adam çok romantikti. Kalbimi yerinden hoplatacak kadar romantik. Düşündüğü şey asla aklıma gelmezdi. "Bilmem, tekrar anne olma ihtimalim var mıdır?"

"Bunlar önemli değil, sana hak vermemek elde değil. Kızın öğrendiğinde de umarım sana kızmaz, anlayışla karşılar."

Bundan ben de korkuyordum. İyi şeyler düşünmek istiyordum. "Hadi gel, seni kardeşimle tanıştıracağım. Sana eski fotoğraflarımı göstermiştim, şaşırmazsın."

"Söz vermiyorum."

Ayağa kalkıp bana kolunu açtı, girip ona yaslanarak yürümeye başladım. Birlikte caddenin karşısındaki küçük sevimli kafeye girdik. Kapıdan girince kardeşimi saçlarından tanıdım, o güzel saçlarını salmayı nasıl seviyordu. Sırtına şelale gibi dökülmüştü. "Bak orada," dedim yanına yürüyüp baş ucuna dikildik. Helen başını kaldırıp gülümsedi.

Eymen'in dudakları şaşkınlıkla aralandı. Helen onun hâline küçük bir kahkaha atıp ayağa kalktı. Elini uzatırken başını yana eğdi. "Merhaba sevgili enişteciğim, ben Helen."

Eymen elini şaşkınlıkla sıktı. "Eymen Samancı. Çok memnun oldum."

"Ben de," derken elini aldı Helen. "Otursanıza." Karşısındaki sandalyeleri gösterirken yerine oturdu. Biz de karşısına kurulduk.

"Bir an kaçıp gittin sandım, geciktiniz," dedi Helen.

"Yok, neden kaçayım?" dedi Eymen şaşkın bir sırıtışla.

"Türk filmi klasiği," dedi Helen. "Sen bana yalan mı söyledin, biz olmayız falan filan." Helen hem anlatıyor hem gülümsüyordu. Hayat doluydu.

Eymen bana dönünce ona baktım. "Aksine çok zekice buldum," dedi Helen'e döndü. "Hem ben oyuna sonradan dâhil oldum. Ne hakkım var bana neden söylemedin demeye? Vakti gelmiş ki öğrendim. Çok özel bilgiler ki bu açıklama bile özel olduğumu hissettirdi."

CamScanner ile tarandı

Helen'in bakışları parladı ve söndü. "Ne kadar da kardeşime benziyorsun," dedi Helen, Eymen'e. "Onun gibi konuşuyorsun."

Birbirimize bakıp gülümsedik, eli elimi buldu. "Onu çok bekledim," dedi, Helen'e baktı. "Aynı dili konuşabiliyoruz, gerisi teferruat."

Kalbim ellerinde atıyordu sanki, aşkı yeniden ve daha farklı daha güzel yaşıyordum.

"Bunu eski sevgilime de söyler misin?" dedi Helen, gülümsüyor olsa da hâlâ üzgündü. Ezel'in onunla konuştuğumdan haberi yoktu. Helen ona anlatmamamı istemişti.

"Elbette söylerim."

"Onlar ayrılmadı," dedim. "Eski dediğine bakma, biraz küsler bu ara. Düzelecek, tabii kardeşim bir şeyler yaparsa."

"Sadece fiziğiniz benziyor, değil mi?" dedi Eymen. "Çok farklı kadınlarsınız."

"Çok," dedi Helen. "Geceyle gündüz gibiyiz. Ben aksi fevri, hareketliyim. Talya'nın sevmediği ne varsa ben seviyorum."

"Yerine geçerken zor olmuştur," dedi Eymen.

"Çok kolay oldu," dedim. "Çünkü hiçbir zaman aslında ben olmadı." Kardeşimin gülen yüzüne baktım. "O hep kendisiydi, diğerleri fark etmedi. Sadece Ezel fark etti. Ezel benim bebeklikten dostum, bana değil, ona âşık oldu. Ezel onun yüzünü değil, ruhunu seviyor."

"Bir şarkı sözü gibi hissediyorum," dedi Helen. "Eskidendi o, çok eskiden..."

Ezel...

İstanbul...

İki koca ay... Onsuz geçen geceler... Uyum sağlayamıyordum, bütün dünya üzerime geliyor gibi hissediyor önüme geleni tersli-

CamScanner ile tarandı

yordum. Hiçbir zaman böyle bir adam olmamıştım çünkü hiç aşık olmamış, bir kadını delicesine istememiştim. Verdiği huzur ne kadarsa yokluğu o kadar acımasızdı. Onu özlemeden bir saniyem bile geçmiyordu. Aklımdan çıkmıyor, bana huzur vermiyordu.

Bir anda her şeyi koparıp atmasını kaldıramıyordum. Beni en çok kızdıran da buydu, bana her ne hissediyorsa önceliklerinin arkasında kalıyordu, önüne geçemiyordum. Hani aşk bencildi? Hani kuralsız, katıksızdı? Kim uydurmuştu bu yalanları? Helen için bunlar geçerli değildi, onun için öncelikli duyguları sevgisinin önüne geçebiliyorsa bu aşk olamazdı.

Bencil olan tek kişi Helen'di. Canım öyle istiyor diyerek basıp gitmişti. Ben bir katil olabilirdim, gerçekten onları ellerimle öldürebilirdim, demek ki o zaman da arkasına bakmadan gidecekti.

Kızgınlık ve aşk bir arada neden barınamıyordu? Kızgınlık ve aşk bir arada nefes alabiliyordu da neden barınamıyordu? Bir yanım delicesine öfke duyarken diğer yanım onu isteyebiliyordu ama bu duyguları sadece ben yaşıyordum.

Kapım bir anda açılınca koltuğumu çevirdim. Bu babamın girişiydi, kapımı açmasından bile tanırdım onu ve ne şu an ne de daha sonra sitem dinleyecek hâlde değildim. Babama göre her zaman yetersiz biri oldum, neler yaptığımı asla göremedi.

"Neyin var Ezel?" dedi, babama bakıp kaldım, ellerini cebine atıp masamın önünde durdu. Ona bakarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Bir baba oğul ne konuşurdu, bilmiyordum.

"Bir şey yok," dedim.

"Oğlumu tanıyorum ne zaman güler, ne zaman öfkelenir... Suratındaki her mimiği ezbere biliyorum Ezel."

Vay be. Babam mı biliyormuş, hiç bilmiyordum. Ne diyecektim, yorgunum, gerginim mi? İş adamına yakışmaz böyle laflar diyecekti.

"İzel, Helen'le ayrıldığınızı söyledi."

Boşboğaz. Ben Karan'la olanları anlatıyor muydum? Baba, kızın eski hırsız yeni iş adamına abayı yaktı! Bakışlarımı masama indirdim. Babamla aşk hayatımı konuşmaya alışık değildim. "Öyle oldu," diyebildim.

"Nedenini bilmiyoruz, söylemek ister misin?"

Gaia ve Zerrin öldü, katili olarak da beni biliyor. Babamın haberi yoktu, olmasına da gerek yoktu. "Duygularından emin değilmiş, zamana bıraktık."

Ellerini masaya verip üzerime doğru eğildi. Çakı gibi gençti, otuz sene sonraki hâlime bakıyordum. "Oğlum, dünyaya dün mü geldim ben? Kime ne anlatıyorsun?"

"Ne var baba? İlişkiler böyle şeyler değil mi? Oluyor veya olmuyor. Hisseler için üzgünüm ama merak etme, her zaman bizi destekler."

Elini kaldırıp masaya sertçe vurdu. "Ulan hıyar! Benim hisseye ihtiyacım mı var? Elden ayaktan düşene kadar başkanlığı kimseye vermem! Ne Helen ne Talya ne de Tekin o başkanlığı istemez. Çok paramız var Ezel, çok. Yedi göbeğimize yeter de artar. Bir hisse fazla olsa ne olur, olmasa ne olur? İki tane çocuğum var, bu para yüzünüzü güldürmeye yetmiyorsa ne boka yarayacak?"

Gözlerimi babama diktim, gayet ciddi görünüyordu. İnsan işte babasını bile tanımaz. Zaten kimse annesini ve babasını tanımaya çalışmaz, onların görevi çocuklarını anlamaktı. Utandığımı hissederek başımı çevirdim.

"İzel desen ayrı somurtuyor, sen apayrı. Anladık, salak değiliz. Birini seviyor, değil mi? Derdi neyse artık, yüzü bir gülemedi. Sen! İt gibi seviyorsun, ben sizi gördüm, bakışlarınızı izledim. O da seni seviyor. Ya git sorunu çöz ya da bu suratı düzelt. Ya sev ya unut. Hangisi ağırsa onu yap."

"Ayaklarına mı kapanayım?" dedim isyan eder gibi sert bir sesle. "Benim de bir gururum var."

"Ezel..." dedi doğrulurken. "Ne gururu lan! Aşkın içinde gurun ne işi olur? Oğlum," dedi bağırarak. "Şu meselede başrol olmana çok sevinmiştim. Sende hep bir şeyler eksikti, benim gözümde onu tamamladın."

"Eksik değilim ben, sen doyumsuzsun!" dedim, artık ben de bağırıyordum. Şimdi mi yapacaktık bu konuşmayı? Onca sene sonra şimdi.

CamScanner ile tarandı

"Eksiktin Ezel, âşık olmayan adam eksiktir. Sevmeyen, bir kadına değer vermeyen adam eksiktir. Öylesine yaşıyordun Ezel. Boş yaşıyordun, boş! Gününü gün ediyor, hiçbir kadına değer vermiyordun. Uğruna savaşacak bir geleceğin yoktu! Ben ne için yaşıyorum? Annenle bana yetecek para mı yok? Ben ne için savaşıyorum? Sizin için, gelecekte torunlarım için. Sen de bu yoktu işte! Senin uğruna yaşayacak bir şeyin yoktu. Geldin, anlattın, böyle böyle oldu dedin, nasıl mutlu oldum. Gözüm kapansa oğlum kalanlar için çabalar dedim. Demek sadece kendini düşünmüyormuş dedim. Bir de üzerine Helen'i kattın, hah dedim, şimdi yolunu buldu. Adam olacak, aile kuracak. Kalkmış, bana gurur diyorsun! Adam ol Ezel," dedi gözlerimin içine bakarak. "Adam ol. Gururlu olma."

Kafama balyozla vursa daha az canım yanardı. Boştum ben, bomboş. Helen'e kadar hiçbir kadına değer vermediğim doğruydu. Aile kurmayı bir kez bile düşünmedim. Otuz üç yaşındayım ve hâlâ bir ailem yok. Günümü gün ettim, arkama hiç bakmadım. Koltuğuma yaslanıp elimi alnıma verdim.

"İzel'e düşkünüm doğru, ne yapayım seni dizime yatırıp saçını mı okşayayım? O kız çocuğu. Sana hiç aferin demedim. Şımarma falan diye değil. Senin aferine ihtiyacın yok Ezel. Her zaman başardın, her başarına aferin dememi beklemedin, ben de gerek görmedim. Doğru sözün yemine ihtiyacı olmadığı gibi başarının da aferine ihtiyacı yok. Aferin başarısızlar arada derede bir şey başardığında söylenir. Sen hep başardın ama sanki hayatta kimseye ihtiyaç duymuyor gibi yaşıyordun. Kader biraz acımasız çıktı da bu yanını atlattın. Şimdi acı çekiyorsun, değil mi?" dediğinde elimi alnımdan çekip gözlerine baktım.

"Artık öfkelenmeyi, babana bağırmayı ve canın sıkkınken bunu yansıtmayı biliyorsun. Asıl şimdi piştin. Aferin."

Arkasını dönerken ellerini cebine attı. "Londra'ya git, seviyorsan konuş bence." Kapıdan çıkıp gittiğinde uzun süre kapıya baktım.

Bir evladın babasını anlaması ne kadar zorsa bir babanın da çocuğuna ayar vermesi o kadar kolaydı.

Londra'ya falan gitmeyecektim. Seviyorsam değil, seviyordum ama gitmeyecektim. Katil olduğumu bilerek gelmedikçe yanımda

CamScanner ile tarandı

olmasının hiçbir anlamı yoktu. Ceketimi telefonumu alıp odamdan da holdingden de çıktım. İki aydır bensiz yaşıyordu, belki bir ömür yaşardı da Ezel demezdi.

Ya ben?

Ah Helen, ah...

Gitmem gerekiyor, gitmeliyim.

Arabamı Karan'ın şirketine sürdüm. Gidecek daha güvenilir bir dostum yoktu. Selim mezarında ters dönmeliydi. Karan'a daha çok güveniyordum. Ondan daha zeki bir adamdı ve Selim gibi bencil değildi. Talya ona nasıl katlandıysa, ben de öyle katlandım. Pasif bir sevgimiz vardı ve onun açıklarını kapatarak yaşamıştım.

Şirketin ana kapısından geçerken Beste ayağa kalktı. "Hoş geldiniz," dedi.

"Hoş buldum, Karan buralarda mı?"

"Evet, odasında."

"Tamam, ben giderim." Şirket tam anlamıyla açılalı bir ay olmuştu. Bir ayda gözle görülür bir gelişme vardı. Şirketin içi parlıyordu, birkaç çalışan bile görüyordum. Yakında küçük ihaleler bile alırdı, potansiyel vardı. Canla başla çalışıyorlardı. Babamın merak ettiği damadın kapısını tıklayıp içeri girdiğimde telefondaydı. Eliyle gel işareti yaparken gülümsedi. Kapıyı kapatıp masanın önündeki koltuğa oturdum.

"On beş gün içinde elinizde olacak, hiç merak etmeyin, yetişir. Görüşmek üzere," deyip telefonu kapattı. Masasından kalkıp karşımdaki koltuğa oturdu. "Ardı ardına sipariş alıyorum, içimden bir ses bunun arkasında senin olduğunu söylüyor derdim ama zaten inşaatların logosu sana ait."

Elimi havaya savurdum. "Boş ver," dedim, evet, ben vardım. Onu büyük bir şirket yapana kadar da sonra da arkasında duracaktım. "Anladım," dedi. "Senin Helen saatin gelmiş. İki aydır aklını yedin, bitirdin Ezel."

"Babam benimle konuştu, seviyorsam gidip söylemeliymişim," dedim gülerek. "Ben de sana aynısını söylemeye geldim."

CamScanner ile tarandı

Dudağının ucu havalandı. "Kızı için aynı şeyi düşündüğünü sanmıyorum."

"İzel'in bir derdi olduğunu anlamış, seviyor belli, derdi neyse artık dedi."

"Bizim için erken, beni katıp durma. Sana gelelim, Ezel bu böyle olmaz. Oğlum yaşamıyorsun lan!"

"Nasıl olacak abi? Atımın terkisine atıp getireyim mi?"

"Çok dahiyane!" dediğinde o kadar ciddiydi ki gülemedim. "Saçmalama!" dedim. "Laf olsun diye dedim. O keçi atı devirir, yine gelmez."

"Getirmeyi düşünüyorsun da atı mı dert ediyorsun?"

Düşünüyor muydum? Hayır ama istiyordum. Dengem bozuluyordu. Babam aklımı karıştırdı ama Karan bulamaç etti. Kesin gitmeliyim. Buradan çıkınca gideceğimi adım kadar iyi biliyordum.

Kapı sesiyle ikimiz de başımızı çevirdiğimizde aralanan tahta parçasının ardından ince bedeni süzüldü. Kan kırmızı dar ve askılı elbisesiyle üzerinde zırh gibi taşıdığı ışığıyla odaya girdi. Saçları vahşiliğini anlatır gibi omuzlarını süslüyordu. Dudağındaki kırmızı ruj ve aldığım o kahrolası ayakkabıyı giymişti. Çenesini havaya dikerken gözlerini kısıp gözlerime dikti. Saçları geriye doğru uçuşurken dudağının üzerindeki bene bile tekrardan âşık oldum. Kalbim kaburgalarıma sertçe vurdu, bedenim arzuyla sızladı. Ellerim kaşındı, kollarıma can verildi.

"Ata gerek kalmadı," dedi Karan.

"Merhaba beyler," dedi topuklarını yere vura vura Karan'ın yanına yürüdü. Bakışlarımı ayaklarından alamıyordum. Almaya zorladım, incecik zarif bedeni gözlerime şenlik gibiydi. Babamın sözleri zihnimde çan sesi gibi yankılandı.

Adam ol Ezel, gururlu olma. Bu kadının karşısında gurur da neydi? O kimdi? O neydi? Siktirsin gitsin. Bu kadına ölüyordum. O ayakkabıları boşuna giymemişti, onu giyip gururumu ayağının altında eziyordu. Arkama yaslanırken tırnağımı dişime takıp kısık gözlerle doyamayacağım kadınımı izlemeye koyuldum.

CamScanner ile tarandı

"Helen..." dedi Karan, ince beline elini attı. Kıskandım, damarlarım çatırdadı. Güzel yanağından öptü, damarlarım yırtıldı. "Abiciğim," dediğinde yırtıklardan çıkan kanlar toparlanmaya başladı. "Gel abim," dedi, yerini Helen'e bıraktı. Masasın başına geçerken Helen karşıma oturdu, bacağını bacağının üzerine atarken bana acı çektiriyordu ve bunu zevkle yapıyordu.

"Sana da merhaba Ezel," dedi, yandan bir bakış atıp. Başımı salladım, Karan'ın sorusuyla ona döndü.

"Hayırdır bacım, Hera nerede?"

"Hera bir haftalık kampta, okulu artık bitiyor. Bitmeden son geziye katıldı. Bir nevi annesine emanet ettim. Burada bir işim olduğu için geldim."

"Ne işin var?" dedi Karan.

"Yakın arkadaşım Nilay, evleniyor. Kınasını ve düğününü kaçıramazdım. Yarın kınasına katılacağım, sonraki gün de düğününe."

"Geri döneceksin yani?" dedi Karan.

"Mecburen," dedi. "Gelmişken sana uğrayayım dedim."

Yalan söylüyordu, en azından sana uğrayayım kısmında. Ayağa kalkıp ceketimi iliklediim. "Sonra görüşürüz Karan," dedim, kapıya yürürken Karan'ın şaşkın, "Tamam," sözünü işittim. Kapıyı çekip çıktım, mutlu gülümsememle ellerimi cebime atarak ıslık çalıp etrafıma bakındım. Şirket çok şıktı ona emindim. Evime gitsem iyi olabilirdi. En iyisi evime gideyim ben ama önce Nilay'a bir düğün hediyesi bakayım.

Ezel...

Kol saatime bakmak için bileğimi çevirdim. Gece on otuz. Hayır gelecekti, o kadar emindim ki şaşarsam duvara kafa atardım. Güzelliği gözlerimin önünden gitmiyordu, aklıma doldukça ruhum can

CamScanner ile tarandı

çekişiyordu. Her geçen gün mü güzelleşiyordu yoksa özlediğim için mi ayrı bir güzel görüyordum, bilmiyorum ama hiç önemli değildi.

Yeni demlediğim kahveden almak için mutfak tarafına geçtim, beyaz kupayı alıp demliği makineden çektim, kahve porselenle buluşurken kapının sesini duydum. Bir tık sesi evin içinde çınladı etkisi kalbimde titredi. Evine dönmüştü. Demliği makineye bırakıp kupayı kavrayıp salona dönmek için adımladım. Duvar tarafını döner dönmez onu gördüm.

Kibrinden ödün vermez bakışlarıyla tıpkı bugün o kapıdan geçtiği gibiydi ve ayakkabısı ayağındaydı. "Helen Hanım..." dedim, iki adım yaklaştım. "Sizi buraya hangi rüzgâr attı?"

Sağ elini saçına götürüp önüne düşenlere nazikçe dokundu. "Geçerken uğradım," dedi. Geçerken kalbime de uğradın ve gidemedin, ev sahibi oldun, haberin var mıydı? Zalim kadın!

Kahvemle salona geçip gecelerce birlikte sarılarak uyuduğumuz koltuğun ortasına oturdum. Kahvemi orta sehpaya bırakıp parmaklarımla kupayı çevirmeye başladım. "Hoş geldin," diye seslendim arkama doğru. Topuk sesleri yaklaşıyordu, yanıma bir karış mesafeyle oturdu.

"Benim için geberiyorsun, boşuna umursamaz tavırlar takınma," dedi küstah bir tonda.

"Sen benim için gebermiyorsun, istediğim tavrı takınırım."

"Ha, kabul ediyorsun yani?"

"Hiç inkâr etmedim ama artık pek önemi yok."

"Neden?" dedi başını benden yana çevirdi. "Yerime başkasını mı buldun?"

Kırmızı dudaklarına baktım, teninde *öp beni* diye yalvaran benine dokunmak istedim. Bakışlarım teninde geziniyor bundan da zevk alıyordum. "Öyle bir şey mümkün mü Helen?"

"Bilmem, mümkün mü Ezel?"

"Sen söyle, sende başkası için bir ihtimal var mı?" Dudaklarına bakarken ölecektim ya bugün ya da yarın ya da sonsuzda bir gün. Güzel dudakları kıvrılarak büküldü. Aramızdaki bir karış açığı kaya-

CamScanner ile tarandı

rak kapattı. "Öyle bir şey mümkün mü Ezel? Sen bende ezelebetsin."

Gülümsemem başlayıp büyürken dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. Bedenim ateşi alan barut gibi patlamaya başladığında yerinden kalkıp dizime oturdu. Ellerim elbisesinin üzerinden tenini, belini sardı. Biri yetmiyordu, iki kolumu birden sardım. Kollarını boynuma dolayıp ellerini saçlarıma daldırdı. "Bir erkeğin gönlünü almak için biraz ucuz bir yol olabilir ama çok etkiliymiş, öyle dedi. Haklıymış."

Bakışları yüzümde ve saçlarımda gezinirken dudakları açılıp kapanıyordu ya, kan beynime çıkıyordu. "Kim verdi bu aklı?" diye sordum, zorla aldığım nefesimle.

"Selen!" dedi, küçük bir kahkaha attı. Selen'e bir teşekkür borçluydum. Buna ucuz diyeni de vururdum. "Konuşmak istemiyorum Ezel. Sonsuza kadar kapatsak olmaz mı?"

"Olmaz," dedim, o üzerini kapatabilirdi ama ben tereddüt istemiyordum. "Neden geldin?"

"Beni özlemedin, bir kez bile gelmedin," dedi, gelmemek için kaç uçuştan vazgeçtiğimi bilmiyordu. "Seni özledim," dedi, elleri yüzümün iki yanında duruyordu. Yanağıma tatlı bir buse kondurdu. "Sensizlik çok ağır, amacımı kaybetmiş gibi hissettim. Yaşamak için hiçbir zaman bir amaca ihtiyaç duymamıştım. Gün, güneş işte her gün yeniden yaşanırdı ama öyle olmadı. Güneş bile anlamını kaybetti, ısıtmıyor, huzur vermiyor." Gözlerime baktığında ellerimi tenine bastırdım. "İyi tarafından baktım."

"Nedir o?" dedim.

"Uğruna katil olunacak kadınım, adamım benim için gözünü bile kırpmadan bana dokunanı yakar."

Tam olarak öyleydi, çok daha fazlası varsa bile bir saniye düşünmezdim. Ona dokunacak eli kırmak değil, kökünden bile sökerdim. O benimdi, sadece benim. "Sonra..." dedi. "Gelip erkeğime sahip çıkayım da eller kapmasın, ben de katil olmayayım."

"Helen..." dedim, artık sabrım kalmamıştı. Burnumu özlediğim yere, boyun çukuruna yerleştirdim. Derin bir nefes alırken başımı

CamScanner ile tarandı

döndüren kokusuyla beynim uyuştu. Elleri saçlarıma tekrar daldı. "Seni özledim."

"Ama gelmedin."

"Her seferinde havaalanından döndüm."

"Yine de gelmedin."

"Sen geldin, gelmeni bekledim."

"Gelmesem gelmeyecek miydin?"

"Bugün sen gelmeden önce gelmeye karar veriyordum ki kırmızı ayakkabılarınla son gurur kırıntılarımı ezip parçaladın."

"Boşuna giymediğimi biliyordum."

"Beni delirtmek için giydin, başardın." Yüzüm boynunda duruyordu, dudaklarımı tenine bastırdım. "Sen de katilsin! Beni öldürüp gittin. Hem katilsin hem hırsız. Kalbimi çalıp öldürüp gittin."

Bedenini geriye çekerken başımı kaldırdım. Gözlerimiz birleşti, suratındaki gülüşü bile kurşun gibi içimden geçiyordu. "Sen beni kusurlarımla seviyorsun. Ben de seni aklımı kaçırmış gibi seviyorum."

Ruhumdan taşıp nefesime karışan, ilk kez tattığım o garip mutluluğun inlemesi aklımın son tozlarıydı. Uçup gitti. "Seviyorum, her şeyinle," dedim, elim saçlarının arasına karışırken, kendime yaklaştırdım. "Senin için ölüyorum Helen."

Dudaklarımız sertçe çarpıştı, kollarıyla başımı kendine çekip bastırdı. Ellerim sırtında, belinde tüm bedeninde arsızca gezintiye çıktı. Ona çok dokundum, elime geçen her fırsatta sarıp sarmaladım ama hep bir sınırım olmuştu. Duracağım yeri bilir gibi çekiniyor, bir yerde bırakıyordum. Bu öyle değildi, onu istiyordum. Dünyadaki son anımmış gibi, bir saniye sonra yok olacakmışım gibi istiyordum. Kendini benden koparırken derin bir nefes aldı.

"Karınca varacağı yere geldi. Yolu bitti. Şimdi yeni bir yola ihtiyacımız var," dedi, dur dese burada can verebilirdim. Kolumu bacaklarının altından geçirip ayağa kalktım. "Senden bir sürü karınca yapacağım," dedim, yatak odamıza giderken. Güldü, öptüm. "Birinci karınca, ikinci karınca, üçüncü, dördündü karınca diye seslenecеğim."

CamScanner ile tarandı

Yatağın ucuna ayakkabılarının üzerinde bıraktım. Tişörtümü başımdan çekip attım. "Seni seviyorum," dedi, dudaklarına kapanmadan önce, "Seni seviyorum," dedim, belini karayıp elbisenin fermuarına uzandım. Küçük başlığı aşağı çekip açarken birçok defteri orada kapattım. Yeni bir deftere Helenli sayfaların ilk satırını yazdım.

Ben çok şanslı bir adamım çünkü Helen'e sahibim.

CamScanner ile tarandı

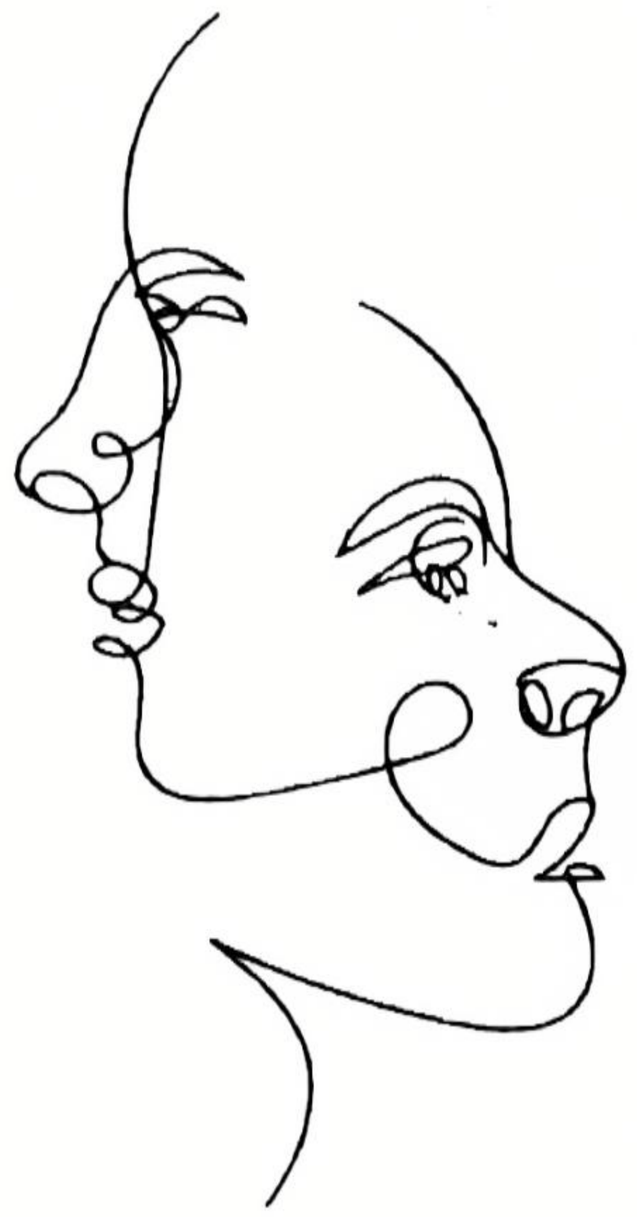

24. Ne Zaman Evleniyoruz?

Baştan kaybedilmiş bir savaşa aptallar girer.[30]

Helen...

"Helen..." diyordu, tatlı bir rüyadan uyanmak istemiyormuşçasına yastığa gömüldüm. "Helen..."

"Uyumak istiyorum." Bir süre ses gelmedi, boynumda dudaklarını hissedince bedenim bekliyormuş gibi gevşedi. Kulağıma, "Telefonun bir saattir deli gibi çalıyor, İzel arayınca açtım," diye fısıldadı. "Milyon tane de mesaj geliyor."

Gözlerim dehşetle açıldı. Görüş alanıma açık perdelerin saklayamadığı ışıklar girdi. Güneş mi o? Arkamı döndüm, Ezel ayakta tüm çekiciliğiyle dikiliyor, *al beni yatağa* dercesine bakıyordu. "Saat kaç?"

"On," dedi.

"Ne?" diyerek örtüyü üzerimden attım. Üzerimde Ezel'in tişörtü vardı. Burada bir odam ve bir sürü eşyam vardı ama onun eşyaları daha cazip gelip giymiştim. "Ezel!" diye bağırdım. "Ben geç

30. Payelll – Duman İzi.

CamScanner ile tarandı

kaldım!" Odanın içinde koşmaya başladım. Bu odadaki kıyafetlerimi giyemezdim ki. "Ne giyeceğim ben?" diyordum sağa sola dönerken. "Nilay kuaföre gidecekti, söz verdim yanında olacağım diye."

Suratına bakıp söylenirken o kaşları havada gerçekten mi gibisinden bakıyor ve gülüyordu. Tam arkamı dönecektim ki bileğimi tuttu. "Sakin ol, ben seni yetiştirim."

"Nereye Ezel, İstanbul'un o ucuna iki saatte gidiliyor, trafik de vardır. Ben kınaya ancak yetişirim."

"Sen şimdi sakince giyin, ben seni götüreceğim."

"Tamam," dedim omuzlarımı indirip. Öyle güzel, öyle tatlı bakıyordu ki kayıtsız kalamayıp sarıldım. Saçlarımdan öptü, sıkıca sararken yanağımı göğsüne yasladım. "Bitti mi Ezel?" dedim.

"Ne bitmesi, yeni başlıyoruz. Ne zaman evleniyoruz?"

Gülümseyerek geriye çekildim. "Teklifi görmem gerekiyor, bir de Helen olmam."

"Koş, giyin!" dediğinde ellerinden kopup eski odama koştum. "Elbisem Talya'nın evinde. Onu nasıl alacağım?"

"İzel getirir, ben arıyorum."

Selen, İzel, Beste, Defne ve Ceylin'i kınaya götürecektim. Bir çırpıda giyinip ayağıma spor ayakkabı geçirdim. Evden aceleyle çıkarken gece konsolun üzerine bıraktığım çantamı ve yanındaki kart anahtarımı kaptım. Arabaya binerken Ezel konumu giriyordu. "Ezel dairenin anahtarı bana nasıl geldi?"

Birkaç yere dokunup kemerini taktı. Araba çalışırken bana baktı. "Karan'a verdim, kızlardan biri bırakmış olmalı."

"Seni şeytan!" dedim. "Adamlarımı kendi işinde kullanıyorsun." Gülümseyip göz kırptı ve gaza bastı.

"Karan'ın işlerini sen mi açtın?" dedim.

"Dillendirme, çalışıyor işte. Bir seneye kadar tüm malzemeleri ondan alırız. Babama damat olmak kolay mı?"

"Sustum." Bedenimi ona çevirdim. "Akşam sen de gelir misin? Karan'ı da getir."

CamScanner ile tarandı

"Gelirim ama kadınlar arasında değil mi?"

"Yok, sokakta yapacaklar. Karışık. Hakan seni tanıyor, patronusun sonuçta. Sorana da patronum der. Dört ayda düğün yapmalarından zaten merak ediliyorsun. Orada sizi tanıyan yok ama biraz varoş giyinmen lazım."

"O ne demek?" derken güldü. "Jilet gibi takım çekip gelme, abartma işte. Bir gömlek bir kot yeter."

"Tamam," dedi başını sallayıp, elimi tutup dudaklarına götürdü. "Ne istersen o," dedi. Başımı omzuna yasladım. "Sevdiğim adam, bana kahve al."

"Sana kahveci alırım," dedi, yüz metre sonra durup indi ve alıp geldi. Yanında tatlı kurabiyeler vardı. O arabayı kullandı, ben ona kurabiye yedirdim. Sevmek, sevilmek ve bunu iliğine kadar yaşamak çok başka güzeldi.

Ezel beni Nilay'ın evinin önünde indirdiğinde dudağımı ısırıp etrafıma bakındım. Bilmem kaç milyonluk araba bu sokak için ilgi çekiciydi. Başımı arabanın içine uzattım. "Ezel," dedim.

"Yavrum..." dedi bedeniyle dönerek. "Akşam bu arabayla gelme, biraz ucuz olsun. Bu sokağın en yüksek geliri memur maaşıdır. Onlar en zenginleri, millete kendini sorgulatma."

Tatlı tatlı güldü. "Tamam," dedi. "Ya da dur!" dedim. "Sen benim senin evde kalan arabamla gel. Ben gece burada kalacağım, arabam gelin arabası olacak."

"Neden burada kalıyorsun?" dediğinde isyan eder gibi konuşmuştu. "Kına gecesinde kızın arkadaşları onu evinde kalır ve son gecesinde bir de evde eğlenir."

"Öyle mi?" derken suratında saçma bir hava belirdi. "Bir gece," dedim.

"Katlanırız artık," dedi. "Akşam görüşürüz," diyerek kapıyı kapattım. "Hadi hadi bas gaza." Kahkahasını saklayıp gaza basıp göz-

CamScanner ile tarandı

den kaybolurken ardından iç çekerek baktım. Başımı çevirince karşı komşuyla göz göze geldim.

"A! Helen sen misin?"

El salladım. "Benim Sema abla, nasılsın?"

"Kız, sana ne oldu? Ne kadar güzelsin."

"Ben de iyiyim abla, sağ ol," diye mırıldanıp başımı kaldırdım. "Sonra görüşürüz abla," diyerek Nilay'ın açık bina kapısına kendimi attım. İkinci kata koşar adım çıktım. Evin içinden gelen seslere aldırmadan zile bastım. Nilay açtı kapıyı.

"Sen neredesin?" diyerek kollarıma atıldı. Arkasından annesi İnci abla belirdi. "Helen..." dedi, kızını bırakıp onu kucakladım. "İnci abla, nasılsın?"

"İyi kızım, sen nasılsın?" dedi sıkıca sarılarak. "Çok iyi abla," dedim, beni salona çekiştirdi. Koltuğa otururken akrabaları ve bazı komşularımızı odada gördüm. "Ay Helen, Allah senden razı olsun kızım," dedi İnci abla.

"Ne oldu ki abla?" dedim şaşkınlıkla. Nilay'a baktım, yüzünü saklarken kalbim ağzıma çıktı. Annesine döndüm. İnci abla, "Hakan'a iş veren senin nişanlınmış, sayende garipler bir ev kurdu, parmak ısırdık. Damat bey de gelecek mi?"

"Çok şükür," deyip çekinerek gülümsedim. "Gelecek abla, Allah asıl senden razı olsun. Sen olmasan telef olur, giderdim. Beni sen büyüttün," dedim gözlerim dolarken. İnci abla da ağlıyordu. "O nasıl söz kızım, ne olacaktı, ne oldu ki? Büyüdünüz işte bir şekilde."

"Anne ağlıyoruz," dedi Nilay gözlerini silerken, bir anda yaklaşıp sırtımdan sarıldı. Kollarını boynuma doladı. Gözyaşlarım arasında gülümsedim. "Bırak şimdi, eğlence ne zaman başlıyor?" dedim.

Bir anda ortalık karıştı, Hakan gelip bizi aldı. Gözlerinin içine kadar gülüyordu damadım. Bir dünya teşekkür de ondan dinledikten sonra kuaföre geldik. Elbisem hâlâ gelmemişti. Saçlarımı bir omzuma attırıp farklı bir örgü şekli verdirmiştim. Makyajımı kendim yapmıştım kendi malzemelerimle. Ezel'in evinde ne varsa topla-

CamScanner ile tarandı

mıştım. Nilay ve on yedi yaşındaki görümcesi hâlâ devam ediyordu. Ayağa kalkıp kendime bakarken kapı açıldı.

Beş kadın oraya ait değilmiş gibi içeri girdi. Giyimleri, makyajları ve ayakkabılarına bakarken göz devirdim. Alınlarına tabela da taksalardı biz zenginiz diye, tam olacaktı. Neyse...

İzel elbisemi uzattı. "Al bakalım," dedi, alıp kızları tanıştırdım. "Selen benim eltim," dediğimde sırıttı. "İzel görümcem," dedim, İzel reverans yaptı. "O şanslı kadın benim," dedi.

"Beste, Ceylin ve Defne benim çok eski arkadaşlarım," dedim, Nilay onları tanıyordu. Oturduğu yerden hepsiyle selamlaştı. "Siz kaynaşın, ben giyinip geliyorum." Giyinme odasına geçip elbisemi korumalığından çıkardım. Tamam ünlü bir markaydı ama o kadar sadeydi ki bu anlaşılmıyordu. Parlament mavisiydi, düz uzun ve kalın askıları vardı. Giyinip torbadaki siyah ayakkabılarımı ayağıma geçirdim. Eşyalarımı toplayıp çıktım. Gelinin kız kardeşiydim, bu kadar olurdu.

Nilay'ın işi bitince elbisesini giymesine yardım ettim. Kına elbisesini kendisi almıştı. Kırmızı, parlak, biraz da kabarık askılı bir elbiseydi. "İnanılmaz güzelsin," dedim.

Onunla anlaşma yapmıştık. Düğün hediyesi almayacaktım ama gelinlik, gelin arabası ve düğün salonu benden olacaktı, eğer kabul etmezse ona villa alacağımı söylemiştim. Hakan ile kabul etmeye mecbur kalmışlardı. Gelinliğini Londra'dan getirmiştim. Beden ölçülerini tam alıp usta gelinlikçilere yaptırmıştım. Modeli kendi beğenmişti, 1800'lü yıllara ait elbiselere benziyordu ama çok kabarık değildi. Orta dereceli bir kabarıklığı var. Üzerinde dikilmiş gibi oturmuştu.

"Heyecandan ölmem, değil mi Helen?" dediğinde, tüm gözler onu gülümseyerek izledi. "İnsanın gelin olası geliyor," dedi İzel.

"Değil mi?" dedi Beste. "Ne kadar özel bir şey."

"Rüyalarda oluruz," dedi Ceylin. "Aşk bize uğramıyor."

"Şişt," dedi Selen. "Moral bozmak yok, herkes sırasını beklesin."

"Nilay, otur," dedim, bir tabure çektim. O otururken Selen ko-

CamScanner ile tarandı

lumu tuttu. "Sen bir gel bakayım," diyerek beni dışarı sürükledi. Meraklı, çatlamıştı. Dışarı çıkınca sıcak hava tenime çarptı. "Ne?" dedim.

"Ne demek, ne? Ne oldu dün gece?"

"Sen kilo mu aldın?" dedim aniden, yanakları dolgun göründü.

"Biraz aldım sanki. Ay Helen! Sana ne soruyorum?"

Sağıma soluma bakınıp yaklaştım. "Seni usta etmişim, taktik işe yarıyormuş." Önce usul başlayan gülüşü şen bir kahkahaya dönüştü. "Barıştınız mı?"

Elimi havada salladım. "Çok sıcak bir barışmaydı."

"Seni gidi, seni," derken koluma çimdik attı. Kolumu ovalarken yüzümü buruşturdum. "Barıştık."

"Çok sevindim, çok şükür ama sana söylemek istediğim bir şey var," dedi, biraz daha yaklaştı. Birkaç metre aşağımızdan insanlar gelip geçiyordu. Kulağıma doğru fısıldı, duyduklarımla kaşlarım havalandı ve geriye çekilen Selen'e baktım.

Hava henüz kararırken sokağa masalar sandalyeler kuruldu. Işıklandırmalar takılıp orkestra yerini aldı. Bu gece bu sokak bize ait olacaktı. Işıkların aralarına balonlar, renkli süslü ipler asılırken izledim. Mahallelinin gözleri üzerimdeydi. Bakıyor, aralarında fısıldaşıp duruyorlardı. Aynı şehirde iki farklı kadını oynuyordum, biri şehrin elit kesiminde, diğeri bir ucunda varoşların saflığındaydı. Helen Avnigil olduğum bir gün duyulur muydu, bilmiyorum ama Hazneci olacağım kesin duyulacaktı.

Bir saat içinde tüm mahalle yerlerini almış, müzik evlerin camlarını titretircesine çalmaya başlamıştı. Işıklar yakılmış, gelin hanım yerine oturmuştu. Benim ekipten İzel ilk kez izlediği şeylere aptal aptal bakıyordu. Allah'ın eliti, ne bilsin varoş kınasının ne olduğunu, ona bakarken kahkaha atıyordum. Mahallenin gençleri ekibimi dikizlerken bile çok eğleniyordum. Nilay'ın arkasından keyifle eski

CamScanner ile tarandı

mahallemi ve insanlarımı izliyordum. Bu insanlar annem öldüğünde bana kanat açmıştı. Hepsinin her gün evime tencere tencere yemek taşıdığını hatırlıyordum. Ben iki Helen olmayı da çok sevmiştim.

"Helen," diyen ses döndüğümde Nilay da benimle başını çevirdi. Murat karşımda duruyordu. Ben bu süklüm salakla evlenmeyi düşünmüştüm. Ezel'i düşününce kendime güldüm ama o ona gülüyorum sandı ve sırıttı.

"Murat nasılsın?" dedim, birkaç adım yaklaştım. Uysaldı, hem de her zaman. Zaten onu idare edeceğimi düşündüğümden hayatıma almıştım.

"İyi, sen de çok iyi görünüyorsun."

"Ah..." dedim. "Çok teşekkür ederim. Ne yaptın, nişanladın mı?"

"Hayır, neden nişanlanayım ki? Beni terk ettin."

Bu hâlâ orada mıydı?

"Sen nişanlanmışsın, öyle diyorlar," dedi parmağıma bakıp. Parmaklarımda yüzük yoktu. Koca koca pırlantaları burada takamayacağım için yanıma takı almamıştım. "Yüzüğün yok, yalan mı?" dediğinde onu terslemeye hazırlanıyordum ki belime sarılan elin sahibini tanıdım. Dönmeme bile gerek yoktu, bedenim onu tanıyordu. "Aceleyle yüzüğümü unutmuşum, nişanlım."

Murat, Ezel'i kindarca süzdü. "Hayırlı olsun," dedi arkasına bile bakmadan kaçarken. Dönerken kahkaha atmamak için dudaklarımı sıkıca kapattım. "Korktu," dedim. "Ne zaman geldin?"

"On dakikadır seni izliyorum, arabayı arka sokağa bıraktım."

"Hoş geldin, kimle geldin?"

"Karan ve Tekin. Tekin artık karısını hiçbir yerde yalnız bırakmıyor."

"Neredeler?" dediğimde etrafıma bakındım. En arka masalardan birinden Karan abi elini salladı, ben de ona salladım. "Kızların masasına alayım sizi," dediğimde elimden tuttu. Tüm meraklı gözlerin altında beni arkasına kattı. "Nilay," dedi yanından geçerken. "Çok güzel görünüyorsun."

"Sağ ol abim," dedi arkadaşım utanarak. Mahallenin süslen-

CamScanner ile tarandı

miş, ortalarda boy gösteren genç kızları Ezel'e beğeni dolu bakışlar atıyordu. Eli bendeydi, gönlü de. Karan'la Tekin'in olduğu masaya geldiğimizde Karan abime sarıldım, sonra da Tekin'e geçtim. "Naber sevgili biraderim," dedim, geldiğimden bu yana ilk kez görüyordum. Elimi açtığımda çak yaptı. "İyilik Helen."

"Hadi kalkın, sizi hanımların masasına götüreyim," dedim, Tekin ayağa kalktı. "Gideyim, karımın yanında olayım," dedi Karan'ın arkasına dolanırken. Hanımcı oldu sonunda, ağzım kulağımda gülüyordum. "Hadi abi," dedim Karan abi zorla kalktı. "Emin misin?" dedi.

"Yeter Karan!" dedi Ezel. "Sen İzel'i yola getir, babam bende."

Korkuyordu ama hiç faydası yoktu. "Hadi abi, Ezel haklı." Önden yürüdüm, gelin masasının hemen çaprazındaki masaya üç sandalye daha çektim, İzel'in yanındaki Beste'yi dürterek kaldırdım. Anlayıp usulca sıvıştı. İzel bana bir bakış atıp oynayanları izlemeye geri döndüğünde Karan'ı yanına oturttum. Tekin de karısının yanına oturup koluyla sarıp Selen'i kendine çekti. Ben de Ezel'in yanına oturdum. Birazdan erkek evi de gelirdi.

Nilay haber vermiş olacak ki annesi İnci ablayla babası Ünal abi yanıma gelince Ezel ile ayağa kalktık.

"Hoş geldiniz, Hakan'ın patronuymuşsunuz. Şeref verdiniz," dedi Ünal abi Ezel'le el sıkışırken. "Hoş buldum, estağfurullah."

"Hoş geldin oğlum," dedi İnci abla, bakışları bana kaydı. "Size de hayırlı olsun, Helen benim kızım gibidir. Çok mutlu olduk, Allah tamamına erdirsin."

"Sağ ol anacığım, yakında diye düşünüyoruz. Helen sizden çok bahsetti, sizi çok ayrı seviyor. Düğünümüze de bekleriz."

"Elbette geliriz," dedi Ünal abi. "Sefa getirdiniz, keyfinize bakın."

"Sağ olasın," dedi Ezel, biz yerimize otururken onlar kızlarının yanına yürüyordu. Göz ucuyla İzel'e baktım, kaçırmıştım, fark etmişti. Bir oynayanlara bir Karan'a yandan bakışlar atıyordu.

"Ya hadi, biz de oynayalım," dedi Selen.

CamScanner ile tarandı

"Valla ya, oturmaya mı geldik," dedi Beste.

Kızlar kendilerini kaybeder gibi eğlenirken erkek evi geldi, ortalık ikinci bir cümbüş yerine döndü. Kına yakılırken, Nilay testiyi kırarken ve gece sonuna kadar deli gibi eğlenirken doldu zaman. En son gördüğüm manzara Karan'ın İzel'in elinden tutup çekiştirip götürmesiydi.

Bütün gece bir bakıp bir kaçan kadının canına tak demişti. Bu kadar da olmamalıydı, onun için hayatını değiştirmişti, sebebi o olmuştu ve çok da güzel olmuştu ama işte çabalıyordu. Ne olurdu bir güzel bakış alsa, bir tatlı söz veya bir elini tutsa. Yanındaki adamlar sevgilerini göstere göstere yaşarken kendini kötü hissetmişti. O da istiyordu sevmek, sevdiğini göstermek.

İnsanlar dağılırken, "İzel biraz konuşalım," dedi.

"İstemiyorum," diyen kadına bakıp elini tuttu. Boşa kürek çekiyorsa da anlasındı. "Ne yapıyorsun?" dedi İzel, kolunu çekti ama Karan da çekti. "Gel!" dedi buyurgan bir sesle. İzel istemese de elini alamadığı için peşine düştü. "Bırak! Yürüyebiliyorum."

"Bana doğru olmuyor o adımlar İzel." Bırakmadı bileğini, sokaktan çıkıp arka sokağa dolandılar. Arabasının kapısını açıp girmesini bekledi. "Arabam burada," dedi İzel.

"Seni kaçırmıyorum, arabanı alırsın."

"Sinir bozucu olma."

"Sinilerimi bozma o zaman."

İzel binerken ağzının içinde homurdanıyordu. Karan da kendi yerine geçip arabayı çalıştırdı. Birkaç sokak öteye, bir park alanının yanına park etti. "Çıkalım," dediğinde İzel çantasını arabaya bırakıp indi. Park boştu, saat gece on ikiydi. Normal bir boşluktu, en yakınlarında olan banka oturdular.

Karan İzel'e bakıp cesaretini topladı. "Beni istemiyor musun İzel?"

CamScanner ile tarandı

İzel'de cevap yok, başını aksi yöne çevirdi. İstiyordu, ölür geberir gibi istiyordu ama işler çok yanlış yerden başlamıştı. Söküğün başlangıcını bulamıyor, bulamadıkça karışıyordu.

"İzel, ben senin için çabalıyorum. Boşuna mı?"

İzel'de ses yok.

"Babandan kız alacağım diye dişime tırnağımı taktım, sökmeye çalıyorum. Vermeyeceğini bile bile deli gibi çırpınıyorum. Sen de biraz yardım etsen, yolumuz açılacak gibi."

İzel omuz silkti.

"Sana konuşuyorum İzel, kime diyorum?"

"Bağırma bana!" dedi İzel ona dönerken. "Ne dememi bekliyorsun?"

"Konuşman için bağırmak mı gerekiyor İzel? Ne bekleyeceğim, sevmiyorsan söyle! Peşinde itine döndüm ve sen bir kez dönüp bakmıyorsun."

"Farz et ki sevmiyorum, ne yapacaksın?"

Karan'ın bakışlarına acı çeken parıltılar indi. Park lambaları altında İzel onun kedere bürünen parlak koyu gözlerini gördü.

"Ne yapayım İzel? Beceriksiz bir hırsızmışım, kalbini çalamadım demek ki." İzel'e dönük olan bedenini çevirip önüne baktı. Havada tek bir rüzgâr esintisi bile yoktu, salıncaklar boş duruyor, sallanmıyordu. "Tamam, hadi seni bırakayım," derken sesinden hüzün damlıyordu.

"Ama böyle olmaz ki." dedi İzel. Karan başını salladı. "Olmuyormuş, evet, anladım."

İzel ona bakarken dudağının ucu kavislendi. "Olmayan ne?"

"Sen işte... Ben elmayı seviyorum diye elmanın da beni sevmesini beklemek[31]. Olmuyormuş."

"Olmayan o değil Karan," dedi yumuşacık bir sesle.

"Neymiş?" dedi Karan, sallanmayan salıncağa bakıyordu. Hiç

31.Nazım Hikmet Ran, Tahir ile Zühre Meselesi şiiri

CamScanner ile tarandı

esmiyordu, hiç. İstanbul son sıcak ayındaydı. Havada nem çoktu ama aşk acısı cehenneme düşmek gibi yakıyordu onu.

"Seni gören, sıfatına bakan da bir şey zanneder biraz sert ol, benim de, ne o öyle İngiliz beyi gibi? Bir peki madam demediğin kaldı."

Salıncağa bakan gözlerini kırpıştırdı. Sözlerle anlam yüklerken kaşları çatılmıştı. Başını çevirip İzel'in yüzüne baktı. "Ne?"

"Benden diyorum, çabuk vazgeçtin. Babam vermezse de böyle karşısında *peki* diyerek dönüp gidecek misin? Eğer öyle bir düşüncen varsa şimdiden söyle, ben boşa kendimi üzüp durmayayım."

"Hayır!" dedi can havliyle. "Ben... Hiçbir zaman sert biri olmadım. Görünüşüm böyle ama içimden gelmez öyle şeyler. O başka bu başka İzel. Beni sevmeyeni zorla bir eve mi kapatayım? Kendime mi zincirleyeyim? Baban zaten seni vermeyecek, ben ona hazırım."

"Tut ki vermedi, ne yapacaksın?"

"Karşısına geçip isteyeceğim, vermezse bir daha isteyeceğim."

"Vermiyor adam, vermiyor," dedi İzel.

"Bir daha isterim."

"Vermiyor Karan, kovdu seni."

"Tamam ulan!" diye kükrerken ayağa kalktı Karan. "Kaçırırım ben de."

Öylece birbirlerine bakıp kaldıklarında İzel güldü, gülüşü önce kıkırtıya sonra kahkahaya dönüşürken Karan tuzağa düştüğünü o an fark etti. Eli havada kalmıştı, çekerken doğruldu. "Dalga mı geçiyorsun?"

"Neler yapacağını merak ediyordum," dedi İzel, ayağa kalkıp karşısına geçti. "Bu kadar pasif kalmanı beklemiyordum. Hiç sesin sedan yok Karan. Aylar oldu, anladık bir şeyler için çabalıyorsun ama kimin uğruna yaptığını unuttun."

"Ne demek kimin uğruna? Senin uğruna hepsi ama sen o kadar sert çıktın ki yüzüme bile bakmadın. Sabırla bekledim, beklerim de."

"Ben o kadar sabırlı değilim, sen sabrederken kinleniyorum. Eee! Parayı bulunca beni beğenmez dedim."

CamScanner ile tarandı

Karan kaşlarını çattı, bir adımla kadının burnunun ucunda bitti. İki elini de tutup aralarında havaya kaldırdı. "O nasıl bir düşünce İzel? Ben böyle mi hissettirdim?"

"Düşündüm, düşünmemem imkânsızdı. Sen işini kurup büyürken ben unutuldum. Karşıma bile çıkmadın, ispat dedim diye holding patronu olunca mı karşıma çıkacaktın?"

Biraz daha tanınmayı, büyüyüp kazanç sağlamayı düşündüğü doğruydu ama İzel'in bu düşüncesi aklından bile geçmemişti. "Yok öyle bir şey, biraz daha beklerdim, zaten beklemem de gerekiyor. Şimdi değil."

"O zamana kadar gönlümü hoş tutman gerekmiyor mu Karan? Uzak mı duracaksın?"

Karan elini İzel'in yüzüne yasladı, kadının gülen yüzüne bakarken tekrar tekrar âşık oluyordu. "Sen de ki, Karan kapımda köpeğim ol, ben onu bile olurum."

"Sevgilim ol Karan, sevdiğim ol."

"Sen benim yârim ol İzel. Ben seni çok seviyorum."

İzel başını yana yatırdı. "Hiç duyamayacağım sanıyordum. Öp beni!"

Sokak lambalarının altında Karan ona güneş gibi sıcak bir gülüşle bakarken İzel aşkı yakaladığını ilk kez hissediyordu. Eksikler hatalar görmek istendiğinde göze batardı, batıyorsa onun adı aşk olamazdı. İzel'in gözünde Karan âşık olduğu adamdı, geçmişi umurunda bile değildi. Sevip sevildikçe de umurunda olmayacaktı. Bu tahminen sonsuza uzanan bir zaman dilimine tekabül edecekti. Karan onu öperken ayakları yerden kesildi. Bulutlar aslında pembeydi, tozpembe.

Karan otuz beş yıllık hayat değil, upuzun boşluğun içinden çıkar gibi sahiplendi. Tüm acılarını unutur gibi, yeni tertemiz bir sayfaya atlar gibi... Hayatı boyunca bir kadının onu böyle iki sözüyle yeniden doğmasına neden olacağını tahmin edemezdi. Canlı kanlı yaşıyordu, İzel kollarının arasındaydı. Gelecek hiç bu kadar güzel görünmemişti.

CamScanner ile tarandı

25. Gülmek Ayıp mı?

O yolları yürümeden o köye varamayacaksın. Köy güzel mi virane mi bilemeyeceksin. Git, ne istiyorsan onu yaşa.[32]

Helen...

Kırmızı düz, dar ve şık elbisemin altına meşhur ayakkabılarımı giydim. Saçlarımı ensemde atkuyruğu yaptırdım. Rujumu sürdüğümde Nilay, "Hakan gelmiş, kapıdaymış," dedi.

Damat bey bizi dünkü kuaförden almaya gelince dışarı çıktım. Arabama baktım, plakada H ve N harflerine gülümsedim. Arabanın kaputuna takılmış tüller ve kırmızı kurdeleler, kapılara takılmış gümüş gelin telleriyle gözlerim doldu.

"Ağlıyor musun kız?" dedi Hakan, smokinin içinde dergilerden fırlamış modeller gibi görünüyordu.

"Çok duygulandım," dedim yüzüme hava verirken. "Bugünü çok bekledik."

Hakan yanıma gelip karşımda durdu. "Sana çok şey borçluyuz hepsi senin sayende. Sağ ol bacım," dediğinde gözlerim yedinden doldu

32. Payelli – İmera Fera.

"Makyajım bozulacak, ağlatma be!"

"İlk kızımıza Helen adını vereceğiz, erkek olana da Ezel. Bu kadarını yapabiliyoruz."

"Hakan!" dedim arkamı dönerken. Gözlerimden bir damla düşüp kurtuldu. Burnumu çekip derin bir soluk aldım. "Sus! Konuşma."

"Tamam," dedi gülümseyerek. "Nerede gelinim?"

"İçeride, hadi gel." Kapıyı iterek içeri girdiğimde kuaför kadınlar Nilay'ı arkasına almıştı. "Bahşiş istiyorlar damat," dedim.

Hakan elini cebine atıp hatırı sayılır parayı çıkardı. "Gelini alabilirsiniz," diyen genç kadınlar geriye çıktığında, Nilay birkaç saat sonra kocası olacak Hakan'a gülümsedi. Hakan büyülenmiş gibi bakarken kımıldayamadı. "Hakan!" dediğimde bana baktı, ayılır gibi gülümsedi. "Alsana gelinini."

"Alayım, değil mi?" dedi yanına gidip kolunu uzattı. "Çok güzelsin Nilay."

"Sen de müstakbel kocam, çok yakışıklısın."

Tekrar bir ağlama nöbeti yaklaşırken, "Ağlayacağım ama hadi gidelim," diyerek Nilay'ı arkaya oturttuk. Hakan da yanına bindi, küçük görümce de şoför yanına oturdu. Arabanın direksiyonuna oturdum ve kornaya bastım. "Kırk yıl düşünsem gelin arabanı kullanacağım aklıma gelmezdi," dedim arkaya doğru dönerek.

"Bunu bir de bana sor Helen," dedi Nilay. "Bas gaza aşkım, bas gaza."

İkimiz de kahkaha attık ve gaza bastım. Mahalleye girerken kornaya yüklendim. Gelini görmek için camlara üşüşen komşular, gelin evinde bekleyen akrabalar balkona çıktı. Hakan, Nilay'ı eve çıkarırken benim adamım kendi aracını arabamın arkasına park etti. Nilay çıkmıştı, adımlarımı ona çevirdim.

"Adamım..." dedim, öpemedim ama aşkla baktım. Arabadan inerken giyimine baktım. Jilet gibi takımını çekmişti, yıkılıyordu. Yer sallanıyor, başımı döndürüyordu. Bir takım bir adama bu kadar yakışır mıydı? Acımasızdı. Elini yanağıma bırakıp başparmağıyla

CamScanner ile tarandı

benimi okşadı. Bakışları yüzümde dolanıyordu. "Yine kırmızı giymişiz," dedi ayaklarıma baktığında tek kaşını kaldırdı. "Bu gece eve gelirsin herhâlde?"

"Yok, Hakan ve Nilay ile gerdek gecesine katılacağım."

Öyle güzel bir kahkaha attı ki kalbim sızladı. "Gülme, gören olacak."

"Gülmek ayıp mı?"

"Güzel gülüyorsun, birinin aklında kalır. Katil etme beni."

"Tamam," dedi. "Ne zaman çıkacaklar?" dediği sırada Hakan dışarı çıktı. Ezel'i görünce bize doğru yürüdü. Elini uzattı hemen, "Hoş geldiniz Ezel Bey," dedi.

"Merhaba Hakan, her şey yolunda mı?"

"Son derece yolunda, şimdi gidiyorum ama yarım saate konvoyla almaya geleceğiz. Düğün salonuna geçeceğiz."

"Tamamdır, hadi sen git."

Hakan'a arabamın anahtarını uzattım. "Balayından dönünce eve bırakırsın, ben burada olmayacağım," dedim.

"Aslında hiç gerek yoktu Helen. Şirketin arabası var."

"Bu da şirketten," dedi Ezel, şen gülüşüyle. "Hadi geç kalıyorsun."

"Sağ olun," dedi koşar adım arabaya binip gaza basıp gitti. Ezel'e döndüm. "Yukarı çıkalım, burada bekleyemeyiz."

"Çıkalım ama şunu al," dedi cebinden bir şey çıkardı. Parmaklarının ucunda tektaş yüzük duruyordu. "Nişan yüzüğünü evde unutmuşsun," dedi, mahalleli beni nişanlı sanıyordu ve bir yüzüğüm bile yoktu. Elimi uzattım. "Tak bakalım."

"Sokak ortasında nişanlandığımızı torunlarımıza anlatırız artık," dedi elimi tutarken. Yüzüğü parmağıma geçirirken gözlerime baktı. "Bizde anlatacak konu çok," dedim, ağzım kulaklarımdaydı. Altın daire parmağıma girdi. Taşına baktım, biraz daha abartsaydın. Kafam kadardı. "Pırlanta mı?"

"Elmas," dedi, elini elimin altından geçirdi, parmaklarımızı ke-

CamScanner ile tarandı

netledik. "Pırlanta yanında sönük kaldırdı. Sırada alyans var, yanına takarsın artık."

"Olur," dedim. "Bu bir teklif mi?"

"Değil tabii ki."

"Bana öyle uçuk kaçık bir teklif hazırlama. Uçaktan falan atlamam, mumlu yemek de sevmem. Gökyüzüne adımı falan yazdırma bak, bozuşuruz. Diz çökeyim deme, hayır derim. Diz çöken erkekler kadar itici gelen başka erkek türü yok. Bak, şöyle sokak ortasında nişan kadar basit ama güzel olmalı. Ya aman Ezel, al bir yüzük, konuyu kapatalım. Şart mı?"

"Bilmem, şart mı?" dedi göz kırparak.

"Değil. Ne saçma şey, sevdin, beğendin, evlenmeye karar verdin. Benimle evlenir misin demek nedir Allah aşkına? Bu yolun amacı bu zaten."

"Tamam," dedi, kolunu omzuma sardığında eve yürüdük. Gelini almaya gelinceye kadar Ünal abiyle balkonda çay içen Ezel'e arada gidip gelip baktım. Keyfi yerinde görünüyordu. Hey gidinin yalı çocuğu, yoksul bir semtte eski püskü evin balkonunda çay da mı içerdin sen? Ah... Seven ne yapmaz...

Nilay'ı evden çıkarmak son derece sancılı geçmişti. Anne babasının evinden kendi evine mutlulukla gidiyor olsa da artık o evde yaşamayacaktı, acısı anne babasına kalmıştı. Gelin arabasını ben sürdüm, yanıma küçük görümce bindi. Ezel konvoya katıldı. Salonda kızlar ve beyler için bir masa ayırmıştı Nilay. Onları o masaya yönlendiriyordum. Tekin ile Selen birlikte geldi. Anıl, Beste, Defne ve Ceylin bir geldi.

Yerlerine oturdukları sırada, "Karan abi nerede?" diye sordum. Beşinin de yüzünde gizli bir gülüş belirdi. "İzel'i almaya gitmişti," dedi Ceylin.

"Aaa!" dedim Ezel'e bakarken. "Senin haberin var mıydı?"

"Yo..." dedi dudak büküp.

"Bak, geliyorlar," dedi Anıl, arkama dönünce Karan'ın elindeki İzel'in elini görünce gevşeyerek gülümsedim. Ayakta duruyordum,

CamScanner ile tarandı

ellerimi Ezel'in omuzlarına atıp sıktım. Bir elini elimin üzerine bırakıp okşadı. İkisi el ele gelip yerlerine otururken Ezel onlara bakmadı. Eh, nihayetinde bir abiydi. Karan da aralarındaki mesafeyi korudu.

Nikâh şahitleri olduk, Hakan'ınki Ezel, Nilay'ınki ben. Takı takmayacağım yalanını unutup onun için aldığım altın bileziği koluna taktım. İleride bozdurup ev alma hayallerini olduğunu bildiğimden böyle bir hediye seçmiştim. Bana kızar bakışlarını görmezden gelip arkadaşıma sıkıca sarıldım. Ezel de Nilay'a şık bir bileklik, Hakan'a bir saat almıştı. Bunlardan hiç haberim olmamıştı.

Düğününün sonuna geliyorduk. Arkadaşımın mutlu gününde hiç oturmadan koşturmanın mutluluğunu iliklerime kadar yaşıyordum. Önümüzdeki seneler boyunca güzel anacaktık. İnsan özel günlerinin kıymetini bilmeliydi. Evlilik bence en özel gündü. İyi bir adamla ve iyi bir kadınla yapıldığında iki cihan saadetiydi.

Artık evlerine gitme vakti gelmişti. Benimkiler de gitmemişti, şimdiye kadar giderler diye ummuştum ama hepsi çakılı gibi masada oturuyordu. Salonun yarısı doluydu, bazı komşular, Nilay'ın mahalleden, okuldan ve işten arkadaşları vardı. Aile üyeleri zaten çeyrek salon ediyordu.

Nilay dans pistinin bir ucunda durdu, çiçeğini atacaktı. Beste, Ceylin ve Defne de koşarak ve gülüşerek gelip yerlerini aldı. Nilay'ın arkadaşlarından birkaçı da vardı. İzel de saçını savurarak asil adımlarla geldi. "Benim neyim eksik?" diyerek güldü.

Ben girmedim, nişanlımın kolu omzumdaydı. Salonun beton kolonuna omzunu vermişti, ben de onun önünde ona yaslanıyordum. Kolunu göğsümün üzerinden geçirip eliyle çıplak omzumu usulca okşuyordu.

Nilay arkasını döndü. Nasıl mutluydu, onun sevincini kalbimde yaşıyordum. Başımı Ezel'in başıyla omzu arasına yasladım. Nilay çiçeği kaldırıyor, atıyor gibi yapıyordu. Fonda bir müzik çalıyordu.

Değmesin hüzün saçının teline

Değmesin yüzüne acılı bir bakış

Girmesin uykuna bile ayrılık

CamScanner ile tarandı

Sen hep böyle sevdalara yakış

Boyasın hep yeni renklere seni hayat

Beyazın çok olsun siyahlara inat

Kalbin yarım kalmasın hep bütün dursun

İşte budur hakiki bir saltanat

Değmesin bu hüzün

Canın canım olsun sonsuza kadar

En büyük derdi omzuma kadar

İçimdeki sen benden de büyük

Kışlar uzamaz hiç yanımıza kadar[33]

Müzik içimden geçiyordu, o kadar huzurlu hissediyordum ki aklımdan tek bir kötü şey geçmiyordu. Nilay çiçeğini kaldırdı, "Hadi at," sesleri isyanlarla çıkıyordu. Çiçeğini kaldırdı, başının üzerine kadar çıkarıp durdu. İndirip yanıma doğru yürümeye başladığında kocaman gülümsedim. Önümde durup çiçeğini bana uzattı. Ezel'in kolundan çıkarken doğruldum. "Nilay..." dedim, gözlerim dolarken.

"Bu senin," dedi, ellerimle çiçeği kavrayıp aldım. Nilay'ın açtığı kolların arasına girdim. "İyi ki sen Helen..." dedi kulağıma. "Seni seviyorum arkadaşım."

"Ben de seviyorum," dedim, ellerimiz ayrılırken kocasını yanına seğirtti. Ezel'e nemli gözlerimle bir bakış atıp eski yerime döndüm. Beni büyülü, sevgi dolu bakışlarıyla kollarına çağırdı. Adamımın göğsüne yasladım. Bir eli elimi tuttu, görüş alanıma getirirken diğer elindeki altını gördüm. Tektaşın yanına sade parlak altın halkayı geçirirken koca salon bizi izliyordu. Alt dudağımı ısırdım, gözlerim yeniden doldu. Ne zaman bu kadar sulu göz olmuştum, bilmiyordum. Elimi biraz uzaklaştırıp havada tuttu. Kulağıma, "Canın canım olsun, sonsuza kadar," dedi fısıltıyla.

Olsun ulan! Olsun! Olmazsa yansın bu dünya! Yıkılsın dağlar, taşsın denizler. Yaşlı gözlerle ona döndüm. "Olsun!" dedim.

33. Han Çelikcan - Sonsuza Kadar, besteci Zeki Güner.

CamScanner ile tarandı

Kollarına atıldım, doğrulup iki koluyla sardı. Ayaklarımı yerden keserken belimi sıkıca tuttu. Islık ve alkış sesleri kulaklarımda çınladı.

"Bir dakika!" dedi Karan, Ezel'den kopup ona döndüm. Ters bir bakışla bakıyordu, anlayamadım.

"Bu kız istenmeden gelin olamaz. Babana söyle, benden isteyecek."

"Öyle mi?" dedi Ezel. "Aynen böyle ileteceğim. Nasılsa sıra bize de gelecek."

"Ben aşiretimle kapına dayanacağım, sen rahat ol," dedi Karan.

Bir kahkaha bıraktım, zavallı İzel ve zavallı ben...

Helen...

Ay ışığının vurduğu odada, başı göğsümde yatan adamın saçlarını karışık değilmiş gibi daha fazla karıştırıyordum. Onda sevdiğim şeylerden biriydi bu, sadece bir tanesi. Onda sevdiğim çok fazla şey vardı.

Yorgunluktan bayılmak üzere girdiğim evde hâlâ gözüme uyku girmemişti. Rahat, huzurlu ve anlatılmaz mutlu iki gün yaşamıştım.

"Talya'nın saçları çıkmaya başladı," dedim. "Kaş ve kirpikleri de. Bir seneye kadar saçları taranır hâle gelirmiş."

"Sevindim, bir gün elbette gelecekti ama duymak mutlu etti," dedi başını göğsümden alıp yastığa bıraktı.

"Burada dördüncü günüm. İki güne geri dönmeliyim." Yan dönerek ay ışığının yüzüne vurmasını izledim.

"Seninle geleceğim, birkaç gün kalır, dönerim."

"Olur ama Hera'yı çok yalnız bırakamıyorum. Okul da bitiyor, artık hep yanımda olacak."

"Olsun, sen de benim yanımda olmuş olacaksın."

CamScanner ile tarandı

"Hep seni sordu, anne kavga mı ettiniz, anne bize küstü mü, anne neden gelmiyor, anne, anne, anne..."

"En azından ona bunu yapmaya hakkım yoktu," dedi. "O bir çocuk. Ona bir özür borcum var."

"Senin yokluğunda Tekin ile kaynaştı. Tekin onu gün aşırı görüntülü aradı, konuştular, gülüştüler."

"Amcası sonuçta, bir yandan iyi olmuş."

"Bir de Eymen var, onunla tanıştım."

Elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına itti, parmakları yüzümde gezinmeye başladı. "Nasıl biri?"

"Talya gibi biri," dedim küçük bir kahkaha bıraktım. "Nasıl yani?" dedi.

"Tıpkı onun gibi konuşuyor, onun gibi her şeyin mantıklı yanından bahsediyor. Kardeşimi seviyor, ona bakarken gözleri parlıyor ve elini hiç bırakmıyor. Şey gibiler..." dedim biraz düşünüp. "Aristokrat çiftler gibi. Duruşları, konuşmaları, bakışları ve ses tonlarından asilzadelik akıyor. Talya onun yanında on beş yaşında gibi eli ayağına dolanıyor, hasta olduğunu unutuyor. İlk tanışmamızda bana, 'Ben onu çok bekledim,' dedi. İnanılmaz beyefendi biri, tanışmalısın."

"Merak etmedim desem yalan olur. Gidince bir yemek yeriz."

"Çok güzel olur. Talya ile bir pedagoğa gittik ve ona annesinin yerine geçtiğimi anlattık. Hera'ya bunu nasıl açıklayacağımızı danıştık. Yakın bir zamanda söylememiz gerekiyor. Talya dönmek istemiyor, oradaki yaşamına alıştı. Sakinlik ona huzur veriyor ve Eymen'in tüm hayatı orada. Hera ortaokula geçti, annesi Londra'da okumasını istiyor ve Hera da buna çok hevesli. Oradaki arkadaşlarını seviyor."

Burnumun ucuna dokundu. "Ve... Senin buraya dönmen gerekiyor çünkü ben ülkemi seviyorum."

"Burayı ben de seviyorum. Gezmek görmek başka, sürekli yaşam alanı olması başka. Ait hissetmiyorum. Sevdiklerimin hepsi burada, canım sıkılsa Selen'i bulamam. Onunla konuşmaya bayılıyorum."

"O da sana bayılıyor."

CamScanner ile tarandı

"Eltim de eltim," dedim kahkaha atarak. Başımı yastığa bırakıp Ezel'in parlayan gözlerine baktım. "Selen bana bir şey söyledi," dediğimde gülüşü soldu, ne dediğini biliyordu. "Onların ölümünde parmağın olmadığını söyledi, sormuyorsun bile çünkü sana daha önce bunu bana söylemeni istedi ve sen yapmadın."

"Bir şey değişmedi, değil mi?"

"Kendime inatçı derdim, sendeki inat deveyi yere serer. Evet, değişmedi ama iki ay geçip gitti."

"Sonuçta buradasın," dedi, elini başımın altından geçirip kendine çekti. Yanağımı göğsüne yasladım. Hiçbir güç beni buradan alamazdı, yerim de evim de burasıydı. "Ezel... Onlara ne oldu?"

"Duymak istemezsin." Parmakları saç diplerimde geziniyordu. Aslında bilmek istiyordum. "Bilmek istiyorum," dedim.

"Tekin'e ve kardeşine saf duygular besleyemezsin."

"Kimse kardeşime olan bakışımı değiştiremez. Tekin özünde iyi bir insan, canı yandı ve yakmak istedi. Bilmiyorum, anneme bir şey yapmış olsalardı belki benim de o kadar masum düşüncelerim olmayacaktı. Söyle bana!"

Derin bir nefes alırken başımı kaldırıp yüzüne baktım, tavana bakıyordu. "Ayaklarına beton döküp Karadeniz'e gömüldüler. Talya bunu anne ve babası için istedi, Tekin de karşı çıkmadı. Ölmeden önce itiraf ettiler. Selim'i sarhoş edip kafasını uçuran bir şey vermişler. Trafik kazası olduğu için otopsi istememiştik, bilemedik. Tekin annesini ve babasını doğal görünen yoldan kaybedince onun da aklına böyle bir şey gelmemişti. Yavaş yavaş zehirlemişler, en sonunda da kalp krizi geçirdiler. Talya da gen testinde çıktı ama onlarınki doğal ölüm olarak kayıtlara geçti ve biz bunun arkasında bir şey aramadık, aklımızın ucundan bile geçmedi. Baban ve Melek teyzeyi de anlattılar. Önce Melek teyzeyi kör bir noktadan okyanusa Gaia atmış. Atmadan önce de Talya'nın gerçek annesi ve kardeşi olduğunu söylemiş. Onun telefonundan babana mesaj atıp aynı noktaya çağırmış. Gemi o kadar büyüktü ki... Baban karşısında onu görünce anlamamış tabii, Talya sanmış ama ona da kim olduğunu söylemiş, karısının başına bir şey geldiğini anlamış. Baban kuvvetli bir

CamScanner ile tarandı

adamdı. Ona gücü yetmezdi, Gaia iğne yapmış. Kısmi felç yaşamış. Babanı da atıp tertemiz kurtulmuşlar. İlk liman Tunus'taydı. Hepimiz Tunus'a gitmiştik. Talya günlerce sahilde oturup ağlamıştı. O da bir köşeden izlemiş. Dilsiz bir kötülük, anlatmaya yeterli kelime yok Helen. Bir ülkeye kapatmayı, orada başlarına birilerini dikmeyi önerdim ama ikisinin de canı o kadar yandı ki beni dinleme zahmetine bile girmediler."

Korkunç bir kötülüktü. Bedenim ürkerek titrediğinde kollarını sıkıca doladı. İnsan babasını nasıl öldürebilirdi? Hepsini geçiyordum ama bunu anlayamıyordum. Ne olursa olsun, anlamak çok zordu. Zerrin ona ne anlatmıştı, nasıl bu kadar zehirlemişti de Talya ve ben iyi bir insan olurken o bir şeytan olmuştu?

"Kalk, kahve içelim," dedim. "Bu acıyı bir kahveyle atlatırız." Kolundan çıkıp örtüyü üzerimizden attım. "Sabah işe gidecek olan benim," dedi yerinden kalkarken. "Tahminen beş saat sonra."

"Patronsun sen," dedim mutfağa dönerken. Makineye kahve doldururken tepemden öperek yanımdan geçti. "Sabah önemli toplantılarım var ama senden kıymetli değil," dedi kupaları indirirken. "Ezel evlenince bu evde mi yaşasak?"

"Bu ev bekâr evi, küçük."

"Ama ben burayı seviyorum," dedim kalçamı tezgâha yaslarken salona ve manzaraya baktım. "Hiç mi şansımız yok?"

"Belki..." dedi, yanıma gelip bedenini tezgâha yasladı. "Çocuklar olana kadar falan," dedi dudaklarını bükerek.

Bir taneden fazla çocuk istemediğimi söylemenin hiç zamanı değildi. Sürekli çoğul kullanıyordu, karınca sürüsü bence hayaldi. "Kabul," dedim. Kahvelerimizi alıp salona geçerken bakışlarım yere bıraktığım torbalara takıldı. Birisi yan düşmüş, içindekilerin ucu görünüyordu. Kahveyi sehpaya bırakıp kaldırmak için eğildim. Birinin içinde sarı bir zarf vardı. Onu çekip çıkarırken Ezel bana bakıyordu. "O nedir?" dedi.

"Bilmiyorum, Nilay'ın evinde kaldığım için eşyalarımı bu torbaya bırakmıştım. Bir şey mi karıştı acaba?" derken yanına oturdum. "Fotoğraf falan olmalı," dedim açarken. Sıkıca kapatılmıştı, açma-

CamScanner ile tarandı

dan kime ait olduğunu öğrenemezdim. Açıp içine elimi attım. Kaşlarımı çattım. Parmaklarıma gelenleri çekip aldım. Görür görmez dudaklarım titredi. Annemin fotoğraflarıydı.

Torbanın içine tekrar baktım, başka bir şey var mı diye ve yanılmadım. Bir kutu vardı, açıp zehpaya bırakırken içinde kalanları da olanların yanına devirdim. Annemin takıları, hepsi ucuz, gümüş ya da imitasyon şeylerdi ama bir anda gözümde pırlantalar kadar değerli göründü. Zarfı kenara bırakıp elimle dağıttım ve bir tane çekip aldım. "Annem..." dedim, sesim çatladı. "Otuz beş yaşlarında olmalıydı, yanında ben vardım."

"Güzel kadınmış," dedi Ezel bir tane alıp incelerken. "Bunlar buraya nasıl girdi?"

"Nilay'dan evimi boşaltıp her şeyi atmasını istemiştim. Atamadıklarını saklayıp eşyalarımın arasına bırakmış olmalı."

"Bu sensin," dedi. "İyi ki atmamış."

"İyi ki..." dedim. "Ezel..." dedim ağlayacaktım. "Annemi çok özledim."

"Helen..." dedi dudaklarını saçlarıma bastırdı. "O senin annendi, özlemen çok normal." Küçük bir kız çocuğu gibi omuz sildim. Başımı omzuna bırakıp gözlerimi kapattım. "O benim annemdi. Keşke ona onu sevdiğimi söyleseydim."

CamScanner ile tarandı

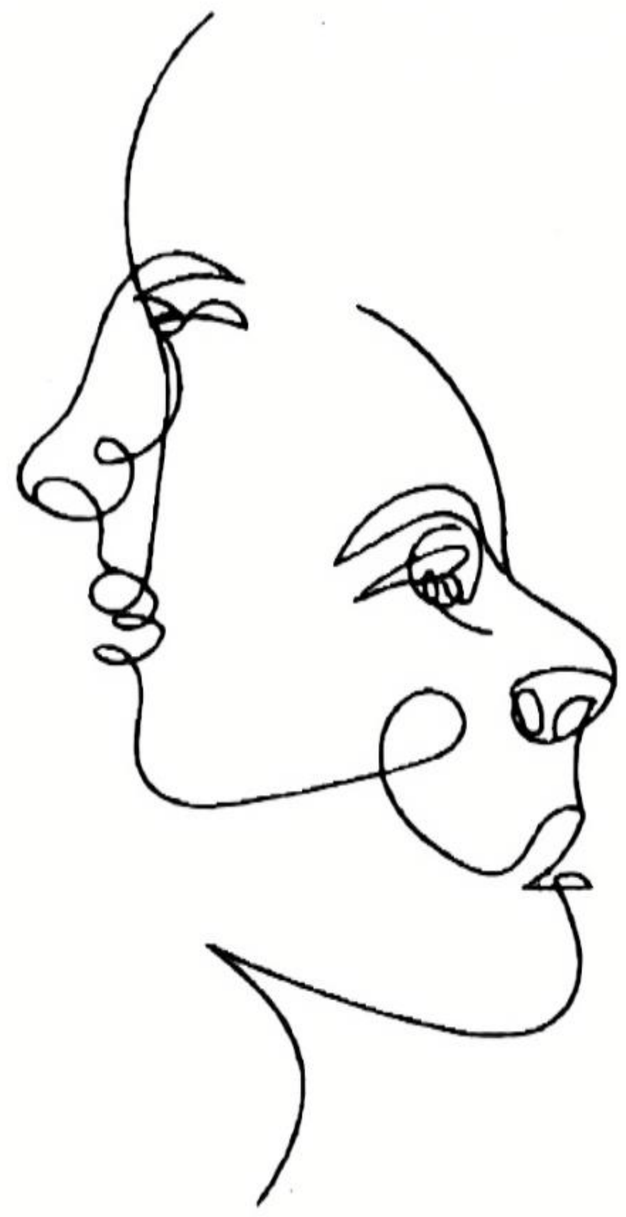

26. Seni Çok Özledim

Elif gibi yalnız kalbime esresin. Aşk bir şedde seni bana çarpan.[34]

Londra...

Helen...

"Ezel amca," diyerek koştu Hera. Ezel'in açtığı kolların arasına girerken çığlık atıyordu. Ezel onu kaldırıp döndürdü. "Prenses!" dedi Ezel. "Nasılsın?" İndirip saçlarından öptü. "Sen ağırlaşmışsın, büyümüşsün sanki."

"Doğum günümü kaçırdın!" dedi, başını yana çevirip trip attı Hera. Kahkaha attım, yaşı kaç olursa olsun kadın kadındı.

"Çok özür dilerim Hera. Bana istediğin cezayı verebilirsin."

Gözlerini kocaman açarak işaret parmağını Ezel'e salladı. "Bir daha doğum günümü kaçırmak yok!"

"Asla!" dedi Ezel ciddi bir tavırla.

"Anneciğim ben de buradayım," dedim. Bacaklarıma sarıldı,

34. Güz Sarmalı – Vecd.

CamScanner ile tarandı

çok duygusal görünüyordu. Dudaklarını bükmüş, ağladı ağlayacaktı. Ezel'e bakıp kaşlarımı çattım. "Hera bir şey mi oldu?" dedim, eğilip göz hizasına indim.

"Olmadı, annemi özledim," dedi dudak bükerek. "Canım," dedim gülümseyerek tekrar sarıldım. Okuldaydık, öğretmenlere teşekkür edip çıktık. Durgunluğu geçiyor gibi değildi. Elimizi tutuyor ama konuşmuyordu. Ezel ile bakışıp duruyor, anlam veremiyorduk. Ezel arabaya geçti, Hera'nın kemerini bağladım. Tombul yanaklarından öptüm ama oralı olmadı. Yerime, Ezel'in yanına geçtim. Ezel arabayı çalıştırıp kaldırdığında, "Ben annemi istiyorum," dedi. Ezel ani frenle durdu, ikimiz de önümüzdeki ağaçlık yola bakıyor, Hera'ya dönemiyor, konuşamıyorduk. Arkama dönmeye korkuyordum, on bir yaşına basan bu küçük kızdan korkuyordum. Ayladır ona söylediğim yalanların bana getireceği her şeyden korkuyordum. Saniyeler öylece akıp geçerken kalbim gümbürdüyordu.

"Hera," diyebildim titreyen bir sesle. Kederden boğulur gibi arkama döndüm. "Hera?"

"Annem nerede teyze?" dediğinde kederim gözyaşlarıma karıştı. Bana ilk kez teyze demişti, evet, ben onun teyzesiydim ama böyle mi olacaktı? Nasıl bilebilirdi? Nasıl? Islak gözlerimle ıslak gözlerine baktım. Bakışlarımı usulca Ezel'e çevirdim. Yıkılmış gibi bakıyordu, küçük bir çocuğun gözünde kim bilir nerelerdeydik? Ezel arabayı çalıştırdı, önüme döndüm. Kimse konuşmadı, Hera bir daha soru sormadı.

Talya'nın evinin önünde durdu Ezel. Son durağa gelmiştik. Küçük kızı annesine getirdik, kemerini çözdüm. İnerken ona elimi uzattım, tuttu. "Burası mı dedi?"

"Burası," dedim. Ezel kapıyı çaldı, Mery bize kapıyı açtı. Önce ellerimizi dezenfekte etti, Hera etrafını izliyor, ne dersek onu yapıyordu. Salonun kapısını açtı Mery. Talya her zamanki koltuğunda kitap okuyordu, kapı açılınca başını çevirdi. Ezel ile aramızda duran kızını görünce gözleri kocaman açıldı. "Hera..." dedi korkuyla. Başında siyah beyaz puantiyeli bonesi, kaşları ve kirpikleri az da olsa vardı. Birkaç kilo da olsa almıştı ama hâlâ çok zayıftı.

CamScanner ile tarandı

"Anne!" dedi bağırarak. Aramızdan ok gibi fırlayıp annesine koştu. Talya ne olduğunu anlayamıyordu ama kızına açtığı kollarını küçük bedeni alınca sıkıca kapattı. "Anneciğim," dedi ağlayarak. Hera da ağlıyordu. Ben de ağlıyordum. Ezel arkasını döndü, o da ağlıyordu.

"Canım kızım," dedi Talya kızının saçlarına, yüzüne dudaklarını bastırırken. "Bir tanem... Tatlı kızım."

"Anne sana ne oldu?" dedi küçük ellerini annesinin kemikli yüzüne bıraktı. "Çok zayıfsın."

"Hiç," dedi Talya. "Aslında çok iyiyim. Sonra kilo alacağım. Sen çok güzelsin, çok büyüdün." Gözyaşları arasında gülüyordu Talya. "Teyzem bana çok iyi baktı," dedi Hera. Talya'nın bakışları bana döndü. "Baktı, ben de gördüm."

"Doğum günümü kaçırdın."

"Yok, gördüm. Oradaydım. Kızım on bir yaşına girdi, kaçırır mıyım?"

"Ben size küseceğim," dedi iki eliyle yüzünü silerken. "Beni kandırdınız."

Talya bir telaş kızının omuzlarını tuttu. "Anneciğim, olur mu öyle şey? Ben sana her şeyi anlatacağım." Kızını yanına oturttu. Gözyaşlarını silip kızına döndü. "Ben hasta oldum Hera, çok hasta oldum. Bunları görmeni istemedim. Babanı kaybettin, beni de kaybedeceğini düşünürsün diye çok korktum. Teyzenden yardım istedim, ben iyi olana kadar sana bakmayı kabul etti. Yerime geçti, o benim ikiz kardeşim. Ben bu süreci atlatırken sen normal hayatına devam etmeliydin. Kötü günlerimi görmeni istemedim. Teyzenin bir suçu yok, küseceksen bana küsmelisin."

Hera bana bir bakış attı. "Anne senin kardeşin yoktu," dedi. "Nasıl ikizin olabilir?"

"Anneannen onu doğumda kaybetmiş, Ezel amcan buldu. Hem biliyor musun?" dedi Talya, Hera annesine baktı. "Neyi?"

"Teyzen bana kanını verdi. Onun sağlıklı kan hücrelerini doktorlar benim bedenime yerleştirdi. Bugün teyzenin sayesinde ikimiz de bu süreci kolay atlattık."

CamScanner ile tarandı

"Ne hastası oldun anne?"

"Kötü, çok kötü ağır bir hastalıktı ama atlattım. Çok iyiyim, biz de sana yakın zamanda söyleyecektik."

"Anne seni çok özledim," dedi tekrar sarılıp. Çocuk zihni algılıyor ama hemen eliyordu. Kandırılan bir kalbi vardı. Duygular onu alaşağı ediyordu.

Korkak adımlarla karşılarındaki koltuğa oturdum. Ezel de yanıma usulca kendini bıraktı. Artık bir kızım yoktu, bir yeğenim vardı. "Hera nasıl anladın?" dedim. "Ne zaman? Ben bir hata mı yaptım?"

"Bizim evde dört kişiydiniz, Ömer amca da vardı. Kapımı açtınız, o an uyandım. Aşağı indim, ikinizi de gördüm. Aynıydınız. Konuşmalarınızı dinledim. Annem ikiz olabiliriz dedi. Odama geri çıktım, anlamadım. Görmemem, sormamam gereken bir şeydi, onu anladım. Ama ikinizi de aynı olarak gördüm. Aynıydınız. Beni okuldan ilk almaya geldiğinde anlamadım teyze, annem gibi bakıyordun ama onun gibi kokmuyordun. Onu sonra fark ettim. Sonra bana kahvaltı hazırlarken de annem gibi değildin," dedi.

İlk günümüzden bahsediyordu. O her şeyle cebelleştiğim gün. Biz koca koca insanlar bir çocuğu kandırdığımızı düşünürken o kendi küçük dünyasında her şeyi kaydetmişti.

"Annem pankek yapmayı bilmiyor ama sen biliyordun. Annem gibi giyinmiyordun, annemin odasında kalmıyordun. Bir gece Ezel amcamla konuşmanızı duydum."

Ezel ile birbirimize baktık, hangi derecede yakalandık kim bilir? Kahretsin.

"Ezel amcam sana, sen onun annesi değil, teyzesisin, dedi. O zaman anladım."

O hangi gecelerden biriydi, asla hatırlayamam. Sonuç değişmeyecekti, anlamıştı.

"Adın Helen mi?" dedi. Başımı salladım.

"Sen bir ara bana kötü davrandın," dedi, "O ben değildim," diyemedim. "Ne yaptım?" dedim.

CamScanner ile tarandı

"Bana bağırdın, odama gitmemi söyledin. Yüzüme bakmadın, elimi bile tutmadın."

Gaia... Öldüğüne ilk kez seviniyorum. Umarım balıklara yem olmuşsundur. Bin sene geçse Hera'ya açıklayamayacağım şeylerin ahı da seni bulsun.

"Ama sonra yanımda uyandın," dedi. "Neye kızmıştın teyze? Ben mi bir şey yaptım?"

Talya'ya baktım, bir cevap aradım ama o da benim gibi karmakarışık bakıyordu. "Hiç olur mu teyzeciğim, sen hiçbir şey yapmadın. Yetişkinler dünyası işte, ben başka bir şeye kızmıştım aslında ama o an sana patladım. Özür dilerim."

"Peki neden onca zaman bizden bildiğini sakladın?" dedi Ezel.

"Siz benden saklıyordunuz, ben de sizden sakladım."

Ne kadar da zekice.

"Kampta annemi rüyamda gördüm, sürekli ağlıyordu. Kızım diyor, yine ağlıyordu." Annesinin yanına sokuldu, o son darbesi olmuş olmalıydı. "Dayanamadım," dedi, annesine döndü. "Anne beni bırakma," diyerek annesine iyice sokulup başını göğsüne yasladı. Talya kızını kollarıyla sardı, öpücükler kondurdu. "Bırakmam. Hem artık zamanı gelmişti. Helen teyzenin kendi hayatına dönmesi gerekiyordu."

Hera başını kaldırıp bana baktı. "Gidecek misin?"

"Buradan gideceğim, evet," dedim.

"Ben burada kalacağım Hera, senin de burada okumanı istiyorum," dedi Talya.

Bir anda ışık mesafesi kadar uzaklaşmıştı. Aylarca yanımda olu-şu ve her günümü ona bağlamam bende ona karşı annelik duygusu oluşturmuştu. Onun yeri annesinin yanıydı ve benim de kendime ait bir hayatım vardı ama acıtmıştı.

"Teyzen senin için çok fazla şey yaptı Hera," dedi annesi. "Ama bir hayatı var. Bizim de öyle. Onu daima seveceksin, o artık senin ikinci annen. Ben olsam da olmasam da bu durum değişmeyecek.

CamScanner ile tarandı

Teyzene sarılıp teşekkür et ve amcana da. İkisi de seni seviyor. Ne olmuşsa hepsini ben istedim, sırf sen üzülme diye."

Hera başını salladı. "Teyzem beni her pazar eğlenmeye götürdü anne, o kadar eğlendim ki yorulup uyuyakaldım. Benimle oyunlar oynadı, ödevlerime yardım etti. Akşam yemeklerini birlikte yedik, ben uyuyana kadar yanımda kaldı. Aynı giyindik, saçlarımızı aynı yaptık. Biz teyzemle çok şeyler yaptık. Hiç seninle yapmamıştık."

Talya'nın bakışlarından belli belirsiz pişmanlıklar gelip geçti. "Söz, bundan sonra yapacağız. Sen ne istersen onu yaparız. Artık çalışmayacağım ve o saçma partilere katılmayacağım. Hep seninle olacağım. Sen ve ben."

Eymen sırasını bekleyecekti, anlaşıldı.

Hera annesine başını sallayıp yerinden kalkıp karşıma geçtiğinde dudaklarımı büktüm. Ağlamak istemiyordum. "Teyze seni seviyorum, gerçekten. Annem gibi bakıyorsun, onun gibi ilgilendin." Küçük kollarını boynuma sarınca ağladım. Onu sarıp sarmaladım. "Ben de seni seviyorum Hera. Sen hep benim küçük kızım olacaksın. Bana ilk sen anne dedin."

"Senin çocuğun yok mu?" dedi ayrılırken. Gülümseyerek başımı iki yana salladım. "Yok."

"Ezel amcam seni nerede buldu?" dediğinde Ezel elini tutup kucağına aldı. "Çalışıyordu, orada gördüm ve peşine düştüm. Sonra kardeş olduklarını anladım, kötü insanlar onu bizden almıştı. Ama şimdi yanımızda ve sonsuza kadar senin teyzen olacak."

"Amcan ve teyzen yakında evleniyor Hera," dedi annesi. Gözleri kocaman oldu. "İkiniz mi?" dedi.

Ezel başını salladı. "Türkiye'de yaşayacağız ve seni görmek için sık sık geleceğiz. Sen de geleceksin."

"Çocuklarınız da olacak mı?" dediğinde üçümüz de gülümsedik. "Olacak," dedi Ezel. "Hepsi senin kuzenin olacak."

"Ne zaman evleniyorsunuz?" dedi.

"Yakında," dedi Ezel. "Çok yakında."

Bir ağırlığı daha atmanın hafifliğiyle Hera'yı annesinin yanın-

CamScanner ile tarandı

da bırakıp çıkarken bir parçam benden ayrılmış gibi hissediyordum. "Ezel..." dediğimde arabaya yürürken durup bana döndü. "Ben ona çok alışmıştım. Eksik gibiyim."

"Boş ver yavrum, anası sağ kendi mutlu," dedi, çevik bir hareketle eğilip beni omzuna aldı. "Ne yapıyorsun!" diye cırladım.

"Kendi çocuklarımızı yapmaya gidiyoruz."

Kahkaha attım. "Sadece bir tane yapacağız," dedim saçlarım darmadağın olurken omzuna vurdum. Arabanın kapısının önünde beni indirdi. Saçlarımı geriye itip soluk aldım. "Zaten birle başlanıyor," dedi.

"Başlangıç bitiş bir tane," dedim.

"Öyle bir şey mümkün mü Helen?"

"Neden mümkün değilmiş?"

"Bizim aşkımız büyük, meyvenin çok olması gerekiyor. Bir sepet fena olmazdı."

"Öyle bir şey mümkün değil Ezel."

"Evet," dedi kapımı açarken. "Hayır," dedim arabaya binerken. "Evet," dedi yerine otururken. "Hayır," dedim gaza basarken.

İzel'in kalbi heyecanla çarparken başını kaldırdı ve önünde durduğu ATMACA tabelasına baktı. Vay be dedi içinden, nereden nereye dedikleri bu olsa gerekti. Bin tane çukura girip çıkmış, adamı düştüğü yerden kaldırıp iş insanı yapmıştı. Hem de hiçbir şey yapmadan. İç çekti, onu ilk gördüğünde aşka düşeceğini anlamıştı, Karan da farklı bir şey görmüştü, kimse de olmayan daha önce hissetmediği bir duyguydu. Tabii onun azılı bir suçlu olacağı asla aklına gelmezdi. Gelmemişti de. Abisi ona gerçekleri anlatırken ölmek istemişti, öyle büyük bir acı çekmişti. Karan'ın karanlık bakışlarındaki ışığı görmüştü, o bakışların altında iyi bir kalp yatıyordu ve kimseyi yargılamak istememişti ama kırılan bir kadın kalbiyse pek engel tanımazdı. Ona o acı sözleri söyledikten sonra çok ağlamıştı.

CamScanner ile tarandı

Günlerce içinden çıkamadığı sancılı düşünceleri en sonunda Karan'ın e-postasıyla durulmuştu. Yüzünde güller açsa da yanına giderken bunu asla belli etmemişti. Oysa Karan ne yapmıştı ki sadece karşısına çıkmış ve ona gülümsemişti. Ne bir söz ne bir umut. Karan ona ne vermişti ki?

Ne olmuşsa olmuştu ve şimdi olmaz dediği ne varsa yaşıyordu. En güzeli de Karan onu seviyordu hem de çok ve bu aşk için çok fazla şey yapmıştı. O kara adam onundu, babasına damat, kendine koca ve ileride çocuklarına baba yapacaktı. İzel sevmek, sevilmek istiyordu. Bu insani bir istekti.

Cam kapıdan geçince Defne ile karşılaştı. İlk kez geliyordu, etrafına bakınırken gözleri çarpışmıştı. "Ooo..." dedi Defne. "First leydimiz gelmiş."

"Abartma!" dedi İzel genç kadına sarılırken.

"Bebeğim haber verseydin kırmızı halı falan sererdik."

"Yok daha neler," derken gülümsedi İzel.

"Anlaşılan Karan abimin haberi yok."

"Yok, sürpriz yapayım dedim. Odası nerede?"

"Yukarıda, gel, seni götüreyim."

Yukarı çıkarken etrafını incelemeye devam ediyordu. "Vallahi çok iyi," dedi İzel. "Çok şık, mimarınız kim?"

"Sevgilin, ince bir zevki olduğu doğrudur. Sevdiği kadında da belli zaten."

İzel'in küçük gülüşü büyürken iltifata mı düşsün yoksa Karan'ın gerçekten zevkli oluşuna mı karar veremedi. "Beni böyle övme, rica ediyorum."

Defne güzel gözlerini kocaman açarak gülümsedi. "Sen bizim kraliçemizsin, kralı dize getirip haritada yeni bir ülke inşa ettin. O da ne demek? Övgü değil, bunlar gerçek." İzel sessizce kabul ederken Defne sırıttı. "Sana taç yaptıracağım, böyle taşlı tuşlu."

İzel kahkaha atarken asansörden iniyorlardı. Karan o sesi tanımaz mıydı? Hem de bin metre öteden tanırdı, başını çevirdiğinde Defne ile gelen kadını görünce Ceylin'in uzattığı boru örneği elinden düştü.

CamScanner ile tarandı

"Ya abi ya," diyerek eğilip kırılan boruyu aldı, kırılmasına ağzı açık kalırken. "Bu ne kadar adi bir ürün," diyordu. Doğrulup, "Abi?" dedi ama karşıdan gelen kadınları görüyordu. Ceylin dudaklarını sağa sola oynattı. "Abi hisseler dibe vurdu."

"Vursun," dedi Karan.

"Abi batıyoruz," dedi Ceylin.

"Batalım."

"Abi sen ne biçim bir aşk yaşıyorsun." Göz devirdi Ceylin, Karan avına kilitlenmiş aslan gibi İzel'i izliyordu. Ceylin'in ne dediğini ne bilsindi. Karan'da İzel rüzgârları çok sert esiyordu. Hatta eserek yaklaşıyordu, o gözler, o endam başka kimde vardı ki? Sevdiği kadın şirketine gelmişti, öyle dan diye karşısına çıkmıştı. Karan nefes al, nefes.

"Karan!" dedi İzel elini havada sallayıp donmuş adamı hayata döndürmeye çalışıyordu. "Abi," dedi, Ceylin adamın kolunu sıkmıştı. Karan o an İzel'e bakıyordu, darbeyle ayıldı. "İzel..." dedi iç çeker gibi bir sesle. "Hoş geldin."

"Hoş mu geldim Karan, burada değil gibisin."

Karan toparlanıp, "Şaşırdım," dedi gülümserken. İzel de gülümsediğinde Defne ve Ceylin birbirine baş işareti yaparak aralarından usulca sıvıştı. "Gel odama geçelim." İzel'e elini uzattığında genç kadın hemen tuttu. Karan onun elini tutunca yanına çekti, parmaklarını gevşetip elini bıraktı ama İzel'in beline yerleştirdi. İzel'in beli yanıyordu, kıvılcımlar kanına karışıyordu. Karan'ın açtığı kapıdan geçerken serbest kaldı.

Alabildiğine beyaz ve ferah odada göz gezdirmeye başladı. Çantasını cam sehpanın üzerine bıraktı. Beyaz ve cam eşyalar çok şıktı. "Zevkine hayran kaldım. Hayırlı uğurlu olsun," derken döndü, kollarını Karan'ın boynuna dolarken Karan da ellerini İzel'in sırtına bıraktı. İzel adamın yanağına masum bir buse kondurdu. "Sana bir hediye getirdim."

Karan kadının dudaklarına kısacık ve hızlı bir öpücük bıraktı. "Kendin geldin ya."

CamScanner ile tarandı

İzel ondan koparken gözlerini zorla ayırdı. Sehpanın üzerindeki çantasından küçük bir hediye paketi çıkarttı. Karan'a uzattı, keyifle üzerindeki renkli kâğıdı söken Karan içinden çıkan çerçeveye gülümsedi. "Yemin ederim, tek eksiğim bu İzel."

İzel'in özenerek çekinip gözlerini alabildiğine ortaya seren çekici fotoğrafıydı. Henüz ikili fotoğrafları olmadığı için sadece kendini koyabilmişti. Karan'ın kahkaha atarak sarılmasına karşılık verdi, kollarına girip gülümsedi. "Masanda dursun, sürekli beni gör diye getirdim. Çok ayrı kalınca..."

Karan sevdiği kadının saçlarına dudaklarını bastırıp öptükten sonra bıraktı. Masasına ilerleyip çerçeveyi yerleştirip geri döndü. İzel'in elini tutup odanın ucundaki geniş koltuğa sürükledi. Oturup onu da yanına çekti. Karşılıklı pozisyon alınca Karan iç çekti. "Bir gün benden sıkılırsan bozuşuruz," dedi Karan.

"Daha neler... Nasıl olacak o?" dedi İzel, başını yana yatırıp gülümseyerek. Karan onun her hareketini izliyor ve içi gidiyordu. Saf bir aşk duyuyordu saf olmayanından. İzel bunu anlayabiliyor muydu? Sanmıyordu.

"Belki çekilmez bir adamım, birlikte yaşamadan bunu anlayamazsın," dedi Karan, İzel kahkaha attı. "Sen benimle yaşa bir, ondan sonra anlarsın çekilmez ne demek."

"Korkmam mı gerekiyor?" dedi Karan tek kaşı havada. "Ne yapabilirsin ki?"

"Ben atarlı bir kadınım, aniden parlarım, ne oldu bu kadına dersin. Üzülürsem ağzımı bile açmam ama üzerime gelirsen bir patlarım, bilmem sağ çıkar mısın?"

Karan'ın gülüşü küçük başlayıp büyüdü hatta kahkahaya karıştı. "Senin atarını yerim ben," diyerek kadının dudaklarına asıldı, İzel yağ gibi eriyerek atarlarının arasına karışıp daima yenileceği adamın kollarının arasına girdi ve sonsuza kadar orada kalacaktı.

CamScanner ile tarandı

Final...

Toprak olsa bile sever bu adam seni...[35]

Helen

Talya evimin en güzel köşesine kurulmuştu. Evet, kendi evimin. Artık bir evim vardı. Küçük dairemiz hep duracaktı, evleninceye kadar onunla yaşayamazdım ve bir eve ihtiyacım vardı. Döner dönmez önce o mezar evden kurtulmuştum. Ezel ile kocaman ve görkemli bir ev almıştım. Ezel almış, ben seçmiştim. Artık burası benim evimdi ama yalnız yaşıyordum, şimdilik. Evimin her yerinde geniş ve uzun pencereler vardı, beş metre uzunluğunda perdeler rüzgârla uçuşuyor, huzur veriyordu. Tüm odalar ışık alıyor, nereye baksam kendimi iyi hissediyordum. Çay kaşığına kadar seçip Talya'nın evindeki yardımcıları çalıp kendi evime getirmiştim. Onun artık ihtiyacı olmayacaktı. Halime Hanım da dâhildi. İleride olacak bebeğimi onun yardımıyla büyütmek istiyordum.

Yerlere döşediğim halılar çıplak ayakla basınca kendimi cennette hissettiriyordu. O kadar güzel ve huzurluydu ki... Evime âşık olmuştum. Talya on gün önce dönmüştü ve benimle kalıyordu,

35. PayelII – Gidemezsin.

CamScanner ile tarandı

evimde Hera ve Talya için sonsuza kadar bir oda vardı. İlk yaptığı şey bir kardeşi olduğunu açıklamak olmuştu. Anlaştığı vizyon sahibi bir dergiye demeç vermiş, kendi hastalığı ve benden bahsetmişti. Yaptığımız çılgınlıktan da bahsetmişti. Derginin hazırlığı Londra'da yapılmıştı, on gündür camla bizimle yatıp bizimle kalkıyordu. Talya'nın zayıf ve yeni çıkan kaşlarıyla inanılmaz güzel fotoğraflardan biri dergi kapağında yayınladı. Dergi için ben de poz verdim, bir tane tek, bir tane kardeşimle, kısa bir röportajım da olmuştu. Düzenlenen daha doğrusu uydurulan geçmişimi anlatmıştım. Derginin kapağında Talya vardı ve başlık, "Talya Hanım Kardeşi Sayesinde Kanseri Yendi!" olmuştu. Daha bir sürü detaylı açıklama tek seferde meraklı gözlere bayram çekmişti. Dergi tirajını on misli katlamıştı.

Yasal işlemler hâlâ devam ediyordu. Önce Avnigil olacaktım. Bir sene beklemeye gerek kalmamıştı. Mirastan gelecek haklarım yakın zamanda üzerime geçecekti.

Bizim için değişen bir şey yoktu. Aile üyelerimiz bildiğinden kimseye açıklama yapmıyordum. Magazin birkaç gün Talya'nın evine kamp kurmuştu ama ben orada değil, Ezel'in evindeydim. Ellerine hiçbir şey geçmemişti.

"Teyze," dedi Hera. "Bebeğim," dedim ona dönerek. "Çok güzel olmuşsun."

Heyecanla elimi kalbime götürdüm. "Çok heyecanlıyım Hera," dedim. "Teşekkür ederim." Talya bize bakıp gülümsedi. "İnanılmaz bir an yaşıyorum," dedi. "Kardeşimi isteyecekler."

"Of, bayılacağım şimdi," dediğimde zil çaldı. Sevim Hanım tıkır tıkır sesiyle geçip açmaya gitti. "Karan abimler geldi," dedim, daha önce onları tanıştırmıştım. Evimde birlikte toplu yemek yemiştik. Talya hepsine son derece samimi davranmış, kardeşimi onlar da sevmişti.

"Vay..." dedi Ceylin içeri girince. "Gelin hanım ne kadar şıksınız," dedi. Krem rengi uzun bir elbise giymiştim. "Teşekkür ederim Ceylin Hanım, siz de öyle. Baldız olmanın hakkını veriyorsunuz."

"Sana layık olmaya çalışıyoruz," dedi Beste sarılırken.

CamScanner ile tarandı

"Ağlamak serbest mi?" dedi Defne, Beste'nin boşluğunu doldurup sarıldı.

"Hayır," dedi Karan. "Kızı vermezsek topluca ağlarsınız."

"Ay abi, ya," dedim. "Hilmi amcaya işin düşecek, bence hiç uğraşma."

"Şaka yapıyorum," dedi Karan abi güler yüzüyle.

"Anıl nerede?" dediğimde, "Burada," diyerek içeri girdi. "Arabayı park ediyordum. Kız... Ne güzel olmuşsun."

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," dedi Talya oturduğu yerden. "Karan Bey haklı, Helen."

"Hangi konuda?" dedim. Karan, Anıl ve kızlar kendilerini koltuklara bırakırken ben de Ceylin'in yanına iliştim.

"Bir kızımız var, önce soralım değil mi, oğlumuz ne iş yapar, kızımıza bakabilecek mi?"

Hera elini ağzına kapatıp kıkırdadı. "Anne Ezel amcam şirkette çalışıyor ya."

Talya kızına elini uzatıp yanına çekti. "Bebeğim, bir baba kızını evleneceği adama vermeden önce bu soruları sorar, tabii bizimki eğlence amaçlı. Yoksa Ezel amcan büyük bir iş adamı, bunu hepimiz biliyoruz."

"Anladım," dedi, kesin anlamıştı. Ondan ne kaçardı ki?

"Hilmi Bey ile ilk karşılaşmamız değil ama o gün beni hatırlamıyordur," dedi Karan. "Biraz gerginim."

"Neden gerginsin?" dedi Hera, sorusuna hep bir ağızdan güldük.

"Bunu da açıkla annesi," dedim.

Talya sırıttı. "Bu gece teyzeni Karan abinden isteyecekler ama sonra Karan abin de İzel'i babasından isteyecek. O yüzden biraz gergin."

"Anladım," dedi, bunu umarım anlamıştır. Sohbet devam ederken kapı tekrar çaldı, bu kez Nilay ile Hakan gelmişti. Yeni gelin tüm güzelliğiyle salona girdiğinde sıkıca sarıldım. "Bugün gerçekten geldi mi?" dedi Nilay. "Çok mutluyum Helen."

CamScanner ile tarandı

"Abartma," dedim ama ne demek istediğini biliyordum. "Ne abartması? Adak adamıştım, kurban keseceğim."

"Neden?" dedi Beste. "Ne var ki bunda?" Onun kadar geri kalanları da merakla Nilay'a bakıyordu. Hakan biliyor olsa gerek, sırıtıyordu. "Yarın kurban işini halledeceğiz," dedi.

"Nilay..." dedim göz devirip.

Nilay salondaki aileme döndü. "Âşık olamıyordu, sevemiyordu. Erkekler ona böcek kadar sevimli geliyordu. O kadar korkuyordum ki salak Murat'la evlenmesinden, dedim âşık olsun kurban keseceğim. Ben eşime olan sevgimi anlatırken bana kusacak gibi bakardı. Mutsuz olacak diye çok korkuyordum. Şimdi şu hâline kurban kesilmez de ne yapılır?"

"Haklısın Nilay," dedi Talya. "Bir de benden olsun." Gözlerini bana çevirdi. "Kardeşim çok âşık."

Kapı zili bu kez aşkım için çaldığında eteklerim tutuştu. Sanki hiç kimseyi tanımıyordum, ilk kez görecektim. Nilay ve ben kapıya ilerledik, yanımızda Hakan ve Anıl da vardı. Bu kez kapıyı hizmetçiler değil, ben açmıştım. Hilmi amca içeri adımını attığında yüzündeki mutluluğu görebiliyordum. "Hoş geldiniz," dedim. "Hoş bulduk kızım," diyerek salona ilerledi. Sevgi Hanım da şıkır şıkırdı. "Çok güzelsin Helen," dedi yanağıma dokunup geçti. "Teşekkür ederim," dedim. Tekin ve Selen girdi. "Beni zorla erkek tarafı yaptılar Helen," dedi Selen. "Ben ben! Senin kankan."

"Kocan erkek tarafı," dedi Tekin. "Yürü karıcığım," dedi elinden tutup salona götürdü. İzel elinde çikolata, Ezel çiçeğimle girdi. İzel çikolatayı kucağıma basıp içeri koştu. "Babamla Karan'ı görmem lazım," diyordu.

Arkasından bakıp kahkaha atıp Ezel'e döndüm. Çiçeği uzatırken şakağıma dudaklarını bastırdı. "Yine çok güzelsin," dedi.

Anıl boğazını temizledi. "İçeri içeri, bu ne samimiyet? Daha kızı vermedik."

Ezel tek kaşını kaldırıp ters bir bakış attığı Anıl'dan gözlerini alıp salona girdiğinde kapıyı kapatıp içeri koştuk. Bazı sahneler kaç-

CamScanner ile tarandı

mıştı. Biz girene kadar hepsi yerini almıştı. Çiçeğimi çikolatamı masaya bırakıp Ezel'in oturduğu sandalyenin yanındaki yerime oturdum. Birbirimize mutlu bir bakış atıp kalabalığa döndük.

"Sizi bir yerden hatırlıyorum," dedi Hilmi amca, Karan abime. Karan abim boğazını temizlerken gülümsedi. "Şey..." dedi.

"Baba," dedi Ezel, Hilmi amca ona döndü ama nerede yanlış yaptığını anlayamadı. Hera odanın içinde, annesinin kıyısında oturuyordu.

"Benim geldiğim gece gördün Hilmi amca," dedi Talya. "O gece geldim ya." Kızını işaret edince Hilmi amca uyandı. Kaşları havaya kalkarken Karan abiye baktı. O da ona bakıyor ama korkusu her hâlinden belliydi.

"Ya... Tamam, hatırladım," dedi ve Hera dinlese de anlamadı soru da sormadı. "Ben Helen'in eski arkadaşıyım, başı sıkışınca Ezel ile iş birliği yaptım," dedi Karan abi.

"Anladım," dedi Hilmi amca. İzel, babası ve Karan arasında mekik dokuyordu. Bir babasına bir Karan'a bakıyordu.

"Ne işle meşgulsünüz?" dedi Hilmi amca, doğal olarak sohbet açmaya ve tanımaya çalışıyordu ama odada çıt çıkmıyordu. Nefesler tutulmuş gibiydi. Bilmeyen Sevgi teyze rahat bir tavırla dinliyordu.

"Helen'le çok eskiden tanışıyorlar. Karan Siirt'ten yeni geldi baba," dedi Ezel. "Burada atılım yapıyor."

"Öyle mi?" dedi Hilmi Bey, merakı kabarmıştı. Karan abi boğazını temizledi. "Evet, şimdilik iyi gidiyoruz. Daha iyi olacağız."

"Karan mütevazılık yapıyor baba," dedi Ezel. "Kendisi büyük bir aşiretin üyesi. Ailesi Siirt'te sayılan sevilen bir aile."

Vay babam, vay... Bunların hepsi gerçekti ama daha fazlasını olduğunu düşünüyordum.

İzel ter döküyordu. Arada durup derin nefes alıyor, tekrar dinlemeye koyuluyordu. "Pek aşiret seven biri değilim, ailemden ayrılma kararı aldım. Tabii maddi yönümü ayırdım. Ailemle aram iyidir."

"Neden?" dedi Hilmi amca. "Aile güzel şeydir."

"Hilmi Bey," dedi Karan. "Aile böyle bir şey," derken bizleri gös-

CamScanner ile tarandı

terdi. "Benimki bu odanın otuz katı kadar, aşiret demek büyük bir topluluk demektir. Onları orada bırakıp kendime aile kurmaya karar verdim."

"Az insan çok huzur," dedi Hilmi amca. "Anlıyorum. Akrabalar..." derken gülümsedi.

"Öyle de denebilir."

İzel sesli bir soluk bırakınca insanların dikkatini çekti. Gözler üzerine dönünce ne yaptığını fark etti. Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. Kızlar başlarını öne eğdi.

"Şey... Hava sıcak, ondan," dedi İzel kısık bir sesle.

"Sen bir su iç abisi," dedi Ezel. İzel'in salondan ayrılmak gibi fikri yoktu. "Yok abi, sağ ol."

"Eh..." dedi Talya. "Uzun uzadıya daha sonra tanışacaksınız. Kızlar kahveleri yapsın."

Nilay kalkınca ben de kalktım. Kızlar kahveleri yapmaya başlarken ortada dolanıyordum. "Tuz koymayın, ben ona daha önce zehir içirdim. Gerek kalmadı, beni çekebilecek güçte," dedim.

"İzel bayılacak," dedi Selen. "Senden daha heyecanlı."

"Onun yerinde kim olsa öyle olurdu," dedi Beste.

Kahveleri tepsilere yerleştirdiler. Ezel'in kahvesini ayrı bir tepsiye bırakıp elime verdiler. En arkaya beni bırakıp dört kişi salona girip kahveleri dağıtmaya başladıklarında ben Ezel'ime doğru yürüdüm. Önüne bırakılan süslü sehpaya kahvesini bıraktım. Öyle güzel gülümsüyordu ki kalbim tekliyordu. Yanındaki yerime usulca oturdum. Kalbim çarpıyordu, hiç böyle bir an yaşayacağımı düşünmemiştim.

Kahveler içilirken Ezel de kahvesine uzandı. Bir yudum aldı ama korkuyla, baktı saf kahve, gülümseyip yudumladı. Onu ömürlük izliyordum, hayatımın kalan döneminde bu anı birçok kez anacaktım. Hafızama kazınırken kızlar bizim fotoğraflarımızı çekiyordu.

"Bugün geldi ya," dedi Hilmi amca. "Çok şükür. Bir an hiç evlenmeyecek sandım."

"Aynı sohbeti siz gelmeden biz de yaptık," dedi Talya. "Helen'in de hiç niyeti yokmuş. Ne diyelim, davul dengini buldu."

CamScanner ile tarandı

Elini aramızdaki boşluktan uzattığında uzanıp tuttum. Biz birbirimizi beklemiştik. Ezelden bu yana...

"Allah'ın emri peygamberin kavliyle kızınız Helen'i oğlum Ezel'e istiyorum," dedi Hilmi amca. Kalbim yerinden çıkmadı, daha da çıkmazdı.

Karan abim bana mutlu bir bakış atıp Hilmi amcaya döndü. "Onlar birbirini görmüş, sevmiş, bize de mutluluklar dilemek düşer. Verdim, gitti."

"Oh be," dedi Hera, tüm başlar ona dönmüştü. Ne zamandır sessizdi. Anlık çıkışına gülümsedik. "Hadi Karan abi, şimdi sen babasından İzel halamı iste."

Odaya bomba düştü. Nefesler tutuldu, gözler fincan kadar açıldı. Yutkunamadık, kimse ağzını açıp bir şey diyemedi. Hera yaptığı şeyin sevinciyle etrafına bakıyordu. Talya kızının ağzına ağzı açık bakıyordu. Karan abiye baktım, adam ölecekti. Sarkıt gibi dimdik donmuştu. Öylesine önüne bakıyordu. Ezel başını sağa sola salladı. İzel'e baktım. Karan gibiydi, gözleri ceset görmüş gibi açılmıştı. Aniden gözleri kapandı, Ceylin'in üzerine devrildi. Hepimiz ayağa fırladık.

"İzel," dedi Karan abi ve babası aynı anda. Karan abi koşup omzundan tutarken Hilmi amca kızının başında durdu. Sevgi teyze gözlerini kırpıştırıyor tepki veremiyordu.

"İzel," dedi babası.

"İzel," dedi Karan, elini İzel'in yüzüne bırakmıştı. İzel kendinde bile değildi.

"O sen miydin?" dedi Hilmi amca, Karan'ın tepesinden bakıyordu.

"Kim ben miyim?" diyen Karan abi İzel'e bakıyor, kendine getirmeye çalışıyordu.

"O işte, kızımı aylarca mutsuz eden o adam?"

Ezel ağzını açıyordu ki kolundan tuttum. "Bırak, girme araya," dediğimde durdu.

"Ben mutsuz eder miyim Hilmi Bey?"

"Ettin işte, yüzü gülmüyordu kızımın." Hilmi amcanın sesi sert

CamScanner ile tarandı

çıkmıştı. Karan abi, İzel'i Ceylin'in kollarına bırakıp ayağa kalktı. "Ben onu üzmem, oldu bir şeyler ama geçti."

"İzel benim tek kızım, üzdün sen onu, bana mı anlatıyorsun?"

Karan abi yolun sonuna geldiğini anladı, İzel'e bakıp babasına döndü. "Kızınızı seviyorum ben, üzmüşsem de bir daha üzmem, olur, biter."

Karan abinin sert sesi bizde şok etkisi yaptı. Sen de bayıl İzel, kaçırdın gül gibi sahneyi. Hilmi amca susarken İzel kendine gelmeye başladı. "Öldürün beni," diye mırıldandı. "Bu utançla yaşamam."

"İzel," dedi Karan abi, ona doğru eğildi. Hilmi amca yerine geri dönüp oturdu. Yerine kurulurken bir soluk alıp ceketini düzelti. Sevgi teyze şoktan ağzını açamıyordu.

İzel bedenini kaldırıp etrafına bakındı. Yılan... Bayılmamıştı. Numara yapmıştı. Sinsice sırıttım. Babasına bakamadı, Karan da yerine otururken alnındaki teri sildi.

"Hadi yüzükleri takalım," dedi Hilmi amca. Konu açıldığı hızla kapanmıştı. Kapanmıştı ama bizim kendimize gelmemiz dakikalar almıştı.

Kurdelemizi Tekin kesmişti, zor da olsa resmen nişanlıydım. Anılarıma anılar eklenmişti ve parmağımda sevdiğim adamın yüzüğünü taşıyordum. Kurdeleli eliyle kurdeleli elimi tuttu. Alnımdan öptü, "Sevgili nişanlım," dedi.

"Sevgili nişanlım," dedim.

"Seviyorum."

Aylar sonra...

Helen...

Aynada önüme geçen yeğenime bakıp gülümsedim. Biraz daha serpilmişti ama hâlâ çocuktu ve üzerindeki özel dikim gelinliğine ba-

CamScanner ile tarandı

kıyordu. Sağa dönüyor, sola dönüyor, kendini beğeniyordu. Dizlerinde biten kabarık tüllere dokundu. Arkasında yere değen uzun bir kuyruk vardı. Saçlarını kıvır kıvır yapmışlar, yarısını bağlayıp beline salmışlardı. Tıpkı benim gibi. Benim küçük gelinimdi.

"Teyze, çok güzel olduk."

"Çok güzel olduk teyzem."

Kırık beyaz, saten ve tülden oluşan gelinliğimle bir tur döndüm. Tüller kat katt, bu kabarıklık bana yetmişti. Eteklerimin ucuna inciler döşenmişti. Omuzlarımdan iner gibi duran ama sabit askılarımla son derece sadeydim ama çok güzeldim. Ben de Hera gibi kendimi beğeniyordum. İnci bileziğim ve bir zincirin ucundaki tek inciyle takıyı da sade tutmuştum.

"Hazır mısınız?" diyerek odaya giren kardeşime döndüm. Saçları omuzlarındaydı, kirpikleri ve kaşları da gelmişti. Kilo almıştı, yeniden çok güzel bir kadın olmuştu. Üzerindeki su yeşili elbisesiyle müthiş görünüyordu.

"Hazırız," dedim.

Talya yanıma gelip bana doyasıya bakmaya başladı. "Kardeşim... Çok mutlu ol, hak ediyorsun," dedi.

"Sen de," dedim.

Aylar önce Eymen ile Hera'yı tanıştırmıştı. Hera önceleri kabullenmek istememişti. Yaşı büyüyordu ve annesinin hayatına girecek adamın onun hayat arkadaşı olacağını biliyordu. Annesinin tek başına oluşuna alışmıştı ve Eymen'in babasının konumuna yerleşeceğini düşünmüştü. Bir süre annesine surat asmış, küsmüştü bile ama Eymen... Koca yürekli adam. Hera'ya o kadar güzel davranmıştı ki bir anda olmasa da birkaç ay içinde işler yoluna girmişti. Hera ona sıkıca bağlanmıştı, işi olmasa bile, "Eymen abi şuna bakar mısın," diyerek önüne ödev bırakıyordu.

Bir çocuk için annesinin başka bir adamla olması elbette zor olmalıydı ama bunun üstesinden gelmişlerdi. Talya onunla Selim'in daima babası olacağını, Eymen'e abi demesini ve onu hayatlarına kabul etmesini içeren uzun sohbetler yapmıştı. Sonuç, yaz sonunda Talya ve Eymen evleniyordu.

CamScanner ile tarandı

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda Hera da kollarını bacaklarımıza belimize doladı. Kollarımızı açıp Hera'yı da aldık. Zor bir hayattan çıkmıştık ama sonunda mutluluğu yakalamıştık.

Karan abi odaya girdi. "Ağlıyorsanız çıkıyorum," dediğinde ayrılıp gülümsedik. "Gel abi," dedim. Beni Ezel'e Karan abim götürecekti. Ne baba bilmiştim ne erkek kardeş ne dayı ne amca. Karan abi bana hepsini bir anda yaşatıyordu.

"Artık çıkalım," dedi bana kolunu açarken. Koluna girdim. "Çıkalım," dedim. Sahil kenarındaki düğünümüz için yazın gelmesini beklemiştik. Ezel köpürse de sabırla beklemişti. Şımarık bir kadın gibi *ben kumsalda evleneceğim* diye tutturmuştum. Ona şımarmayı seviyordum. Beni şımartan da mutlu eden de oydu. Nazımı çeken, iğnelemelerime katlanan da oydu.

Sade bir düğün istemiştik, Ezel ile ortak kararımızdı. Ne kadar sade olsa da kalabalık olmasını engelleyememiştik. Hilmi amca ve Sevgi teyze asla kabul etmemişti. Biz de sonuçta onların çocuklarıydık ve düğün biraz da onları mutlu etsin diye sesimizi kesmiştik. Alabildiğine masa ve konuk, sahil kenarında bizim için toplanmıştı.

Karan abimin kolunda bizim için serilmiş beyaz halının üzerine ayağımı bastım. Hera yerini aldı, elinde bendeki pembe ortancalardan vardı. Konukların en arkasına kadar Karan abimle geldim. Siyah takım giyiyordu, smokin asla sevmiyordu ve bence papyon da ona yakışmıyordu. Gözlerinde kendimi görüyordum, sevdiğim her şeydi.

"Gelinine iyi bak, abisi olarak her zaman arkasında duracağımı da unutma," dedi Karan abi.

"Gelinim bana ait, sana ihtiyacı olmayacak," dedi gözlerime bakarak. Karan abimin kolundan çıktım, Talya girdi koluna. Benim abim onun da abisiydi. Onlar benim ailemdi.

Hera yürüdü, biz yürüdük. Konukların arasından geçerken gülümsedim. Ben artık Helen'dim. Helen evleniyordu. Ezel Hazneci ve Helen Avnigil evleniyordu. Birazdan Helen Hazneci olacaktım.

Nedimelerimi gördüm. Ceylin, Defne, İzel, Beste... Dördü de turkuaz elbiselerin farklı türlerini giymişlerdi. Hilmi amca kızını

CamScanner ile tarandı

öyle kolay vermemişti ama sonunda ikna olmuştu. Ezel onun bile isteye gıcıklık yaptığını söylemişti ve haklıydı. O gece Karan abi *kızınızı seviyorum* dediğinde aslında İzel'i vermişti. Sonbaharda da onları evlendireceğiz. Anıl sağdıçtı, diğer yanda ayakta bekliyordu, bana göz kırptı, ona göz kırptım ve gülümsedim. Canım arkadaşım Nilay karnı burnundaydı, elinde bir mendil oturduğu yerden bana bakıp ağlıyordu. Bir oğlu olacaktı. Selen en kenarda oturuyordu, yanında da bebek arabasında üç aylık olan bebeği uyuyordu. Benim saf arkadaşım hamile olduğunu üçüncü ayında anlamıştı. Bir oğlu olmuştu, adını da dedesi ve amcasından almıştı. Haldun Selim Hancı dünyaya gelmişti. Hancı soyadı tekerrür edercesine yeniden doğmuştu.

Ceylin... Kendine geleli iki ay kadar olmuştu. Atlas hırsızlık için girdiği bir fabrikadan ölü çıkmıştı. Güvenliğin açtığı ateş sonucu otuz beş yaşında hayata veda etmişti. Öldüğünü duyduğumda kalbimde küçük bir sızlama hissettim ama bu onu sevdiğim için değildi. Genç bir ömrü heba ettiği içindi. Ceylin onu terk etmiş olsa da her zaman ona gönülden bağlı kalmıştı. Atlatması zor olmuştu ama hâlâ nefes alıyordu ve bunun farkındaydı. Atlas'ın ölümü hepimize iyi ki dedirtmişti. Onun yanında olsak yerinde olabilirdik.

Ceylin tanıdığım en güçlü kadınlardan aslında birincisiydi. Talya bile ondan sonra geliyordu. Bir gün gerçek mutluluğu bulacaktı.

Nikâh memurunun sorularına evet deyip imzalarımızı attık. Şahitlerimiz Hakan ve Nilay'dı. Ben artık Ezel'in karısıydım. Ezel benim kocamdı. Eşim, arkadaşım... Nikâh cüzdanını havaya kaldırırken Ezel elini belime attı. "Karıcığım," dedi.

"Kocam," dedim, şakağıma dudaklarını bastırdı. "Allah'ım çok şükür," dedi, kahkaha attım. "Artık birlikte yaşayabileceğiz," diye ekledi.

Saatlerce eğlendik, bugünü de hafızama kaydettim. İleride torunlarıma anlatacak çok fazla hikayem vardı. Biz de bunu yaşadık, diyebilmek bir nimetti. İnsan mutlu olunca anlıyordu. Çiçeğimi atmak için arkamı döndüm. İzel nişanlıydı ama çiçek için ölüyordu. Beyler bizi yan taraftan izliyordu. Konuklar arasında da genç kadınlar vardı. Camiadan tanıdığımız arkadaşlarımızdı.

CamScanner ile tarandı

"Bu kez atıyorum," dedim arkama bakıp döndüm. Çiçeği kaldırıp arkama doğru fırlattım. Bir çığlık koptu sonra birkaç aaa yaa sözüyle gülümseyerek döndüm. Çiçek Ceylin'in elinde kalmıştı. Çiçeğe bakıp gülümsüyordu. "Ben yakaladım," dedi hızlı birkaç adımla gelip sarıldı. Ceylin bunu ilk kez yapıyordu, önce şaşırsam da çabuk toparlayıp ona sarıldım. "Teşekkür ederim," dedi.

"Etme, bu senin şansın," dediğimde ayrılıp birbirimize baktık.

"Helen," dedi biri, ikimiz de ona döndük. Ezel'in dayısının oğluydu, en sevdiği kuzenlerinden biriydi ama burada yaşamıyordu. Düğünümüz için gelmişti, üç gün önce akşam yemeğinde kaynaşmıştık. "Tarık," dedim.

Ceylin'e bakıyordu. Kumral yakışıklısıydı. Kahverengi saçları, ela gözleri ve çekici bir suratı vardı. "Bu güzel hanımla beni tanıştırmadın. Çiçeği de yakaladı, mutlaka tanışmam gerekiyor."

Ceylin'in kaşları havalandı ama hemen düzeltip elini alnına götürdü. Yüzünde tatlı bir gülüş vardı.

"Arkadaşım Ceylin," dediğimde Tarık elini uzattı. "Ben Tarık, memnun oldum Ceylin Hanım."

Ceylin, Tarık'ın elini tuttu. "Memnun oldum," dedi elini çekip bana bir bakış attıktan sonra kaçtı. "Müsaadenizle," demişti.

"Helen bu yetmedi, bir yemek yememiz gerekiyor." Tarık bana döndü, hızlı hızlı konuşurken Ezel'in elini belimde hissedince elimi elinin üzerine bıraktım. "Ne oluyor?" dedi kocam.

"Ceylin'le yemek yemek istiyor," dedim.

"Çok hoş bir kadın," dedi Ceylin'i gözleriyle takip ediyordu. Ceylin kızlara çiçeğini gösteriyordu.

"Balayına çıkıyoruz Tarık," dedi Ezel. "Dönünce konuşur Helen."

"O kadar bekleyemem, Karayipler çok uzak, siz dönene kadar beni unutur," dedikten sonra Ceylin'e doğru yürüdü.

"Aaa! Manyak," dedim. "Dümdüz gidiyor."

"Öyledir o, bırak karıcığım, baksınlar başlarının çaresine."

Ezel'e döndüm. "Değil mi? Bizim aramızı yapan mı vardı?"

CamScanner ile tarandı

"Evet," dedi, omzumdaki saçlarımı arkama atarken. "Kader ikimizi bir araya getirip aramızı yaptı."

"Atma, senin beni sevesin vardı," dedim.

"Benim seni sevesim vardı," diyerek tekrar etti.

"Benim de seni sevesim vardı. Sevesi gelen sevdiğine gidiyor."

"Bence güzel bir denklem."

"Ne zaman gideriz?" diye sorduğumda etrafına bakındı. "Birazdan gideriz," dedi.

"Benden sır gibi sakladığın dövmeni görmek için can atıyorum." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bir ay önce bir yerine bir dövme yaptırdı ama asla göremedim. Düğün hediyemi almam gerekiyordu.

Ezel yanımdaydı, veda vakti geldiğinde kardeşime sıkıca sarıldım. Eymen de yanında duruyor, bizi izlerken mutlu gözlerle bakıyordu. Hera'nın eli Eymen'in elindeydi. Hera etrafına bakıp esnediğinde Talya ile ayrıldık.

"Döndüğünüzde burada olacağız," dedi Talya. "Bizim düğünden sonra gideceğiz."

"On beş gün sonra buradayım, sana hazırlıklarda yardım edeceğim," dedim.

"Tamam," dedi kardeşim. "Sen dönene kadar ben de İzel'e yardım edeceğim."

"Anlaştık," derken Hera'ya baktım. "Hera, teyzene hoşça kal demeyecek misin?" dediğimde Eymen'in elini bırakıp yanıma geldi. Eğilip göz hizasına indim. Ellerimi tuttum. "Beni özle," dedim, yanağına öpücük kondurdum.

"Seni hep özlüyorum teyze, sen de benim annemsin."

"Ay..." diyerek inledi Talya, gözleri dolmuştu. Benim de. Eymen kolunun altına sevdiği kadını alırken Talya hemen başını omzuna yasladı. Tüm gün bir damla yaş düşmemişti ama Hera ikimizi de ağlatmıştı. "Seni seviyorum Hera. Hayatımın sonuna kadar senin ikinci annenim, sen de benim ilk çocuğum olacaksın."

CamScanner ile tarandı

"Biliyorum teyze, ben şanslı bir kızım, iki tane annem var hem de birbirinin kopyası," dedi gülümseyerek.

"Bu konuda o kadar haklısın ki Hera," dedi Ezel. Yeğenimin saçlarını okşadı. Ezel'e ve bana sıkıca sarılıp Eymen'in elini tekrar tuttu.

Karan abime sonsuz kez teşekkür ettikten sonra kızlara tek tek sarıldım. Kocamla küçük evimize gittik, dairemiz bundan sonra macera alanımız olacaktı. Canımız istedikçe gelecektik. Eğer bir gün kavga edip evi terk eden olursa birbirimizi burada aramaya söz vermiştik. Öyle günler gelmesini istemezdik ama sonuçta insandık. Kusursuz evlilik yoktu, sürdürebilir, sınırsız sevgi dolu evlilikler vardı. Seviyordum, seviyordu. Önümüzde çok uzun bir hayat vardı, neler olacağını biliyorduk ama sonunu aşkımıza bağlamaya söz vermiştik.

Ayakkabılarımı girişte çıkarıp salona yürüdüm. "Allah aşkına bir kahve demle kocam, delirmek üzereyim. Tuvalete gitmemek için bir damla sıvı alamadım." Gelinliğimin eteklerini savurup kendimi koltuğa bıraktım. Duvağımın tokalarını çıkarırken Ezel, "Hemen karıcığım," dediğinde kahkaha attım. "Nasıl da ağzın dolu dolu söylüyorsun, erdin muradına."

"Allah'ım çok şükür," diyen sesi mutfak tarafından geldi. Duvağımı çekip kolçağa bıraktım. Ayaklarım perişandı, bedenimi esnettim. "Uçak kaçtaydı?" diye bağırdığımda koltuğun arkasından kulağıma fısıldadı. "Sabah dokuzda."

"Korkuttun," derken elimi kalbime bıraktım, sırıtarak ceketini çıkardı. Kol düğmelerini çıkarıp üstten düğmeleri açmaya başladı. "Herkes muradına erdi, bu kadar kalabalık beklemiyordum. Annemle babam bizden habersiz bin davetiye daha dağıtmış gibi hissettim."

"Yemin ederim, aynı şeyi düşündüm. Annen yıllarca bugünü beklemiş gibiydi. Ceylan gibi sekiyordu vallahi, baban hele, her köşeden kahkaha sesini duydum."

"Sen de mi fark ettin?" dedi. Gömleğini üzerinden çıkarırken koltuğun etrafını dolanıp karşıma geçti.

"Nasıl fark etmem..." derken kocamın çıplak bedenini süzüyordum. "İzel'i evlendirirken de böyle gevrek gevrek gülece-" sözlerimi

CamScanner ile tarandı

tamamlayamadım. Gözlerim bir noktaya kilitlendi. "O mu?" dedim ayağa kalkarken. "Evet," dedi. Yakından bakmak için yaklaştım. Sol üst kaburgasının üzerine yaptırmıştı. Küçük ve italik yazıyla yapılmıştı. Okumaya başladım.

"24. 02. 2025 ve... Kadın yaratıldı Helen Hazneci."

Dudaklarım şaşkınlıkla açıldı. "Ezel..." diyebildim. Başımı göğsünden gözlerine kaldırdım. "Muhteşem."

Parmağını kendi göğsünde gezdirdi. "Bence de," dedi.

"24 Şubat derken?" dedim, bu tarih bana hiçbir şey anlatmıyordu.

"Seni ilk gördüğüm gün."

İkinci şaşkınlıkla gözlerim açıldı. Parmağını dövmenin etrafında gezdirdi. "Kadının yaratıldığı, sol üst kemik."

Kalbinin üzeriydi.

"Kadın benim için o gün yaratıldı," dedi, gözlerim doldu, dudaklarımı ağlayacak gibi büktüm. Bu kadar sevilmek canımı yakmıştı. Tenimde karıncalanma hissettim. Gözlerime hücum eden yaşlar ruhumu sızlattı. "Teşekkür ederim," dedim burnumu çekerken. Dudaklarını alnıma bastırdı. "Ben teşekkür ederim Helen. İyi ki geldin..."

Birkaç ay sonra...

Helen...

Holdingin yönetici katına çıktım. Selam verip gülücükler saçarken kocamın odasına doğru ilerledim. Kapıyı aralayıp başımı uzattım. Elinde bir dosya vardı, başını kaldırınca dosyayı bırakıp gülümsedi. "Bu ne güzel sürpriz," dedi eliyle beni yanına çağırırken. Kapıyı kapatıp çantamı masasına bırakıp dizine oturdum. Eli belime giderken yanağımdan öptü.

"Doktordan geliyorum," dedim, gülüşü soldu. "Ne doktoru?"

CamScanner ile tarandı

dedi korkuyla. Talya onda travma bırakmıştı. Doktor adını duyunca hemen korkuya kapılıyordu. Hiç romantik biri değildim, o da bunu biliyordu. "Ezel sana patikli mumlu yemek falan yapamam."

Kaşları çatıldı. "Patik?" dediğinde bunu anlamadığını gerçekten anlamıştım. "Ne patiği?"

Erkekler kadınların romantizmine asla yetişemiyordu. "Hamileyim," dedim, dan diye, küt diye, şak diye. Birleşik kaşları yavaşça açıldı, algısı gibi. Solan gülüşü yerini bulurken belimdeki eliyle baskı uyguladı. Kollarımı ona dolayıp sarılırken o da bana sarıldı.

"Baba oluyorum," dedi sesinden gülüşleri dökülüyordu. Kollarımı ayırıp gülümsedim. "Evet, ana oluyorum. Anne baba oluyoruz."

"Birinci karınca yola çıktı demek ki," dedi elini düz karnıma bırakırken. "Çok mutlu oldum," dedi. "Ne kadar değişik bir duyguymuş," derken kahkaha attı. "Seni seviyorum," dedi dudaklarıma masum bir öpücük kondurdu.

"Şimdi orası biraz karışık sevgilim," dedim, başımı sağa sola sallarken. "Nasıl, anlamadım?" dedi. "Nesi karışık?"

"Karınca yola çıkmadı Ezel," dedim. "Karıncalar yola çıktı. Çıkmış yani..."

Otuz saniye suratıma dümdüz baktı. Karnıma baktı, yüzüme çıktı. "Helen..." dedi, şükür anladı.

"Üç tane," dediğimde bakışlarımızdan geçmiş akıp geçti. İnsan kendini doğuran kadını reddedebiliyordu ama genleri miras kalıyordu. Mirası devralıyordum. "Üç tane!" diyerek bağırdı. Gözleri yuvalarına dar geldi. "Üç karınca! Kaç kız erkek? Hepsi kız mı ya da erkek?"

"Henüz bilemiyoruz," diyerek gülümsedim. "Tek yumurta olursa üç kız ya da üç erkek, çift olursa Allah'a emanet."

"Helen," diyerek ayağa kalkmak isteyince dizinden kalktım. "Ezel sakin!" dedim ama kime dedim, etrafına şaşkın bakıyor ne dese ne yapsa bilemiyordu. "Helen üç tane!" dedi bağırarak.

"Ezel..." dedim. "Bağırmasana!"

Gözlerime bakıp dondu. "Ezel!" Gözlerini kırpıştırdı. "Helen!

CamScanner ile tarandı

Üç karınca!" Başımı yakaladı, dudaklarımı öperken gülüyordum. Gülüşümden öptükten sonra beni bıraktı. Kapıya koştu. "Baba!" diye bağırıyordu. Gözlerim kocaman açıldı. "Dur seni Allah kahretmesin, ne yapıyorsun Ezel?"

Kapıyı açıp çıkarken beni duymuyordu. Odadan fırladı, peşinden koşar adım çıktım. "Baba!" diyerek koridorun ucundaki odaya koşuyordu. Babası korkuyla odasından fırlayıp çıktığında adam kalpten gidecekti. "Oğlum ne oldu?"

Babasının yakasına yapıştı. "Baba!" dedi, etrafımızdaki insanlar bizi izliyordu. Tekin de odasından çıkmış, bana bir bakış attıktan sonra baba oğula yürüdü. "Ne oldu?" diye sordu.

Ezel babasının suratına, "Baba oluyorum," dediğinde Hilmi baba gevşedi, korkuları geçerken gülümsedi. "Tebrik ederim," dedi oğluna.

Tekin sırtına vurdu, "Aramıza hoş geldin. Görmemiş baba olunca böyle oluyormuş," dedikten sonra kahkaha attı.

Ezel babasını bırakıp Tekin'e döndü. "Üç tane! Üç bebek! Üç karınca!"

"Ne?" dedi Hilmi baba.

Tekin donup kaldı.

"Üçüz!" diye bağırdı. Öyle bir bağırdı ki duymayan kalmadı. Ellerimi yüzüme kapattım, rezalet! Kocam aklını kaçırmıştı. Hiç böyle bir adam değildi. Etrafına üçüz babası oluyorum diye bağırıyordu.

Onlarca çalışanın, babasının ve Tekin'in önündeydik. Ellerimi yüzümden çektim. Yapacak bir şey yoktu. Gülümsedim.

"Helen seni seviyorum," diyerek bağırdı, üzerime doğru gelirken gözlerim kocaman açıldı ama herkesin önünde öpmek gibi bir ayıp yapmadı. Sarılırken başımı göğsüne sakladım. "Allah seni iyi etsin e mi?"

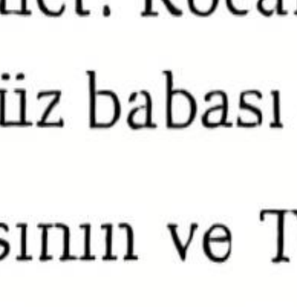

CamScanner ile tarandı

Altı yıl sonra...

Helen...

Annesiyle benim kopyalanmış güzelliğimizle on yedi yaşındaki Hera parmak uçlarında çimlerin üzerine şöylesine bir salındı. Uzun siyah saçları belindeydi, kehribar gözlerine bir kalem ve maskara çekmişti. Eliyle saçını arkasına attı. Üzerindeki yazlık elbise yerleri süpürüyordu. Güzel mi güzel bir genç kadındı. Yakında on sekizine basacaktı. Uzun boyu, annesine benzeyen fiziği şimdiden genç beylerin dikkatini çekiyordu. Türkiye'yi özlüyordu, yaz tatillerini elinden geldiği kadar ülkesinde geçiriyordu. Annesi, Eymen babası ve üç yaşındaki küçük erkek kardeşiyle birlikte Londra'da yaşıyordu.

Geçen yıl soylu genç kızlar balosuna katılmıştı. Annesi ve Eymen babasıyla birlikte hayallerinin gecesini yaşamıştı. İlk dansını Eymen babasıyla yapmıştı. Ona yıllar önce Eymen baba demeye başlamıştı. Rahmetli babasının yokluğunu öyle bir kapatmıştı ki Talya bile inanamamıştı. Gerçek baba kız nasıl oluyorsa, onlar da öyle olup sağlam bağlarla taçlanmışlardı.

Üç yaşındaki erkek kardeşine âşıktı Hera. Tüm boş vakitlerini onunla geçiriyordu. Adını Hera takmıştı. Aras adını çok severdi Hera, Aras hepsinin neşesi hâline gelmişti. Şezlonga uzanıp otuz metre gerisindeki kalabalık ailesine bakarken gülümsedi.

Üçüzlerimizin doğum günüydü, ben böyle şeyleri hiç sevmezdim ama çocuklarım mutlu olsun diye uğraşıyordum. Ortalıkta koşturan çocuklara bakıp gülümsediğimde Ezel de bahçeden beni izliyordu. Göz göze geldiğimizde birbirimize göz kırptık.

Üç tane bebeği doğurana kadar ne yorulmuştum. Ha düştü ha düşecek derken dokuz ayı iki hafta eksikle doldurmuştum. İki oğlum, bir kızım olmuştu. Oğlum Yağız birinci karıncaydı. Diğer oğlum Çınar ikinci karınca, kızım Alya üçüncü. Talya'nın y harfini atıp kızıma bir nevi kardeşimin adını vermiştim. Üçüncü karınca Alya'ydı. Doğum sırasına göre dizilmişlerdi. Ezel doğuma girip bebeklerimizin dünyaya gelişlerini izlemişti.

CamScanner ile tarandı

Karan ve İzel imkânsızı başarıp mutluluğu yakalamıştı. Nereden nereye sözü onlar için yazılmıştı. Karan geçen yıllar içinde işine iş, parasına para, ününe ün katmıştı. Henüz peder beyi kadar zengin değildi, öyle bir hırsı da yoktu ama İzel'e alıştığı hayatı sunabiliyordu. İzel'in hiç umurunda olmasa da Karan bundan mutluydu. İki yıl arayla iki kızları olmuştu. Beş yaşında Emel, üç yaşında Sanem için babası dünyayı önüne alabilirdi. Kızları bir baba desinler, babacığım diyerek uçuyordu Karan.

Selin ve Tekin'in Haldun Selim'den sonra bir de kızları olmuştu. İki yaşındaki kızlarına İpek adını Selen takmıştı. Aşkları çatışmalı ama doludizgin devam ediyordu. Selen hiç değişmemişti. Canı sıkılınca kocasının içinden geçiyordu ama Tekin ona o kaos anlarında bile âşık oluyordu. Öyle anlaşıyorlardı, aşklarını bu şekilde yaşamak onları taze tutuyordu.

Anıl da geçen yıl evlenmişti, sonunda gönlünün prensesi çıkıp gelmişti. Pardon gelmemiş, uçmuştu. Uçakta karşılaşmışlardı. Karısı Melda hostesti. Onu tavlayana kadar kaç uçuş yaptı, biz bir yerden sonra saymayı bıraktık. Özellikle onun uçuşlarını takip eder hâle gelmişti. En sonunda adresini ve telefonunu buldu da uçmaktan kurtuldu. Melda en sonunda pes etti, "Bir kahve içelim madem," dediğinden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Bebeklerinin doğumuna beş ay vardı. Anıl diğer yarısını bulmuştu. Sarışın güzeli karısının yanında oturuyor, elini hiç bırakmıyordu.

Ceylin beş yıl önce Tarık'la evlendi. Tarık kafasına ne koyarsa onu başarıyordu ama Ceylin'i kendine âşık etmesi altı ayını almıştı. Ceylin onu sevmeye düğün günümde başlamıştı, bunu bize kendi itiraf etmişti ama hayatında güzelliklere çok yer olmayan herkes gibi inanması ve pes etmesi altı ay sürmüştü. Ceylin bir erkek tarafından gerçekten sevilmenin ne olduğunu anladığında çok korkmuştu. Bozulur, bunu kaldıramam düşüncesiyle uzun süre savaşmıştı. En sonunda Tarık, "Yeter be!" diyerek omzuna atıp şirketten kaçırdığında önünde kimse durmamıştı. Saatler sonra döndüklerinde Ceylin eski Ceylin değildi. Tarık ne yaptıysa tüm korkularını da alıp çöpe atmıştı. Dört yaşındaki kızı Elif, iki yaşındaki oğlu Emir'le iş hayatına devam edemiyordu. Tarık onu yurt

CamScanner ile tarandı

dışına götürdü, İsviçre'de yaşıyorlar ama her yaz iki ay Türkiye'de kalıyorlar.

Beste de iki yıl önce evlendi. Şirkette iş ortağı olan Taner uzunca bir süre onu elde etmeye çalıştı. Kızların aşka olan inancı sıfırdı ve hâliyle bunu tanıştıkları adamlara sergiliyorlardı. Hiç sevilmemiş-sen, birinin seni gerçekten sevdiğine inanmak kırmızı kar yağacak düşüncesiyle aynıydı. Karan abim devreye girdi ve Beste, "Bir yemek yiyelim," dedi. Onlar da o yemekten sonra iflah olmadı. Bir yaşındaki oğulları Deha yeni adım atıyordu.

Defne... Galiba en zorları oydu. Atilla ile yanlış ürün kavgasıyla başlayan hikâyeleri mahkemeye taşınmıştı. Atilla'nın patron olduğunu anlamayan Defne adama demediğini bırakmamıştı. Atilla plastik üreticisiydi, plastikten geçen her şeyi üreten onlarca fabrikası vardı. Ertesi gün teslim olacak bilmem kaç numaralı boruyu, bilmem kaç numaralı göndermişlerdi. Defne yarınki teslimatı yapamayacak olmasının öfkesiyle Atilla'nın şirketini basmıştı. "O müdür buraya gelecek!" diye bağırıp fabrikaların bağlı olduğu şirket binasını havaya kaldırmıştı.

Atilla'yı görünce, "Vay siz ne biçim iş yapıyorsunuz," diyerek girdiği kavgadan adamın kafasına eline geçirdiyse fırlatmıştı. Kendisine o günkü öfkesini sorduğumuzda regl sancısı çektiğini söylemişti ve hepimiz yarım saat süren kahkaha partisi vermiştik. Atilla onu dava etmişti.

Defne, Karan abiden yediği azarla Atilla'nın şirketine tırın tırın yollanmıştı. Bağıra çağıra girip çıktığı yere bu kez sessizce girip, "Atilla Bey ile görüşebilir miyim?" demişti. Atilla da Atilla. Çam yarması gibi boyu ve fiziğine ek yakışıklı suratıyla kadında kalp bırakmamıştı. Atilla onu yanına almış, o gün deliren kadına gülümsemişti. Defne'nin bize anlattığı, "Ben ona orada bağırıyorum ama o benim beden ölçüme bakıyormuş, saçım da ne güzelmiş, kaşım da kaşmış," buydu. Atilla onu orada kafasına takmıştı. Sonra da kolu-na takamadı, sürüündü de sürüündü. Davayı geri çekmek için yemek teklifiyle Defne ikinci kez delirmişti. Atilla ondan sonra ağzından girip burnundan çıktı ama başardı. Üç yıldır evliler, Atilla hiç pişman

CamScanner ile tarandı

etmedi Defne'yi ama arada sırada bilerek delirtiyordu, onu öyle seviyordu. Defne de onun için geberiyordu. İki yaşındaki kızları Arzu aşklarının meyvesiydi.

Hakan ve Nilay... Oğulları Ezel! Evet, sözlerini tuttular, oğullarına Ezel ismini verdiler. Altı yaşındaki Ezel'in en sevdiği amcası Ezel'di. Ezel onun manevi babası olmuştu. İki yaşındaki kızları Helen de benim için çok değerliydi. Hera'dan sonra en sevdiğim yeğenim Helen'di.

Bahçemde on üç tane çocuk vardı. Anıl'ın doğacak bebeğiyle on dört olacaktı. Hera artık çocuk değildi, her ne kadar Talya ile ikimizin asla büyümeyecek olan kızı olsa da o artık genç bir kadındı. Kenara uzun bir masa yerleştirmiştik. Üzerinde çocukların seveceği ne varsa onlarla doluydu. Etraf mavi ve pembe balonlarla doluydu. Arkadaşlarımız ailemiz olmuştu, küçüklerin peşinde gezen anne babaları keyifliydi. Hilmi babam ve Sevgi annem hayatlarının en mutlu dönemlerindeydiler. Beş torunla dünyaları ayrı bir evrene geçmişti. Elinde kahveleriyle onlar da kendi meyvelerini izliyorlardı. Hilmi babam hâlâ bir delikanlı gibiydi ve holdingi kimselere vermiyordu. Zaten isteyen de yoktu.

Ezel çocuklara seslendi. "Birinci karınca buraya gel," dediğinde Yağız koşarak geldi. "Efendim baba?" dedi babasına benzeyen evladım. Hoş, hepsi babasına benziyordu. Gen havuzumuz Hera da kalmış gibiydi.

"Babacım, neden kardeşine çelme takıyorsun?" Yağız ensesini kaşıdı, bu benim genimdi. Sıkışınca yaptığım hareketti. "O da topumu alıyor baba," dedi Yağız. "Tamam, sen git," dedi Ezel. Çınar'a seslendi. "İkinci karınca, sen gel," dedi. Çınar suçlu adımlarla babasını karşısında durdu. "Neden kardeşinin topunu alıyorsun Çınar?"

"Benimki patlamış baba," dediğinde gülmemek için alt dudağımı ısırdım.

"İzin iste Çınar, istersen verir."

"Tamam baba," dedi koşarak uzaklaşırken.

"Üçüncü karınca," diye seslendi. İki yana bağlı saçlarını savurarak elinde bez bebeğiyle Alya babasının karşısında durdu. "Ben bir

CamScanner ile tarandı

şey yapmadım ki baba," dedi. Ezel babasını kızımız büyüdüğünde anladı. Babasının İzel'e olan düşkünlüğü şimdi Ezel'deydi. Kızımızı kucağına çekti. "Seni öpmek için çağırdım," dediğinde Alya babasını öptü. "Ben de öpeyim baba," dedi. Babasının kollarından çıkıp arkadaşlarının yanına koştu.

Hareketli geçen günün ardından ev şu an huzurlu bir sessizliğin içindeydi. Kocaman ailemle yeni bir anı daha yaşamış, yorulmuş ve hepsi evlerine dağılmıştı. Bir sonraki anımıza kadar bu yorgunluk bize yetecekti. Çocuklar yataklarında derin uykunun kollarındalar. Aşağı indiğimde Ezel'i aradım. Bahçeye çıkıp etrafıma bakındım. Bahçe koltuğunda oturuyordu, sırtını gördüm. Kollarını iki yana açmış başını karanlık gökyüzüne kaldırmıştı. Parmak uçlarımda yanına yürüdüm. Yanına oturunca sol kolunu üzerime sardı. Şakağıma dudaklarını bastırdı, hemen çekmedi. Burnunu dudaklarını çektiği yere yasladı. "Yoruldun," dedi.

"Biraz, çocukların sesleri kafamın içinde sanki. Her geçen gün çoğalıyoruz." Gülümsedi. "Bizim rekoru kıran yok," dedi.

"Bu kuvvetle mutlaka kırarlar."

"Biz de bir tane daha mı yapsak? Bir karıncamız daha olsa çok güzel olurdu Helen," dediğinde başımı kaldırıp ona baktım. "Hayır, doğurmak zor, büyütmek daha zor. Sen galiba beni sevmiyorsun," dedim.

Gülümseyip göz devirdi. "Öyle bir şey mümkün mü Helen?"

"Bilmem Ezel, öyle bir şey mümkün mü?"

"Hayır Helen. Sen benim için yaratılmışsın, sevdiğim sevecek tek kadınsın. Sırf bu dünyada da değil, ebediyette bile seni seviyor olacağım."

Yanağına dudaklarımı bastırdım. "Ezelden ebede diyorsun."

Gözlerini kısıp bana yaklaştı. "Ezelebet diyorum."

Son

CamScanner ile tarandı

CamScanner ile tarandı

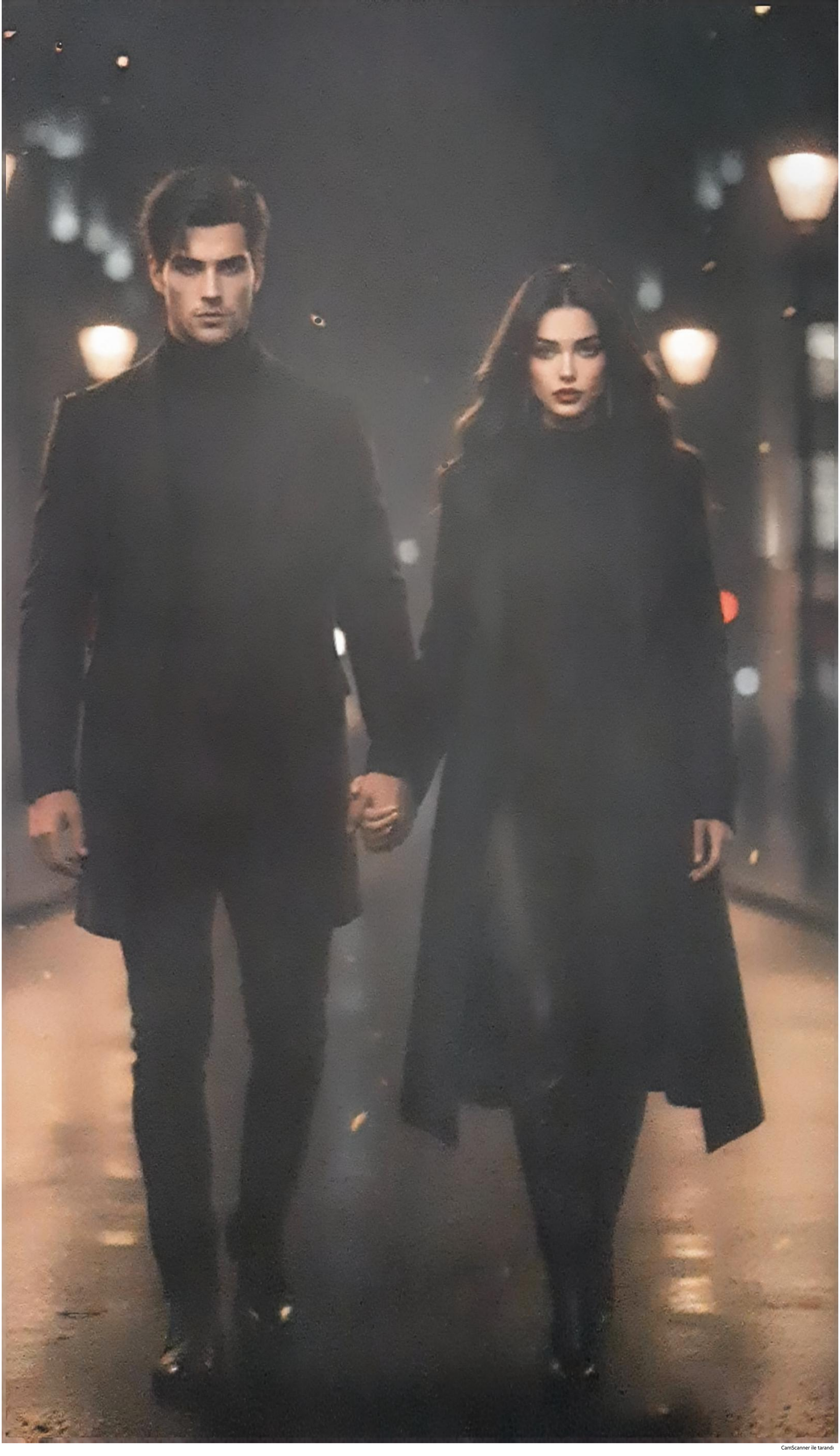

CamScanner ile tarandı